Christia
ne F.

Noi, copiii din Bahnhof Zoo

HUMANITAS

n i : A V
i **MemoriiJurnale**

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o reţea pentru promovarea literaturii din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integrare şi Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundaţia Culturală Elveţiană Pro Helvetia, Cancelaria Federală a Republicii Austria, KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Agenţia Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croaţia, Resortul pentru Cultură al guvernului principatului Liechtenstein, Fundaţia Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii şi Informaţiei din Republica Serbia şi Fundaţia S. Fischer.

traducere

Kai Hermann (n. 1938) este jurnalist, scriitor şi scenarist. A lucrat, printre altele, pentru săptămânalele *Die Zeit, Der Spiegel* şi *stern.* Pentru activitatea sa jurnalistică a fost distins cu Premiul Theodor Wolff, Medalia Carl von Ossietzky şi Premiul Egon Erwin Kisch. Printre cărţile sale se numără *Die Revolte der Studenten (Revolta studenţilor,* 1967) şi *Engel und Joe. Nach einer wahren Begebenheit {Engel şi Joe. După o întâmplare adevărată,* 2001). A scris, de asemenea, numeroase scenarii de film şi de teatru.

Horst Rieck (n. 1941) este jurnalist şi trăieşte la Berlin. A scris de-a lungul timpului pentru publicaţii prestigioase precum *stern, Die Zeit* şi *Frankfurter Rundschau.* în reportajele sale, abordează teme politice şi sociale, fiind preocupat îndeosebi de problemele tinerilor. în 1978, a întâlnit-o pe Christiane E, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani, care fusese citată ca martor în procesul intentat unui om de

afaceri german. Impresionat de viaţa acesteia, l-a cooptat pe Kai Hermann, Împreună cu care a scris o naraţiune la persoana I pe baza relatărilor Christianei, înregistrate pe bandă de magnetofon

.Christiane F.

Noi, copiii din Bahnhof Zoo

Transcriere după înregistrări audio de Kai Hermann şi Horst Rieck
Traducere din germană de Alexandru Suter

« HUMANITAS BUCUREŞT

IRedactor: Dan Flonta Coperta: Ioana Nedelcu Tehnoredactor: Manuela Măxineanu Corector: Ioana Vîlcu DTP: Iuliana Constantinescu Prelucrare imagine: Dan Dulgheru
Tipărit la Paper Print - Brăila
Copyright text © 2009 by Carlsen Verlag GmbH; Hamburg / © stern im Verlag Gruner + Jahr AG & Co KG, Hamburg First published în Germany under the title CHRISTIANE F. - WIR KINDER VOM BAHNHOF ZOO All rights reserved.
Photographs by Jürgen Müller-Schneck:
pages I, III, X-XI, XII-XIII, XVI-XVII, XXIV-XXV, XXX-XXXI.
Photographs by Eva Kroth:

pages VIII-DC, XIV-XV, XVIII-XIX, XX-XXI, XXII-XXIII, XXVIII-XXIX,

XXXII. © of the translation:

S. Fischer Foundation by order of TRADUKI © HUMANITAS, 2015,

pentru prezenta versiune românească
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Christiane F. Noi, copiii din Bahnhof Zoo / Christiane F., Kai Hermann, Horst Rieck; trad.: Alexandru Suter. - Bucureşti: Humanitas, 2015 ISBN 978-973-50-4812-9
I. Hermann, Kai
II.Rieck, Horst
III.Suter, Alexandru (trad.) 821.112.2-94=135.1 613.83(430X0:82-94)
EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro
Comenzi online: www.libhumanitas.ro Comenzi prin e-mail: vanzarig>libhumanitas.ro Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684194

Acuzarea

Extrase din rechizitoriul procurorului de pe lângă tribunalul regional din Berlin, 27 iulie 1977

Eleva Christiane Vera F. din Berlin, minoră responsabilă din punct de vedere penal, este acuzată că, după data de 20 mai 1976, a cumpărat în repetate rânduri şi în deplină cunoştinţă de cauză substanţe, respectiv preparate care intră sub incidenţa legilor privind substanţele narcotice, fără să fi obţinut în prealabil acordul necesar din partea Casei Federale de Sănătate pentru achiziţionarea unor asemenea substanţe.

Acuzata este consumatoare de heroină din februarie 1976. Îşi injecta - la început sporadic, după aceea

zilnic - aproximativ, un sfert de gram. începând cu data de 20 mai 1976, răspunde penal[1].

Cu ocazia a două razii, efectuate pe data de 1 martie 1977 şi, respectiv, pe data de 13 martie 1977, acuzata a fost găsită şi percheziţionată în hala de la Bahnhof Zoo[2], respectiv în staţia de metrou Kurfurstendamm[3]. Prima dată, acuzata a avut asupra ei 18 mg dintr-o substanţă conţinând heroină, iar a doua oară, 140,7 mg.

În plus, pe data de 12 mai 1977, s-a descoperit printre obiectele personale ale acuzatei un pliculeţ din staniol în care se aflau 62,4 mg dintr-o substanţă conţinând heroină. S-au găsit, de asemenea, şi ustensile folosite în mod curent de cei care se droghează. Cercetările de laborator au atestat urme de heroină pe respectivele obiecte. De asemenea, proba de urină prelevată de la acuzată conţinea un anumit procentaj de morfină.

Pe data de 12 mai 1977, mama acuzatei, doamna U.F., a descoperit printre lucrurile personale ale fiicei sale 62,4 mg dintr-o substanţă conţinând heroină, pe care le-a trimis poliţiei judiciare.

Când a fost audiată, acuzata a declarat că este consumatoare de heroină din februarie 1976. În plus, din iarna anului 1976 a început să se prostitueze, ca să-şi

1 Adică odată cu împlinirea vârstei de paisprezece ani (n. red.).

2 Gara principală a fostului Berlin de Vest, a cărei denumire oficială era, şi este, Bahnhof Berlin Zoologischer Garten (Gara Berlin Grădina Zoologică) - pe scurt, Bahnhof Zoo (Gara Zoo). În anii '70 şi '80 ai secolului trecut, era un loc predilect de întâlnire a prostituatelor, a adolescenţilor fugiţi de acasă şi a celor dependenţi de droguri (n. trad.).

3 Kurfurstendamm este unul dintre bulevardele cele mai frecventate din Berlin, atât pentru magazinele sale foarte somptuoase, cât şi pentru atracţiile sale culturale de prim rang (n. trad.).

procure banii de care avea nevoie pentru achiziţionarea drogului.

E de presupus că acuzata continuă să consume heroină.Hotărârea

Extrase din hotărârea pronunţată de instanţa din Neumunster la data de 14 iunie 1978, în numele poporului

în cauza penală Christiane Vera F., elevă, inculpată pentru încălcarea legislaţiei privind substanţele narcotice:

Acuzata se face vinovată de achiziţionarea repetată de droguri pe căi ilegale şi de evaziune fiscală în formă continuată. Executarea pedepsei dispuse prin sentinţa de condamnare a minorei a fost suspendată.

Motivare: Acuzata a avut o dezvoltare normală până la treisprezece ani. Dă dovadă de un grad de inteligenţă peste medie şi ştia că achiziţionarea de heroină constituie o faptă ce cade sub incidenţa prevederilor legale. La dosar există mai multe probe conform cărora acuzata era deja dependentă de droguri la data de zo mai 1976 (adică înainte de a deveni responsabilă din punct de vedere penal). Acest fapt nu a exclus însă responsabilitatea sa penală şi nici capacitatea de a-şi conştientiza vinovăţia. Acuzata şi-a dat seama de situaţia în care se afla şi a căutat să renunţe la droguri. Aşadar, avea capacitatea de a înţelege ilegalitatea faptelor sale şi de a acţiona în consecinţă.

Prognoza este, cel puţin în momentul de faţă, favorabilă, chiar dacă nu se poate exclude o recidivă din partea inculpatei. Evoluţia acesteia va trebui monitorizată cu multă atenţie, cel puţin pe termen scurt.

Au fost nişte zile de-a dreptul nebune. Mama împacheta de dimineaţa până seara, îndesând fel de fel de lucruri în valize şi cutii. Am înţeles că pentru noi începea o nouă viaţă.

împlinisem şase ani şi, după mutare, urma să mă duc la şcoală. în timp ce mama trebăluia întruna şi se enerva tot mai tare strângând toate troacele familiei noastre, eu îmi petreceam aproape toată ziua la un vecin de-al nostru, un ţăran care se numea Volkel. Aşteptam să fie aduse vacile în grajd pentru a fi mulse, hrăneam

scroafele şi găinile şi mă jucam cu ceilalţi copii pe căpiţele de fân. Sau umblam cu câte o pisicuţă în braţe de colo până colo. A fost o vară minunată, prima de care îmi aduc aminte.

Ştiam că, în curând, o să plecăm undeva departe, într-un oraş mare, care se numea Berlin. Mai întâi mama s-a dus singură până acolo, cu avionul. Voia să se ocupe de viitoarea noastră locuinţă. Sora mea mai mică, tata şi cu mine am urmat-o după câteva săptămâni. Pentru noi, fetele, a fost prima dată când am zburat. Totul te făcea să zburzi de curiozitate.

Părinţii noştri ne spuseseră poveşti minunate despre locuinţa imensă, cu şase camere mari, în care vom trăi. Voiau să câştige mulţi bani. Mama ne-a zis că vom avea o cameră mare doar pentru noi două. Că voia să ne cumpere o mobilă trăsnet. Ne-a explicat în amănunt cum avea să arate camera noastră. îmi mai amintesc de toate astea pentru că, copil fiind, îmi închipuiam tot timpul cum o să fie camera aia. în mintea mea, cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât devenea mai frumoasă.

Dar nu am uitat nici cum arăta casa în care am ajuns în cele clin urmă - poate pentru că la început am urât-o groaznic. Era atât de mare şi atât de goală, încât îmi era teamă că o să mă pierd prin ea. Dacă cineva vorbea mai tare, vocea răsuna prin toate încăperile.

Doar în trei camere se aflau, prizărite ici şi colo, câteva mobile ca vai de capul lor. în camera copiilor erau două paturi şi un dulap de bucătărie, în care erau aşezate jucăriile noastre. în a doua se afla un pat pentru părinţii mei, iar în cea mai mare, o canapea veche şi nişte spaune. Aşa am locuit în Berlin-Kreuzberg, pe strada Paul-Lincke-Ufer.

După câteva zile, mi-am luat inima în dinţi şi am ieşit de una singură cu bicicleta pe stradă, unde se jucau nişte copii puţin mai mari decât mine. La noi în sat, copiii mai mari se jucau cu cei mai mici şi aveau, în acelaşi timp, grijă de ei. însă copiii din faţa locuinţei noastre, de cum m-au văzut, au zis:

— Asta de unde a mai apărut?

Apoi mi-au luat bicicleta. Când mi-au dat-o înapoi, avea un cauciuc dezumflat şi o aripă îndoită.

Tata mi-a tras o mamă de bătaie când am venit acasă cu bicicleta paradită. De atunci nu am mai mers cu bicicleta decât prin cele şase camere ale casei noastre.

În trei dintre camere ar fi trebuit să fie agenţia matrimonială pe care voiau să o deschidă părinţii mei. însă mobilierul de care tot vorbeau - birourile, scaunele şi aşa mai departe - nu a mai apărut niciodată. Iar dulapul de bucătărie a rămas la noi în cameră.într-o bună zi, canapeaua, paturile şi dulapul de bucătărie au fost încărcate într-un camion şi transportate până la un bloc din Gropiusstadt[1]. Aici nu aveam decât două camere şi jumătate[1], undeva hăt sus, la etajul unsprezece. Şi toate mobilele alea frumoase despre care ne tot vorbise mama nici n-ar fi avut cum să-ncapă în jumătatea de cameră a copiilor pe care o aveam acum.

Gropiusstadt este un cartier de blocuri construit pentru 45 ooo de oameni, blocuri între care se aflau spaţii verzi şi centre comerciale. La prima vedere, totul arăta nou şi foarte îngrijit. Dar, când ajungeai printre blocurile alea,

---

1Republica Democrată Germană a Zidului Berlinului, care a diminuat substanţial zona pe care o luase în calcul Gropius pentru proiectul său. Nouăzeci la sută dintre cele cca 18 500 de locuinţe au fost amenajate ca locuinţe sociale, ceea ce a făcut ca, începând cu sfârşitul anilor '70 şi până după reunificarea Germaniei, în 1990, acest cartier să fie marcat de grave probleme sociale. Atmosfera care domnea acolo în anii de după ridicarea cartierului devine internaţional cunoscută mai ales prin paginile cărţii de faţă (n. trad.).

1. în Germania de Vest, o „jumătate de cameră" *{halbes Zimmer)* era termenul folosit pentru o cameră de locuit care avea sub 10 m^2 (n. trad.).

E vorba de Zidul Berlinului, a cărui construcţie a fost începută de către Republica Democrată Germană pe data de 13 august 1961, pentru a opri exodul cetăţenilor din blocul sovietic către Germania de Vest. A devenit unul dintre cele mai cunoscute simboluri ale opresiunii comuniste din perioada Războiului Rece. Zidul a fost deschis sub presiunea est-berlinezilor în noiembrie 1989, fiind ulterior demolat (n. trad.).

puţea peste tot a pişat şi căcat. Asta din cauza sumedeniei de câini şi de copii care trăiau în ele. Dar cel mai tare mirosea în scările de bloc.

Părinţii mei îi tot înjurau pe nenorociţii ăia de copii de muncitori care făceau pipi pe casa scării. Dar copiii nu aveau de ales. Am trecut şi eu prin povestea asta încă de prima dată când am ieşit să mă joc pe-afară: brusc, am simţit că trebuie să merg la baie. Până să vină, cu greu, liftul, şi până să ajung la noi acasă, la etajul unsprezece, chiloţii mei deja musteau. Tata m-a bătut. După ce n-am reuşit, de câteva ori, să ajung destul de repede de jos până la baia noastră şi am fost din nou bătută, m-am ciucit şi eu pe ici, pe colo, unde să nu mă vadă nimeni. Dar nu prea aveai pe unde să te piteşti afară, pentru că din blocuri se putea vedea cam tot ce se întâmpla între ele, aşa că tot casa scării era soluţia cea mai bună.

În Gropiusstadt eram socotită, la început, copilul târnp venit de la ţară. Nu aveam jucării ca ale celorlalţi. Nici măcar un pistol cu apă. Eram altfel îmbrăcată decât ceilalţi copii. Vorbeam diferit. Şi nu cunoşteam jocurile lor. De altfel, nici nu îmi plă- ccau jocurile alea. La noi în sat mergeam des cu bicicleta la pădure, era acolo un pârâu peste care trecea un podeţ. Construiam zăgazuri şi cetăţui în apă. Uneori lucram toţi împreună, iar alteori, fiecare singur. Iar mai apoi, când urma să le năruim, mai întâi cădeam cu toţii de acord că trebuie să o facem şi, după aceea, ne distram cu toţii demolând ce construiserăm. în satul nostru nu exista un conducător printre copii, sau ceva de genul ăsta. Fiecare dintre noi putea să facă propuneri despre cum şi de-a ce vrem să ne jucăm într-o zi sau alta. După care ne mai dondăneam între noi, până când, în cele din urmă, una dintre propuneri era acceptată de toţi. Nu se supăra nimeni, chiar şi atunci când cei mai mari cedau în faţa celor mai mici. Era o adevărată democraţie a copiilor.

În schimb, în blocul nostru din Gropiusstadt era un şef peste ceilalţi copii, un băiat. Cel mai puternic şi care avea cel mai mişto pistol cu apă. Ne jucam des împreună,

dar băiatul ăsta era, evident, bossul. Cea mai importantă regulă era să facem tot ce ne ordona el.

De cele mai multe ori nu ne jucam unii cu alţii, ci unii împotriva altora. De fapt, totdeauna ideea era să-i faci în ciudă celuilalt. De exemplu, să îi iei o jucărie pe care tocmai o primise şi să i-o faci zob. Totul era să îl dai gata pe celălalt şi, prin asta, să capeţi avantaje, să dobândeşti putere şi să arăţi cât eşti de tare.

Cei mai slabi erau şi cei mai bătuţi. Sora mea mai mică nu era foarte robustă şi, în plus, era şi temătoare din fire. O bum- băceau tot timpul, iar eu nu puteam să o ajut în nici un fel.

Am început să merg la şcoală. Mă bucurasem atunci când am aflat că lucrul ăsta o să se întâmple în curând. Părinţii mei mi-au spus că acolo trebuie să mă port întotdeauna cuviincios şi că trebuie să ascult de învăţătoare. Mi s-a părut firesc. Unde am

stat înainte, în sat,
noi, copiii, eram
respectuoşi cu
oamenii mari. Şi cred
că m-a bucurat faptul
că la şcoală voi avea o
învăţătoare de care
vor trebui să asculte şi
toţi ceilalţi copii

.Dar a fost cu totul altfel. După doar câteva zile, unii copii fugeau în timpul orelor prin clasă şi se jucau de-a războiul, învăţătoarea noastră era complet neputincioasă. Tot ţipa: „Staţi jos!” Dar copiii făceau şi mai mult tărăboi, iar ceilalţi nu mai puteau de râs.

Mi-au plăcut animalele încă de când eram foarte mică. în familia noastră, toată lumea era înnebunită după animale. Asta mă făcea să fiu mândră de ei. Nu cunoşteam nici o altă familie care să iubească atât de mult animalele. Şi îmi era milă de copiii ai căror părinţi nu ţineau la animale şi care nu primeau în dar nici măcar unul.

Apartamentul nostru de două camere şi jumătate a ajuns, cu timpul, o adevărată grădină zoologică. La un moment dat, aveam patru şoricei, două pisici, doi iepuraşi, un peruş şi, evident, pe Ajax, dogul nostru german brun, pe care l-am adus cu noi încă de când ne-am mutat în Berlin.

Ajax dormea întotdeauna lângă patul meu. Când simţeam că mă ia somnul, lăsam o mână să îmi atârne din pat, ca să îl ating.

Am întâlnit alţi copii care aveau şi ei câini. Mă înţelegeam foarte bine cu copiii âştia. Am descoperit că, dacă ieşeai din Gropiusstadt şi te duceai până în Rudow, mai puteai găsi nişte pete de natură neatinse de mâna omului. Natură-natură. Aşa că o luam cu toţii într-acolo, cu câinii noştri cu tot. Ne jucam pe vechile gropi de gunoi din Rudow, care fuseseră acoperite cu pământ. Câinii făceau întotdeauna parte din orice joc de-al nostru. „Câinele care ia urma” era preferatul nostru. Unul dintre noi se ascundea, în timp ce câinele lui era ţinut pe loc de ceilalţi copii. După care câinele trebuia să îl caute pe cel care se ascunsese. Ajax al meu avea nasul cel mai fin.

Câteodată, luam cu mine şi unele dintre celelalte animale din casă şi le duceam fie la locul de joacă, fie chiar la şcoală. Profesoara noastră le folosea ca material didactic în orele de biologie. Unii profesori îmi îngăduiau să-l ţin pe Ajax lângă banca mea în timpul orelor. Nu deranja

niciodată. Până când suna clopoţelul stătea întins, fără să se mişte, lângă locul meu.

Aş fi fost foarte fericită cu animalele mele dacă lucrurile nu ar fi mers din ce în ce mai rău cu tata. În timp ce mama avea o slujbă, el stătea acasă. Din povestea cu agenţia matrimonială nu a ieşit, evident, nimic. Aşa că tata aştepta să se ivească un alt job pentru el, dar unul care să îi facă plăcere. Stătea pe canapeaua noastră tocită şi aştepta, în timp ce cumplitele lui crize tic furie se înteţeau tot mai mult.

Mama făcea lecţiile eu mine, asta după ce se întorcea de la lucru. Pentru un timp, nu am reuşit să înţeleg diferenţa dintre literele H şi K. Mama a început să-mi explice, într-o seară, cu multă răbdare, ce şi cum. Dar aproape că nu o puteam urmări, pentru că simţeam cum creşte furia în tata. Ştiam întotdeauna când se apropia momentul: a luat măturicea din bucătărie şi a început să mă pocnească cu ea. După ce s-a oprit, mi-a cerut să ii spun care este diferenţa dintre H şi K. Firește că nu mai eram în stare să gândesc, aşa că mi-a mai tras o răpăială de lovituri peste fund, după care am fost trimisă în pat.

Ăsta era modul lui de a mă ajuta să-mi fac lecţiile. Voia să învăţ bine şi să ajung să fie ceva de capul meu. Că doar bunicul lui avusese o grămadă de bani. Fusese, printre altele, proprietarul unei tipografii şi al unui ziar în estul Germaniei înainte de război. Dar, după terminarea războiului şi după fondarea Republicii Democrate Germane, tot ce avea a fost naţionalizat. Tata se înfuria de fiecare dată când i se năzărea că nu aş face faţă la şcoală. Sunt seri pe care mi le amintesc secundă cu secundă. Odată a trebuit să desenez nişte căsuţe în caietul de matematică. Şase pătrăţele în lăţime şi patru pătrăţele în înălţime. Terminasem deja una şi ştiam exact ce urmează să fac, când m-am pomenit cu tata aşezându-se lângă mine. M-a întrebat de unde şi până unde trebuie desenată următoarea căsuţă. De spaimă, nu am mai numărat pătrăţelele şi am încercat s-o iau pe ghicite. De fiecare dată

când arătam spre un pătrăţel greşit, îmi trăgea o scatoalcă. Când, de la atâta plâns, nu mai eram în stare să dau nici un fel răspuns, s-a dus la micuţul nostru arbore de cauciuc. Ştiam deja ce înseamnă asta. A scos din ghiveci băţul de bambus care susţinea arborele. Pe urmă m-a bătut peste fund cu băţul ăla de bambus până când pielea mi s-a desprins în fâşii.

Frica începea să mă cuprindă încă de când ne aşezam la masă. Dacă făceam cumva vreo pată pe faţa de masă sau pe hainele mele, îmi trăgea una. Dacă dărâmam ceva de pe masă, îmi tăbăcea fundul. Aproape că nu mai îndrăzneam să mă ating de paharul cu lapte. De atâta frică, faceam aproape de fiecare dată câte o boacănă.

Seara îl întrebam pe tata, cât de mieros puteam, dacă nu iese cumva în oraş. Ieşea destul de des, şi atunci noi, mama, sora mea şi cu mine, respiram uşurate. Serile alea, în care rămâneam singure, erau atât de paşnice! Dar, atunci când se întorcea noaptea acasă, eram din nou toate în primejdie. De cele mai multe ori băuse ceva. Exploda din orice nimic. Putea să fie din pricina unor jucării sau haine care nu erau aşezate la locul lor, ci zăceau împrăştiate ba pe ici, ba pe colo. Tatăl meu ne repeta la nesfârşit că ordinea este lucrul cel mai important în viaţă. Iar dacă venea noaptea şi găsea dezordine, mă smulgea din pat şi începea să mă bată. Sora mea mai mică îşi primea şi ea porţia ei. După care tata ne lua lucrurile, le arunca pe jos şi ne ordona ca în cinci minute totul să fie pus la locul lui. Ceea ce, de cele mai multe ori, nu ne reuşea, aşa că o luam din nou pe coajă.

Mama stătea în pragul uşii şi plângea. Nu îndrăznea să ne ia apărarea decât rar, pentru că, dacă o făcea, o bătea şi pe ea. Doar Ajax, câinele meu, se băga de cele mai multe ori între el şi noi. Când cineva lua bătaie în familia noastră, schelălăia pe un ton foarte înalt şi avea o privire foarte tristă. Ajax era singurul care reuşea să-l facă pe tata să se poarte din nou raţional, pentru că iubea câinii,

ca noi toţi. A strigat odată la el, dar de bătut nu l-a bătut niciodată.

Şi totuşi, într-un fel, îl iubeam şi îl respectam pe tatăl meu. C >edeam că e cu mult peste alţi taţi. Dar, înainte de toate, îmi era teamă de el. în plus, mi se părea oarecum normal că ne caftea atât de des. Nici ceilalţi copii din Gropiusstadt nu o duceau mai bine. Ba ei aveau, ca şi mamele lor, ditai violetele în obraji. Vedeai de multe ori taţi care zăceau beţi turtă pe stradă sau la locul de joacă. Tatăl meu nu se îmbăta în aşa hal niciodată. La noi pe stradă puteai să te trezeşti oricând cu mobilă zburând de la ferestrele blocurilor, cu ţipete de femei cerând ajutor şi cu poliţia venind valvârtej. Aşa că, în familia noastră, lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.

Tata o tot acuza pe mama că ar cheltui prea mult. Dar, în fond, ea era cea care câştiga banii la noi în casă. Iar mama îi mai spunea câteodată că cea mai mare parte din bani se duceau pe mersul lui prin crâşme, pe femeile lui şi, da, pe maşină. După care izbucnea scandalul cel mare între ei.

Maşina, un Porsche, era marea dragoste a tatei. O lustruia aproape în fiecare zi, dacă nu o dusese cumva la atelier să mai meştereasc㠃ia ceva la ea. Nu cred că mai exista un alt Porsche în Gropiusstadt. Cu siguranţă însă nu mai exista vreun şomer care să meargă cu un Porsche.

Pe atunci nu ştiam cum stă treaba cu tatăl meu, de ce avea mereu crizele alea de supărare şi mânie. Mai târziu am început să pricep, după ce am vorbit cu mama mai des despre el. Mi-am dat seama, treptat, de unele lucruri. Pur şi simplu, nu reuşea să iasă din situaţia asta jalnică. Mereu îşi zicea că o să dea lovitura şi, de fiecare dată, cădea în cur. Tatăl lui nu avea nici un dram de consideraţie pentru el. Bunicul o prevenise pe mama, încă dinaintea căsătoriei ei cu tata, că fiul lui e un netot, un ins care nu este în stare de nimic. Mai înainte, bunicul îşi pusese mari speranţe în tata. Familia ar fi trebuit să ajungă din nou la fel de avută ca odinioară, înainte ca statul redegist să-i confişte întreaga avere.

Dacă nu ar fi întâlnit-o pe mama, tata probabil că ar fi ajuns administrator la o fermă şi ar fi avut propria lui crescătorie de dogi germani. Când s-au cunoscut, el studia agronomia. Ea a rămas gravidă cu mine, aşa că tata şi-a întrerupt studiile şi s-au căsătorit. La un moment dat, el trebuie să fi ajuns la concluzia că mama şi cu mine suntem cauza mizeriei şi suferinţei pe care le îndura acum. Din toate visurile lui nu mai rămăsese decât cu Porsche-ul şi cu câţiva aşa-zişi prieteni, care făceau toţi pe deştepţii cu el.

Tata nu numai că ura familia noastră, ci, mai mult, o respingea şi o nega. A ajuns atât de departe, încât nici unul dintre prietenii lui nu trebuia să afle că este căsătorit şi că are copii. Atunci când ne întâlneam cu prieteni de-ai lui sau când mai venea vreo cunoştinţă să îl ia de acasă, trebuia să îi zic tatei „unchiule Richard”. Fiind bătută de atâtea ori, ajunsesem să fiu atât de bine programată, încât nu greşeam niciodată. Cum apăreau alţi oameni prin preajmă, pac, îmi venea imediat pe limbă „unchiule Richard”.

Nici în cazul mamei lucrurile nu stăteau altfel. în faţa prietenilor lui, ea nu avea niciodată voie să spună că era soţia lui şi, mai ales, nu avea voie să se comporte ca atare. Cred că tata o prezenta ca fiind sora lui.

Prietenii tatălui meu erau mai tineri decât el. Aveau încă viaţa-n faţă, sau cel puţin aşa credeau ei. Tata voia să fie şi el ca ei. Să fie un bărbat pentru care totul de-abia începe, iar nu unul care s-a potcovit cu o familie căreia nu era în stare nici măcar să îi pună o pâine pe masă. Cam aşa stăteau lucrurile cu tatăl meu.

Evident că, pe când aveam aşa, vreo opt-zece ani, nu pricepeam toate lucrurile astea. Tata nu făcea decât să îmi confirme regula de viaţă pe care o învăţasem deja pe stradă şi la şcoală: ori baţi, ori eşti bătut. Mama, care fusese şi ea bumbăcită destul la viaţa ei, ajunsese la aceeaşi concluzie. Îmi spunea des cuvintele astea, ca să le ţin bine minte:

— Nu începe tu prima, dar, dacă cineva dă în tine, pocneş- te-l şi tu. Cât mai tare şi cât poţi de mult.

Ea însă nu mai era în stare să răspundă la loviturile pe care Ic tot încasa.

Încet-încet am învăţat regulile jocului: sau îi domini pe ceilalţi, sau te supui lor. La şcoală am început să fac pe nebuna cil profesorii care îmi păreau mai molatici. Tot timpul strigam câte ceva în timpul orelor lor. Ceilalţi din clasă râdeau de mine să se prăpădească. Dar, când am început să fac acelaşi lucru şi cu profesorii mai severi, am ajuns, în sfârşit, să fiu respectată de colegii mei.

învăţasem ce trebuit să faci ca să te impui în Berlin: să fii totdeauna tare-n clanţă. Numai aşa puteai să faci pe bossul. După ce am avut atât de mult succes cu gura mea mare, m-am gândit să-mi folosesc şi muşchii. De fapt, nu eram foarte puternică. Dar puteam să fac să crească în mine furia. Aşa că i-am trântit la pământ şi pe unii mai puternici decât mine. Aproape că mă bucuram când, după ce făceau la şcoală pe deştepţii, îi întâlneam în faţa şcolii după ore. De cele mai multe ori nici nu trebuia să recurg la forţă. Copiii mă priveau cu respect şi dispăreau repede.

între timp, împlinisem opt ani. Dorinţa mea cea mai mare era să cresc cât mai repede, să ajung o persoană adultă, ca tatăl meu, care să fie în stare să îi domine pe toţi din jur. Dar, până una-alta, m-am folosit de câtă putere aveam pe-atunci.

La un moment dat tata şi-a găsit, în sfârşit, ceva de lucru. Nu era o slujbă care să îl facă fericit, dar îi permitea să-şi acopere cheltuielile pe care le făcea cu chermezele lui şi cu Porsche-ul. Datorită slujbei ăsteia, după-amiaza eram singură acasă cu sora mea, care era mai mică cu un an. Mi-am făcut şi o prietenă, care era cu doi ani mai mare decât mine, şi eram mândră de asta. împreună cu ea eram şi mai puternică.

Prietena mea şi cu mine o foloseam pe sora mea ca să jucăm o chestie pe care o învăţasem de la alţii. Pe drumul de la şcoală, căutam chiştoace de ţigări prin

scrumierele şi coşurile de gunoi de pe stradă. Le striveam între degete până ajungeau plate, pe urmă ni le băgăm în gură şi pufăiam ca locomotiva. Dacă soră-mea voia şi ea un chiştoc, îi trăgeam una peste degete. O puneam să facă treburile din casă, adică să spele vasele, să şteargă praful şi câte ne mai vor fi cerut părinţii noştri să facem într-o zi sau alta. După care ne luam cărucioarele pentru păpuşi, încuiam uşa locuinţei şi plecam să ne plimbăm. O ţineam pe soră-mea închisă în casă până când termina toată treaba pe care ar fi trebuit s-o facem amândouă.

Pe vremea aceea, când aveam vreo opt sau nouă ani, s-a deschis în Rudow o fermă de ponei. La început gaşca noastră a fost supărată, pentru că pentru ferma asta s-a tras un gard şi s-au tăiat pomii de pe ultimul petic de natură sălbatică la care puteam ajunge pe jos, împreună cu câinii noştri. După aceea însă, m-am înţeles tot mai bine cu oamenii de acolo şi am început să fac una şi alta prin grajduri şi să ajut la îngrijirea cailor, în schimbul muncii ăsteia, aveam voie să călăresc pe gratis câteva sferturi de oră pe săptămână. Mi s-a părut ceva extraordinar.

îndrăgeam caii şi măgarul pe care îi aveau acolo. Dar călă- ritul mă fascina şi dintr-un alt motiv. Cu ocazia asta puteam să-mi demonstrez din nou forţa şi puterea. De fapt, calul pe care îl călăream avea mai multă forţă decât mine, dar eu puteam să-l supun voinţei mele. După ce căpeam, mă urcam imediat din nou în şa. Şi o ţineam tot aşa până când calul ajungea să mă asculte.

Totuşi, cu trebăluiala prin grajd nu prea făceam mare brânză. Aveam nevoie de mai mulţi bani ca să pot călări mai multă vreme. Or, cum de la ai mei nu primeam bani de buzunar decât rareori, am început cu mici şmecherii. Făceam cumpărăturile la care mă trimiteau ai mei folosind cupoane de reducere, şi nu banii pe care mi-i dădeau ei şi, în plus, duceam la magazin sticlele goale de bere ale tatălui meu, ca să iau banii de garanţie pe ele.

Cam pe la vreo zece ani am început să fur. Furam din supermarketuri lucruri pe care, altfel, nu le-aş fi căpătat acasă.

Mai ales dulciuri. Aproape toţi ceilalţi copii aveau voie să mănânce dulciuri. Dar tata zicea că de la dulciuri o să mi se strice dinţii.

În Gropiusstadt învăţai automat să faci ceea ce era interzis. De fapt, totul îţi era interzis. La fiecare colţ din Gropiusstadt te loveai de o pancartă cu instrucţiuni. De-aia, aşa-numitelor parcuri dintre blocuri li se zicea parcurile cu pancarte. Majoritatea pancartelor le interziceau copiilor să facă ba una, ba alta - de fapt, cam tot ce ar fi vrut să facă.

Am copiat mai târziu, pentru jurnalul meu, ce era scris pe pancartele alea. Prima pancartă de care dădeam în fiecare zi era înfiptă chiar în faţa uşii de la intrarea în bloc. în scara blocului şi în jurul lui, copiii nu au voie să umble decât în vârful picioarelor. Să te joci, să faci hărmălaie, să te dai cu patine cu rotile sau să mergi cu bicicleta - interzis! Urma o bucată de gazon care avea în fiecare colţ câte o tăblie, pe care stătea scris: „Nu călcaţi pe iarbă". Vedeai atenţionările astea oriunde era cel mai mic petic de iarbă. Nu aveam voie nici măcar să ne aşezăm, cu păpuşile pe iarbă. Mai era şi un amărât de strat de trandafiri, în faţa căruia se afla o pancartă mare, pe care scria: „Spaţii verzi ocrotite". Sub acest anunţ mai urma un paragraf prin care erai avertizat că vei fi pedepsit dacă te apropii prea mult de sfrijiţii ăia de trandafiri.

Deci, nu aveam voie să mergem decât unde erau amenajate locurile de joacă. Câte unul pentru câteva blocuri. Acolo găseai nisip plin de pişat şi câteva instalaţii de căţărat stricate şi, desigur, o pancartă imensă pusă sub un geam şi încastrată într-o ditamai cutia de tablă. Iar în faţa geamului puseseră o plasă de sârmă cu ochiuri foarte mici, ca să nu putem să-l spargem aruncând cu pietre. Pe pancartă stătea scris: „Regulament de utilizare a locului de joacă" şi, dedesubt, că locul de joacă va fi folosit de copii pentru „a se bucura şi recrea". Numai că nu aveam voie să ne „recreăm" când voiam. Căci textul care urma mai jos şi care era subliniat cu o linie groasă spunea: „.. .între orele 8-13 şi 15-19". Deci, când ne întorceam noi de la şcoală, ioc recreere.

De fapt, sora mea şi cu mine nu ar fi trebuit să mergem la locul de joacă, pentru că acolo, conform pancartei, nu aveai dreptul să te joci „decât cu aprobarea şi sub supravegherea părinţilor sau a altor membri adulţi ai familiei copilului”. Şi nu te puteai juca decât pe tăcute: „Trebuie să se ţină cont, în mod deosebit, de nevoia de linişte a comunităţii din jur”. Cel mult, am fi putut să aruncăm de la unul la altul o minge de aia uşoară, făcută pentru copiii mici, dar cu băgare de seamă. Altceva nu intra în discuţie: „Jocurile de natură sportivă cu mingea sunt interzise”. Ce fotbal, ce raţele şi vânătorii... Pentru băieţi era foarte greu. Îşi revărsau surplusul de energie distrugând instalaţiile de joacă şi băncile şi, desigur, înainte de toate, pancartele alea pline de interdicţii. Administraţia trebuie să fi cheltuit o groază de bani ca să le tot înlocuiască.

De respectarea interdicţiilor afişate se ocupau supraveghetorii. Eu am încurcat-o cam repede cu al nostru. După ce ne-am mutat în Gropiusstadt, locul ăla de joacă din apropierea blocului nostru, numai din beton şi nisip şi cu un tobogan strâmt din tablă, mă plictisea îngrozitor. Totuşi, am reuşit să descopăr ceva interesant: găurile de scurgere montate în beton, prin care trebuia să se scurgă apa de ploaie. Pe atunci se mai putea scoate grilajul care le acoperea. Pe urmă le-au prins în aşa fel încât să nu se mai poată umbla la ele. Deci, am ridicat grătarul şi am aruncat, împreună cu soră-mea, tot soiul de gunoaie înăuntru. A apărut supraveghetorul, ne-a luat de câte o aripă şi ne-a târât până în biroul administraţiei, unde am fost obligate amândouă, una de şase ani, cealaltă de cinci, să ne declarăm datele personale. Cât puteam şi noi s-o facem. Părinţii noştri au fost înştiinţaţi, şi tata a avut un motiv minunat să ne mai tragă o mamă de bătaie. Eu nu prea pricepeam ce era atât de rău în a înfunda scurgerea. La noi în sat, la pârâu, am făcut tot soiul de năzbâtii, şi cei mari

nu s-au luat niciodată de noi. Am început însă să pricep că în Gropiusstadt nu aveai voie să te joci decât aşa cum îţi spuneau adulţii. Adică să te dai pe tobogan şi să sapi prin nisip. Şi că era periculos să îţi treacă prin cap să te joci >i altfel.

Următoarea întâlnire cu supraveghetorul a fost şi mai neplăcută. Lucrurile s-au întâmplat aşa: am ieşit la plimbare cu Ajax, dogul meu german, şi mi-a venit ideea să culeg nişte flori pentru mama. Şi înainte, când trăiam la ţară, făceam asta aproape de fiecare dată când ieşeam afară. între blocurile de aici nu erau decât nişte trandafiri piperniciţi. Am rupt câteva flori dintr-o tufa de trandafiri şi m-am umplut de sânge pe degete. Fie încă nu ştiam să citesc, fie nu am înţeles ce vor să zică cuvintele „(¡radină ocrotită" de pe pancartă.

Am priceput însă imediat că nu făcusem ce trebuie când l-am văzut pe portarul blocului fugind spre mine peste iarba pe care nu aveai voie să calci, în vreme ce urla şi dădea ca bezmeticul din braţe. Mi s-a făcut foarte frică şi am strigat:

— Ajax, şase!

Ajax al meu şi-a ciulit imediat urechile, părul de pe ceafa i s-a ridicat, s-a încordat tot şi l-a pironit pe supraveghetor cu cea mai fioroasă privire de care era în stare. Supraveghetorul a bătut imediat în retragere, călcând peste iarbă, şi nu a îndrăznit să mai ţipe decât atunci când a ajuns în dreptul uşii de intrare a blocului. Asta m-a uns pe inimă, dar am ascuns florile, pentru că bănuiam că iar făcusefn ceva interzis.

Administraţia blocului sunase deja acasă până să ajung eu sus. Au zis că l-aş fi ameninţat pe supraveghetor cu un câine, în locul pupicului pe care speram să îl primesc de la mama în schimbul florilor, m-am ales cu fundul bătucit, căci tata atâta aştepta.

Pe timpul verii, la noi în apartament era câteodată o căldură insuportabilă. Căldura se acumula în beton, în asfalt şi în pietriş şi, pe urmă, ne simţeam ca într-un cuptor. Cei câţiva pomi schilozi din apropiere nu făceau nici un pic de umbră.

Iar vântul nu bătea deloc din cauza blocurilor. Nu exista un ştrand sau un bazin de înot, cât de mic, în care să ne bălăcim şi noi. Aveam doar o fântână arteziană în apropiere, care era, evident, toată numai din beton. Aici ne mai aruncam în apă din când în când. Aşa ceva era, desigur, interzis, şi întotdeauna eram goniţi foarte repede de acolo.

După aceea, a venit vremea când am vrut să jucăm jocul cu biluţe[1]. Dar unde să găseşti un loc pentru jocul ăsta în Gropiusstadt? Nu se poate juca nici pe beton, nici pe asfalt şi nici pe gazonul marca „Nu călcaţi pe iarbă". Nici în lada cu nisip. Pentru că e nevoie de o suprafaţă relativ solidă, dar în care să poţi săpa găurelele.

Am descoperit un loc aproape ideal pentru jocul ăsta - sub arţarii pe care îi plantaseră de curând lângă blocul nostru. Pentru ca pomişorii să nu se sufoce sub atât asfalt, lăsaseră în jurul lor o deschidere rotundă, cu pământ. Cercul ăsta din jurul trunchiurilor avea o consistenţă tocmai bună, pământul fiind curăţat şi greblat în mod regulat. Ideal pentru jocul nostru.

Numai că, dacă săpam micile noastre gropi în care să aruncăm biluţele, nu aveam de-a face doar cu portarii, ci şi cu grădinarii. De fiecare dată eram alungaţi sub o ploaie de ameninţări, într-o zi însă, toţi ăştia care ne vânau au avut o idee care nu ne-a convenit deloc. Au încetat să grebleze pământul şi să îl netezească şi, în loc de asta, l-au întors cu sapa. Şi aşa s-a terminat şi cu jocul cu biluţe.

Când ploua, holurile de la intrarea în blocuri deveneau un excelent loc pentru datul cu rotilele. Cum dedesubt nu erau locuinţe, nici măcar zgomotul nu ar fi deranjat pe cineva. Când am încercat chestia asta de

câteva ori nu s-a plâns, într-adevăr, nimeni. Până când a apărut nevasta portarului. Care a spus că

x. în original, *Murmeln* - joc cu reguli variabile, la care se folosesc biluţe de sticlă, de piatră etc. în cazul de faţă, câştigă cine nimereşte primul cu bilele o gaură făcută în pământ (n. red.).

datul cu rotilele lasă dungi pe jos. S-a dus şi distracţia asta. Şi am mai şi luat bătaie de la tata.

Când era vreme rea, pentru noi, copiii din Gropiusstadt, era nasol de tot. Nici unul dintre noi nu avea voie să-şi aducă prietenii acasă. Oricum, camerele pentru copii erau mult prea mici ca să ne adunăm cu toţii într-una. Aproape toţi copiii au fost instalaţi, ca şi noi, într-o jumătate de cameră. Când ploua, stăteam de multe ori la fereastră şi mă gândeam la câte şi mai câte faceam pe ploaie înainte să ne mutăm aici. De exemplu, ciopleam în lemn una şi alta. Noi, copiii din sat, ne pregăteam dinainte pentru zilele ploioase. Strângeam din timp bucăţi groase de coajă de stejar, din care ciopleam bărcuţe când venea vremea rea. Iar dacă ploua prea multă vreme, nu mai rezistam să stăm în casă. Ne îmbrăcam de ploaie şi coboram la pârâu să ne încercăm bărcuţele. Construiam nişte porturi şi, pe urmă, ne întreceam cu bărcuţele noastre din coajă de stejar.

Să stai pe ploaie între blocuri era de tot rahatul. Trebuia să inventăm ceva. Ceva care să fie interzis cu desăvârşire. Aşa că ne-am gândit să ne jucăm cu lifturile.

La început voiam să îi necăjim pe alţi copii. îl apucam pe unul, îl băgăm în lift şi apăsam pe toate butoanele. în acelaşi timp, blocam celălalt lift. Astfel, victima noastră trebuia să o ia hâc-hâc, cu opriri la fiecare etaj, până la ultimul. Mi-au facut-o şi mie de multe ori. De regulă, mi se întâmpla tocmai când mă întorceam cu câinele şi trebuia să ajung la timp la cină. Atunci apăsau pe toate butoanele şi dura o veşnicie până să ajung la etajul unsprezece, iar Ajax era tot mai nervos din etaj în etaj.

Era o porcărie să îi apeşi butoanele cuiva care voia să urce pentru că nu se mai putea ţine. Până la urmă, se

pişa în lift. însă o şi mai mare măgărie era să îi iei unui copil lingura lui de lemn. Cei mai mici dintre copii nu ieşeau din bloc fără lingură. Foloseau coada lingurii ca să ajungă la butoanele liftului. Fără lingură erai mort. Dacă o pierdeai sau ţi-o luau alţi copii, trebuia să te târâi pe jos nu ştiu câte etaje.

Lifturile erau de multe ori stricate - uneori, din cauza noastră. Pentru că le foloseam ca să facem întreceri între noi. Cele două lifturi mergeau la fel de repede, dar erau unele şmecherii prin care puteai câştiga câteva secunde. Prima uşă nu trebuia trântită, ci închisă cu grijă. Dacă era închisă prea energic, se mai deschidea puţin. Uşa de siguranţă se închidea automat, dar dacă ştiai cum s-o împingi cu mâinile se închidea mai repede. E drept, se mai şi strica din când în când. Oricum, trebuie spus, chiar eram bună la concursurile astea de dat cu liftul.

Cele treisprezece etaje ale noastre au început să nu ne mai ajungă după un timp. în afară de asta, portarul se ţinea scai de noi. Situaţia devenea tot mai naşpa la noi în bloc. însă noi, copiii, nu aveam voie să intrăm decât în blocul în care locuiam. Oricum, nu puteam intra în alte blocuri pentru că nu aveam cheia de la intrare. Şi totuşi, exista întotdeauna şi o a doua intrare, care fusese concepută pentru aducerea sau scoaterea de mobile sau a altor obiecte de mari dimensiuni. Era prevăzută cu un grilaj care era încuiat. Am descoperit însă cum se putea trece prin acel grilaj. Mai întâi îţi băgai capul. Era o adevărată artă să ştii cum să îl sucești, ca să încapă prin grilajul ăla. Pe urmă reuşeam să ne strecurăm, cu chiu, cu vai, şi corpul. Doar cei mai dolofani nu puteau veni cu noi.

în felul ăsta am pătruns într-un adevărat paradis al lifturilor. Blocul ăsta avea treizeci şi două de etaje şi nişte lifturi super. De-abia aici am descoperit câte se pot face cu un lift. Ne plăcea cel mai mult să ne jucăm de-a ţopăitul. Dacă săream cu toţii în sus în timp ce liftul mergea, deodată se oprea, şi uşa de siguranţă se deschidea. Uneori

nici nu se mai închidea. Era o chestie tare să te dai cu liftul în felul ăsta.

Mai era şi o altă fază genială: dacă nu apăsai comutatorul pentru frâna de alarmă în jos, ci într-o parte, uşa de siguranţă rămânea deschisă şi în timp ce liftul mergea. De-abia aşa puteai să-ţi dai seama cu ce viteză mergea chestia aia. Betonul şi uşile de pe paliere ne zburau prin faţa ochilor într-un ritm nebun.Proba cea mai dură de curaj era să apeşi pe butonul de alarmă. Imediat se declanşa o sonerie şi se auzea, printr-un difuzor, vocea portarului. Atunci trebuia să ne luăm repede tălpăşiţa, într-un bloc de treizeci şi două de etaje ai şanse destul de mari să scapi de un portar. Chiar dacă stătea la pândă întotdeauna, nu a reuşit să ne prindă decât de foarte puţine ori.

Când era vreme urâtă, cel mai mult ne plăcea să ne jucăm la subsol, unde ne era absolut interzis să intrăm. Am găsit însă cumva o cale prin care să ajungem jos. Fiecare chiriaş avea aici câte o boxă îngrădită de un grilaj cu ochiuri de sârmă, care nu ajungea până la tavan. Aşa că puteai să te caţeri şi să intri pe sus în toate boxele. Aici ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Aveai voie să te ascunzi în oricare dintre boxe. Ţi se făcea pielea de găină de atâta spaimă. Nu putea să nu te furnice când nimereai printre toate troacele alea pe care nu le ştiai şi stăteai acolo în lumina aia chioară. Pe deasupra, ne era teamă că ar putea să apară cineva şi să ne prindă. Simţeam cu toţii că facem ceva foarte interzis.

Ne-am mai jucat şi de-a cine găseşte lucrurile cele mai mişto în boxele din pivniţă. Jucării, tot soiul de troace sau haine cu care ne îmbrăcam. După aceea, nu ne mai aduceam prea bine aminte de unde luasem ba una, ba alta, aşa că aruncam lucrurile claie peste grămadă într-una dintre boxe, la întâmplare. Uneori, dacă ne plăcea ceva foarte mult, mai şi şterpeleam. Evident, dup-aia se spunea că cineva a „dat spargere" în subsol. Dar nu ne-au prins niciodată. Aşa învăţam, vrând-nevrând, că tot ce era permis

era îngrozitor de plicticos, iar ce era interzis nu putea să nu-ţi placă la nebunie.

Centrul comercial, care se afla peste drum de blocul nostru, era şi el, pentru noi, o zonă interzisă în bună măsură, pentru că acolo lucra un portar foarte agresiv, care ne alunga de fiecare dată cum apăream. Cel mai urât făcea când mă vedea împreună cu câinele. Tot zicea că noi eram vinovaţi pentru toată mizeria din centrul comercial. într-adevăr, curăţenia de acolo lăsa mult de dorit şi puţea rău. Magazinele arătau unul mai bine ca altul, toate erau foarte elegante şi moderne. însă pubelele din spatele complexului dădeau întotdeauna pe afară şi miroseau de trăsneau. Peste tot călcâi în resturi de îngheţată sau în rahat de câine, ori te împiedicai de doze de bere sau de cola.

Nu e de mirare că portarul, care seara trebuia să cureţe totul, stătea toată ziua la pândă ca să-i prindă pe cei care făceau mizerie pe acolo. însă nu avea ce să le facă celor care deţineau magazinele şi care aruncau gunoaiele pe lângă pubele. Şi nici nu îndrăznea să se ia de indivizii ameţiţi de băutură, care aruncau în stânga şi-n dreapta dozele de bere goale. Iar bunicuţele care îşi plimbau câinii pe acolo îl puneau repede la respect dacă se lega de mizeria care rămânea după câinele lor. Aşa că nu-şi putea revărsa ura decât asupra noastră, a copiilor.

Nici în magazinele din complex nu eram priviţi cu mai multă bunăvoinţă. Dacă unul dintre noi primea nişte bani de buzunar sau reuşea altcumva să pună mâna pe ceva bănuţi, se ducea la magazinul unde se vindeau cafea şi dulciuri. Ceilalţi, repede după el. Vânzătoarele îşi ieşeau din minţi când vedeau o jumătate de duzină de copii dând buzna în magazin, unde începea apoi o discuţie nesfârşită între noi despre ce ar trebui cumpărat cu mărunţişul ăla. Treptat, am început să îi urâm pe patronii magazinelor şi să ne bucurăm dacă vreunul dintre noi fura câte ceva de la ei.

Complexul avea şi o agenţie de turism. De multe ori ne lipeam nasurile de geamurile agenţiei, asta până când

eram alungaţi de acolo. în vitrină erau expuse nişte poze minunate cu palmieri, plaje, negri şi animale sălbatice. Printre poze era atârnată o machetă de avion. Ne închipuiam că stăm în avionul ăla, că zburăm spre plaja aceea şi că, pe urmă, ne căţărăm până sus în palmieri, din vârful cărora se vedeau rinoceri şi lei.Lângă agenţia de turism era Banca pentru Comerţ şi Industrie. Pe atunci nu ne-am întrebat ce caută o bancă pentru comerţ şi industrie taman în Gropiusstadt, unde locuiau oameni care câştigau cel mult un amărât de salariu de pe urma comerţului şi a industriei. Ne plăcea banca. Domnii fini de acolo, în costumele lor elegante, erau întotdeauna drăguţi cu noi. De altfel, nici nu păreau să fie la fel de ocupaţi ca angajatele de la magazinul de cafea. La ei puteam să schimb bănuţii pe care îi şterpeleam din borcanul mamei în monede mai mari. Din monede de un pfenig în monede de zece pfenigi, pentru că la magazinul de cafea se enervau când le trânteai în faţă un morman de mărunţiş. Şi, dacă îi rugam frumos pe cei de la bancă, mai căpătăm câte o puşculiţă în formă de animal. Poate că domnii ăia drăguţi îşi închipuiau că avem nevoie de atâtea puşculiţe pentru că economisim cu sârg fiecare bănuţ. Eu una nu am băgat niciodată vreo monedă, cât de mică, în puşculiţele lor. în schimb, mergeam la lada cu nisip şi ne jucam de-a grădina zoologică cu puşculiţele lor în formă de elefant sau de porcuşor.

Când am început să întrecem măsura cu năzbâtiile noastre, ăia de la administraţia locală s-au hotărât să construiască ceea ce ei au numit un „teren de joacă cu aventuri". Nici acum n-am habar ce vor fi înţeles prin „aventuri". Dar probabil că nici nu era vorba de faptul că în asemenea locuri de joacă copiii pot să trăiască adevărate aventuri, ci se urmărea doar ca adulţii să creadă că aşa ar sta lucrurile. Terenul ăla de joacă trebuie să fi costat o groază de bani. Au construit la el multă vreme. Iar când ni s-a dat voie, în sfârşit, să intrăm pe el, ne-au întâmpinat mai mulţi asistenţi sociali foarte prietenoşi: „Ia spuneţi, ce aţi vrea să faceţi?" - şi aşa mai departe. Marea aventură

consta în faptul că pe acest teren de joacă erai supravegheat tot timpul.

Dar găseai acolo unelte adevărate, scânduri bine geluite, cuie şi aşa mai departe. Aşa că te apucai să meştereşti ceva. Un asistent social stătea lângă tine şi avea grijă să nu îţi dai cu ciocanul peste degete. Odată ce un cui intra în lemn, acolo rămânea, nu mai puteai schimba nimic. Şi, de multe ori, înainte să apuci să termini de bocănit, ai fi vrut ca obiectul pe care îl iaceai să arate cu totul altfel.

I-am povestit odată unuia dintre asistenţii sociali de acolo cum construiam noi înainte, la ţară, peşteri şi colibe în copaci. Fără ciocan, fără să batem măcar un cui. Doar din crengi adunate de ici şi colo. Şi a doua zi, când ne întorceam la construcţia noastră, iar meşteream şi de multe ori schimbam totul. Ne distram cu adevărat. Sunt sigură că asistentul social m-a înţeles. Numai că el avea responsabilităţile şi regulile lui stricte, de care trebuia să se ţină.

La început am avut cu toţii câteva idei despre ce am putea face la locul ăla de joacă. Am vrut odată să ne jucăm de-a familia din epoca de piatra şi să facem o supă de mazăre, pe un foc aprins de noi. Asistentul social a zis că e o idee foarte bună. Dar, ne-a mai spus el, nu aveam voie să fierbem nimic. Aşa că mai bine am construi ceva, de exemplu o colibă. Bătând cuie cu ciocanul - în epoca de piatra! Tare băiatul ăla!

Curând după aceea, locul de joacă a fost închis din nou. Ne-au spus că vor să îl transforme, aşa încât să ne putem juca acolo şi când e vreme rea. S-au adus schelete de susţinere din fier, betoniere, câte şi mai câte. A venit o trupă întreagă de muncitori care au construit un adevărat buncăr. Nu era ca o cabană micuţă sau ceva de genul ăsta, ci o ditai măgăoaia de beton cu câteva ferestruici. Care au fost sparte imediat. Nu ştiu dacă băieţii le-au spart pentru că monstruozitatea aia din beton le-a aţâţat agresivitatea şi nici dacă deştepţii ăia de la administraţie s-au gândit să ne construiască un buncăr tocmai pentru că în Gropiusstadt

tot ceea ce nu era construit din fier sau beton se distrugea foarte repede. Silozul ăsta mare din beton a ocupat o bună parte a terenului de aventuri. Imediat după aceea au ridicat alături o şcoală, căreia i-au alipit propriul ei loc de joacă, pe care erau un tobogan din tablă, o instalaţie de căţărat şi nişte stâlpi de lemn înfipţi în pământ, în spatele cărora puteai să te pişi foarte bine. Locul de joacă al şcolii s-a construit intrând peste terenul de aventuri, de care a fost despărţit cu un gard din plasă de sârmă. Aşa că nu a mai rămas mare lucru din locul nostru de joacă cu aventuri.

Pe bucata care mai rămăsese din terenul de aventuri au început să pună tot mai mult stăpânire băieţii mai mari, cărora noi le ziceam rockeri. Când veneau după-masa aici, erau deja beţi. Terorizau copiii şi distrugeau orice. Asta era cam tot ce erau în stare să facă. Asistenţii sociali nu le făceau faţă. Aşa că locul de joacă cu aventuri a ajuns să fie închis mai tot timpul.

Drept compensaţie, pentru noi, copiii, s-a construit ceva foarte tentant, o adevărată atracţie - un deal pe care puteam să ne dăm cu sania. în prima iarnă a fost chiar bine. Aveam mai multe piste. Era una foarte abruptă şi câteva mai line. însă băieţii ăia mai mari, rockerii, au început să devină agresivi. Veneau după noi ca nebunii, ţinându-se unii de alţii pe săniile lor, şi încercau să ne spulbere de pe pârtie. Puteam însă să scăpăm de ei luând-o pe o altă pistă. Zilele cu zăpadă au fost printre cele mai frumoase pe care le-am trăit în Gropiusstadt.

Primăvara era aproape la fel de amuzant pe derdeluş. Fugeam de colo-colo cu câinii şi ne rostogoleam în jos pe povârnişuri. Dar chestia cea mai tare era să te dai cu bicicleta pe acolo. O luam nebuneşte în jos, era o senzaţie super. Părea mai primejdios decât era de fapt. Pentru că, dacă îţi pierdeai echilibrul, căzeai pe iarba înaltă şi moale.

Nu peste mult timp ni s-a interzis să ne mai jucăm pe deal. Au zis că dealul a fost construit doar ca să ne dăm cu sania, nu ca să facem tot soiul de nebunii pe acolo, şi cu

atât mai puţin ca să îl folosim pentru curse cu bicicleta. Iarba pe care o strivisem trebuia să îşi revină... şi aşa mai departe. Eram deja destul de mari ca să nu mai luăm în seamă vreo interdicţie, aşa că am continuat să mergem pe deal. însă într-o zi au venit nişte indivizi de la oficiul pentru spaţii verzi şi parcuri care au înconjurat dealul cu un adevărat desiş de sârmă ghimpată. Numai că noi nu ne-am dat bătuţi decât pentru câteva zile - până când unul dintre noi a făcut rost de o foarfecă de tăiat sârmă, cu care am tăiat o gaură destul de mare în sârma lor ghimpată ca să putem trece prin ea şi cu câinii, şi cu bicicletele. Iar când înnădeau sârma la loc, o tăiam din nou.

După câteva săptămâni au apărut iarăşi nişte echipe de muncitori. Au început să ridice un zid în jurul dealului nostru şi să toarne ciment şi asfalt. Pista noastră abruptă s-a transformat într-o serie de trepte. De-acum, aproape toate pistele erau întretăiate de drumuri asfaltate. Pe platforma din vârful dealului s-au pus plăci de beton. Pentru datul cu sania nu a mai rămas decât o singură fâşie de iarbă.

Vara nu mai aveai ce să faci pe deal. Iarna era foarte periculos să te dai pe pista care mai rămăsese. Cel mai greu era acum să ajungi până sus, patinând pe dale şi pe trepte, care erau mereu acoperite de gheaţă. Ne-am julit genunchii, ne-am ales cu cucuie şi, dacă aveai ghinion, mai faceai şi o comoţie cerebrală. Cu timpul, reuşiseră să pună totul la punct în Gropiusstadt. Când ne-am mutat noi acolo, acest grandios cartier-model nu fusese încă terminat. Mai ales în afara perimetrului blocurilor, lucrurile nu erau nici pe departe cum trebuie. Când eram mai mici, o luam pe jos şi ajungeam destul de repede la nişte locuri de joacă minunate. Cel mai frumos era lângă Zid[1], care nu era departe de Gropiusstadt. Acolo se afla o fâşie de teren căreia noi îi ziceam „păduricea" sau „ţara nimănui". Avea vreo douăzeci de metri lăţime şi se întindea pe o lungime de cel puţin un kilometru şi jumătate. Copaci, tufe, iarbă

cât noi de înaltă, scânduri care zăceau pe acolo de ani de zile, băltoace.

Aici ne căţăram, ne jucam de-a v-aţi ascunselea, ne simţeam de parcă am fi fost nişte exploratori care descoperă în fiecare zi un alt ungher neştiut al unei păduri tropicale. Puteam să facem chiar şi focuri de tabără, să coacem cartofi şi să trimitem semnale de fum

.După un timp, administraţia locală a observat că puştimea din Gropiusstadt se distrează de minune aici. Aşa că locul a fost asaltat din nou de echipe de muncitori. S-a făcut ordine. S-au instalat tot soiul de indicatoare, care îţi ziceau că e interzis să faci cutare şi cutare lucru. De fapt, nu mai aveam voie să facem nimic, totul era strict interzis: mersul cu bicicleta, căţăratul în pomi, ba nici câinii nu mai puteau fi lăsaţi să alerge în voie. Poliţaii care, din pricina Zidului, ardeau gazul pe acolo toată ziua controlau ca toate aceste reguli să fie urmate cu strictețe. Ţara nimănui a fost transformată, după cum am aflat apoi, într-un teren dedicat protecţiei păsărilor. După care, în scurtă vreme, au amenajat acolo o groapă de gunoi.

Mai era şi vechiul munte de gunoi, care fusese acoperit cu pământ şi nisip şi pe care ne jucam adesea, aducând şi câinii cu noi. Şi pe ăsta l-au înconjurat, mai întâi cu sârmă ghimpată, pe urmă cu nişte garduri înalte, asta înainte să înceapă să construiască pe el un restaurant, care le oferea clienţilor o privelişte de-a dreptul minunată.

Alt loc de distracţie erau terenurile care nu mai erau lucrate de ţărani. Aici mai creşteau grâu, floarea-soarelui, maci, iarbă şi urzici. Plantele erau atât de înalte, că nici nu ţi se mai vedea capul. Terenurile astea fuseseră achiziţionate de stat pentru a fi transformate în zone de recreere. Aşa că au fost îngrădite, unul după altul. Pe o parte s-a întins ferma de ponei, iar pe cealaltă parte s-au construit nişte terenuri de tenis. în urma acestor schimbări, practic nu mai aveam unde să ne ducem atunci când voiam să scăpăm câteva ore din Gropiusstadt.

Totuşi, pe atunci, sora mea şi cu mine măcar puteam lucra şi călări la ferma de ponei. La început, puteai să pleci călare încotro voiai. Dar după aceea s-a interzis călăritul pe străzi, asta pentru că se făcuse, între timp, un drum special pentru călăreţi, împrăştiaseră pe el nisip, arăta aşa cum trebuie să arate un drum amenajat pentru echitaţie. A costat, cu siguranţă, o grămadă de bani. Mergea paralel cu liniile ferate. între gard şi şine abia dacă era loc pentru doi cai care să alerge unul lângă altul. Pe

aici aveai voie să călăreşti, cu marfarele trecând pe lângă tine val- vârtej, zdrăngănind şi fumegând. Probabil că nu există cal care să nu se sperie când trece pe lângă el, bubuind, un marfar. în orice caz, caii noştri se speriau imediat. Nu-ţi mai rămânea decât să speri că n-o să se arunce deodată sub tren.

Eu eram mai fericită decât ceilalţi copii, pentru că mai aveam şi animalele mele. De pildă, trei şoricei, pe care îi duceam câteodată la locul de joacă şi îi puneam în lada cu nisip. în regulamentul locului de joacă nu era trecut, din fericire, nimic de genul „şoarecii sunt interzişi". Le săpam tuneluri şi grote şi le dădeam drumul să fugă prin ele. într-o după-amiază, unul dintre şoareci a tulit-o până în iarbă, or, acolo nu aveam voie să călcăm. Nu l-am mai găsit. Am fost tristă, dar m-ara consolat cu gândul că se va simţi mult mai bine afară decât în cuşcă.

Tata a venit taman în seara aceea la noi în camera copiilor, s-a uitat în cuşca şoarecilor şi m-a întrebat pe un ton foarte poznaş:

— Cum de sunt numai doi? Unde este al treilea şoarece?

Nu am bănuit că mă paşte vreo nenorocire, căci vocea lui suna atât de glumeaţă şi de binedispusă. Pe deasupra, tatălui meu nu i-au plăcut niciodată şoarecii şi îmi tot spunea să-i dau. I-am povestit că am fost cu şoarecii la locul de joacă şi că unul dintre ei a fugit.

Mi-a aruncat o privire de nebun. Ştiam că o s-o ia razna. A ţipat la mine şi m-a pocnit de am văzut stele verzi. Eu eram acolo, în pătuţul meu, şi nu puteam să ies din el. Niciodată nu a dat atât de tare în mine, am crezut că o să mă omoare. Când a început să dea şi în sora mea, am avut câteva secunde să-mi trag răsuflarea şi am încercat, instinctiv, să ajung la fereastră. Dacă aş fi ajuns, cred că aş fi sărit afară, chit că eram la etajul unşpe.

Numai că tatăl meu m-a prins şi m-a aruncat înapoi în pat. Mama trebuie să fi stat din nou în cadrul uşii plângând, dar nu o vedeam. Am zărit-o abia atunci când s-a năpustit între mine şi tata şi a început să dea cu pumnii în el.El îşi pierduse complet minţile. A început s-o bată pe mama pe culoar. Deodată, m-a cuprins o frică mai mare pentru ca decât pentru mine. M-am dus după ei. Mama încerca să ajungă în baie şi să încuie uşa, ca să scape de el. Numai că tata o prinsese de păr. În cadă erau rufe puse la înmuiat, ca în fiecare seară, căci noi nu am reuşit niciodată să strângem destui bani pentru o maşină de spălat. Tata a împins-o pe mama cu capul în cada aia plină. Nu ştiu cum, dar ea a reuşit să se elibereze. Nu ştiu dacă tata i-a dat drumul sau dacă ea a reuşit să scape cumva.

Tata s-a dus, alb ca varul, în camera de zi. Mama şi-a luat haina, a pus-o pe ea şi a ieşit din casă, fără să spună vreun cuvânt.

Ăsta a fost, cu siguranţă, unul dintre momentele cele mai groaznice din viaţa mea, când mama a ieşit din apartament, fără să scoată o vorbă, şi ne-a lăsat singure în urmă. În primul moment m-am gândit că tata o să se întoarcă şi o să mă lovească din nou. Dar din camera de zi nu se auzea nici un sunet, în afara televizorului, care zumzăia parcă în gol.

Am luat-o pe sora mea la mine în pat. Ne-am strâns în braţe. Surorii mele i-a venit să facă treaba mică. Dar nu avea curajul să se ducă până în baie şi, pe deasupra, tremura toată de spaimă. Totuşi, nu avea nici curajul să facă în pat, pentru că atunci ar fi luat-o iar pe coajă. După un timp, am luat-o de mână şi am dus-o la baie. L-am auzit pe tata, care ne-a spus „Noapte bună” din camera de zi.

În dimineaţa următoare nu ne-a mai deşteptat nimeni. Nu ne-am dus la şcoală. Cândva înainte de prânz, s-a întors şi mama. N-a spus mai nimic. A împachetat câteva lucruri de-ale noastre, l-a băgat pe Peter, motanul, într-o geantă, şi mi-a spus să îi pun lesa lui Ajax. Apoi am plecat spre metrou. În zilele următoare am locuit la o colegă de

serviciu a mamei, într-un apartament mic, înghesuit. Mama ne-a explicat că vrea să divorţeze de tata.

Apartamentul pe care-l avea colega mamei mele era prea neîncăpător pentru noi toţi (mama, sora mea, Ajax, Peter şi cu mine). După câteva zile, colega mamei a început să dea semne că nu mai putea să ne ţină la ea prea mult timp. Aşa că mama a împachetat din nou bruma de lucruri pe care le adusesem acolo şi ne-am întors în Gropiusstadt.

Tata a intrat pe uşă tocmai când eram împreună cu sora mea în cadă. A venit la noi în baie şi ne-a spus, pe un ton normal, aşa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— De ce aţi plecat? Chiar n-aveţi de ce să dormiţi prin străini. Noi trei ne-am fi simţit foarte bine aici.

Sora mea şi cu mine ne-am uitat ca proastele una la alta. Tata s-a purtat în seara aceea de parcă nici nu o vedea pe mama. După un timp, a început să ne ignore şi pe noi două, ca şi cum n-am fi fost acolo. Nu ne-a mai spus nici o vorbă. într-un fel, asta era mai rău decât dacă ne-ar fi bătut.

Tata nu m-a mai lovit niciodată de atunci. Dar faptul că se purta ca şi cum nu ar avea nimic de-a face cu noi era groaznic. Abia acum am ajuns să simt cu adevărat că era tatăl meu. De fapt, nu l-am urât niciodată, îmi fusese doar frică de el. Şi am fost întotdeauna mândră de el. Pentru că iubea animalele, pentru că avea o maşină atât de tare, Porsche-ul lui din '62. Numai că acum parcă nu mai era tatăl nostru, chiar dacă locuia cu noi în apartamentul ăla mic şi trist. După aia am mai avut un mare necaz: Ajax, dogul meu, a făcut o perforaţie intestinală şi a murit. Nu a fost nimeni lângă mine care să mă consoleze. Maică-mea nu făcea decât să se gândească la ea şi la divorţ. Plângea mult şi nu mai rădea deloc. M-am simţit foarte singură atunci.

într-o seară a sunat cineva la uşă. M-am dus să deschid şi era Klaus, un prieten de-al tatei. Klaus voia să îl ia pe tata, ca să bată împreună cârciumile. Dar tata plecase deja.

Mama l-a invitat să intre. Era mult mai tânăr decât tata. Avea vreo douăzeci şi ceva de ani. Şi acest Klaus a întrebat-o deodată pe mama dacă nu vrea să iasă în oraş. Mama a zis imediat:

— Da, de ce nu?

S-a schimbat, a plecat cu bărbatul acela şi ne-a lăsat singure.

Alţi copii probabil că s-ar fi supărat sau şi-ar fi făcut griji pentru mama lor. Pe moment, am avut şi eu sentimente din astea. Dar pe urmă m-am bucurat din toată inima pentru mama. Părea veselă când a ieşit pe uşă, chiar dacă nu voia să arate asta. Sora mea a avut aceeaşi impresie şi mi-a spus: — Mama chiar s-a bucurat.

Klaus a început să treacă mai des pe la noi, întotdeauna când tata era plecat de acasă. Odată - era duminică, îmi aduc foarte bine aminte - mama m-a trimis să duc jos găleţile cu gunoi. Când m-am întors, am intrat în apartament fără să scot un sunet. Poate că intenţionat. Iar când am aruncat o privire în camera de zi, am văzut cum Klaus o sărută pe mama.

Mi s-a părut aşa de ciudat. M-am furişat la mine în cameră. Cei doi nu m-au văzut. Şi nu am vorbit după aceea cu nimeni despre ce văzusem. Nici măcar cu soră-mea, faţă de care, altminteri, nu aveam nici un secret.

Omul ăsta, care acum venea tot mai des pe la noi, mă făcea să mă simt aiurea. Ce-i drept, era drăguţ cu noi. înainte de toate,, era foarte drăguţ cu mama, care începuse să râdă din nou şi nu nu mai plângea tot timpul. Visa din nou despre cum o să trăim noi în viitor. Vorbea de camera pe care ar urma să o căpătăm soră-mea şi cu mine, dacă ne-am muta împreună cu Klaus în altă casă. Dar locuinţa aia încă nu exista. Iar tata nu s-a mutat în altă parte. Nici după ce au divorţat. Părinţii mei dormeau în continuare în vechiul lor pat şi se urau de moarte, în plus, tot nu aveam bani.

Iar când am reuşit, în cele din urmă, să ne mutăm într-un apartament din Rudow, care se afla la o staţie de metrou distanţă de vechea locuinţă, nu a fost chiar atât de

minunat. Klaus era aproape tot timpul prin zonă şi parcă te tot împiedicai de el. De fapt, era în continuare drăguţ, numai că era tot timpul între mama şi mine. Iar eu, în adâncul sufletului, nu îl puteam înghiţi. Şi nu acceptam ca bărbatul ăsta, care nu avea mult peste douăzeci de ani, să îmi spună mie ce să fac şi ce nu. Eram tot mai agresivă cu el.

Am ajuns să ne certăm rău. Din nimicuri. Uneori căutam cu tot dinadinsul să-l enervez. De cele mai multe ori, certurile porneau de la muzica pe care o ascultam. Mama îmi cumpărase, când am împlinit unsprezece ani, un pick-up ca vai de el, şi eu aveam câteva plăci cu muzică disco şi de-aia pentru puştani. Puneam o placă şi dădeam volumul atât de tare, că îţi spărgea timpanele. într-o seară, Klaus a venit în camera copiilor şi mi-a spus să dau muzica mai încet. N-am facut-o. S-a întors şi a smucit braţul pick-upului de pe disc. L-am pus la loc şi m-am postat între el şi pick-up, ca să nu mai poată ajunge la el. M-a luat de umeri şi m-a împins la o parte. Când a pus mâna pe mine, am simţit că explodez.

De câte ori ne certam, mama îmi lua apărarea, chiar dacă avea o anumită reţinere. Nici chestia asta nu-mi convenea, pentru că aşa se acumula o tensiune între Klaus şi mama, ceea ce mă făcea să mă simt, într-o oarecare măsură, vinovată. în apartamentul ăla, cineva era în plus.

Lucrul cel mai rău nu era că ne mai certam din când în când. Mai rău era când domnea liniştea, când eram cu toţii în camera de zi şi Klaus răsfoia o revistă sau schimba programele la televizor în timp ce mama încerca să mai schimbe o vorbă ba cu noi, ba cu prietenul ei, fără ca cineva să reacţioneze în vreun fel la ce spunea ea. în momentele alea, totul devenea ciudat şi neplăcut. Sora mea şi cu mine ne dădeam seama că eram prea mulţi în camera aia. Şi când ziceam că vrem să mai ieşim puţin pe-afară, nu spunea nimeni că nu avem voie. Klaus, cel puţin, chiar părea să se bucure când dispăream din peisaj. De asta şi

ieşeam atât de des şi rămâneam cât mai mult timp pe-afară.

Privind în urmă, nu îi fac lui Klaus nici un fel de reproşuri, în fond, nu avea decât puţin peste douăzeci de ani. Nu ştia ce e aia o familie. Nu îşi dădea seama cât de mult ţine mama noastră la noi, nici cât de mult ţinem noi la ea. Nu înţelegea că o voiam pe mama doar pentru noi în scurtul timp pe care îl petreceam împreună, seara şi în weekend. El era, probabil, gelos pe noi, iar noi eram cu siguranţă geloase pe el. Mama voia să fie alături de noi, dar şi cu prietenul ei, şi toată situaţia o depăşea până la urmă.

Eu am reacţionat cu urlete şi cu agresivitate la starea asta de lucruri. în schimb, sora mea devenea tot mai tăcută, suferind în sinea ei. Sigur că nu înţelegea exact ce anume o făcea să sufere. Dar mi-a spus, de mai multe ori, că ar vrea să se mute la tata. Mie ideea asta mi se părea complet idioată, după câte pătimisem din cauza lui. însă acum chiar ne propunea să ne mutăm la el. Părea să se fi schimbat cu totul de când nu mai stăteam împreună. Avea o prietenă tânără. Şi, când ne întâlneam cu el, părea să fie tot timpul binedispus. Se purta extrem de drăguţ cu noi. Ba chiar era aşa. Mi-a făcut cadou un dog, o căţea.

împlinisem doisprezece ani, pieptul dădea să-mi crească şi am început să mă uit cu alţi ochi la băieţi şi la bărbaţi. Pentru mine erau toţi nişte făpturi foarte bizare. Brutali. Atât băieţii mai mari de pe strada noastră, cât şi tata şi, într-un fel, până şi Klaus. Mi-era teamă de ei. Dar mă şi fascinau. Erau puternici, şi prin asta dominau. Erau aşa cum mi-aş fi dorit să fiu şi eu. Puterea lor mă atrăgea.

Am început să-mi usuc din când în când părul cu fbhnul. îmi tăiam părul puţin mai scurt pe frunte cu forfecuţa de unghii şi îl pieptănam într-o parte. Mă jucam cu el, pentru că mi se spusese de mai multe ori că aş avea un păr atât de lung şi de frumos. Nu mai voiam să port pantalonii ăia cadrilaţi, de copii. Mi se păreau ridicoli. Voiam jeanşi. Aşa că am căpătat o pereche de jeanşi. Mai voiam neapărat o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Mama mi-a dat o pereche mai veche de-a ei.

Aproape seară de seară îmi puneam jeanşii şi pantofii cu toace şi băteam străzile până pe la zece. Simţeam că acasă nu mă mai vrea nimeni. Pe de altă parte, mă bucuram de libertatea pe care o căpătasem. Poate că, într-o anumită măsură, îmi plăceau şi ciondănelile cu Klaus. Mă simţeam puternică, ştiind că sunt în stare să mă cert cu un adult.

Sora mea nu a mai putut suporta tensiunea mocnindă din casă. A făcut ceva inimaginabil pentru mine. S-a mutat la tata.

A părăsit-o pe mama şi, mai ales, m-a părăsit pe mine. Acum mă simţeam şi mai singură. Pentru mama a fost o lovitură îngrozitoare. A început să plângă din nou. Trebuia iarăşi să aleagă între copii şi prietenul ei, şi nu mai ştia ce să facă.

Credeam că sora mea se va întoarce foarte curând la noi acasă. Numai că ei îi plăcea să stea cu tata. Primea bani de buzunar. Tata îi plătea orele de echitaţie şi, pe deasupra, i-a dăruit o pereche de pantaloni de călărie de cea mai bună calitate. Am fost şocată. Eu îmi câştigam în continuare banii pentru orele de echitaţie rânind în grajd. Dar cei de la fermă n-aveau mereu nevoie de mine, şi sora-mea cu pantalonii ei de călărie, care arătau atât de mişto pe ea, a ajuns în scurt timp să călărească mai bine decât mine.

Însă, ca o compensaţie, tata m-a invitat să merg cu el într-o excursie în Spania. La sfârşitul clasei a Vl-a am avut o medie bună, aşa că puteam merge la o şcoală unde să dau cândva bacalaureatul. M-am înscris la o *Gesamtschule*[1] din Gropiusstadt. Şi, înainte să încep o nouă

1 Sistemul de învăţământ preuniversitar din Germania de Vest - preluat apoi, cu anumite variaţii regionale, în toată Germania reuni- ficată - avea o structură complexă, elevii fiind triaţi pe parcurs. Şcoala primară (*Grundschule*) dura în general patru clase, însă în Berlinul de Vest, unde trăia Christiane, ciclul primar cuprindea clasele I-VI. Apoi, în funcţie de performanţele şcolare, elevii puteau să urmeze o *Haupt- schule* - şcoală secundară cu

perioadă din viaţa mea, am zburat cu tata şi cu prietena lui în Spania, la Torremolinos. A fost o vacanţă minunată. Tata a fost şi el grozav. Am simţit că, în felul lui, ţinea la mine. Acum se purta cu mine aproape cum ar fi facut-o cu o persoană în toată firea. Mă lăsa chiar să ies seara în oraş împreună cu el şi cu prietena lui.

Îi venise mintea la cap. Avea acum şi un număr de prieteni care erau de-o vârstă cu el şi le povestise tuturor că trecuse prin- tr-o căsătorie. Nu mai trebuia să îi zic, ca pe vremuri, „unchiule Richard”. Acum eram fiica lui. Şi părea să fie mândru de faptul că eram fata lui. Cu toate că - tipic pentru el - alesese perioada pentru călătoria asta aşa cum le convenea lui şi prietenilor lui. Adică taman când mi se termina mie vacanţa, aşa că am lipsit primele două săptămâni de la şcoală. Deci, am chiulit chiar de la început.

M-am simţit foarte straniu când am mers la noua mea şcoală. în clasă se legaseră deja prietenii, se formaseră găşti. Eu eram cu totul pe dinafară. Dar cel mai important era că în acele două săptămâni în care fusesem în Spania colegilor mei li se explicase deja cum merg lucrurile la *Gesamtschule*. Ceea ce e destul de complicat de înţeles atunci când vii din şcoala primară. Celorlalţi li se spusese cum să-şi aleagă cursurile. Mă simţeam cumva exclusă. Nu înţelegeam nimic din ce se întâmpla în şcoala aia. Nu mai exista un diriginte care să se ocupe de fiecare dintre elevii lui, ca în şcoala primară. Fiecare profesor

clasele V-DC, pentru elevii mai slabi -, o *Realschule* - şcoală secundară cu clasele V-X, pentru elevii de nivel mediu sau un *Gymnasium* - şcoală secundară de elită, care permitea după clasa a XIII-a susţinerea bacalaureatului (*Abitur*), necesar pentru admiterea la o universitate. În anii '60 şi '70 ai secolului trecut, în Republica Federală Germană s-a introdus o a patra formă de învăţământ secundar, aşa-numita *Gesamtschule*, la care se înscrie şi Christiane F. Aceasta era o şcoală „comprehensivă”, care se încheia de obicei cu clasa a IX-a sau a X-a, dar care le permitea elevilor cu rezultate corespunzătoare să-şi continue cursurile în vederea susţinerii bacalaureatului. Aceste precizări sunt necesare pentru a înţelege perindările Christianei pe la diverse şcoli (n. red.).

preda câtorva sute de elevi din diferite clase, care mai şi urmau cursuri diferite. Dacă voiai să dai bacalaureatul la sfârşitul liceului, trebuia să te orientezi. Trebuia să te pui cu burta pe carte. Trebuia să te străduieşti ca să poţi urma cursurile pentru avansaţi. Sau să ai părinţi care să-ţi spună să faci asta şi ailaltă şi care să te împingă de la spate. Eu eram pierdută.

Mă simţeam total ignorată la şcoală. Ceilalţi aveau un avans de două săptămâni faţă de mine. Ceea ce înseamnă mult când ajungi într-o şcoală nouă. Am încercat să folosesc reţeta din şcoala primară. îi întrerupeam pe profesori strigând ba una, ba alta, îi contraziceam. Câteodată, pentru că ştiam că am dreptate, iar alte ori doar aşa, ca să mă dau în spectacol. Pornisem din nou la luptă. împotriva şcolii şi a profesorilor. Voiam să fiu băgată în seamă.

Figura cea mai puternică din clasa noastră era o fată. O chema Kessi. îi crescuseră deja sânii. Arăta cu cel puţin doi ani mai mare decât noi. Era şi mai coaptă la minte. O respectam cu toţii. Eu o admiram. Cel mai mult îmi doream să devină prietena mea.

în plus, Kessi avea şi un iubit foarte tare. Era din clasa paralelă, dar era mai mare decât noi. îl chema Milan. Avea cel puţin un metru şaptezeci. Părul lung, negru şi cârlionţat îi cobora până la umeri. Purta nişte jeanşi strâmţi şi nişte cizme trăsnet. Toate fetele erau înnebunite după Milan. Iar la Kessi ne uitam admirativ nu doar pentru că avea sâni, ci şi pentru că Milan era prietenul ei.

Noi, fetele, aveam pe atunci o idee foarte clară despre cum trebuie să arate un băiat cool. Nu trebuia să umble în pantaloni din ăia largi, ci în jeanşi cât mai strâmţi, să crape pe el. Băieţii care purtau pantofi de sport erau pentru noi nişte caraghioşi. Trebuiau să se încalţe cu nişte pantofi ultimul răcnet, dar cel mai bine arătau dacă aveau nişte cizme cu modele şi tocuri înalte. Pe băieţii care aruncau cu cocoloaşe de hârtie sau cu cotoare de mere îi

socoteam nişte pămpălăi. Erau tot ăia care beau în pauză lapte şi tot fugăreau o minge de fotbal prin curte. Ne plăceau însă băieţii care, de cum începea pauza, dispăreau în colţul fumătorilor. Şi care ştiau să dea o bere pe gât. îmi mai amintesc cât de impresionată am fost atunci când Kessi mi-a povestit că Milan s-a făcut pulbere.Mă tot gândeam cum aş putea să fac în aşa fel încât să se dea la mine un băiat ca Milan şi, poate, să ajungem să fim împreună. Sau - ceea ce pentru mine era acelaşi lucru - să ajung să fiu acceptată de Kessi. însăşi porecla asta a ei, Kessi, mă dădea pe spate. Voiam să primesc şi eu într-o zi o poreclă tot atât de mişto.

îmi ziceam: ce te interesează profesorii pe care îi vezi din când în când la o oră sau alta, ce rost are să încerci să le intri în graţii? Important e să fii acceptată de cei cu care eşti împreună tot timpul. Pe atunci eram destul de agresivă cu profesorii. Şi nu aveam nici un fel de relaţie cu ei. Oricum, cei mai mulţi îţi făceau impresia că îi doare în cot. Nu aveau o autoritate reală, te luau numai peste picior cu tot soiul de răutăţi. Aşa că eu le răspundeam pe măsură. Nu îmi era greu să provoc debandadă în clasă şi să fac praf o oră de curs. Ceea ce, desigur, a făcut să fiu privită cu respect de către ceilalţi.

Strângeam toţi banii pe care puneam mâna ca să îmi cumpăr ţigări, cu care să pot merge pe urmă în colţul fumătorilor. Kessi se ducea acolo în fiecare pauză. Şi, când am început să mă duc şi eu la fel de des, mi-am dat seama că Kessi începea să mă accepte tot mai mult.

Stăteam de vorbă cu ea acum şi după ore. în cele din urmă, m-a invitat la ea acasă şi am băut la bere împreună până când a început să mi se învârtă totul în cap. Mi-a spus cum e acasă la ea, eu i-am povestit despre familia mea. Kessi trecuse prin ceea ce trecusem şi eu. De fapt, la ea fusese şi mai nasol.

Pentru că ea era un copil din flori. Mama ei îşi schimba destul de des prietenii. Şi bărbaţilor ălora nu le păsa, evident, de Kessi. Kessi trecuse tocmai printr-o perioadă foarte grea din cauza unui prieten dus cu pluta al maică-sii. Era un tip care ridica repede palma şi care, într-o zi, a distrus totul prin casă şi a aruncat şi televizorul pe geam. Numai că mama lui

Kessi era altfel decât a mea. Spre deosebire de mama mea, ea încerca să fie foarte severă cu fiica ei. Aproape în fiecare seară Kessi trebuia să fie acasă înainte de ora opt

.în clasă insuflam tot mai mult respect şi, cu timpul, m-am impus. Dar a fost o luptă lungă şi dură. Aşa că nu prea îmi mai rămânea timp pentru învăţat. Ziua triumfului meu a venit când am avut voie să stau în bancă cu Kessi. De la ea am învăţat să chiulesc de la şcoală. Când nu avea chef, dispărea de la câte o oră ca să se întâlnească cu Milan sau să facă altceva, ce-i trecea ei prin cap. La început mi-era târşă. Dar apoi mi-am dat seama că, de cele mai multe ori, nu se observa când trăgeai chiulul. Nu se consemna decât la prima oră dacă erai prezent sau nu. în orele următoare profesorii aveau mult prea mulţi elevi pentru a-şi mai dea seama care era prezent şi care ba. Şi, de altfel, multora dintre profesori nici nu le păsa.

Kessi începuse deja să se lase sărutată şi atinsă de băieţi. Mergea des în Casa de Mijloc - un centru pentru tineri al Bisericii Evanghelice. în pivniţă era un fel de discotecă; i se spunea Clubul. în Club nu aveai voie să intri

decât dacă aveai deja paisprezece ani. Dar, în cazul lui Kessi, nu se vedea că avea doar treisprezece.

M-am tot milogit de mama până când a cedat şi mi-a cumpărat un sutien. De fapt, încă nu aveam de ce să port sutien, dar aşa sânii mei păreau mai mari. De asemenea, am început să mă fardez. Şi, într-o zi, Kessi m-a luat cu ea în pivniţă, care se deschidea la ora cinci după-amiaza.

Cum am ajuns jos, l-am zărit pe un băiat din şcoala noastră. Era în clasa a IX-a şi, între timp, eu îl consideram cel mai tare tip din toată şcoală. Mai ceva decât Milan. Arăta mai bine şi părea mult mai sigur pe sine. în Casa de Mijloc se flţâia ca un adevărat star. Nu puteai să nu vezi că se simţea superior tuturor celorlalţi de acolo. îl chema Piet. Gaşca din care făcea parte se ţinea întotdeauna deoparte. Lăsau să se înţeleagă că n-ar avea nimic de împărţit cu ceilalţi adolescenţi care veneau prin club. Gaşca asta arăta incredibil de bine. Toţi băieţii erau trăsnet. Toţi purtau jeanşi mulaţi pe ei, cizme cu nişte tocuri inimaginabil de înalte şi geci de blugi cu broderii sau geci făcute din fel de fel de stofe, unele aducând cu ţesătura unui covor. Arătau splendid.

Kessi îi ştia pe băieţi şi mi-a făcut cunoştinţă cu ei. Mi s-a părut demenţial că mi-a făcut lipeala cu băieţii ăştia. Toţi cei de acolo, din Casa de Mijloc, îi priveau cu respect.

Când ne-am întors în seara următoare în pivniţă, gaşca adusese cu ea o narghilea imensă. La început nici măcar nu am ştiut ce e chestia aia. Kessi mi-a explicat că băieţii fumează din ea haşiş şi mi-a mai zis că pot să mă aşez şi eu împreună cu ei. Nu ştiam decât că haşişul este un drog şi că e strict interzis.

Au aprins chestia aia şi şi-au trecut muştiucul de la unul la altul. Fiecare trăgea din el. Şi Kessi. Eu am zis că nu vreau. Nu-mi plăcea să-i refuz. Pentru că voiam să fiu şi eu parte din gaşcă. Dar nu eram încă pregătită să fumez droguri. Pe atunci mi-era foarte frică de aşa ceva.

Mă simţeam foarte nesigură pe mine. Aş fi vrut să mă pierd cumva în aer, să mă fac nevăzută. Dar nu puteam nici măcar să mă ridic de la masă, căci aş fi dat impresia că

nu vreau să fac parte dintr-o gașcă în care se fumează hașiș. Așa că le-am zis că am chef să beau niște. bere. Am adunat niște sticle goale care zăceau prin jur. Pentru patru sticle căpătai optzeci de pfenigi, sau o sticlă de bere plină. M-am îmbătat pentru prima dată în viața mea, în timp ce restul găștii tot trăgea din narghilea. Vorbeau despre muzică. O muzică pe care nu o prea înțelegeam. Mie îmi plăcea să ascult Sweet și toată muzica asta pentru *teenie-bopper?*. Deci, n-aș fi putut oricum să mă bag în discuție. Din fericire, fiind beată, n-am avut chiar așa un sentiment groaznic de inferioritate.

După aceea, am înțeles mai bine ce fel de muzică le plăcea. Muzica asta m-a prins imediat și pe mine. David Bowie și chestii de-astea. Pentru mine, băieții ăștia aduceau ei înșiși a staruri. Erau niște tipi originali, ca David Bowie, deși nu aveau decât vreo șaișpe ani.

Cei din gașcă erau cool, dar într-un fel care, pentru mine, era cu totul nou. Nu vorbeau tare, nu se băteau între ei, nu făceau pe deștepții. Erau foarte tăcuți, foarte reținuți. Superioritatea lor părea să vină din felul lor de a fi. În plus, se înțelegeau foarte bine între ei. Nu s-a întâmplat niciodată să se ia la ceartă. Iar atunci când se strângea gașca, toți se sărutau scurt pe gură. Băieții erau cei care dădeau tonul, dar fetele aveau și ele un cuvânt de spus. În gașca asta nu am văzut niciodată luptele alea tâmpite dintre băieți și fete care se iscau atât de des în alte găști.

După o vreme, am chiulit din nou cu Kessi. Am șters-o de la ultimele două ore din ziua aia. Kessi își dăduse întâlnire cu Milan pe peronul stației de metrou Wutzkyallee. Așa că stăteam amândouă pe acolo căscând gura și așteptându-l pe Milan. Ne uitam în stânga și-n dreapta dacă nu cumva apare vreun profesor, pentru că la ora aia unii plecau spre casă.

Kessi tocmai își aprindea o țigară când i-am văzut pe Piet și pe prietenul lui, Kathi, care făcea și el parte din gașca noastră. Cât visasem la un moment ca ăsta! îmi

dorisem de mult să mă întâlnesc cu Piet sau cu un alt băiat din gaşcă în timpul zilei. Şi ardeam de nerăbdare să îl întreb pe Piet dacă vrea să vină cu mine acasă. Nimic mai mult. Pe atunci băieţii nu mă interesau încă din punct de vedere sexual. Aveam abia doisprezece ani şi nici nu avusesem primul ciclu. Ceea ce voiam era să pot povesti că Piet a fost la mine acasă. Ceilalţi s-ar fi putut gândi că suntem împreună, sau poate şi-ar fi zis doar că am ajuns în relaţii foarte strânse cu gaşca asta.

Şi-uite aşa, deodată, Piet şi Kathi erau acolo. La mine acasă nu era nimeni la ora aia, pentru că mama şi prietenul ei lucrau toată ziua. Aşa că i-am spus lui Kessi:

— Hai până la băieţi, să trăncănim niţel.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Dar, după câteva minute, i-am întrebat, foarte sigură pe mine:

— N-aveţi chef să veniţi la mine? Nu e nimeni acasă. Prietenul mamei mele are nişte plăci ţepene de tot, Led Zeppelin, David Bowie, Ten Years After, Deep Purple şi albumul scos după festivalul de la Woodstock.

învăţasem deja destul de multe despre muzica lor preferată. Şi, pe lângă asta, începusem să mă familiarizez cu felul lor de a vorbi. Foloseau cuvinte pe care nu le auzisem până atunci. M-am străduit să prind toate expresiile astea noi. Era ceva mult mai important pentru mine decât să-mi îmbogăţesc cunoştinţele de limba engleză sau să învăţ nişte formule matematice în clasă.

Piet şi Kathi au fost imediat de acord. M-am bucurat enorm. Mă simţeam stăpână pe situaţie. Acasă am zis:

— Bă, căcat, n-am băutură.

Aşa că am pus mână de la mână ce aveam prin buzunare şi, după asta, am plecat cu Kathi la supermarket. Berea era prea scumpă. Ne-ar fi trebuit câteva mărci ca să ne matolim cât de cât. Aşa că am cumpărat o sticlă de vin roşu la un litru, care ne-a costat 1,98 mărci; i se zicea vinul vagabonzilor.

Am băut sticla aia şi am trăncănit ba de una, ba de alta. Dar mai ales despre poliţişti. Piet zicea că acum trebuie să se ferească de gabori ca de dracu, din cauza haşişului. Băieţii îi tot înjurau pe gabori şi ziceau că trăim într-un stat poliţienesc.

Pentru mine toate lucrurile astea erau ceva cu totul nou. Până atunci avusesem de-a face doar cu administratorii de bloc, care reprezentau pentru mine autorităţile care mă hărţuiau ori de câte ori mă mai distram cu copiii din bloc. Nu pusesem niciodată la îndoială autoritatea poliţiei. Acum aflam că lumea aia dominată de administratori din Gropiusstadt era, de fapt, o lume poliţienească. Şi că poliţiştii erau mult mai periculoşi decât administratorii de bloc. Oricum, tot ceea ce spuneau Piet şi Kathi era pentru mine literă de lege.

După ce am dat gata vinul, Piet ne-a spus că mai are nişte haş acasă. Ceilalţi au izbucnit în strigăte de bucurie. Piet a plecat, sărind de pe balcon în curte. Locuiam acum la parter, iar eu o luam de cele mai multe ori pe acolo. Mi se părea o chestie trăsnet să pot face aşa ceva, după ce stătusem ani de zile la etajul unsprezece.

Piet s-a întors cu o tabletă aproape cât o palmă, cu un ca- roiaj indicând dozele de un gram, care costau câte zece mărci bucata. A scos un *shilom,* adică un tub de lemn, care avea vreo douăzeci de centimetri. Mai întâi a băgat în *shilom* nişte tutun, ca să nu trebuiască să fumezi până ajungi la lemn. După aceea a amestecat tutun şi haşiş şi a pus amestecul ăsta deasupra. Când fumezi, trebuie să laşi capul pe spate şi să ţii tubul în sus, ca să nu cadă jar din el.

I-am urmărit pe ceilalţi, ca să învăţ cum se fumează. Mi-era clar că acum, când Piet şi Kathi se aflau la mine acasă, nu mai puteam spune „nu". Aşa că le-am zis, pe un ton degajat:

— Azi am şi eu chef de nişte haş.

Şi mi-am luat un aer de parcă ar fi a nu ştiu câta oară când fac asta.

Trăsesem jaluzelele. Lumina care mai trecea prin ele făcea să se vadă norii grei de fum. Am luat un disc de-al lui David Bowie şi l-am pus la pick-up. Trăgeam din *shilom* şi ţineam fumul în plămâni până mă apuca tuşea. Toţi tăceau. Parcă picoteau ascultând muzica aia.

Aşteptam să se întâmple ceva cu mine. Credeam că acum, după ce mă drogasem, trebuia să mi se întâmple ceva nou, incredibil. Dar nu. Mă simţeam doar puţin ameţită, şi asta din cauza vinului. Încă nu ştiam că, de cele mai multe ori, nu simţi nimic când fumezi pentru prima dată haşiş. Ai nevoie de o perioadă de exerciţiu până să capeţi cu adevărat acel *feeling* pe care îl dă haşişul. Alcoolul te dă pe spate mult mai repede.

I-am văzut pe Piet şi Kessi cum se apropiau unul de altul pe canapea. Piet îi mângâia braţele. După un timp, s-au sculat amândoi, s-au dus în camera mea şi au închis uşa în urma lor.

Aşa că am rămas singură cu Kathi. S-a aşezat lângă mine şi mi-a pus un braţ pe după umeri. Kathi îmi plăcea acum mai mult decât Piet. Eram bucuroasă că se apropiase de mine şi mă băga în seamă. Tot timpul mi-era teamă că băieţii o să-şi dea seama că nu am decât doişpe ani şi o să mă ignore, socotin- du-mă o mucoasă.

Kathi a început să mă mângâie. Nu mai ştiam dacă e de bine sau e de rău. M-am încălzit rău de tot. Probabil fiindcă mi se făcuse frică. Şedeam acolo, ca o stană de piatră, şi încercam să zic două vorbe despre discul pe care tocmai îl ascultam. Când Kathi mi-a pus mâna pe sân - sau pe ceea ce urma să devină un sân -, m-am ridicat şi m-am dus la pick-up, unde m-am făcut că am treabă.

După aceea, Piet şi Kessi s-au întors din camera mea. Arătau foarte ciudat. Tulburaţi şi parcă trişti. Kessi era toată roşie în obraji. Nu se uitau deloc unul la altul. Nu scoteau nici o vorbă. Kessi trebuie să fi avut, simţeam eu, o experienţă foarte proastă. Oricum, una care nu i-a adus nici o satisfacţie. Era limpede că amândoi erau foarte dezamăgiţi.

După o vreme, Piet m-a întrebat dacă vin şi eu la Casa de Mijloc. Asta m-a înveselit din nou. Făcusem nişte paşi uriaşi. Totul se întâmplase aşa cum visasem. îmi dorisem atât de mult să-i invit pe Piet şi pe Kathi la mine acasă şi să ajung să fac parte de-adevăratelea din gaşcă.

Piet şi Kessi au plecat, sărind peste balustrada balconului. Kathi se mai învârtea prin cameră. Iar m-a cuprins teama. Nu voiam să rămân singură cu el. I-am spus hotărâtă că trebuie să fac ordine şi să mă apuc de lecţii. A plecat imediat. M-am întins pe pat la mine în cameră; mă uitam în sus, la tavan, şi încercam să pricep ce se întâmplă cu mine.

Kathi arăta foarte bine, dar, nu ştiu de ce, cumva nu îmi mai plăcea de el. După o oră şi jumătate a sunat cineva la uşă. Prin vizor am văzut că e el. Nu am deschis şi am luat-o tiptil înapoi spre camera mea. Chiar îmi era frică să fiu singură cu tipul ăsta. în momentul ăla, nu mai puteam să-l suport. într-un fel, mi-era ruşine de mine însămi. Nu ştiam de ce. Dacă era din cauza haşişului sau din cauza lui. Cu toate astea, între noi nu se întâmplase, de fapt, nimic.

M-am întristat. Acum, când fusesem acceptată în gaşcă, mă gândeam că, într-un fel, nu aveam ce căuta printre ei. Pentru chestii cu băieţii eram prea mică. Ştiam acum, cu siguranţă, că nu o să ţină toată treaba asta. Iar tot ce ziceau ei despre poliţie şi despre stat îmi suna atât de străin, atât de straniu... Erau nişte chestii care nu făceau deloc parte din viaţa mea.

Dar, cu toate astea, la ora cinci eram din nou la Casa de Mijloc. Nu ne-am dus în club, ci la cinema. Am vrut să mă aşez între Kessi şi un tip pe care nu îl cunoşteam, dar Kathi s-a băgat între noi. în timpul filmului a început, din nou, să mă mângâie. La un moment dat şi-a plimbat mâna şi printre picioarele mele. Nu m-am apărat. Eram ca paralizată. îmi era îngrozitor de frică. A fost un moment în care am vrut să fug din sală. Pe urmă m-am gândit:

„Christiane, ăsta e preţul pe care trebuie să îl plăteşti ca să fii în gaşca asta.” Am suportat totul, fără să scot un sunet. în fond, mă bucuram că tipii ăştia mă acceptă. Doar când mi-a spus să îl mângâi şi eu pe el şi când, în plus, a încercat să îmi tragă mâna înspre el, mi-am pus mâinile în poală şi le-am ţinut aşa, încleştate, până la sfârşit.

M-am bucurat enorm când filmul s-a terminat. L-am lăsat imediat pe Kathi baltă şi m-am dus la Kessi. I-am povestit tot ce se întâmplase şi i-am zis că nu mai vreau să aud de Kathi nici în ruptul capului. în mod sigur, Kessi i-a spus toate astea lui Kathi, pentru că - aşa cum aveam să aflu ceva mai târziu - ea era îndrăgostită lulea de el. A început să plângă în club, văi- tându-se că el nu se mai uita la ea şi că umbla după altele. Cu altă ocazie, mi-a povestit cât de mult ţinea la el şi că îi venea întotdeauna să plângă atunci când Kathi era în apropiere.

în ciuda a ceea ce se întâmplase între mine şi Kathi, făceam acum parte din gaşcă. E adevărat că, pentru ceilalţi, eram „puştoaica”. Dar eram cu ei. Nici unul dintre băieţi nu a mai încercat să mă atingă. Probabil că vorbiseră între ei şi ajunseseră la concluzia că sunt încă prea mică pentru lucrurile astea. Ceea ce ar fi fost de neimaginat în găştile drojdierilor. Aşa le ziceam noi adolescenţilor care se pileau cu bere şi tărie până le săreau ochii din cap. La ăia, fetele erau tratate extrem de brutal dacă îndrăzneau să facă fiţe. Râdeam de fetele alea, fiindcă, deşi se simţeau jignite şi le era frică, totuşi făceau frumos în faţa băieţilor din gaşca lor. între noi nu exista brutalitate. Ne acceptam unii pe alţii aşa cum eram. Şi, de fapt, eram făcuţi cam din aceeaşi plămădeală. Ne înţelegeam fără multă vorbă. în gaşca noastră nimeni nu începea să ţipe la altul sau să îl porcăiască. Nu ne păsa ce trăncăneau ăia din celelalte găşti. Ne simţeam mai presus de ei.

în afară de Piet, de Kessi şi de mine, toţi ceilalţi munceau deja - şi vedeau lucrurile cam la fel. Le puţea atât atmosfera de acasă, cât şi cea de la locul de muncă. Dar,

spre deosebire de drojdieri, care veneau în club înrăiţi, plini de stres, ceea ce îi făcea să fie atât de agresivi, tipii din gaşca noastră reuşeau să se detaşeze de toate atunci când treceau pragul clubului. După ce terminau orele de lucru, nu le mai stătea gândul decât la chestiile care le plăceau, fumau droguri, ascultau muzică cool, şi era o pace totală între noi. Aici uitam de tot rahatul din timpul zilei.

încă nu ajunsesem să mă simt în rând cu ceilalţi. Mă gândeam că sunt încă prea mică. Dar ei erau modelele mele. Voiam să fiu ca ei, să învăţ de la ei. Mi se părea că ei ştiau cum poţi să duci o viaţă mişto şi să nu te laşi tras la fund de toţi căcănarii şi de tot rahatul din jurul tău. Nu mai acceptam, oricum, să-mi zică părinţii sau profesorii ce să fac. Pentru mine gaşca era singurul lucru care conta - desigur, în afară de animalele mele.

Faptul că m-am ataşat atât de tare de gaşca asta se datora şi lucrurilor care se petreceau la mine acasă. între timp, situaţia de aici devenise insuportabilă. în primul rând, era vorba de Klaus, prietenul mamei mele, care ura animalele. Sau aşa credeam eu pe atunci. Mai întâi, a început să bombăne că nu se poate trăi aşa într-un apartament atât de mic, cu atâtea animale peste tot. Pe urmă i-a interzis noului meu dog, pe care îl primisem de la tata, să mai intre în sufragerie. La faza asta am sărit în sus ca arsă. Câinii noştri au făcut întotdeauna parte din familie. Ne purtam cu ei la fel cum am fi făcut-o cu oricare alt membru al familiei. Şi acum vine ăsta şi zice că dogul meu nu are ce să mai caute în sufragerie.

Dar asta n-a fost totul. După o vreme, Klaus a vrut să-mi interzică să mai dorm cu câinele la picioarele patului. Pe urmă, a insistat să înghesui în cămăruţa mea o cuşcă de lemn şi să pun câinele în ea. Evident că nu am vrut să fac aşa ceva.

în cele din urmă, a decretat că animalele trebuie scoase din casă. Asta a pus capac la toate. Mama era încă de partea lui şi a zis că eu nu m-aş mai ocupa de animale ca

înainte. Asta mi s-a părut strigător la cer. Sigur că nu mai eram prea des acasă seara, aşa încât unul dintre ei trebuia să iasă cu câinele în locul meu. Dar, în rest, cred că mă ocupam în fiecare minut liber de câine şi de celelalte animale.

Am trecut la ameninţări, am zbierat şi am plâns, dar degeaba. Câinele meu a fost dat unei femei, care părea de treabă şi chiar ţinea la Ajax. Numai că femeia aceea s-a îmbolnăvit curând de cancer şi a fost nevoită să renunţe la câine, despre care am auzit apoi că ar fi ajuns într-o crâşmă. Era un animal extrem de sensibil, care o lua razna când oamenii făceau tărăboi. Ştiam că, într-o cârciumă, o să ducă o viaţă mizerabilă. I-am făcut pe Klaus şi pe mama răspunzători pentru asta. Nu mai voiam să am de-a face cu nişte oameni care se purtau aşa cu animalele.

Toate astea se întâmplau în perioada în care începusem să merg la Casa de Mijloc şi să fumez haşiş. îmi mai rămăseseră două pisici. Ele nu aveau nevoie de mine peste zi, iar noaptea dormeau cu mine în

pat. După ce dispăruse câinele, nu mă mai ţinea nimic pe-acasă. Nu mai aveam nici o îndatorire acolo. Şi nici nu aveam chef să mă plimb de una singură. Tot ce făceam era să aştept să se facă ora cinci, când se deschidea clubul din Casa de Mijloc. Câteodată îmi petreceam şi după-amiezile împreună cu Kessi şi cu alţii din

gaşcă, înainte să se
deschidă clubul

.Fumam haşiş în fiecare seară. Ăia mai cu bani din gaşcă le dădeau şi celorlalţi nişte haş. Nici nu mi se mai părea mare lucru că fumez aşa ceva. Doar o făceam pe faţă în Casa de Mijloc. Asistenţii sociali de la biserică, care mai aruncau un ochi prin club, ne mai ziceau câte ceva atunci când ne vedeau fumând. Nu erau toţi la fel. Dar cei mai mulţi dintre ei recunoşteau că au fumat şi ei cândva. Veneau de la universitate, făcuseră parte din mişcările studenţeşti, printre ei fumatul de haşiş trebuie să fi fost un lucru normal. Aşa că tipii ăştia ne ziceau doar să nu sărim calul şi să nu folosim haşişul ca pe un mijloc de a evada din realitate. Oricum, în primul rând, ne spuneau să nu cumva să trecem pe droguri grele.

Toate sfaturile astea ne intrau pe o ureche şi ne ieşeau pe cealaltă. Ce tot dădeau din gură, dacă recunoşteau că au fumat şi ei! Unul dintre noi i-a zis odată unuia dintre tinerii ăştia:

— Voi credeţi că, dacă studenţii mai trag nişte haş, totul e OK. Pentru că ei ştiu ce fac. Dar, când o fac nişte ucenici sau muncitori, e pericol mare. Chestiile astea nu ţin la noi, să ştiţi!

Tipul cu pricina n-a mai ştiut ce să zică. Ba chiar părea să-l roadă conştiinţa.

Nu fumam doar haşiş, mai beam ba bere, ba vin, când n-aveam material. începeam de cum se termina şcoala, sau şi de dimineaţă, dacă chiuleam. Simţeam permanent nevoia să mă ameţesc cumva. Eram luată tot timpul. Asta şi voiam, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu tot rahatul de la şcoală şi de acasă. Oricum, şcoala nu mai însemna nimic pentru mine. Am trecut foarte repede de la o medie bună la una foarte slabă.

M-am schimbat total şi fizic. Am ajuns să fiu incredibil de slabă, pentru că abia dacă mai măneam ceva. Toţi pantalonii pe care îi aveam căpeau de pe mine. Faţa mi s-a supt toată. Stăteam mult în faţa oglinzii. îmi plăcea felul în care mă transformam. Arătam tot mai mult ca alţii din gaşcă. Feţişoara mea de copil dispăruse, în sfârşit.Nu mă mai gândeam decât la cum arăt. Mama a trebuit să-mi

cumpere nişte pantofi cu tocuri înalte şi nişte pantaloni care să se muleze pe mine, acum, că slăbisem. Am început să mă pieptăn cu cărare pe mijloc, lăsându-mi pletele peste obraji. Voiam să arăt enigmatică, să fiu de nepătruns pentru ceilalţi. Lumea nu trebuia să-şi dea seama că nu sunt atât de cool pe cât doream să fiu.

într-o seară, Piet m-a întrebat în club dacă am băgat vreodată un trip.

— Normal, ce crezi?

Auzisem deja multe despre LSD, căruia îi ziceau „timbru" sau „trip". S-a întâmplat de mai multe ori ca unul din gaşcă să povestească despre ultimul lui trip. Când l-am văzut pe Piet că începe să rânjească şi mi-am dat seama că nu mă crede, am înnebunit de ciudă. Luându-mă după relatările celorlalţi, mi-am încropit o poveste a mea despre cum m-am simţit la primul trip. Piet tot nu părea să mă creadă. Nu puteai să îi spui gogoşi, te simţea pe loc. Or, eu încercasem să mă dau mare, dar am dat-o rău în bară, aşa că mă simţeam acum groaznic.

— Dacă vrei să încerci, mi-a zis Piet, sâmbătă o să am la mine nişte tripuri supermişto. îţi dau şi ţie ceva.

Abia aşteptam să se facă sâmbătă. Mă gândeam că, dacă o dau pe timbru, chiar că o să fiu una de-a lor. Când am ajuns la Casa de Mijloc, Kessi băgase deja un trip. Piet m-a luat în primire:

— Dacă chiar vrei să încerci, îţi dau o juma. Prima oară e suficient.

Mi-a dat o foiţă de ţigară în care se afla o fărâmă de timbru. Nu puteam să mi-o bag pe gât aşa, pur şi simplu, în faţa celorlalţi. Eram foarte nervoasă. în plus, nu voiam să se vadă că e prima oară când fac asta. Şi, în afară de asta, voiam cumva să marchez momentul, să-i dau un aer festiv. Aşa că m-am dus la toaletă, m-am închis înăuntru şi am înghiţit fărâma aia.

Când m-am întors, Piet a zis că, mai mult ca sigur, am aruncat timbrul în budă. Aşteptam nerăbdătoare să se

întâmple ceva cu mine, pentru ca ăilalţi să mă creadă că înghiţisem drogul.
La închiderea clubului, la ora zece, încă nu simţeam nimic. Am plecat cu Piet spre staţia de metrou. Pe peron ne-am întâlnit cu doi prieteni de-ai lui, Frank şi Pauli. Erau îmbrăcaţi la fel. Şi degajau o linişte stranie. Mi-a plăcut de ei. Piet mi-a zis: — Ăştia sunt pe H[1].

Adică pe heroină. Pe moment, nu m-a impresionat treaba asta, mă gândeam doar la mine şi la bucăţica mea de timbru, care începuse să-şi facă efectul.

Când ne-am urcat în metrou şi a pornit, aproape că am luat-o razna. Totul era atât de aiurea. Credeam că mă aflu într-o conservă în care cineva amestecă cu o lingură imensă. Zgomotul pe care îl făcea metroul prin tunel mă înnebunea. Zdrăn- găneala era insuportabilă. Oamenii din metrou aveau nişte mutre îngrozitoare. De fapt, arătau ca de obicei, cu feţele lor de păMpălăi raşi, tunşi şi frezaţi. Numai că, acum, vedeam mult mai clar cât de respingători erau oamenii ăştia de doi bani. îmi închipuiam că tocmai veneau dintr-o cârciumă de rahat, după o zi în care au fost la o slujbă de căcat, şi acum îşi plimbau bur- toiul spre casă cu metroul. După care porcovanii ăştia fălcoşi se vor căţăra în pat, iar a doua zi se vor repezi iarăşi la muncă - şi tot aşa. Mă gândeam: „Nu poţi decât să te bucuri că nu eşti la fel ca ei. Că ai fost primită în gaşca asta şi ai băgat un trip, iar acum îţi dai seama ce păMpălăi sunt oamenii ăştia". Cam aşa ceva îmi umbla prin minte. Şi în alte dăţi, când eram tripată, mi s-a întâMplat la fel. Pe urmă m-a apucat frica de mutrele alea schimonosite şi buhăite. M-am uitat la Piet. Şi el părea mai urât ca de obicei. Faţa lui era mult mai mică decât a porco- vanilor din jurul nostru. Dar el arăta cât de cât normal.

---

1 A se citi /eitş/ în paginile cărţii de faţă, fiind vorba de H-ul englezesc, folosit ocazional şi în spaţiul românesc cu referire la heroină. Trebuie evitată confuzia cu „haş" (haşiş), cuvânt care, în argoul autohton, este uneori întâlnit sub o formă identică grafic - „H" (n. red.).

M-am bucurat când am ajuns în Rudow şi am ieşit din metrou. Totul arăta atât de clar şi de luminos. Nu puteam să cred că o lumină oarecare de pe stradă poate să strălucească cu atâta putere. în clipa aceea, orice stâlp de iluminat radia mai tare decât soarele. În metrou mă luase cu frig. Acum m-a luat cu călduri. Mă gândeam că am ajuns cumva în Spania şi că nu mai sunt în Berlin. Totul părea să fie ca în imaginile alea frumoase, expuse în agenţia de turism din Gropiusstadt. Pomii erau palmieri şi străzile - plaje. Totul era inundat de lumină. Nu i-am spus lui Piet că eram pe val. Voiam, într-un fel, să fiu singură în tripul ăsta bestial de cool.

Piet, care era şi el *high,* mi-a spus că am putea să mergem la prietena lui, dacă părinţii ei nu sunt acasă. A zis că are o prietenă pe care o iubeşte foarte mult. Ne-am dus în garajul din subsolul clădirii în care locuia ea. Piet voia să vadă dacă maşina părinţilor ei este acolo. Când am ajuns în garaj, m-a cuprins frica. Tavanul scund parcă se năruia peste mine. Se unduia, ca şi stâlpii de beton din jur. Iar maşina părinţilor era acolo.

Piet a răbufnit:

— Ce garaj de căcat!

Şi, pe urmă, s-o fi gândit că numai el e luat şi m-a întrebat:

— Zi-mi, unde ai aruncat mai înainte timbrul?

S-a uitat la mine, după care a zâmbit:

— Fetiţo, am fost un bou. Ai pupilele ca nişte ventuze de caracatiţă.

Afară, vremea era din nou frumoasă. M-am aşezat pe iarbă. Un zid era atât de

portocaliu, de parcă se oglindea în el soarele care tocmai răsărea. Umbrele se tot mişcau, ca şi cum voiau să lase loc luminii să pătrundă, rază cu rază, peste tot. Peretele casei, pe care îl vedeam în faţa mea, s-a umflat deodată şi, în clipa următoare, era în flăcări

.Ne-am dus acasă la Piet. Picta extraordinar. în camera lui era agăţat un desen făcut de el. Un cal incredibil de gras, pe care stătea călare un schelet cu o coasă. M-am uitat la desen. îl mai văzusem de câteva ori înainte şi m-am gândit de fiecare dată că e vorba de moarte. Acum însă, nu m-a mai speriat deloc, îmi treceau tot felul de gânduri prosteşti prin minte. Cum că scheletul ăla nu va putea niciodată să stăpânească un cal atât de

puternic. Şi că puterea pe care o avea asupra lui era o iluzie. Am tot vorbit despre desen. Piet mi-a dat după aceea nişte discuri şi mi-a spus:
— E o muzică bestială, când o să te mai tripezi, o să vezi...
Am plecat spre casă.
Mama era, desigur, încă trează. Ca de obicei, s-a lăsat cu ciondăneală. Că pe unde am umblat. Că nu se mai poate aşa. Că totul... Mama mi se părea jalnică. Grasă şi cu şuncile ţo- păindu-i pe sub cămaşa de noapte, ţipa la mine cu o mutră umflată de furie. Arăta ca porcovanii ăia din metrou.
Nu am scos nici o vorbă. Oricum, nu ne mai vorbeam. Schimbam, cel mult, câteva cuvinte despre strictul necesar sau alte chestii fără nici o importanţă. Nu voiam să fie grijulie cu mine şi, cu atât mai puţin, să mă atingă cumva. îmi închipuiam - cel puţin câteodată - că nu mai am nevoie de o mamă sau de o familie.
Mama cu prietenul ei, pe de o parte, şi eu, pe de alta, trăiam deja în lumi cu totul diferite. Habar nu aveau ce faceam eu. Credeau că sunt o fată normală, care tocmai trece pragul pubertăţii. Ce-aş fi putut să le spun? Oricum nu ar fi priceput nimic. Mi-ar fi interzis totul. Sau aşa credeam eu pe atunci. Mama... îmi părea rău pentru ea, dar atât, nimic mai mult. Venea frântă de la slujbă şi se apuca imediat să trebăluiască prin casă. Mă gândeam însă că e vina ei dacă acceptă să ducă o viaţă atât de tâmpită.

Mama Christianei

M-am întrebat de multe ori cum de nu am observat mai din timp ce se petrece cu Christiane. Răspunsul e simplu, dar nu am putut să îl accept decât după ce am stat de vorbă cu alţi părinţi, ai căror copii treceau şi ei prin situaţii asemănătoare. Pur şi simplu am refuzat să cred că fiica mea este dependentă de droguri. M-am minţit până când n-am mai putut nega faptele.

Prietenul meu, cu care trăiesc de când am divorţat de tatăl Christianei, începuse să bănuiască ceva mult mai devreme decât mine. Eu îi ziceam: „Nu se poate. E doar un copil.” Probabil că asta este cea mai mare greşeală pe care

poţi să o faci, să îţi închipui că odrasla ta încă nu e destul de mare ca să facă cutare şi cutare lucru. Atunci când Christiane a început să se izoleze şi să ne evite tot mai mult, când am văzut că preferă să plece cu prietenii la sfârşit de săptămână în loc să stea cu noi şi să facem ceva împreună, ar fi trebuit să încep să mă întreb ce se întâmplă, ce o face să se comporte astfel. Am tratat toate semnele astea cu mult prea mare uşurinţă.

Când ai o slujbă, probabil că nu mai reuşeşti să te ocupi de copiii tăi aşa cum trebuie. Vrei să te mai odihneşti şi tu nuţel şi eşti foarte mulţumită dacă îşi văd de ale lorfără să te bată la cap. Sigur, Christiane se întorcea câteodată prea târziu acasă. Dar avea întotdeauna o scuză bine pregătită, pe care i-o acceptam, îmi dau seama acum, cu mult prea mare îngăduinţă. Ajunsesem să cred că programul acesta dezordonat, precum şi felul ei tot mai ciudat de a se purta ar ţine, pur şi simplu, de o fază a dezvoltării ei şi că, la un moment dat, toate astea o să se sfârşească.

Nu am vrut să îi impun nimic Christianei. Eu trecusem prin aşa ceva, şi suferisem amarnic. Tatăl meu era o persoană extrem de severă. În satul din Hessen în care am crescut, era un om respectat, deţinea o carieră de piatră. Dar educaţia pe care mi-a dat-o nu consta decât din interdicţii. Despre băieţi nu aveam voie nici măcar să vorbesc, altminteri mă lua imediat la palme.

îmi amintesc foarte bine de o plimbare pe care am facut-o într-o după-amiază de duminică împreună cu o prietenă. În spatele nostru, la mai mult de o sută de metri, mergeau agale doi tineri. Tata, care venea cu maşina dinspre terenul de fotbal, a apărut întâmplător, a oprit brusc lângă noi şi mi-a tras o palmă acolo, chiar în mijlocul străzii. După care m-a trântit în maşină şi m-a dus acasă. Toate astea doar pentru că undeva, în spatele nostru, mergeau doi tineri. Povestea asta m-a revoltat profund. Aveam şaisprezece ani şi mi-am spus: „ Oare cum o să reuşesc să scap din casa asta?”

Mama mea, o femeie bună la suflet, nu avea nici un cuvânt de spus. Nu mi s-a permis nici măcar să-mi aleg calea şi să-mi iau o slujbă ca moaşă. Tatăl meu insista că trebuie să fac o şcoală de comerţ, ca să fiu apoi în stare să ţin contabilitatea firmei lui. În perioada aceea l-am cunoscutpe Richard, viitorul meu soţ. Era cu un an mai mare decât mine şi studia agronomia. Urma să ajungă administrator agricol. Asta şi pentru că tatăl lui îşi dorea acest lucru. La început, am fost doar prieteni. Pe urmă, cu cât tatăl meu se străduia mai mult să destrame această prietenie, cu atât am ajuns să mă agăţ mai tare de ea. Nu vedeam decât o singură scăpare: să rămân însărcinată, astfel încât să trebuiască să mă mărit cu Richard şi să-mi câştig, în sfârşit, libertatea.

Când am împlinit optsprezece ani, s-a întâmplat aşa cum plă- nuisem. Richard a renunţat pe loc la studiile lui şi am plecat în nordul Germaniei, în localitatea unde locuiau părinţii lui. Căsnicia noastră a fost, din capul locului, un dezastru. N-am putut conta pe bărbatul meu nici măcar în timpul sarcinii. Mă lăsa singură cu nopţile. Gândurile îi erau acaparate de Porsche-ul lui şi de visurile lui de mărire. Nu îi convenea nici o slujbă, toate i se păreau sub demnitatea lui. Voia neapărat să ajungă cineva, aşa încât ceilalţi să îl respecte şi să îl admire. Vorbea deseori despre asta, despre faptul că înainte de război cei din familia lui fuseseră oameni de seamă. Pe atunci, bunicii lui deţineau în estul Germaniei un cotidian, un magazin de bijuterii şi o măcelărie. Şi mai aveau şi pământ.

Astea erau aspiraţiile lui. Voia neapărat să ajungă un întreprinzător de succes, la fel ca predecesorii lui. Ba visa să pornească o firmă de transport, ba voia să-şi deschidă o afacere cu maşini, ba voia să pună pe picioare, împreună cu o cunoştinţă, o întreprindere cu scule pentru grădinărit şi pentru munci agricole. însă nu reuşea niciodată să depăşească stadiul discuţiilor preliminare. Supărarea pe care o tot acumula şi-o revărsa pe copii, iar dacă încercam să-mi apăr fetele, devenea şi mai violent.

în general, eu aduceam banii în casă. Atunci când Christiane a împlinit patru ani, am reuşit să capăt o slujbă foarte bună la o firmă de anunţuri şi intermedieri matrimoniale. Dacă aveam ele încheiat contracte la sfârşit de săptămână, Richard mă ajuta şi el Vreo doi ani lucrurile au mers destul de bine. După care Richard s-a certat cu şeful meu şi eu am fost dată afară. Richard voia acum să-şi deschidă propria agenţie matrimonială, una cu pretenţii. A hotărât ca sediul firmei să fie în Berlin.

Aşa că în 1968 ne-am mutat în Berlin. Eu speram că această schimbare de decor o să însemne şi un nou început pentru căsnicia noastră. Dar, în loc să ajungem în nişte spaţii de locuit şi de lucru elegante, ne-am ales cu un apartament de două camere şi jumătate în Gropiusstadt, la periferia Berlinului. Richard nu reuşise să facă rost de capitalul necesar pentru a pune afacerea pe picioare. Acasă, totul era ca înainte. Richard continua să-şi dezlănţuie toată furia asupra mea şi a fetelor. Până la urmă, nu a prins decât un amărât de job de vânzător. Dar tot nu se putea împăca cu ideea că nu-i cu nimic mai acătării decât toţi oamenii aceia mărunţi care trăiau în Gropiusstadt.

M-am gândit deseori la divorţ, dar nu aveam curajul să fac pasul ăsta. Puţina încredere în mine pe care o mai aveam când m-am eliberat de tatăl meu mi-a fost distrusă de bărbatul meu.

Din fericire, odată ajunşi în Berlin, eu am căpătat repede o slujbă stabilă ca stenodactilografii, câştigând o mie de mărci pe lună, în mână. Sentimentul de a fi apreciată şi de a putea face din nou ceva mi-a dat puteri noi. Am încetat să accept toate toanele soţului meu. începuse să mi se pară tot mai caraghios cu granelomania lui. Frecuşurile şi certurile dintre noi deveneau tot mai greu de suportat. Mai multe tentative de despărţire au eşuat. Totuşi, încă ţineam atât de mult la el! Poate şi pentru că a fost primul bărbat din viaţa mea. Dar şi din cauza fetelor. Nu am putut face rost de locuri la grădiniţă pentru

ele. Nici nu aş fi fost în stare să le plătesc. De aceea, îmi convenea într-un fel că Richard era pe-acasă din când în când. Astfel, am tot amânat despărţirea, până când, în 1973, am avut în sfârşit puterea să iau decizia corectă. Am intentat divorţ.

Nu voiam ca fetele mele să treacă prin ce trecusem eu. îmi jurasem, încă de la naşterea Christianei, că ea va creşte în aşa fel încât să nu ajungă să se mărite cu primul bărbat care îi iese în cale, doar ca să scape de-acasâ. Voiam să se dezvolte natural, să nu fie obligată să o ia într-o direcţie sau alta, să se bucure de libertatea ei - într-un cuvânt, să primească o educaţie modernă. Numai că, mai târziu, am închis ochii la mult prea multe.

După divorţ, a trebuit să-mi caut înainte de toate o nouă locuinţă, pentru că Richard refuza să se mute în altă parte. Am găsit ceva într-un bloc care era într-o zonă cu impozite mai mici. Chiria se ridica la şase sute de mărci, era inclus şi un garaj, deşi nu aveam maşină. De fapt, era mult prea mult pentru mine. Dar nu aveam ceface. Voiam să pun cruce căsniciei mele. Voiam, orice ar fi, să o iau de la capăt împreună cu copiii mei.

Richard nu putea să plătească pensia alimentară. Mi-am zis că nu-mi rămâne decât să economisesc la sânge şi să mai lucrez din când în când peste program, pentru a le putea oferi câte ceva fetebr, care aveau zece şi unsprezece ani şi care trăiseră toată copilăria lor în condiţii mai mult decât modeste. Mă durea atât de tare că nu fusesem în stare să le ofer nici măcar o locuinţă cât de cât plăcută.

îmi doream ca lucrurile să se schimbe după divorţ. Să am, după atât amar de vreme, un mic apartament confortabil, în care să ne simţim cu toţii bine. La asta visam tot timpul. Pentru asta m-am luptat şi am muncit atâta, dar şi ca să-mi permit să le fac din când în când câte o plăcere, să le iau haine frumoase şi să facem excursii

împreună la sfârşit de săptămână fără să-mi fie groază că n-o s-o scot la capăt cu banii.

M-am ţinut de plan cu mult entuziasm. Am cumpărat un tapet care era pe gustul fetelor şi le-am aranjat o cameră cu un mobilier foarte drăguţ, iar în 1975 am reuşit să-i fac cadou Chris- tianei un pick-up Dual. Lucrurile astea mă jaceau fericită. Mă bucura enorm că îmi permiteam, în sfârşit, să cheltuiesc ceva mai mult pentru copiii mei.

Şi, când mă întorceam acasă de la slujbă, se întâmpla de destule ori să le aduc câte ceva. Nu mare lucru, dar totuşi... Oricum, îmi făcea mare plăcere să mă opresc la Wertheim sau la Karstadt şi să le cumpăr de acolo ba una, ba alta. De cele mai multe ori profitam

de ofertele speciale. Ba nişte dulciuri mai deosebite, ba o ascuţitoare care arăta haios - tot felul de nimicuri de felul ăsta. De fiecare dată când le aduceam aşa ceva, îmi săreau de gât. Şi mă simţeam întotdeauna de parcă ar fifost Crăciunul

.Astăzi ştiu că, procedând astfel, încercam să scap în primul rând de sentimentul meu de vinovăţie - doar eram plecată atâta vreme de acasă. Am greşit crezând că banii o să le rezolve pe toate. Ar fi trebuit să mă ocup de copii, în loc să stau atâta timp la lucru. Astăzi nu mai reuşesc să înţeleg ce o fifost în capul meu pe atunci, de ce le-am lăsat pe fete atâta vreme singure. De parcă ai putea să compensezi lipsa de acasă cu nişte lucruşoare frumoase... Trebuia să trăiesc din ajutorul social câtă vreme fetele chiar aveau nevoie de mine. însă ajutorul social era ultimul lucru pe care mi-l doream pe atunci. încă din casa părintească mi s-a băgat în cap că nu trebuie niciodată să

fii o povară pentru stat. Şi, pe lângă ajutorul social, poate că arfi trebuit să-l dau în judecată pe fostul meu soţ, aşa încât să plătească o pensie alimentară. Nu ştiu cum ar fifost mai bine. Ştiu însă că, străduindu-mă tot timpul să avem şi noi o casă mai drăguţă, am pierdut din vedere ceea ce era cel mai important. Oricum aş suci lucrurile, la sfârşit ajung să-mi fac acelaşi reproş. Le-am lăsat pe fete mult prea des să-şi poarte singure de grijă. Şi, în mod sigur, Christiane ar fi avut nevoie de mai multă îndrumare şi mai mult sprijin. Pentru că ea era mai labilă şi mai sensibilă decât sora ei mai mică. Pe atunci nici nu-mi trecea prin gând că fiica mea mai mare ar putea să o ia pe căi greşite - chiar dacă vedeam zi de zi ce se întâmpla în alte familii care locuiau în cartierul ăsta de la periferie. Erau bătăi cu nemiluita. Se bea alcool pe rupte şi adesea vedeai câte un bărbat, vreo femeie sau vreun adolescent zăcând morţi de beţi în şanţ. însă eu îmi închipuiam că, dacă eşti un exemplu pentru copiii tăi, dacă te străduieşti şi nu te laşi pradă delăsării, ei te vor lua drept model.

Eram convinsă că lucrurile merg tot mai bine. Fetele se duceau dimineaţa la şcoală. La prânz îşifaceau singure de mâncare. Iar după-amiaza se duceau de multe ori la ferma de ponei de pe Lippschitzallee. Amândouă sunt mari iubitoare de animale.

Totul a mers bine o bucată de vreme, dacă lăsăm deoparte micile gelozii dintre fete şi Klaus, care era prietenul meu şi care, între timp, locuia la noi. în afară de slujba mea, de gospodărie şi de fete, mai era şi el în viaţa mea. îmi oferea un refugiu, îmi dădea un sentiment de linişte. însă, din dorinţa de a dedica mai mult timp legăturii noastre, am făcut o mare greşeală: am acceptat ca sora Christianei să se mute la tatăl ei, care, simţindu-se abandonat, o atrăsese cu tot felul de promisiuni.
Când se întorcea de la şcoală, Christiane era acum singură. în perioada asta şi-a făcut nişte prieteni care au tras-o la fund. Numai că eu nu mi-am dat seama. Kessi, prietena ei de la şcoală, care locuia aproape de noi şi cu care se vedea des după-amiza, îmi părea o fată destul de coaptă la minte.

Iar mama lui Kessi mai arunca din când în când un ochi la cefaceau cele două fete. Uneori Christiane era la Kessi, alteori venea Kessi la noi

.Erau amândouă de-o vârstă, aveau doisprezece-treisprezece ani, vârsta la care ţi se trezeşte curiozitatea, faza aceea când vrei să încerci totul măcar o dată. Nu îmi făceam griji când se duceau seara în clubul pentru tineri care se chema Casa de Mijloc şi care ţinea de Centrul Evanghelic din Gropiusstadt. Eram convinsă că fata mea se află acolo pe mâini bune, fiind vegheată de oamenii Bisericii. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că acolo li se permite tinerilor să fumeze haşiş.
*Dimpotrivă, eram bucuroasă că fiica mea se transforma într-o adolescentă veselă şi plină de viaţă şi că nu o mai afecta atât de mult plecarea surorii ei. De când se împrietenise cu Kessi, reîncepuse să râdă. Câteodată, amândouă erau atât de vesele şi se prosteau în aşa hal, încât izbucneam şi eu în râs. N-aveam de unde să ştiu că exploziile lor de râs se datorau haşişului sau unor tablete halucinogene.*Gaşca era familia mea. Ne lega un anume tip de prietenie, de tandreţe, ba chiar un fel de dragoste. Deja micul sărut de bun venit, atunci când ne strângeam, mi se părea genial. Fiecare dintre noi îi pupa pe toţi ceilalţi cu multă prietenie şi tandreţe. Tata nu m-a pupat niciodată în felul ăsta. Problemele nu-şi aveau locul în gaşca noastră. Nimeni nu vorbea vreodată despre problemele lui personale. Nici unul dintre noi nu îl agasa pe altul din gaşcă cu căcaturile de acasă sau de la slujbă. Când eram împreună, lumea asta nenorocită din jurul nostru dispărea cu totul. Vorbeam despre muzică şi droguri. Câteodată şi despre haine sau despre oamenii care îşi mai băteau joc de societatea poliţienească. îi consideram cool pe toţi cei care reuşeau să dea o spargere, să fure o maşină sau să jefuiască o bancă.

După ce am avut primul trip, am simţit că acum chiar fac parte din gaşcă, că sunt şi eu ca ei. Tripul ăla a fost tare de tot. Eram bucuroasă că nu m-a apucat groaza. Cei mai mulţi care iau primul lor timbru au un trip înfiorător. Dar mie mi-a ieşit foarte bine. Simţeam că

dovedisem de ce sunt în stare. Acum, dacă mi se oferea un timbru, îl înghiţeam fără să stau pe gânduri.

Relaţia mea cu lucrurile din jur s-a schimbat foarte mult. Nu mai stăteam doar în club, am reînceput să ies afară, în natură. înainte ieşeam la verdeaţă împreună cu câinele meu, şi ajunsesem să înţeleg întru câtva natura datorită lui. Acum, înainte să ies, trăgeam mai întâi o pipă, dacă nu eram pe altceva. Am descoperit o cu totul altă natură, care nu semăna deloc cu cea pe care o ştiam înainte. Se dizolva în culori, forme şi sunete, care se reflectau apoi în stările mele de spirit. Tot ceea ce făceam, toată viaţa mea de atunci mi se părea extrem de cool. Au fost câteva luni în care eram mai tot timpul mulţumită cu mine însămi.

La un moment dat însă, gaşca noastră a ajuns într-un punct mort. Haşişul şi timbrele nu ne mai erau de-ajuns. Ne obişnui- serăm deja cu chestiile astea. Totul devenise un fel de rutină. Ştiam deja cum e să te rupi cu *shit,* adică cu haşiş, şi nici timbrele nu ne mai dădeau *kick*-ul ăla pe care ni-l doream, starea aia de euforie. Nu mai aveam parte de experienţe noi.

Până când, într-o seară, unul din gaşcă a venit în club şi ne-a zis:

— Am o chestie nouă, efedrină! E tare de tot.

Am luat două pastile de efedrină, un stimulent, fără să ştiu exact ce înghit. Le-am dat pe gât cu o halbă de bere, pentru că şi alţii făceau aşa. Nu mi-a priit deloc. Fiindcă, între timp, nu-mi mai plăcea berea şi nu-mi mai plăceau nici oamenii care turnau în ei bere cu nemiluita.

Şi, deodată, au apărut tot felul de pastile în club. Am mai luat una puţin mai încolo, era Mandrax, un somnifer puternic. Seara aceea a început să mi se pară foarte cool. Simţeam că îi iubesc pe toţi cei din gaşcă. în săptămânile următoare am dat iama prin toată industria farmaceutică.

La şcoală îmi era tot mai greu. Nu mă mai sinchiseam să-mi fac temele. Dimineaţa eram moartă de

oboseală. Totuşi, am reuşit să trec în clasa a VIII-a. La unele materii, ca germana sau educaţia civică, mai făceam faţă cât de cât, pentru că se întâmpla să mă intereseze un subiect sau altul, dar şi pentru că aveam o oarecare uşurinţă.

Însă tocmai la materiile la care mai mişcăm aveam dificultăţi tot mai mari. Atât cu profesorii, cât şi cu colegii de clasă. Mi se părea foarte nasol felul în care ne comportam unii cu alţii la şcoală. îmi mai amintesc de un scandal monstru pe care l-am avut cu un profesor care voia să ne vorbească despre protecţia mediului. Oricum, pe cei din clasă nu îi interesa absolut deloc tema asta, fiindcă nu era nimic de scris sau de învăţat. Mă rog, pe mine m-a enervat profesorul, care trăncănea întruna, fără să ne ia în seamă. Aşa că am sărit cu gura pe el:

— Ce tot debitaţi acolo? Ce e aia protecţia mediului înconjurător? Pentru asta e nevoie mai întâi ca oamenii să înveţe cum să se poarte unii cu alţii. Asta ar trebui să învăţăm mai întâi în şcoala asta de rahat. Să ne pese unii de alţii. Să nu mai încercăm mereu să fim mai tari în gură decât alţii şi să nu mai facem tot felul de răhăţişuri între noi ca să primim note mai mari. Iar profesorii trebuie şi ei să înveţe să vadă lucrurile aşa cum sunt şi să judece elevii corect.

Şi am ţinut-o tot aşa. într-un fel, îmi plăcea profilul ăla. De-asta m-am înflăcărat aşa, crezând că poate nu-mi băteam gura degeaba.

Mi-era greaţă de şcoala asta. Nu aveai nici o legătură personală cu profesorii. Iar în clasă, noi, elevii, ne depărtam tot mai mult unul de altul, pentru că urmam cursuri diferite. în fond, fiecare căuta să-i tragă clapa celuilalt. Nimeni nu sărea în ajutorul altuia, fiecare voia să fie cel mai bun. Profesorii îşi arătau muşchii în faţa elevilor, pentru că aveau puterea de a da note. Iar elevii îşi testau puterile împotriva acelor profesori care erau binevoitori şi care nu puteau să se impună în faţa noastră.

Vedeam foarte bine că aşa stau lucrurile, dar mi-am făcut mai departe vocea auzită, şi când aveam un motiv întemeiat, şi când, pur şi simplu, aveam chef să fac scandal în timpul orelor. Cei mai mulţi din clasă erau alături de mine doar când mai strigam câte o tâmpenie, dar nu şi când încercam să explic, foarte serios, că şcoala asta e de tot rahatul.

În fond, mi se rupea de toate astea, fiindcă pe mine nu mă interesa decât să fiu acceptată de gaşca mea, unde nu exista lupta asta, încleştarea asta penibilă. Dar şi atunci când eram cu cei din gaşcă mă simţeam de multe ori stingheră. Mă băgăm în vorbă tot mai rar. Oricum, discuţiile se învârteau în jurul aceloraşi chestii: droguri, muzică, ultimul trip şi, din ce în ce mai mult, preţurile la *shit,* LSD şi diverse pastile. De obicei, eram atât de varză, că nu mai spuneam nimic şi voiam doar să fiu lăsată în pace.

Dar exista un loc care mă atrăgea foarte tare şi unde voiam să ajung neapărat. Se numea Sound. Sound era o discotecă de pe Genthiner Straße, din cartierul Tiergarten. În tot oraşul erau lipite afişe pe care se putea citi: „Sound - cea mai modernă discotecă din Europa”. Cei din gaşca noastră se duceau des acolo. Dar nu puteai să intri decât dacă aveai şaisprezece ani. Eu însă de-abia împlinisem treisprezece. Şi mi-era teamă că nu o să mă lase să intru, chiar dacă, între timp, îmi falsificasem anul naşterii în legitimaţia de elev.

Ştiam că cei care se drogau pe bune mergeau în Sound. Acolo puteai cumpăra orice. De la *shit* la Mandrax şi de la Valium la heroină. Mă gândeam că trebuie să fie plin de tipi incredibil de cool. Era un loc de vis pentru o fetiţă ca mine, care tot bătea drumul între Rudow şi Gropiusstadt. Când mă gândeam la Sound, vedeam în faţa ochilor un adevărat palat în care totul strălucea. Efecte de lumini năucitoare şi cea mai bună muzică. Şi tipii cei mai cool pe care ţi-i puteai imagina.

Plănuisem deja de câteva ori să mă duc acolo cu alţii din gaşcă. Dar nu mi-a ieşit niciodată. În cele din urmă, am vorbit cu Kessi şi am pus la cale un plan de bătaie. Într-o sâmbătă, i-am zis mamei că vreau să dorm la Kessi. Iar ea le-a povestit alor săi că o să doarmă la mine. Mamele noastre ne-au crezut. Trebuia să mai vină cu noi şi o prietenă de-a lui Kessi. Era puţin mai mare decât noi, o chema Peggy. Ne-am întâlnit la ea sâmbătă seara şi l-am aşteptat pe prietenul lui Peggy, pe care îl chema Micha. Kessi mi-a povestit, pe un ton foarte serios, ca Micha era pe H, adică îşi băga heroină în venă. Eram foarte curioasă să îl cunosc. Pentru că nu avusesem încă de-a face cu cineva care să fie pe heroină.

Când a sosit Micha, am fost foarte impresionată de el. Într-un Ici, era chiar mai cool decât tipii din gaşca noastră. Dar iar m-au apucat complexele de inferioritate. Micha ne trata foarte de sus. Mi-a trecut din nou prin minte că de-abia împlinisem treisprezece ani şi că davistul[1] ăsta trecuse prin lucruri la care cu nici nu visam şi era mult mai matur decât mine. M-am simţit ca un copil tâmpit.

De altfel, Micha a murit peste doar câteva luni.

Am luat metroul şi ne-am dus până la staţia Kurfurstenstraße. Pentru mine, era, pe atunci, un drum destul de lung. Mă simţeam foarte departe de casă. Intersecţia dintre Kurfurstenstraße şi Potsdamer Straße arăta jalnic. Erau tot felul de fete care îşi făceau veacul pe acolo. Sigur, nu ştiam pe atunci că făceau trotuarul. Erau câţiva tipi care tot umblau în sus şi în jos. Peggy a spus că vindeau droguri. Dacă mi-ar fi zis cineva atunci că voi ajunge şi eu cândva să mă fâţâi aproape în fiecare zi pe

---

1 Termen intens utilizat în argoul românesc pentru a denumi o persoană care se injectează cu heroină. În original, Christiane F. foloseşte un cuvânt derivat din engleză — *Fixer* (n. red.).

porţiunea aia nenorocită de trotuar de pe Kurfurstenstraße[1], i-aş fi spus că e nebun de legat.

Ne-am dus în Sound. Odată intrată, parcă mi-a dat cineva cu bâta în cap. Ce am văzut acolo nu avea nimic de-a face cu tot ce îmi închipuisem. „Cea mai modernă discotecă din Europa" era o pivniţă cu un tavan foarte jos. Mult zgomot, multă mizerie. Fiecare părea preocupat cu sine. Ai fi zis că toţi oamenii de acolo nu aveau nici o treabă unul cu altul. Puţea. Un ventilator tot învârtea aerul ăla stătut şi greu.

M-am aşezat pe o bancă şi nu am mai îndrăznit să mă mişc de acolo. Aveam sentimentul că erau unii care se zgâiesc la mine, că lumea observase că nu aveam ce să caut acolo. Oricum, eram cu totul pe dinafară. în schimb, Kessi a intrat imediat în atmosferă.
Fugea întruna de colo-colo, căutând tipi mişto. Pe urmă mi-a zis că nu a mai văzut niciodată atâţia tipi mişto la un loc. Eu stăteam pironită pe bancă. Ceilalţi din jur băgau nişte pastile şi beau bere. Eu nu voiam nimic. Toată noaptea am tras de două pahare de suc de caise. Aş fi vrut să plec acasă. Dar nu puteam, pentru că mama credea că dorm la Kessi. Tot aşteptam să se facă cinci dimineaţa, când Soundul se închidea. Pentru un moment, mi-am dorit ca mama să fi bănuit ceva, să mă fi urmărit şi, deodată, să apară lângă mine şi să mă ia acasă. Pe urmă am adormit.

Ceilalţi m-au trezit la cinci. Kessi a spus că pleacă cu Peggy acasă. Mă durea burta îngrozitor. Nimeni nu se uita la mine. Dimineaţa, la cinci, am luat-o singură pe jos până la staţia de metrou de pe Kurfurstenstrafie. în metrou erau o droaie de beţivani. Mă simţeam de tot căcatul.

Rareori m-am bucurat atât de tare ca atunci când am descuiat uşa casei noastre şi am văzut-o pe mama venind înspre mine din dormitor. I-am spus că Kessi s-a

---

1 Kurfurstenstrafie nu trebuie confundată cu elegantul bulevard Kurfiirstendamm, aflat ceva mai la vest şi pomenit la fel de des în carte (n. red.).

trezit devreme, aşa că am venit acasă, ca să mai dorm puţin. Mi-am luat cele două pisici cu mine în pat şi m-am cuibărit în aşternut. Înainte să adorm, mi-a mai trecut un gând prin cap: „Christiane, asta nu e lumea ta. Greşeşti pe undeva.”

Când m-am trezit la prânz, tot îmi mai era rău. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva despre ceea ce păţisem. Ştiam că nimeni din gaşcă nu mă va înţelege. Despre asta nu puteam să vorbesc decât cu mama.

Nu ştiam cum să încep. Am zis:

— Mami, ştii, aseară am fost cu Kessi în Sound.

Mama s-a uitat la mine îngrozită. I-am mai spus:

— De fapt, a fost foarte bine. E un loc foarte mare. Au şi un cinematograf acolo.

Mama a început imediat cu reproşurile, aşa cum făcea de fiecare dată. Mă aşteptasem să mă descoasă. Dar mama nu m-a întrebat mare lucru. Deşi era duminică, în mijlocul zilei, avea destule pe cap: curăţenie prin casă, gătit, probleme cu Klaus.
Nu voia să înceapă o discuţie lungă şi, probabil, tensionată cu mine. Poate că, de fapt, nici nu voia să ştie totul despre mine.

Nu am avut curajul să vorbesc. Nici nu eram prea convinsă că aş fi vrut să îi zic ceva. De fapt, în toată perioada aceea, eram mai mereu confuză. Mă lăsam purtată de subconştient, reacţionam doar la instinctele de moment. Nu mă gândeam niciodată la ziua de mâine. Nu aveam planuri. Ce planuri aş fi putut să am? Noi, cei din gaşcă, nu vorbeam niciodată despre viitor.

La următorul sfârşit de săptămână, Kessi trebuia să doarmă la mine, pentru că aşa convenisem cu mamele noastre. Am târât-o pe Kessi până la noi acasă. Era deja pulbere. Pe timbru. Băgasem şi eu o jumătate, dar mă ţineam destul de bine. Kessi era pe stradă în faţa casei noastre şi se extazia văzând că vin două lumini înspre ea. A trebuit s-o smulg de pe stradă ca să n-o calce maşina.

După ce am intrat în casă, am împins-o imediat în camera mea. Dar mama, evident, a venit după noi. Când s-a oprit în uşă, Kessi şi cu mine am văzut aceeaşi imagine bizară: că mama era prea grasă ca să poată trece prin cadrul uşii. Am început să râdem, nu ne mai opream. Mama mi se înfăţişa ca un monstru gras, blând, cu un os în păr. Am tot râs, şi mama a început să râdă şi ea din toată inima. Şi-o fi zis că suntem două adolescente fără minte.
Kessi mă lua acum aproape în fiecare sâmbătă cu ea în Sound. Mă duceam pentru că nu ştiam ce aş fi putut face altminteri sâmbăta seara. Am început să mă obişnuiesc, treptat, cu ce se întâmpla acolo. I-am spus şi mamei că mergeam în Sound, iar ea mi-a dat voie să mă duc, cu condiţia să mă întorc acasă cu ultimul metrou.

Chestia asta a funcţionat bine câteva săptămâni, până într-o sâmbătă din vara lui 1975. Voiam să stăm toată noaptea şi iar am spus acasă că vom dormi la prietena noastră. Povestea asta ţinea încă, pentru că mama nu avea pe atunci telefon. Aşa că mamele noastre nu puteau să ne spioneze. Mai întâi ne-am dus la Casa de Mijloc, unde am dat gata două sticle de vin. Pe urmă ne-am pregătit o pipă bestială. Kessi a mai înghiţit şi nişte pastile de efedrină, după care, la un moment dat, a început să bocească. Nimic nou. După efedrină poţi să ai câteodată o cădere psihică.

Atunci când Kessi a dispărut brusc, am început să îmi fac griji. Bănuiam unde e, aşa că m-am dus în staţia de metrou. Zăcea pe o bancă şi dormea dusă. În faţa ei, pe jos, era o grămadă de cartofi prăjiţi. Până să apuc să o trezesc, a venit un metrou. Din care a coborât mama lui Kessi. Lucra la o saună şi se întorcea acum, în jur de zece, de la lucru. Şi-a văzut fiica, pe care o credea în pat la mine acasă. Kessi, încă dormind, s-a ales cu nişte perechi de palme de a răsunat toată staţia. A început să vomite. Mama ei a apucat-o de braţ, exact ca un poliţai, şi a târât-o de acolo.

Pălmuiala din staţia de metrou Wutzkyallee probabil că a scutit-o pe Kessi de multe belele. Fără

palmele alea, mai mult ca sigur ar fi ajuns înaintea mea să iacă trotuarul pentru o doză de heroină, şi nu s-ar pregăti acum pentru bacalaureat.

Oricum, lui Kessi i se interzisese să aibă de-a face cu mine şi nu mai avea voie să iasă seara din casă. Lucru care, la început, m-a făcut să mă simt singură. Gaşca din Casa de Mijloc nu prea mă mai atrăgea. Mai stăteam cu ei în timpul săptămânii în club. Dar nu mai puteam să-mi închipui un weekend fără Sound. Locul ăsta mi

se părea tot mai mişto, iar oamenii de acolo îmi plăceau tot mai mult. Acum ei erau idolii mei. Mult mai tari decât tipii din gaşca noastră, care nu reuşeau să scape din Gropiusstadt. Mai nou, eram foarte strâmtorată cu banii. Când ieşeam împreună, Kessi primea în fiecare lună o sută de mărci bani de buzunar, pe care îi cheltuiam pe haş şi pe pastile. Acum trebuia

să fac rost de bani - la nevoie, să fur

.Am ajuns să merg de una singură în Sound. în următoarea după-amiază de vineri m-am dus la farmacie şi mi-am luat o cutie de efedrină cu 2,95 de mărci. Se dădea fără reţetă. Nu mai luam doar două pastile, ci patru sau cinci. M-am mai oprit pe drum la Casa de Mijloc şi i-am tapat pe ăia de-acolo cât să-mi ajungă de-o pipă. După care m-am dus la staţia de metrou. Nu mă gândeam la Kessi, nu mă gândeam la nimic. Pur şi simplu existam. Pluteam într-o lume fantastică, de vis.

în metrou mi-a plăcut foarte mult cum se tot urca lume nouă în vagon - oameni care, se vedea pe ei, voiau să se ducă în Sound. îmbrăcaţi splendid, cu păr lung şi cizme cu tocuri de zece centimetri. Starurile mele, starurile Soundului. Nu îmi mai era deloc frică să mă duc în Sound de una singură. Eram în vervă. Pipa de dinainte, din club, fusese absolut mortală.

Pe treptele de la Sound m-am ciocnit de un tânăr. S-a uitat la mine şi a spus ceva. Mi s-a părut că arăta extraordinar de cool. înalt, zvelt, blond, pletos şi incredibil de liniştit. Am început să vorbesc cu el încă de pe trepte. Mă simţeam minunat. Ne înţelegeam tot mai bine cu fiecare schimb de replici. Ne plăcea aceeaşi muzică şi, vorbind despre tripurile noastre, am constatat că erau asemănătoare. îl chema Atze. Era primul tânăr care mi se, părea cu adevărat perfect. M-am îndrăgostit de el încă din seara aceea. Pentru prima dată în viaţa mea.

Atze m-a prezentat prietenilor lui. Era o gaşcă foarte cool. M-am băgat în vorbă din prima. Se discuta despre droguri, despre cum să faci ca să te rupi cât mai tare. Or, acum, chiar că nu aveam mai puţină experienţă decât ei. Au discutat şi despre H, adică despre heroină. Toţi erau de părere că e un drog de căcat, că mai bine îţi tragi un glonţ în cap decât să te apuci de H. M-am băgat şi eu în vorbă:

— Doar nişte idioţi făcuţi grămadă ar putea să-şi bage în venă.

După aia am vorbit despre strâmtarea pantalonilor. Ştiam destule şi despre asta. începusem să slăbesc atât de repede că, după un timp, trebuia să-mi strâmtez jeanşii aproape săptămânal. Pantalonii lungi, perfect mulaţi pe corp erau şi un fel de simbol al celor care veneau în Sound. Am putut să le dau câteva idei în plus despre

cum să-şi coasă
jeanşii

.Am fost imediat adoptată de gaşca lui Atze. Fără nici o luptă. Eu, fiind pe val, am dat dovadă în seara aia de un calm şi de o siguranţă care m-au surprins şi pe mine. Mai era un alt băiat în gaşca asta, care mi-a plăcut imediat foarte mult. îl chema Detlef. Era cu totul altfel decât Atze. Era foarte drăguţ, foarte blând şi cumva copilăros. îi spuneau Piippi. Avea şaişpe ani. Cu el am putut vorbi cel mai deschis. Pe urmă mai era o iată, Astrid, care avea multă vână în ea. Trântea nişte remarci de se rupeau toţi de râs. Era întotdeauna pe fază. Am admirat asta la ea. Numai de Blacky trebuia să te păzeşti. Putea să te rănească foarte uşor dacă spuneai cumva vreun lucru greşit. Când am povestit că, după un trip, m-am jucat în metrou cu un copil mic, care era ca un îngeraş, Blacky a făcut imediat o remarcă tâmpită. Trebuia deci să ai mare grijă ce scoţi pe gură. Nici Bienenstich[1], cum i se zicea, nu mi-a făcut o impresie grozavă. Era genul care se dădea la toate fetele. Iar după experienţa cu Kathi nu puteam să îi mai sufăr pe băieţii care se purtau aşa. Dar ăsta nu făcea parte decât pe jumătate din gaşcă.

Am stat la taifas şi, din când în când, am ieşit să mai tragem o pipă. Când s-a închis Soundul, la cinci dimineaţa, ne-am dus pe Kurfïirstendamm. După aia, întorcându-mă cu metroul în Rudow, mă simţeam foarte, foarte fericită. Efectul pastilelor şi al haşişului se atenua încetul cu încetul. Mă cuprindea o obosealä plăcută şi, pe deasupra, eram, pentru prima dată, îndrăgostită.

Acum, tot ce făceam era să aştept sfârşitul săptămânii. Atze era tandru cu mine, atent şi blând. Când ne-am văzut pentru a treia oară în Sound, m-a sărutat, şi l-am sărutat şi eu. A fost un sărut complet nevinovat. Şi nici nu voiam mai mult de-atât. Atze a simţit asta, fără să

1 înţepătură de albină (germ.) (n. red.).

trebuiască să vorbim despre aşa ceva. Asta era diferenţa dintre drogaţi şi alcoolici. Majoritatea celor care se drogau aveau un simţ fin pentru ceea ce se întâmplă cu ceilalţi. Mai ales dacă celălalt făcea parte din aceeaşi gaşcă. Ăia cu alcoolul se repezeau asupra fetelor când erau beţi. Nu îi interesa decât să le-o tragă. Pentru noi, erau importante cu totul alte lucruri.

Atze şi cu mine eram ca un frate cu o soră. El era fratele meu mai mare. Umblam întotdeauna la braţ. Pentru mine asta însemna că mă simţeam ocrotită. Atze avea şaişpe ani şi urma un curs de sticlar, chestie care îl şucărea îngrozitor. Avea nişte idei foarte precise despre cum trebuie să arate o fată ca să fie cool. îmi pieptănam părul aşa cum voia el. Pentru că îi plăceau paltoanele, mi-am luat dintr-un magazin second-hand unul lung, cu douăzeci de mărci, despicat în spate până la fund. Nu îmi mai puteam închipui viaţa fără Atze.

Acum nu mă mai duceam acasă la cinci dimineaţa, când se închidea Soundul. Rămâneam cu gaşca. Treptat, coboram cu toţii de pe val şi ne petreceam într-un fel sau altul dimineaţa prin oraş. Mergeam la expoziţii, la grădina zoologică sau pe Kurfïirstendamm. Uneori, rămâneam împreună toată duminica. Mamei mele îi spuneam tot vechea poveste cu Kessi, dar acum inventam şi alte prietene, la care, pasămite, stăteam peste noapte. Aveam o fantezie foarte bogată atunci când trebuia să îi povestesc mamei unde şi cum mi-am petrecut sfârşitul de săptămână.

în celelalte zile ale săptămânii mă întâlneam mai departe cu vechea gaşcă din Casa de Mijloc. îmi luam un aer misterios şi mă ţineam ceva mai la o parte. Câteodată povesteam ce am mai văzut prin Sound. Credeam că am ajuns să mă admire toţi. Eram, pur şi simplu, cu un pas înaintea lor. Pe atunci însă nu ştiam că drumul ăsta o să mă bage în rahat până la gât. Şi nici că mulţi din vechea gaşcă mă vor urma ceva mai târziu.

în Sound se găseau toate felurile de droguri. Am luat de toate, în afară de H. Valium, Mandrax, efedrină,

Captagon, evident *shit* cât cuprinde şi, cel puţin de două ori pe săptămână, LSD. între timp, ajunseserăm să înghiţim cu pumnul atât stimulente, cât şi somnifere, or astea începeau o luptă cruntă între ele, care te făcea să te simţi foarte mişto. Puteai să-ţi produci stări după cum aveai chef. Puteai să bagi în tine mai multe stimulente sau mai multe tranchilizante. Dacă voiam, de exemplu, să mă zbânţui în Sound, înghiţeam mai mult Captagon şi efedrină, iar dacă voiam să stau liniştită într-un colţ sau în cinematograful de la Sound, o luam tare pe Valium şi Mandrax. Pentru câteva săptămâni, am fost din nou fericită.

Lucrurile au mers aşa până într-o sâmbătă, când, deodată, mi-a căzut cerul în cap. M-am dus în Sound, unde l-am întâlnit pe trepte pe Uwe, care era un tip din gaşca noastră. Uwe mi-a spus:

— Bănuiesc că ştii deja că Atze şi-a băgat picioarele în jobul lui.

Apoi a tăcut un moment, după care mi-a mai zis:

— Acum e aici în fiecare seară.

A spus asta într-un fel anume - m-am prins imediat despre ce e vorba. Dacă Atze era în Sound în fiecare zi, era clar că se combinase cu cineva.

L-am întrebat:

— Care e treaba cu Atze?

Uwe mi-a răspuns scurt:

— E cu una, Moni.

A fost o lovitură groaznică pentru mine când l-am auzit pe Uwe spunând asta. Nu mai puteam decât să sper că nu e adevărat. Am fugit jos în discotecă. Atze se învârtea pe acolo de unul singur. Ca întotdeauna. M-a sărutat şi a încuiat apoi lucrurile mele în dulăpiorul lui din vestiar. Aşa se făcea întotdeauna în Sound, îţi încuiai lucrurile, pentru că se fiira pe rupte.

Ceva mai târziu a venit şi această Moni, pe care nu îmi aminteam să o mai fi văzut. S-a aşezat foarte relaxată la masa găştii noastre. Eu am stat puţin deoparte, urmărind-o tot timpul.

Era cu totul altfel decât mine. Mică şi rotunjoară. Şi tot timpul veselă. Părea de-a dreptul mămoasă cu Atze. Mă tot gândeam: „Aşa ceva nu e posibil. Atze nu poate să îmi dea papucii pentru o grăsună tâmpită ca asta.” Trebuia să recunosc însă că avea o faţă foarte drăguţă şi un păr blond foarte lung şi foarte frumos. Şi mi-am zis: „Poate că are nevoie de o fată ca asta, care se dă mereu veselă şi care îi poartă de grijă.” Pe urmă, m-a cuprins tot mai mult o altă bănuială: „Atze are nevoie de fete cu care să se culce. Şi asta e una din aia.”

Eram complet lucidă. Nici nu mai voiam să iau vreun drog în seara aia. Când nu am mai putut să mă uit la ei, m-am dus pe ringul de dans, doar ca să mă descarc. Iar când m-am întors, dispăruseră. Am fugit ca nebuna prin toată discoteca. I-am găsit în cinematograf. Strângându-se în braţe.

M-am întors la gaşcă. Unul dintre ei a observat imediat ce era cu mine. Detlef. Mi-a pus un braţ după umeri. Nu voiam să încep să plâng, mi se părea ceva atât de kitsch. Când nu am mai putut să-mi stăpânesc lacrimile, am zbughit-o ca din puşcă. Am traversat repede strada şi am ajuns în parcul de vizavi de Sound. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji.

Deodată m-am pomenit cu Detlef lângă mine. Mi-a dat o batistă de hârtie, pe urmă încă una. Eram mult prea preocupată de mine însămi ca să mă mai gândesc şi la Detlef. De abia muk mai târziu mi-am dat seama cât de drăguţ a fost Dedef când a ieşit să mă caute pe-afară.

Nu voiam să îl mai văd pe Atze. Mă gândeam că nu voi putea suporta să îl mai privesc în ochi vreodată. Mai ales acum, după ce mă podidise plânsul în fata tuturor şi lăsasem să se vadă cât de dependentă eram de el. însă Dedef m-a tras înapoi în Sound.

Oricum, trebuia să mă întorc acolo, pentru că Atze avea cheia de la dulapul din vestiar. Mi-am adunat toate puterile şi am intrat în cinematograf. Am dat de Atze, care s-a speriat şi s-a ridicat de pe scaun, şi i-am cerut cheia.

După ce mi-am luat lucrurile, nu am mai avut destulă putere ca să îi duc cheia înapoi. A facut-o Detlef, care stătuse tot timpul pe-aproape.

Era aproape ora două. Ultimul metrou se dusese deja. Stăteam lângă Sound şi nu ştiam încotro s-o iau. Acum aveam un chef nebun să mă rup cu ceva. Chiar simţeam că am nevoie de asta. Dar bani ioc. Zero. în momentul ăla, a trecut pe acolo unul din gaşca din Casa de Mijloc. îi ziceam Pantera. Ştiam că vindea mici cantităţi de LSD şi că avea întotdeauna marfa de calitate la el. L-am oprit şi l-am întrebat dacă nu poate să-mi dea un trip moca. Mi-a dat ceva. Una dintre pastilele alea bestiale de cristal. Nici măcar nu m-a întrebat de ce mai voiam neapărat să mă tripez la ora asta.

Am înghiţit pastila pe loc şi am coborât din nou pe ringul de dans. Am luat-o total razna. Am dansat cel puţin o oră ca o dementă. Când m-am oprit, nu simţeam încă nici un efect de pe urma pastilei. M-am gândit că Pantera m-a tras în piept. Din fericire, veniseră câţiva din cei de la Casa de Mijloc. M-am dus la Piet. Luase şi el o pastilă. I-am povestit totul despre Atze. Dar Piet o luase deja pe ulei, aşa că nu mi-a zis decât „Las-o baltă, fetiţo", şi „Nu-ţi mai bate capul", şi încă câteva chestii din astea.

Eu mâneam o budincă de vanilie şi i-am spus:

— Viaţa noastră-i fadă şi de tot căcatul.

Voiam să duc înapoi bolul în care fusese budinca şi să îmi recuperez garanţia, pentru că în Sound trebuie să plăteşti pentru fiecare pahar, vas sau ce-o mai fi, ca să nu se fure nimic. în acel moment, drogul a început să îşi facă efectul, m-a lovit ca glonţul. A fost ca un flash. M-am răsturnat cu banca pe care stăteam. După aia am dansat până la închidere.

Când am ieşit, m-am întâlnit din nou cu gaşca şi cu Atze şi Moni. Nu îmi mai păsa. M-am tot uitat la un afiş cu Soundul. Atze şi Moni s-au dus la el acasă.

Ceilalţi am pornit-o spre grădina zoologică. Cuiva i-a venit ideea să mergem la Europacenter. Odată ajunşi acolo, am aterizat la patinoar. Era o noapte destul de călduroasă. Plouase şi apa băltea pe gheaţă. M-am dat pe gheaţa aia fleşcăită, închi- puindu-mi că merg peste o mare. Deodată, am auzit cum s-a făcut ţăndări un geam. Băieţii spărseseră geamul de la ghereta casierului. Unul şi-a băgat braţul prin spărtură, a forţat un sertar şi a aruncat afară fişicurile de monede care erau acolo. Până să pricep eu ce se întâmpla, toţi o luaseră deja la fugă. Eu am căzut lată pe gheaţă din cauza cizmelor mele cu toace. Eram udă leoarcă. Detlef m-a aşteptat, m-a luat de mână, şi am tulit-o de acolo.

Pe Kurfurstendamm, în faţa cafenelei Kranzler, s-a împărţit prada. Toţi au căpătat câte ceva. Asta mi-a plăcut foarte mult. Eu am primit două fişicuri în valoare de cinci mărci fiecare. Toată lumea era entuziasmată. Nu atât din cauza banilor, ci mai ales pentru că le-am tras clapa celor doi gardieni care stăteau de pază în fiecare noapte la Europacenter şi care ne mai urmăriseră şi alte dăţi. Dăduse strechea în noi. Am rupt toţi fişi- curile şi am aruncat banii în sus. în faţa cafenelei Kranzler a început să plouă cu monede. Tot trotuarul era plin.

Pe urmă ne-am dus într-o cârciumă din Bahnhof Zoo, care deschisese deja. Locul ăsta mi-a lăsat o impresie nasoală. Era prima dată când ajungeam la Bahnhof Zoo. Era o gară infectă. Vedeai indivizi care zăceau în propria vomă, peste tot erau beţivani. Cum să ştiu eu că, peste câteva luni, aveam să-mi petrec aici toate după-amiezile?

Pe la şase am plecat spre casă. M-am băgat în pat, tripată cum eram, şi m-a apucat o spaimă cumplită. Aveam pe perete un poster cu o negresă care fuma un joint. în colţul din dreapta jos era o mică pată albastră. Şi, deodată, pata asta s-a transformat într-o mutră hidoasă, ca de Frankenstein. Am reuşit cu greu să-mi abat gândurile de la mutra aia de coşmar.

La prânz m-am trezit făcută praf. Nu mă mai interesa nimic, nu mai simţeam nimic. Eram ca moartă. Nu-mi trecea decât un lucru prin cap: „Ce gagică nasoală eşti dacă primul tău prieten te lasă baltă aşa!” M-am dus la oglindă, m-am privit în ea şi mi s-a făcut greaţă. Cu doar o zi în urmă credeam că am o faţă atât de cool şi de misterioasă, o faţă de *junkie* autentic. Sub ochi aveam cearcăne negre ca o panglică de doliu, pielea îmi era brânzoasă şi unsuroasă. Şi îmi ieşiseră coşuri.

Mi-am zis: „Christiane, s-a terminat cu Soundul. Nu mai poţi să dai ochii cu Atze şi cu gaşca de-acolo.” Pe urmă, în zilele următoare, am încercat să îmi reprim toate sentimentele pe care le aveam pentru alţii. Nu am mai luat pastile şi nici un singur timbru. Am băut cât era ziua de lungă ceai amestecat cu haşiş şi am tras un joint după altul. După câteva zile, mă simţeam din nou cool. Ajunsesem în punctul în care nu mai iubeam pe nimeni altcineva în afară de mine. Mă gândeam că eram, în sfârşit, capabilă să-mi controlez sentimentele. Nu mai voiam în Sound.

Următoarea noapte de sâmbătă a fost cea mai lungă de până atunci. Am rămas acasă. Era prima seară de sâmbătă, după multe săptămâni, în care nu m-am dus în Sound. Nu puteam să mă uit la televizor şi nici să adorm. Nu mai aveam destulă marfa ca să ajung să plutesc. Mi-am dat seama că, fără Sound şi fără oamenii de acolo, nici nu mai puteam trăi. Fără ei, viaţa mea era complet lipsită de sens.

Până să mă dumiresc de-a binelea că voi merge din nou în Sound aşteptam deja cu nerăbdare sfârşitul săptămânii. înlăun- trul meu, mă pregăteam să-mi fac iar apariţia acolo. Am tot încercat să-mi aranjez părul, până când mi-am dat seama că nici nu are rost să mă pieptăn. Mi-am zis că, aşa, ciufulită, voi adăuga o notă în plus de mister.

Vineri am luat-o din loc. Mai întâi, m-am dus să fac rost de câteva pastile de Valium. Le-am dat pe gât cu bere şi am mai înghiţit şi una de Mandrax, după care am plecat spre Sound. Nu mă mai speria gândul că o să mă văd cu Atze şi cu gaşca. De fapt, nu prea mai ştiam pe ce lume sunt. Am împrumutat o pălărie mare, făcută din material de jeanşi, m-am aşezat la o masă, am pus capul pe ea şi am dormit acolo aproape toată noaptea.

La un moment dat m-am trezit şi l-am văzut pe Dedef, care îmi scosese pălăria şi mă mângâia pe cap. M-a întrebat ce se întâmplă. I-am zis că nimic. Am fost foarte neprietenoasă cu el. Şi totuşi, mi se părea extraordinar de drăguţ din partea lui că se ocupa aşa de mine.

începând cu următorul week^nd am fost aproape tot timpul împreună cu Dedef. Aveam din nou un motiv să merg în Sound: Detlef.

Relaţia mea cu el evolua foarte încet. Nu a fost ca marea pocneală pe care am avut-o cu Atze. La început, pur şi simplu o ardeam împreună în Sound. Vorbeam mult. Mă înţelegeam cu Detlef altfel decât cu băieţii de până atunci. Nici unul din noi doi nu se simţea superior celuilalt. Puteam să trăncănesc cu Dedef despre orice, fără să îmi fie teamă că va încerca să profite de slăbiciunile mele. Nici unul din noi nu ţinea cu dinţii de punctul lui de vedere. Fiecare putea să îl convingă pe celălalt. Detlef îmi plăcuse foarte mult de când l-am văzut prima dată, dar nu mi se păruse că ar fi un tip atât de tare ca Atze. în plus, era parcă prea firav şi copilăros. Încet-încet, am observat însă că prietenia cu Detlef îmi oferea mult mai mult decât cea cu Atze. Ţineam la el tot mai mult, sentimentul ăsta creştea de la o săptămână la alta, deşi nu voiam să mai ajung să depind de un băiat, cum se întâmplase cu Atze. însă, la un moment dat, n-am mai putut să-mi ascund că eram foarte îndrăgostită de Dedef.

Am devenit mult mai liniştită. Asta şi datorită faptului că înghiţeam tot mai multe calmante, şi doar arareori nişte stimulente. Toată starea aia a mea de

surescitare dispăruse. Nu mă mai duceam decât rar pe ringul de dans. Nu mă mai descărcăm în felul ăsta decât atunci când nu puteam face rost de Valium.

Acasă cred că devenisem, pentru mama şi pentru prietenul ei, o prezenţă de-a dreptul agreabilă. Nu îi mai contraziceam, nu mă mai luptam cu ei. Nu mă mai opuneam la nimic, pentru că renunţasem la ideea de a schimba ceva în familia asta. Şi mi-am dat seama că, aşa, totul era mai simplu.

Când a sosit Crăciunul anului 1975 - aveam acum treisprezece ani şi jumătate -, am crezut că, prin resemnarea mea, relaţia cu mama se detensionase într-atât, încât puteam să-i destăinui măcar o parte din adevărul legat de mine. Aşa că i-am zis că nu dormisem chiar întotdeauna la Kessi şi că rămăsesem uneori şi în timpul nopţii în Sound, chiar şi după ce plecase ultimul metrou. Evident că a sărit în sus şi mi-a spus nişte vorbe grele. I-am zis că e preferabil să mai stau din când în când în discoteca asta peste noapte decât să fug de acasă, ca alţi copii din Gro- piusstadt, şi să vagabondez aiurea pe străzi. Şi i-am mai zis că mi-ar fi uşor s-o mint, dar că e mai bine să afle adevărul şi să ştie unde sunt. La asta n-a mai obiectat.

De fapt, nici nu mai simţeam nevoia să-i împărtăşesc mamei lucruri din viaţa mea. Dar nici nu mai suportam să o tot mint la nesfârşit. Şi, de altfel, devenise tot mai complicat să inventez poveşti credibile. Am făcut confesiunea asta cu un gând în minte: voiam să mă duc în Sound în zilele de Crăciun şi de Revelion, dar nu ştiam ce să mai născocesc. Şi, într-adevăr, mama mi-a permis să plec de acasă în fiecare seară în perioada sărbătorilor. Am rămas uimită. Dar, firește, îi povestisem mamei că Soundul e o discotecă civilizată, unde adolescenţii nu sunt expuşi la nici un fel de pericol şi că toate prietenele mele se duc şi ele acolo. în plus, i-am spus că, dacă îmi dau frâu liber o dată pe săptămână, nu mai sunt atât de agitată acasă.

Între timp, atmosfera din Sound devenea tot mai dură. Heroina a explodat acolo ca o imensă bombă. Şi în gaşca noastră se vorbea acum tot timpul despre H. De fapt, toţi erau împotrivă. Ştiam, cu toţii, atâţia care fuseseră distruşi de heroină. Dar, pe urmă, unul după altul şi-au injectat o primă doză de H şi cei mai mulţi au continuat aşa. Heroina ne-a distrus gaşca. Cei care se înţepaseră în venă nu mai erau de-ai noştri.

Mi-era o groază imensă de H. Când era vorba de heroină, deveneam brusc conştientă că nu am decât treisprezece ani. Pe de altă parte, veneram găştile în care toţi îşi băgau în venă. Ăştia erau, pentru mine, următoarea gaşcă, mult mai mişto, în care voiam neapărat să intru. Daviştii se uitau la noi, ăştia cu haşişul şi cu pastilele, cu un imens dispreţ. Spuneau că haşişul e un drog pentru bebeluşi. Mă deprima gândul că nu o să ajung vreodată într-o gaşcă de davişti, în lumea narcomanilor adevăraţi. N-aveam ce face, nu puteam să ajung mai sus, pentru că mi-era groază de drogul ăsta, despre care ştiam că este, real-mente, sfârşitul.

Nu mă afecta atât că gaşca noastră se ducea de râpă din cauza heroinei, pentru că îl aveam întotdeauna alături de mine pe Detlef. Ceilalţi nu mai contau atât de mult pentru mine. Iar cu Detlef mă înţelegeam tot mai bine. într-o duminică, la începutul lui 1976, l-am adus la mine acasă. Ştiam că mama şi prietenul ei nu o să vină decât mai târziu. Aşa că i-am gătit lui Dedef o masă pe cinste. Pe urmă ne-am aşezat să mâncăm, aşa cum fac soţii duminica. Mi s-a părut atât de cool!

După asta nu m-am gândit toată săptămâna decât la Dedef. Abia aşteptam să se facă vineri şi să mă duc în Sound. în vinerea aceea am ajuns acolo treză şi foarte binedispusă. Detlef stătea la masă cu o fufa total dărâmată. M-am aşezat cu ei, dar Detlef abia dacă m-a băgat în seamă. în mod evident, îi stătea mintea la altceva. Pentru

un moment, m-am gândit că o să se întâmple ca atunci cu Atze. Dar nu, era imposibil, fata asta arăta ca o varză murată.

Cei doi nici nu vorbeau unul cu altul, pe urmă au bălmăjit nişte chestii din care nu pricepeam mare lucru. Oricum, era vorba de H. Şi, deodată, m-am prins. Fie Dedef voia de la ea H, fie încerca ea să-i vândă ceva. Am intrat în panică. Ba chiar am strigat la el:

— Băi, băiete, te-ai tâmpit de tot, ai doar şaişpe ani, nu poţi să treci pe H!

Nu părea să mă audă. Am insistat:

— Bagă în seara asta trei timbre deodată. Îţi fac eu rost de ele. Dar, te rog, nu te băga într-un căcat din care n-o să mai poţi ieşi niciodată.

L-am rugat din tot sufletul.

Când nu a reacţionat în nici un fel, am făcut o greşeală imensă, la care m-am gândit de multe ori după aceea. M-am panicat total şi am început să urlu:

— Dacă iei H, nu mai vreau să am de-a face cu tine! Poţi să te cari! Nu mai vreau să te văd!

După asta m-am dus glonţ pe ringul de dans.

O zbârcisem rău de tot. Nu ar fi trebuit să fac atâta circ. Ar fi trebuit să vorbesc cu el în linişte când rămâneam singuri. Doar asculta ce îi spuneam. Şi, mai ales, nu ar fi trebuit să îl las singur nici o secundă, pentru că era deja cam rupt când vorbea cu fufa aia.

După două-trei ore a venit unul şi mi-a zis că Dedef şi-a băgat în venă cu Bernd, cel mai bun prieten al lui. Nici nu au mai tras pe nas, s-au înţepat din prima.

Am apucat să îl văd pe Dedef în aceeaşi noapte. Mi-a surâs de departe. Părea foarte fericit. Nici măcar nu mai simţea nevoia să schimbe o vorbă cu mine. Nu am vrut să mă duc la el. A fost o noapte şi mai jalnică decât sâmbăta aia în care îl pierdusem pe Atze. Dedef dispăruse din lumea

mea. Dintr-odată, dintr-o doză trasă în venă, tot ce era între noi se spulberase.

Am continuat să mă duc în Sound. După puţină vreme, cineva mi-a zis că Dedef avea o nouă prietenă. O chema Angi, era urâtă şi lipsită de sensibilitate. De fapt, nu l-am văzut niciodată pe Dedef să vorbească cu ea. Dar era şi ea pe dava[1]. Câteodată, Dedef mai venea la mine. Mi se părea atât de străin. De cele mai multe ori voia de la mine o marcă sau măcar cincizeci de pfenigi. Făcea chetă pentru o doză de H. Dacă aveam bani, îi dădeam ceva.

Dimineţile de duminică erau foarte triste. Mă târâm spre staţia de metrou şi îmi tot spuneam: „Ce de căcat e totul!" Nu mai înţelegeam nimic. Nu ştiam de ce mă duc în Sound, nu ştiam de ce iau droguri, nu ştiam ce aş putea face altminteri. Nu mai ştiam absolut nimic. Haşişul nu mai avea acelaşi efect asupra mea. Când eram ruptă, mă simţeam cu totul izolată, nu mai puteam să vorbesc cu nimeni. Dar, din când în când, simţeam nevoia să mai trăncănesc cu unul sau altul, mai ales acum, când nu îl mai aveam pe Dedef. Am început să iau tot mai multe pastile.

într-o sâmbătă, când am avut destui bani şi când găseai pastile berechet prin Sound, am întins coarda. Pentru că eram foarte deprimată, am dat pe gât, cu o halbă de bere, două Cap- tagon, trei efedrine şi nişte cafeină. Dar nu m-ara simţit bine nici când m-a luat valul. Aşa că am mai băgat pe gât Mandrax şi Valium, cu pumnul.

Nu mai ştiu prea bine cum am ajuns acasă. Oricum, pe drumul de la metrou şi până la noi acasă am căzut lată pe stradă. M-am târât până la treptele din faţa unui magazin şi m-am chircit acolo. După o vreme, am reuşit să mă scol şi am luat-o pe bâjbâite, sprijinindu-mă de ce puteam. De la un stâlp de iluminat până la un pom şi iarăşi

1 Heroină, în argou (n. red.).

până la un stâlp. Un drum care mi s-a părut nesfârşit. Simţeam că o să mor dacă nu reuşesc să ajung acasă. Aveam o durere infernală în piept. Era de parcă cineva mă scobea cu o spadă în inimă.

Dimineaţa următoare, lunea, mama nu a reuşit să mă trezească în nici un fel. Când s-a întors de la lucru pe seară, zăceam încă nemişcată în pat. Mi-a dat să înghit de mai multe ori miere, cu forţa. De-abia marţi după-amiază am reuşit să mă dau jos din pat. I-am povestit maică-mii că aş fi luat o gripă şi că aveam probleme legate de circulaţia sangvină. Chestia cu circulaţia sângelui era, în parte, adevărată. I-am mai spus mamei că şi altora din clasă li se întâmplase la fel. Că ni s-ar trage de la pubertate şi de la procesul accelerat de creştere. Voiam să împiedic, cu orice preţ, ca mama să cheme un medic, fiindcă îmi era teamă că ăla îşi va da seama ce se petrece de fapt cu mine. Mama nu a adus nici un doctor. Părea să se bucure de fiecare dată când îi dădeam o explicaţie, orice fel de explicaţie, pentru starea mea.

Deocamdată îmi pierise cheful de pastile. Până sâmbătă, am fost aproape tot timpul trează. Mă simţeam foarte rău.

Sâmbăta, în Sound, am băgat un trip. A fost sinistru. A fost prima dată când am avut un trip într-adevăr oribil. Mutra aia schimonosită, ca de Frankenstein, pe care o văzusem când mă uitam la posterul de acasă mi-a apărut din nou în faţa ochilor. Pe urmă am crezut că se scurge tot sângele din mine. Toate astea au durat ore în şir. Nu mai puteam să vorbesc sau să umblu. Am ajuns totuşi, cumva, în cinematograful de la Sound, unde am stat cinci ore, tot gândindu-mă că o să sângerez până o să mor.

Aşa că, acum, chiar nu mai mergea nimic. Nici pastilele, nici LSD-ul. De haşiş nu mai aveam chef de mult. în afară de câteva pastile de Valium, nu m-am mai atins de

altceva. Cred că asta a durat vreo trei săptămâni. A fost o perioadă de tot rahatul. Ne-am mutat în Kreuzberg, în apropierea Zidului. Era o parte nasoală a oraşului, dar chiria era mai mică. Acum trebuia să merg cu metroul jumătate de oră până la şcoala mea din Gropiusstadt. Dar Soundul era mai aproape de casă.

Dar în Sound, fără droguri, era naşpa. Nu se mai întâmpla nimic. Asta până într-o dimineaţă, când, mergând la metrou, am văzut că tocmai se lipeau nişte afişe care îţi săreau imediat în ochi. Pe ele stătea scris: „David Bowie la Berlin". Nu puteam să-mi cred ochilor. David Bowie era starul nostru. Avea un aer atât de singuratic şi era cel mai cool dintre toţi. Muzica lui era cea mai bună. Toţi tipii voiau să arate ca David Bowie. Şi acum venea la Berlin!

Mama mi-a făcut rost, de la slujbă, de două bilete gratuite la concert. în mod ciudat, am ştiut pe loc cui voiam să-i fee cadou al doilea bilet: lui Frank. Nu m-am gândit de ce tocmai lui Frank. El era unul din vechea noastră gaşcă din Sound. Avea un look foarte original, ca David Bowie. Ajunsese chiar să-şi vopsească părul în roşu cu henna. Poate că de-asta m-am gândit la el.

Frank a fost însă şi primul davist din gaşca noastră. A fost primul al cărui corp a avut de suferit din cauza heroinei. înainte i se spunea Puişor, acum toţi îi spuneau Mortăciune, pentru că, între timp, ajunsese să arate ca un cadavru ambulant. Avea, ca aproape toţi băieţii din gaşcă, vreo şaisprezece ani. Dar, pentru vârsta lui, era foarte copt la minte. Nimic nu-l lua prin surprindere. Avea un aer suveran, dar nu trata pe nimeni de sus - nici măcar pe o fetişcană ca mine, care fuma haşiş.

Deci, taman cu un davist înrăit voiam eu să merg la concertul lui David Bowie, care, mă gândeam eu pe atunci, va fi unul dintre cele mai importante evenimente din viaţa mea. Când i-am întins lui Puişor biletul, nu ştiam cum îmi

va influenţa viaţa momentul ăsta. Pentru că trăiam după cum îmi dicta subconştientul. Într-un fel, modul în care mă raportam la H trebuie să se fi schimbat în săptămânile în care pastilele, haşişul şi LSD-ul îşi pierduseră efectul asupra mea. În orice caz, barierele de netrecut dintre mine şi davişti păreau să fi dispărut.

În ziua concertului m-am întâlnit cu Puişor în Hermann- platz. Era atât de înalt şi de subţire! Până atunci nu băgasem de seamă cât era de slab. I-am spus-o. Mi-a zis că are 63 de kilograme. Tocmai donase sânge şi, cu ocazia asta, se cântărise. Puişor îşi câştiga o parte din banii pentru droguri prin donaţii de sânge. Deşi arăta ca o mortăciune şi avea braţele complet ciuruite şi deşi se ştia că daviştii fac de obicei hepatită, putea să doneze sânge fără nici o problemă.

În metrou, mi-am adus aminte că uitasem să-mi iau Valiu- mul la mine. I-am zis lui Puişor:

— Rahat, voiam neapărat să am nişte Valium la mine, în caz că o iau razna la concert.

E adevărat că, acasă, dădusem câteva pastile pe gât. Nu ca să mă facă să plutesc, ci ca să rămân cool la concertul lui David Bowie.

Puişor nu-şi mai putea lua gândul de la Valiumul de la mine de-acasă. Voia neapărat să mergem înapoi. Când l-am întrebat de ce i s-a pus aşa pata pe Valiumul ăla, mi-a spus iarăşi că trebuie să ne întoarcem la mine. M-am uitat mai atent la el şi, deodată, m-am prins. Mâinile îi tremurau. Era pe *turkey*. *Turkey vine* din engleză şi înseamnă „curcan". Şi, când un curcan e agitat, dă din aripi. „Să fii pe' *turkey*'' era expresia noastră când ne refeream la un davist care intra în sevraj. Mai erau şi alte expresii - „să fii

maimuţă" sau „să te prinzi în cârlig"[1], dar, de obicei, noi aşa ziceam, „să fii pe *turkey'*.

I-am explicat lui Puişor că, dacă ne întoarcem la mine acasă, întârziem la concert. El mi-a zis că nu mai are nici droguri şi nici bani. Din cauza concertului nici nu mai apucase să facă o chetă. Era de căcat să mergi în starea asta la un concert al lui David Bowie şi să nu ai nici măcar nişte Valium la îndemână. Acum, Puişor nu mai era deloc suveran şi cool. Mai văzusem de multe ori pe unul sau pe altul fiind pe *turkey,* dar, până acum, nu-mi dădusem seama cât de nasoală e starea asta.

În Deutschlandhalle, unde se ţinea concertul, era o atmosferă trăsnet. Mai toţi care veniseră erau foarte cool, că doar erau fani ai lui David Bowie. Lângă noi stăteau nişte soldaţi americani care trăgeau dintr-un bong. Nu a trebuit decât să le aruncăm o privire şi ni l-au pasat şi nouă. Toţi se simţeau extraordinar. Puişor sugea din bongul ăla ca un aspirator. Şi totuşi, se simţea tot mai rău.

Când a început să cânte David Bowie, a fost bestial, aproape aşa cum îmi imaginasem. Demenţă. Iar când a ajuns la piesa *It is too late* - e prea târziu -, m-am prăbuşit. Mă simţeam deodată jalnic. în ultimele săptămâni, când nu mai ştiam ce să fac, piesa asta mă atinsese profund. Mă tot gândisem că acest cântec descria exact situaţia mea. Acum, ascultând *It is too late,* mă simţeam ultimul om. Aş fi avut atâta nevoie de Valiumul meu.

După concert, Puişor de-abia mai putea să umble. Intrase complet în sevraj. L-am întâlnit pe Bernd, prietenul lui Dedef. îşi băgase deja în venă înainte de concert. A zis că trebuie să facem ceva pentru Puişor. Şi mai voia şi el o doză.

Bernd mai avea două timbre la el. Le-am vândut foarte repede în faţa sălii de concert şi am luat pe ele

1 în argoul din original, *„aufdem Affen sein",* respectiv *„aufdem Hook",* unde *hook* („cârlig") este un alt anglicism (n. red.).

doişpe mărci. De restul trebuia să fee eu rost. Mă specializasem în făcut chetă. în Sound, o bună parte din banii de care aveam nevoie pentru droguri i-am căpătat aşa, dând din gură şi strângând de la unul şi de la altul. Ne mai trebuiau încă cel puţin douăzeci de mărci. Dacă nu făceam rost de banii ăştia, n-aveam nici o şansă să punem mâna pe nişte dava. Mi-a mers minunat în faţă la Deutschland- halle. Fuseseră la concert şi mulţi oameni cu bani. Ăştia nu prea erau obişnuiţi cu puşti care cerşeau bani ca să-şi ia droguri. Am început iar cu textele mele de genul „Nu avem bani pentru biletul de metrou", şi banii au început să se adune gârlă, zornăind în geanta mea de plastic. Bernd a cumpărat cu ei H. Cel puţin două doze. Heroina era, taman în perioada aia, relativ ieftină.

Deodată, m-a lovit gândul:„Acum, că tot ai făcut rost de bani, nu vrei să vezi şi tu, măcar o dată, cum e să fii pe H? E chestia asta chiar atât de bună cum dau impresia daviştii, care arată atât de fericiţi după ce se înţeapă?" Mai departe nu m-a mai dus mintea. Nu pricepeam că, de fapt, în ultimele luni mă tot pregătisem în sinea mea să trec pe H. în momentul ăla, nu prea îmi dădeam seama cât de jos ajunsesem, că mă dăduse gata *It is too late,* că eram într-un hău foarte adânc, din care nu mă mai putea scoate nici un alt drog, aşa încât heroina era o consecinţă logică a drumului pe care îl urmam de ceva vreme. Singurul lucru la care mă gândeam în acel moment era că nu voiam ca daviştii ăştia doi să o ia din loc şi să mă lase singură cu problemele mele. Le-am spus imediat că vreau să văd cum e. Puişor aproape a rămas fără glas. Pe urmă s-a înfuriat rău. După primul moment de stupoare, mi-a spus:

— N-o să faci asta. Habar n-ai ce vrei să faci. Dacă faci asta, o să ajungi foarte repede ca mine. O mortăciune.

Puişor ştia că i se spunea Mortăciune.

Deci, lucrurile nu s-au petrecut aşa cum scrie în ziare, unde citeşti că o biată fată a fost înţepată în mod premeditat de un davist sau de un dealer. Nu cunosc pe nimeni care să fi fost injectat împotriva voinţei sale.

Majoritatea tinerilor ajung ei singuri la H, când simt că sunt gata pentru asta, aşa cum simţeam şi eu pe atunci.

Cuvintele pe care le-a bâlbâit Puişor m-au făcut să mă încăpăţânez. El era pe *turkey,* nu mai era tipul cool şi superior, ci un nenorocit care depindea de mine. Nu acceptam să îmi comande el ceva.

— în primul rând, i-am zis, heroina asta e în cea mai mare parte a mea, pentru că eu am făcut rost de grosul banilor. Pe urmă, nu mai spune tâmpenii de-astea. Eu n-o să ajung dependentă ca tine. Eu ştiu să mă controlez. încerc o dată şi, pe urmă, salut.

încă nu ştiam cât de slab ajungi odată ce-ai intrat în sevraj. Oricum, Puişor părea foarte impresionat de ce îi spusesem. Nici n-a mai deschis gura. Bernd a mai bâiguit ceva, dar nu i-am dat atenţie. Le-am zis doar că, dacă nu vor să mă lase să încerc, să îmi dea înapoi partea mea întreagă. Pe urmă ne-am dus la intrarea unei case şi Bernd a împărţit heroina foarte corect în trei părţi egale. Acum voiam foarte mult chestia aia. Nu mai aveam timp de cumpănit, nici de reproşuri. Voiam să încerc pe loc, ca să mă ia din nou valul ca lumea, după atâta vreme. Mi-era frică de seringă. Le-am zis că nu-mi vine să mă înţep şi că prefer să trag pe nas. Bernd mi-a spus ce trebuie să fee, deşi ştiam deja cum se procedează din toate trăncănelile despre H.

Am tras imediat praful pe nas. Tot ce am simţit a fost un gust amar, înţepător. îmi venea să vomit şi, deşi m-am luptat cu asta, am scuipat o bună parte din praf. Apoi m-a lovit extraordinar de repede. Membrele mi s-au îngreunat ca nişte bolovani, dar erau totodată incredibil de uşoare. Eram îngrozitor de obosită, dar asta îmi dădea un sentiment foarte mişto. Toate frământările mele dispăruseră dintr-odată. Gata cu *It is too late.* Nu mă simţisem niciodată atât de bine. Asta s-a întâmplat pe 18 aprilie 1976, cu o lună înainte să împlinesc paisprezece ani. Nu o să uit niciodată data asta.

Puişor şi Bernd au intrat în maşina unui davist ca să-şi bage în venă. Eu am plecat înainte spre Sound. Acum, nu mă mai deranja să fiu singură. Ba chiar mi se părea supercool să fiu singură. Eram atât de tare. M-am aşezat în Sound pe o bancă. A venit Astrid, s-a uitat la mine şi m-a întrebat pe loc:

— Eşti pe H?

Astrid era, pe atunci, cea mai bună prietenă a mea. Totuşi, mi-am ieşit din fire când m-a întrebat aşa o prostie. Am ţipat la ea:

— Dispari! Cară-te!

Nu ştiu de ce mi-a sărit muştarul în asemenea hal.

Puişor şi Bernd au sosit şi ei, erau făcuţi bine. Puişor era, din nou, perfect cool. Detlef nu era în Sound. Mi s-a făcut sete, m-ara dus să-mi iau un suc de cireşe. Am băut toată noaptea numai suc de cireşe. în momentele alea, mi-era groază să pun în gură alcool.

Dimineaţa la cinci, Bernd ne-a întrebat dacă nu vrem să mergem la el acasă să bem un ceai. Ne-am dus. L-am luat foarte bucuroasă de braţ pe Puişor. Sucul de cireşe scotea sunete turbate în burta mea şi m-a apucat vomitatul. Mergând. Nu îmi păsa deloc. Cei doi nici nu păreau să observe ce se întâmplă cu mine.

Mă simţeam ca şi când m-aş afla într-o nouă şi minunată familie. Nu spuneam prea multe, dar aveam sentimentul că pot să vorbesc cu ei despre orice. Heroina ne înfrăţise. Eram cu toţii la fel. Mi-aş fi destăinuit gândurile cele mai tainice. După săptămânile alea nenorocite de dinainte, îmi ziceam că nu fusesem niciodată atât de fericită.

Am dormit împreună cu Bernd în patul lui. Nu m-a atins. Doar eram frate şi soră. Asta datorită heroinei. Puişor s-a întins pe jos, sprijinindu-şi capul de un fotoliu. A stat aşa până la două după-amiaza. Pe urmă s-a sculat, pentru că iar intra în sevraj şi trebuia să facă rost de o nouă doză.

Simţeam o mâncărime îngrozitoare pe tot corpul. Am dat jos tot ce aveam pe mine şi m-am scărpinat cu o perie de păr. M-am hârşâit până mi-a dat sângele, mai ales pe gambe. Ştiam că daviştii se scarpină. învăţasem să îi recunosc imediat pe da- viştii din Sound după zgârieturile pe care le aveau. Gambele lui Puişor erau atât de zgâriate, că nu mai rămăsese nici un petic de piele întreg şi în unele locuri i se vedea carnea. Puişor nu îşi râcâia gambele cu un pieptene, ci cu briceagul.

înainte să plece, Puişor mi-a spus:

— Până mâine fac rost de dava şi îţi dau doza înapoi.

Deci el nu avea nici un dubiu că, de-acum, eram o davistă
care, cel târziu a doua zi, o să aibă nevoie de o nouă doză. Am înţeles ce voia să spună.

— Nu, lasă, i-am zis pe un ton cât mai cool. Nu e nici o grabă. E OK dacă mi-o dai înapoi în patru săptămâni.

M-am băgat din nou la somn. Eram foarte liniştită şi bine- dispusă. Seara m-am dus acasă. Erau momente în care îmi spuneam cam aşa: „Ai treişpe ani şi deja ai luat H. E cam de căcat.” Dar gândurile astea nu durau mult. Când eşti la început, se ştie că nu ai simptome de sevraj. Sentimentul ăsta mişto m-a ţinut toată săptămâna. Totul mergea minunat. Acasă nu mai existau certuri. Şcoala o luam mai mult ca pe o joacă, mai lucram şi eu din când în când în clasă. Dar, ce să vezi, luam note bune. în următoarele săptămâni, am urcat la multe materii de la patru la doi[1]. Deodată mi se părea că pot să mă înţeleg cu toată lumea, că pot să mă eliberez de orice nemulţumiri. Pluteam atât de cool prin viaţă. în timpul săptămânii mergeam din nou la Casa de Mijloc. Acolo, patru oameni din vechea noastră gaşcă trecuseră deja pe heroină. Stăteam cu ei mai la o parte, în doar câteva săptămâni, tot mai multă lume din Casa de Mijloc a trecut pe dava. Heroina a explodat ca o bombă şi în Gropiusstadt.Jiirgen Quandt

Pastor, îndrumător al tinerilor şi responsabil al Centrului Evanghelic „Casa de Mijloc”

Pivniţa din Centrul Evanghelic „ Casa de Mijloc” a fost, ani de zile, principalul punct de întâlnire a tinerilor din

---

1 în clasele I-X, sistemul german de notare porneşte de la şase (insuficient) şi ajunge până la unu (foarte bine) (n. trad.).

Gropiusstadt şi Neukölln. în fiecare seară veneau până la cinci sute de persoane la noi în pivniţă, până când, în decembrie 1976, am hotărât să închidem centrul din cauza creşterii rapide a consumului de heroină printre tinerii care se adunau aici. Prin gestul nostru am vrut să atragem atenţia asupra acestei situaţii dezastruoase.

Ca pedagog, ne-a surprins rapiditatea cu care s-a răspândit consumul de droguri grele în Gropiusstadt. Cu ani în urmă, în timpul mişcărilor studenţeşti, noi purtaserăm numeroase discuţii despre aşa-numitele droguri uşoare, în special despre efoctul acestora asupra conştiinţei. Iată că acum, în doar câteva luni, un număr de treizeci până la cincizeci de adolescenţi din zona noastră au trecut pe heroină. încercările noastre de a-i convinge pe tineri prin argumente, şi nu prin măsuri disciplinare, de pericolul pe care îl reprezintă drogurile trebuie să fi avut asupra lor efectul unei invitaţii de a continua să consume. O spun ca pe o recunoaştere a neputinţei noastre de a face ceva în lupta împotriva narcoticelor.Activităţile pe care le desfăşuram cu tinerii în Casa de Mijloc au scos la iveală că nu se ajunsese nicidecum la o scădere a consumului de droguri, aşa cum susţineau instituţiile statului. Dimpotrivă, problema drogurilor atinsese dimensiuni cantitative şi calitative comparabile cu ceea ce se întâmpla în Statele Unite. Piaţa pentru droguri era formată acum preponderent din tineri care proveneau din familii de muncitori şi care nu aveau nici studii, nici un loc de muncă. Ca pedagogi, singurul lucru pe care îl puteam face era să protestăm împotriva ignorării acestei probleme de către autorităţi. închiderea clubului nostru trebuia să aducă la lumină ceea ce mulţi ar fi vrut să rămână ascuns. în urma gestului făcut de noi, s-a ajuns la dezbateri publice intense pe tema consumului de droguri şi la recunoaşterea acestor realităţi de către instituţiile oficiale.

între timp, clubul pentru tineret a fost redeschis. Câteva dintre condiţiile puse pentru redeschiderea sa au fost îndeplinite. Există acum în Neukölln un centru finanţat de stat pentru consilierea antidrog, în Gropiusstadt funcţionează un punct de întâlnire pentru tinerii expuşi riscului de consum de droguri şi, în plus, se asigură o ofertă mult mai largă pentru cei care au nevoie de ajutor terapeutic. Problemele legate de droguri nu s-au diminuat în ultimii doi ani, chiar dacă acum avem de-a face cu o nouă generaţie de tineri. Unii dintre adolescenţii din Gropiusstadt care au început să consume heroină acum doi ani nu mai sunt în viaţă.

Condiţiile de viaţă ale tinerilor nu s-au îmbunătăţit în ultimii ani. Pe lângă vechile probleme, au apărut şi unele noi. Tot mai mulţi tineri din Gropiusstadt poartă arme şi nu ezită să facă uz de ele când simt că sunt în pericol. Deseori acest comportament se combină cu o anumită tendinţă naţionalistă, ba chiar cu o înclinaţie către ideologia fascistă.

Majoritatea tinerilor cu care intrăm în contact la Casa de Mijloc provin din familii de muncitori. În ciuda aparentei creşteri a nivelului de trai, condiţiile lor de viaţă s-au înrăutăţit continuu în ultimii ani: cerinţele crescute la şcoală, generatoare de stres, clasele suprapopulate, insuficienţa locurilor unde se poate învăţa o meserie, şomajul şi conflictele în familii - toate acestea sunt expresii concrete ale deteriorării situaţiei sociale.

Într-un cartier de blocuri cum este Gropiusstadt, unde locuiesc aproximativ 45 000 de oameni, se mai adaugă faptul că, dacă se iveşte vreo problemă, oricare ar fi ea, aceasta se amplifică imediat exponenţial, din cauza comasării atâtor oameni într-un spaţiu redus: aşa se face că există mulţi tineri fără lucru, multe conflicte de familie, multe abandonuri şcolare etc. În afară de asta, mediul „natural" este aproape inexistent, ceea ce restrânge

posibilităţile de manifestare şi dezvoltare. Cele mai vulnerabile categorii din societate — copiii, adolescenţii şi bătrânii - au cel mai mult de suferit de pe urma acestei stări de lucruri. întrucât a fost utilizat tot terenul construibil, după ce a fost gata noul Gropiusstadt, s-a resimţit acut lipsa unor locuri de joacă adecvate pentru copii, a unor facilităţi unde tinerii şi adulţii să-şi poată petrece timpul liber şi, în special, lipsa unor suprafeţe de recreere. Aici nu există parcuri mari, pajişti, păduri; pur şi simplu nu există locuri unde copiii să-şi poată consuma energia şi unde adulţii să se poată plimba.

Logica unor cartiere precum Gropiusstadt se bazează pe rentabilizarea capitalului şi nu ia în considerare nevoile oamenilor. Urmările acestui mod de viaţă prefabricat, puţin sesizate până acum, devin tot mai evidente.

Lipsurile materiale sunt, în continuare, cauza multor conflicte şi probleme. Chiriile şi costurile tot mai mari ale traiului de zi cu zi solicită eforturi tot mai mari din partea celor care lucrează şi grevează asupra veniturilor familiilor. Astfel, viaţa oamenilor care trăiesc aici este supusă unei presiuni care pare de neînlăturat, anume presiunea de a investi tot mai mult din forţele lor vitale în munca zilnică, fără ca prin aceasta să ajungă într-adevăr fericiţi şi prosperi.
Drogul a fost dintotdeauna unul dintre cele mai pernicioase mijloace de a-iface pe oameni să uite că sunt victimele unui proces de dezvoltare socială în care nu se pot integra. Alcoolul are, de multă vreme, exact această funcţie în rândul muncitorilor. în ultimele decenii s-au adăugat şi alte substanţe care creează dependenţă: psihofarmaceuticele, o afacere legală şi mănoasă, sau droguri precum heroina şi cocaina, care sunt ilegale, dar la fol de profitabile

.Surprinzător nu este, de fapt, cât de mulţi sunt cei care consumă asemenea substanţe, ci cât de mulţi sunt cei care, în citula unor grave probleme, nu recurg la ele. Acest fapt este valabil şi pentru tineri. Luând în considerare

situaţia lor, nu ar trebui să ne mire creşterea consumului de droguri, a criminalităţii şi brutalităţii sau răspândirea ideilor fascistoide printre tinerii care provin din familii de muncitori.
Este greu de contestat faptul că între creşterea consumului de droguri în rândul tinerilor care aparţin acestui strat social şi masiva înrăutăţire a condiţiilor lor de trai există o corelaţie directă, care, mai nou, este exploatată de diverse persoane pentru aface bani
.în weekend, după ce am tras pe nas H pentru prima dată, l-am întâlnit pe Dedef în Sound. S-a luat imediat de mine:
— Ai făcut rahatul praf! Ai înnebunit de tot!
Aflase deja de la Astrid că am tras pe nas.
— Uşurel, bătrâne, i-am spus. Tu eşti cel care a început cu asta, şi acum uite că ai ajuns ca toţi daviştii, dar cu mine n-o să se întâmple la fel.
Detlef nu a avut ce să-mi răspundă la asta. Oricum, nu se simţea prea bine. Nu era în sevraj, pentru că nu se instalase încă dependenţa fizică. Dar voia nebunește să se înţepe. După câteva minute mi-a spus că nu mai are nici un ban, dar că ar vrea să-şi cumpere nişte heroină.
— Ee, vezi? i-am zis.
Şi pe urmă i-am propus să facem rost de nişte bani pentru dava. A fost de acord, deşi trebuia să ştie la ce duce asta. în douăzeci de minute eu am făcut rost, în faţă la Sound, de douăzeci de mărci. Dedef a strâns mult mai puţin. Dar era destul pentru amândoi, pentru că, pe atunci, ne lua valul dintr-o doză foarte mică. Nici n-a mai fost nevoie să-i spun că o parte va fi a mea. Era de la sine înţeles. în seara aia Dedef şi-a băgat în venă, iar eu am tras pe nas. Se dusese naibii planul meu să mai iau nişte H de-abia peste patru săptămâni.
Dedef şi cu mine eram din nou împreună. Ne simţeam de parcă nici nu ne-am fi despărţit. Nici unul dintre noi nu a deschis vorba despre săptămânile în care am trecut unul pe lângă altul în Sound. Totul era, din nou, la fel de frumos

ca în duminica în care am gătit pentru Detlef şi am luat masa împreună.

Eram, cred, încântată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dacă nu aş fi încercat H, nu aş mai fi fost vreodată cu Dedef. îmi închipuiam că o să rămân o davistă de weekend. Oricine începe cu H îşi închipuie chestia asta, deşi, evident, nu cunoaşte pe nimeni care să fi rămas un davist de weekend. în plus, îmi închipuiam că l-aş putea împiedica pe Detlef să devină un davist înrăit. Cam astea erau minciunile pe care mi le spuneam pe atunci.

în străfundul meu, probabil că nu credeam toate vrăjelile astea. Dacă cineva mă întreba dacă eram pe H, dădeam pe dinafară de furie. îi spuneam să se care, să se ducă dracului, ca atunci când am tras pe nas prima dată şi când s-a luat Astrid de mine. Am început să urăsc toate fetele de vârsta mea care îmi dădeau impresia că o luaseră pe acelaşi drum ca şi mine. Când eram în metrou sau în Sound le recunoşteam imediat pe mucoasele astea, care o luaseră pe haşiş şi LSD şi începuseră deja să se îmbrace ca nişte daviste, puştoaice de doişpe sau treişpe ani care îşi făceau veacul prin Sound. îmi tot spuneam: „Nenorocita aia mică o să ajungă pe H.“ Deşi, altminteri, eram foarte calmă, fetişcanele astea mă făceau să devin de-a dreptul agresivă. Le uram de moarte. „Nu mi-am dat seama pe atunci că, de fapt, mă uram pe mine însămi.

După ce am tras pe nas câteva weekenduri la rând, am făcut o pauză de două săptămâni. îmi zisesem că o să meargă şi fără. Fizic, nu mă simţeam mai rău. în schimb, tot rahatul de dinainte a ieşit iar la suprafaţă. Nu mai aveam chef de nimic, am început din nou să mă cert cu maică-mea. Toate astea se întâmplau cu puţin timp înainte să înceapă vacanţa de Paşte din 1976.

în prima sâmbătă de vacanţă stăteam în Sound pe banca de lângă trepte şi mă întrebam ce naiba caut acolo. Au coborât două fete, aveau vreo doişpe ani, dar erau

fardate şi purtau sutien, ca să pară de şaişpe. Şi eu le spuneam celor care nu mă ştiau prea bine că am şaişpe ani şi mă machiam în aşa fel încât să nu se vadă pe mine că sunt mult mai mică. Pe loc s-a trezit în mine o repulsie ciudată faţă de fetele alea două. Dar, pe de altă parte, mi-au şi stârnit curiozitatea. Nu le-am mai scăpat din ochi.

După cum se mişcau prin Sound, mi-am dat imediat seama că încercau să lege prietenii, să se bage într-o gaşcă. Evident, după mintea lor, cel mai tare ar fi fost să se lipească de gaşca da- viştilor. Îl cunoşteau deja pe Richie, bucătarul-şef din Sound. Era singurul angajat de acolo care era mai în vârstă, avea spre patruzeci de ani. Lui Richie îi plăceau fetele de vârsta asta. Era unchiul cel bun al fetelor care o luaseră razna. Cele două fatuci trăncăneau cu Richie peste tejghea. îşi dăduseră seama că le urmăream, pentru că se tot uitau spre mine. Probabil şi pentru că eram de vârsta lor. Pe urmă, una din ele a venit la mine. Chiar avea o faţă de înger, era inocenţa întruchipată. Mi-a zis că o cheamă Babsi şi m-a întrebat dacă pot să-i dau un trip.

— Las-o moartă, i-am spus. Nu-i de joacă cu chestiile astea. Ce să faci tu cu un trip?

îmi savuram superioritatea. Trebuia să înveţe că nu te dai la una care ştie ce e heroina ca să-i ceri un amărât de trip. Probabil că mă considera foarte cool, cam aşa cum îi socoteam eu cu câteva luni înainte pe tipii care erau cu câţiva paşi înaintea mea în lumea drogurilor. A zis că vrea să-mi facă cinste cu un suc de cireşe şi că o să se întoarcă imediat.

Cum a plecat Babsi, a apărut cealaltă. O chema Stella. Dorea să ştie ce vorbisem cu Babsi adineori.

— Voia un trip, i-am zis.

— Ţi-a dat deja banii? m-a întrebat ea. Mi-au dispărut cinci mărci. Cu siguranţă mi le-a umflat ea.

Aşa era Stella. Mai târziu, aveam s-o văd aproape zi de zi. Pentru că Babsi şi Stella au devenit, mai încolo, cele

mai bune prietene ale mele. Asta până când Babsi a apărut pe prima pagină a ziarelor: era, la vremea aceea, cea mai tânără berlineză care fusese răpusă de heroină.

Babsi s-a întors cu sucul de cireşe. O priveam de sus, dar îmi şi plăcea, cu chipul ei de înger şi cu felul ei firesc de a fi. Era, cumva, naivă. Am început să vorbim despre una, despre alta. Babsi şi Stella zburaseră de la *Realschule*. Chiuliseră prea mult. Asta pentru că intraseră într-o gaşcă în care se fuma haşiş pe rupte. Acum fugiseră de acasă şi voiau să trăiască lucruri noi. Gaşca aia începuse să le plictisească. Babsi avea doisprezece ani, iar Stella, treisprezece.

I-am spus lui Babsi că poate să vină în dimineaţa următoare la mine acasă. Cum nu avea nimic de îmbrăcat, i-am dat două tricouri vechi de-ale mele şi o pereche de chiloţi. După aia a dormit în patul meu şi eu am gătit. Acum chiar o simpatizam, în ziua următoare m-am împrietenit şi cu Stella. Cu puţină vreme în urmă fusesem exact ca ele. într-un fel, mă simţeam mai bine cu ele decât cu daviştii care aveau deja creierii prăjiţi. Fetele astea două fumau *shit* şi băgau tripuri. Datorită lor m-am îndepărtat puţin de cei care nu se gândeau decât la H şi care nu vorbeau despre nimic altceva. Mi-era de ajuns dacă trăgeam pe nas sâmbăta o doză mică. Ceilalţi din gaşcă rădeau de mine că mă împrietenisem cu nişte *teenie-boppers*. Dar nu-mi păsa.

Noi trei aveam multe să ne povestim. Acasă trecuserăm toate cam prin aceleaşi greutăţi. Tatăl lui Babsi se sinucisese când ea era încă mică. Mama ei fusese dansatoare în Berlinul de Est şi apoi a devenit fotomodel în Berlinul de Vest. Tatăl ei vitreg era un mare pianist. Un artist de renume mondial, ne-a spus Babsi. Era foarte mândră de tatăl ei vitreg. Mai ales atunci când intram într-un magazin de muzică şi dădeam peste o mulţime de plăci cu numele şi fotografia lui. Numai că acest pianist nu prea părea să se intereseze de ea. Babsi trăia la bunicii ei, care

o adoptaseră. Acolo o ducea ca o prinţesă. Cândva, mai târziu, am fost şi la ea acasă. Avea o cameră bestială, cu o mobilă trăsnet. Avea şi un pick-up scump şi o grămadă de plăci. Şi haine cât cuprinde. Dar nu se înţelegea deloc cu bunica ei, care era o scorpie. Ar fi vrut să locuiască din nou cu mama ei. Până la urmă Babsi n-a mai vrut să ştie nimic de camera ei atât de mişto şi şi-a luat lumea în cap.

Stella avea şi ea o mamă foarte frumoasă, pe care o şi iubea, însă tatăl ei murise într-un incendiu. La vremea aceea, Stella avea cam zece ani. De atunci, mama ei a trebuit să se descurce de una singură, aşa că nu prea avea timp pentru Stella; pe deasupra, se mai şi apucase de băut. Stella avea pe atunci o adevărată obsesie: tot timpul vorbea de Muhammad Aii[1]. Era fascinată de forţa lui. Cred că, în visurile ei, Muhammad Aii îi era atât tată, cât şi iubit.

Aşa că noi trei eram în aceeaşi barcă. De fapt, mi-am spus încă din prima seară că cele două o să ajungă şi ele pe dava. Cu toatea astea, atunci când a sosit momentul în care Stella m-a întrebat de heroină, am fost cuprinsă de groază. M-au apucat pandaliile şi am zbierat la ea:

— Să nu te atingi de porcăria aia! Oricum, nu o să-ţi dea nimeni H. Mă las şi eu. N-are nici un rost, mă auzi?

Nu i-am dat Stellei nimic, le-am zis şi celorlalţi ca nu cumva să-i dea H. Dar, peste câteva zile, a căpătat nişte dava de la Blacky, unul din gaşca din Sound, cu care se împrietenise între timp. Şi Babsi, evident, s-a luat după ea.

După asta însă, cel puţin pentru o vreme, n-au mai avut posibilitatea să-şi facă rost de marfa. Au fost prinse în timpul unei razii şi poliţia le-a dus acasă. Nu le-am mai văzut vreme de câteva săptămâni.

Se făcuse primăvară, afară era tot mai cald. Primele zile călduroase din an îmi dăduseră întotdeauna un

---

1 Celebrul boxer american Muhammad Aii, născut Cassius Clay (şi-a schimbat numele după ce a trecut la islam), era la vremea aceea campion mondial la categoria grea (n. red.).

sentiment de fericire. Asta mi se trăgea din copilărie. Să fugi în picioarele goale, să te dezbraci de tot, să te bălăceşti în apă, să te uiţi cum înfloreşte grădina. În primăvara lui 1976, am tot aşteptat să mă cuprindă sentimentul ăsta de bucurie, dar degeaba. Mă gândeam că e imposibil ca viaţa să nu-ţi pară mai frumoasă atunci când soarele bate tot mai tare. Dar târâm după mine tot timpul fel de fel de probleme şi, de fapt, nici nu ştiam exact care sunt problemele alea. Trăgeam pe nas niţică dava şi, pac, toate problemele dispăreau. Dar un tras din ăsta pe nas nu îmi mai ajungea pentru o săptămână.

În mai mi-am sărbătorit ziua de naştere. Împlineam paisprezece ani. Mama m-a sărutat şi mi-a dat cincizeci de mărci. Suma asta o economisise luând din banii pentru cheltuielile zilnice. Mi-a spus să îmi cumpăr ceva, ce voiam eu mai mult.

Seara m-am dus pe Kurflirstenstral?e. Acolo am cheltuit patruzeci de mărci pe două sferturi de H. Atâta dava nu mai avusesem niciodată. De şase mărci mi-am luat ţigări. Fumam acum ca apucata, o ţigară după alta. Puteam să dau gata un pachet de ţigări în două-trei ore. Mi-au rămas patru mărci pentru Sound.

Cum am ajuns în Sound, am dat de Detlef. M-a sărutat scurt, dar foarte tandru şi m-a felicitat de ziua mea. L-am felicitat şi eu pe el, pentru că ziua lui de naştere fusese cu două zile înainte. Detlef era puţin trist şi mi-a povestit că, de data asta, părinţii lui nu îi spuseseră nici o vorbă bună de ziua lui. Doar bunica îi urase „La mulţi ani”. Era mult mai abătut decât mine. Am încercat să-l consolez, spunându-i că nu merită să se necăjească pentru atâta lucru. Oricum, aveam un cadou supermişto pentru el. O doză. Doar aveam o grămadă de dava.

După ce ne-am sărbătorit împreună zilele de naştere - eu cu un tras pe nas ca lumea, el cu un băgat la venă baban -, am început să fim din ce în ce mai apropiaţi. Până atunci, Detlef se mai ducea cu unul sau cu altul, iar

eu stăteam mult cu Babsi şi Stella. Acum, Detlef şi cu mine eram împreună aproape tot timpul când puteam să plec de la şcoală sau de acasă. Detlef tocmai renunţase la ucenicia lui de instalator, aşa că avea mai mereu timp. Când aveam destui bani, eram amândoi pe H.

Şi a venit vacanţa de vară.

În prima zi de vacanţă ra-am dus cu Dedef şi cu încă câţiva din gaşcă la ştrandul Wannsee. Iarăşi eram lefteri. Am învăţat repede, acolo la ştrand, cum să punem mâna pe lucruri care puteau fi vândute apoi. Mergeam sus, la marginea pădurii, acolo unde se duceau bunicuţele să stea la umbră atunci când nu mai suportau soarele.

Am început modest, cu gândul să ne asigurăm strictul necesar pentru ziua aia. Ne-am dus la un cearşaf lângă care era o cutie frigorifică, al cărei proprietar probabil că tocmai se dusese să înoate. Am spus apoi tare, să se audă:

— A, bunica nici nu-i aici.

După care am deschis cutia şi am luat câteva doze de cola din ea. Mai încolo, am pus mâna pe un prosop şi un cearşaf. Pe seară am mai şparlit un radio portabil şi câteva nimicuri, iar Dedef a ciordit un ceas.

De radio am scăpat imediat în Sound. Am primit cincizeci de mărci pe el. Fusese o zi foarte tare. Şi încă nu se terminase. Cum am căpătat banii, i-am spus lui Dedef:

— Ştii, chestia asta cu trasul pe nas începe să mă plictisească. Azi o să mă înţep şi eu.

Dedef iar mi-a zis să nu fac asta, dar, aşa, într-o doară. Până la urmă, nu contează dacă îţi umfli vena sau dacă tragi pe nas, tot aia e. Numai că, dacă trăgeai pe nas şi nu te înţepai, nu erai socotit un adevărat davist. Erai doar unul care se mai prostea din când în când.

Ne-am dus pe KurfiirstenstraSe. Dealerul nostru ne-a recunoscut încă de departe. A luat-o din loc şi ne-a aşteptat mai încolo, după ce s-a asigurat că nu e nici un pericol. Am cumpărat de la el două sferturi cu patruzeci de

mărci. Eram nerăbdătoare să mă injectez pentru prima dată în viaţa mea. Când tragi pe nas, chestia se întâmplă încet. Când te înţepi, te loveşte imediat. Ceilalţi comparaseră odată senzaţia asta cu un orgasm. Voiam să simt cum e, fără să mă gândesc o secundă că mă afundam tot mai tare în căcat.

Ne-am dus în toaleta publică de pe Biilowbogen, la întretăierea cu Postdamer Straße. O zonă foarte naşpa. În faţa toaletei se aţinea o şleahtă de vagabonzi. Tot aici dormeau peste noapte şi alcooliştii. Le-am dat un pachet de ţigări. Ca să stea de şase. Ştiau ce înseamnă asta şi erau ahtiaţi după ţigări.

Cu noi mai venise o fătucă din Sound. Tina. Dedef a scos din punga lui de plastic seringa, o lingură şi o lămâie. A pus heroina în lingură, a picurat peste ea nişte apă şi zeamă de lămâie, pentru ca pulberea, care nu era niciodată chiar curată, să se dizolve mai bine. A fiert heroina cu bricheta ţinută sub lingură şi, pe urmă, a tras-o în seringă. Seringa asta de unică folosinţă era jegoasă rău; acul se tocise şi arăta ca o andrea. Mai întâi s-a înţepat Detlef, apoi Tina. După care acul s-a înfundat de tot. Nu mai trecea nimic prin el. Cel puţin aşa spuneau cei doi. Poate că încercau să mă păcălească, ca să nu-mi bag şi eu în venă. Numai că acum eram chitită pe asta.

Mai era un davist în toaletă, care tocmai se injectase. Un tip total varză, care arăta rău de tot. L-am întrebat dacă îmi poate împrumuta seringa lui. Mi-a dat-o. Însă acum mi-era groază să-mi înfig acul în braţ. Mă tot pipăiam, dar, pur şi simplu, nu reuşeam s-o fac, deşi văzusem de multe ori la alţii cum se procedează. Detlef şi Tina se purtau de parcă nu m-ar fi cunoscut. Aşa că a trebuit să îl rog pe tipul ăla distrus să mă ajute. Şi-a dat imediat seama că o făceam pentru prima dată. Mă simţeam ca o tâmpită în faţa tipului ăstuia, care era un davist hârşit.

Mi-a zis că ce vreau să fac e de tot căcatul, dar apoi a luat seringa în mână. Pentru că venele mele aproape că nu se văd, i-a fost greu să nimerească una. A trebuit să mă împungă de trei ori până să ajungă să tragă puţin sânge în seringă, ceea ce însemna că intrase pe venă. Îşi tot spunea în barbă că ce fac eu e o prostie monumentală, după care mi-a băgat tot sfertul în venă.

M-a lovit, într-adevăr, ca maiul. Numai că îmi închipuisem cu totul altfel un orgasm. Imediat după asta, m-am blegit de tot. Abia dacă mai sesizam ce se petrece în jurul meu. Nu mă mai gândeam la nimic. M-am dus în Sound, m-am aşezat într-un colţ şi am tot băut suc de cireşe.

Acum chiar că ajunsesem la acelaşi nivel cu Detlef. Eram împreună, ca un cuplu căsătorit. Doar că nu aveam nici un fel de relaţii sexuale. Nu mă simţeam încă pregătită pentru aşa ceva, iar Dedef accepta asta, fără să trebuiască să îi explic prea multe. Lucru care mi se părea foarte cool. Era un tip de milioane.

Eram sigură că am să mă culc cu el într-o zi. Şi eram bucuroasă că nu făcusem ceva cu vreun alt băiat. Nu aveam nici un dubiu că o să rămânem împreună. După ce plecam din Sound, Detlef obişnuia să mă aducă acasă pe jos. Dura cam două ore. Pe urmă făcea de cele mai multe ori autostopul din Kreuzberg până în Lankwitz, unde locuia împreună cu tatăl lui.

Vorbeam despre tot soiul de lucruri care, de fapt, nu existau decât în mintea noastră. Nu mai aveam nici o relaţie cu realitatea. Realitatea era, pentru mine, ceva cu totul ireal. Nu mă interesa nici ziua de ieri şi nici cea de mâine. Nu aveam planuri, aveam doar visuri. Cel mai mult îmi plăcea să vorbesc cu Dedef despre cum ar fi dacă am avea mulţi bani. Voiam să ne cumpărăm o casă mare şi o maşină mare şi un mobilier trăsnet. Un singur lucru nu apărea niciodată în plăsmuirile noastre: heroina.

Pe urmă, lui Detlef i-a venit ideea cum am putea ajunge bogaţi. Mi-a spus că ar putea să ia de la un dealer, pe credit, heroină în valoare de o sută de mărci. Voia să împartă marfa în zece pachetele pe care să le dea cu douăzeci de mărci bucata, astfel încât am fi câştigat o sută de mărci după vânzarea lor. Din banii ăia puteam să cumpărăm din nou H şi să ne dublăm de fiecare dată capitalul. Mi s-a părut o idee genială. Atât de simplu credeam noi pe atunci că e să fii dealer.

Detlef chiar a luat heroină de o sută de mărci pe credit. Se pare că dispăruseră de pe stradă câţiva dealeri mărunţi şi se căutau noi vânzători care să le ia locul. Dar nu aveam curajul să ne aventurăm printre dealerii adevăraţi. Vindeam în Sound.

Detlef, sufletist cum era, dădea tot timpul peste inşi care erau în sevraj şi nu aveau nici un ban în buzunar. Le dădea heroina, la rândul lui, tot pe credit. Ăia evident că nu îi mai plăteau niciodată. Aşa s-a dus jumătate din H, iar restul a ajuns în venele noastre. Când ni s-a terminat marfa, nu strânseserăm nici măcar un pfenig.

Tipul de la care primise Detlef marfa pe credit s-a înfuriat. Dar nu ne-a făcut nimic. Probabil că se gândise doar să-l testeze pe Detlef, ca să vadă dacă are stofa de dealer mărunt, de stradă. Şi Detlef dovedise din plin că nu era bun de nimic.

în primele trei săptămâni din vacanţa de vară am fost împreună cu Detlef zi de zi. Ne întâlneam încă de la prânz. După care, de cele mai multe ori, băteam străzile ca să facem rost de bani într-un fel sau altul. Am ajuns să fac lucruri pe care n-aş fi putut să le fac înainte. Furam pe rupte din magazine. Mai ales lucruri pe care puteai să le vinzi în Sound, ca să ai bani pentru dava. Doar rar ajungeam să avem destul mălai pentru două doze pe zi. Dar pe atunci puteam s-o ducem şi cu mai puţin. Ba chiar erau zile în care ne descurcam fără H, pentru că nu eram încă dependenţi fizic. în a doua jumătate a vacanţei urma să mă

duc la bunica mea în Hessen. Bunica locuia într-un sătuc. Şi, în mod ciudat, mă bucuram foarte tare să ajung în satul ăla şi la bunica. Pe de o parte, nu puteam să-mi închipui nici în ruptul capului două, trei săptămâni fără Detlef. Mi se părea de neconceput să trăiesc fie şi numai câteva zile fără Sound şi fără tot balamucul strălucitor de pe Ku damm[1]. Pe de altă parte, mă bucuram să îi revăd pe copiii din sat, care habar n-aveau ce-s alea droguri, să mă joc iar cu ei, să ne bălăcim în pârâu şi să călărim. Nici eu nu mai ştiam cine sunt de fapt.

Fără să mă gândesc prea mult la asta, ajunsesem să mă scindez în două persoane complet diferite. îmi scriam mie însămi scrisori. Mai bine zis, Christiane îi scria scrisori Verei. Vera este al doilea prenume al meu. Christiane era fata de treisprezece ani care voia să se ducă la bunica ei, ea era fata bună, pe când Vera era o davistă. Şi acum, cele două se certau scriin- du-şi scrisori.

De cum m-a lăsat mama în tren, nu am mai fost decât Christiane. Iar apoi, odată ajunsă în bucătăria bunicii, totul era de parcă nu aş fi fost în viaţa mea în Berlin. M-am simţit imediat acasă. Bunica, aşa cum şedea ea acolo, cu aerul ei atât de liniştit, era cea care îmi dădea sentimentul ăsta că mă aflu acasă. O iubeam foarte mult pe bunica. Şi îmi plăcea foarte mult bucătăria ei. Parcă era dintr-o carte cu poveşti. O adevărată bucătărie ţărănească, cu vatră cu foc deschis şi cu nişte oale şi tigăi imense, în care întotdeauna se auzea bolborosind ceva. Atâta pace...

M-am reîmprietenit îndată cu verii şi verişoarele mele din sat, ca şi cu ceilalţi puşti de vârsta mea. Erau, cu toţii, încă nişte copii. De fapt, ca şi mine. După foarte mult timp, mă simţeam din nou un copil. Mi-am aruncat cizmele cu toace cât colo, într-un colţ. împrumutam de la ceilalţi

---

1 Denumirea colocvială dată de beriinezi bulevardului Kurfiirsten- damm (n. trad.)

copii sandale sau cizme de cauciuc, după cum era vremea. Nu m-am atins de cosme- ticalele mele. Aici nu mai trebuia să impresionez pe nimeni.
Călăream mult. Ne jucam de-a descoperitul urmelor umblând atât călare, cât şi pe jos. Locul nostru preferat de joacă era, în continuare, jos la pârâu. Crescuserăm cu toţii, şi acum construiam nişte stăvilare imense. îndărătul lor se formau adevărate lacuri de acumulare. Şi, când faceam, pe seară, o breşă în stăvilar, se forma o cascadă uriaşă, care se prăvălea de la vreo trei metri.

Bineînţeles, ceilalţi copii din sat au vrut să afle cum e în Berlin, ce fee acolo. Dar nu le-am povestit prea multe. Nu voiam să mă gândesc deloc la Berlin. Culmea, nu mă gândeam nici măcar la Detlef. îmi propusesem să-i scriu lui Dedef o scrisoare pe zi. Nu i-am scris nici măcar o dată. Seara încercam câteodată să mă gândesc la el. Dar nu puteam să mi-l imaginez. în zilele alea, era pentru mine un tip dintr-o altă lume, ale cărei semnale nu mai răzbăteau până la mine.

Când ajungeam seara în pat, mă cuprindea tot mai des o groază imensă. îi vedeam pe tipii din Sound stând în faţa mea ca nişte fantome şi mă gândeam că, în scurt timp, va trebui să mă întorc la Berlin. în serile alea, mi-era o frică nebună de Berlin. Pe urmă m-am gândit că aş putea să o rog pe bunica să mă ţină la ea. Dar ce pretexte aş fi putut să le torn, ei şi mamei? Ar fi trebuit să le povestesc despre întreaga mea experienţă cu drogurile. Nu eram în stare de aşa ceva. Cred că bunica ar fi murit pe loc dacă i-aş fi povestit că micuţa ei îşi băga heroină în venă.

Aşa că a trebuit să mă întorc la Berlin. Zgomotul, luminile, toată vânzoleala aia, tot ceea ce iubisem înainte la Berlin mă scotea acum din minţi. Noaptea de-abia reuşeam să dorm de la atâta zgomot. Iar când ajungeam pe Kurfurstendamm, în mijlocul maşinilor şi al puhoaielor de oameni, mă apuca panica.

La început nici nu am încercat să mă reobișnuiesc cu viața din Berlin. Pentru că, la o săptămână de la întoarcerea mea, urma să plec în excursie cu clasa. Deși am primit cadou cincizeci de mărci de la naşa mea, nu m-am gândit nici un moment să îmi cumpăr droguri de banii ăia. Nu l-am căutat nici pe Dedef, despre care auzisem doar că nu ar mai merge în Sound. Am rămas complet *clean*[1], asta până când am mers cu clasa în Pădurea Neagră.

Mă bucurasem că plecăm în excursie, dar, după câteva zile, am început să mă simt destul de rău. Aveam dureri de burtă după ce mâneam şi rezistam cu greu la drumeţii. într-o zi, când mergeam cu autocarul la Lörrach, ca să vedem fabrica de ciocolată Suchard, Kessi, care stătea lângă mine, mi-a spus deodată: — Fată, eşti galbenă toată. Ai hepatită. După care s-a tras mai la o parte.
Am rămas mască. Toţi daviştii se îmbolnăvesc mai devreme sau mai târziu de hepatită, fiindcă ustensilele pe care le folosesc sunt jegoase şi vechi şi se mai şi împrumută.
Pentru prima dată după multă vreme, m-am gândit din nou la dava. Şi la seringa împuţită cu care distrusul ăla mi-a băgat primul meu sfert în toaleta de la Büllowbogen. Pe urmă mi-am dat seama că Kessi spusese chestia asta cu hepatita în glumă. Şi m-am gândit că aşa ceva nu e cu putinţă - mă înţepasem doar de câteva ori, şi asta cu săptămâni în urmă.
în faţa fabricii Suchard am făcut rost, de la o tarabă unde se vindeau cârnaţi, de o lingură de plastic. Pe urmă am intrat în raiul ciocolatei. Am luat câte o lingură din toate cuvele care îmi făceau cu ochiul. Dacă o ciocolată anume îmi plăcea în mod deosebit, îl luam pe ghid la întrebări, ca să mai apuc să bag lingura în cuva aia de câteva ori. Pe

1 Se spune despre un toxicoman că e *clean* atunci când s-a lăsat de droguri, cel puţin pentru o perioadă de timp (n. red.).

lângă asta, am umflat atâtea bomboane, încât geaca mea, pe care o înnodasem în formă de traistă, dădea pe dinafară. încă de când ne-am urcat în autobuz, mi-am jurat că nu o să mă mai ating niciodată de ciocolată. După ce am ajuns în locul unde eram cazaţi, am căzut lată. Mă îndopasem cu cacaua aia grasă şi ficatul meu a capitulat.
Acum a observat şi profesorul nostru că eram cam galbenă la faţă. A venit un medic şi, pe urmă, am mers cu ambulanţa - nino-nino - la clinica universitară din Freiburg. Salonul de carantină din secţia pentru copii era de un alb imaculat şi avea doar câţiva metri pătraţi. Pe pereţi, nici un tablou, nimic. Surorile aduceau, fără să scoată o vorbă, mâncarea şi pastilele. Câteodată venea doctorul şi mă întreba cum îmi merge. Aşa au trecut trei săptămâni. Nu aveam voie să părăsesc camera niciodată, nici măcar ca să fac pipi. Nu m-a vizitat nimeni, iar acolo nu aveam cu cine să stau de vorbă. Nu aveam ce să citesc, nu aveam nici măcar un radio. Mă tot gândeam că o s-o iau razna.

Scrisorile, pline de dragoste, venite din partea mamei erau singurul lucru care îmi mai dădea putere. îi scriam şi eu. Dar, cel mai adesea, le scriam celor două pisici ale mele, singurele animale pe care le mai aveam. Erau nişte scrisori mici de tot, puse în plicuri minuscule, pe care mi le confecţionam singură.

Mă gândeam la bunica şi la copiii din sat, la pârâu şi la cai, câteodată şi la Berlin, la Sound, la Dedef şi la dava. Nu ştiam cine sunt. Când eram foarte deprimată, mă gândeam: „Eşti o drogată care a făcut prima ei hepatită. Basta.” Uneori îmi închipuiam că sunt împreună cu pisicile mele, iar atunci îmi ziceam că o să mă străduiesc să fiu cât mai bună la şcoală şi că mă voi duce în fiecare vacanţă la bunica mea. Toate astea mi se perindau prin cap ore în şir, pe urmă nu mă mai gândeam la nimic - stăteam în pat, mă uitam fix la tavan şi îmi doream să mor.

în plus, îmi era teamă că medicii o să descopere cauza hepatitei mele. însă urmele înţepăturilor se vindecaseră în ultimele săptămâni. încă nu aveam cicatrici sau tromboze la braţ. Cine ar fi bănuit că în secţia pentru copii din Freiburg se află o davistă?

După trei săptămâni de zăcut în pat, am reînceput să umblu, mai întâi cam greoi. Pe urmă mi-au dat voie să mă întorc cu avionul la Berlin. Casa de Sănătate a plătit pentru tot. Ajunsă acasă, a trebuit să mă bag iar în pat. Eram fericită să fiu cu mama şi cu pisicile mele. Nu mă mai gândeam la nimic altceva.

Apoi, mama mi-a povestit că Dedef trecuse de câteva ori pe la ea ca să întrebe de mine. Era trist că lipseam de atâta vreme, mi-a zis mama. De-abia acum mi-a revenit în minte chipul lui Dedef. îl vedeam înaintea mea, cu părul lui frumos şi ondulat, cu faţa lui minunată. Eram foarte fericită că cineva îşi făcuse griji pentru mine, că cineva mă iubea cu adevărat. Şi îmi faceam reproşuri că, timp de câteva săptămâni, aproape că uitasem de dragostea noastră.

Detlef a aflat cumva, după câteva zile, că mă întorsesem şi a venit să mă vadă. Când a ajuns lângă patul meu am avut un şoc. N-am putut să scot nici un cuvânt.

Dedef ajunsese piele şi os. Braţele îi erau atât de subţiri, că le puteam cuprinde cu mâna. Faţa îi era suptă şi albă ca varul. Dar era la fel de frumoasă. Ochii lui minunaţi deveniseră parcă mai mari, dar şi mai trişti. Din prima clipă, mi-am dat seama cât de mult îl iubeam. Nu conta că slăbise atât de mult, şi nici nu voiam să mă gândesc cum ajunsese în halul ăsta.

La început nu prea reuşeam să comunicăm. El voia să afle ce mai fac eu, dar eu nu aveam ce să-i spun. Nu mi-a trecut prin cap să îi povestesc despre vacanţă, despre bunica, despre jocurile cu copiii. în cele din urmă l-am întrebat de ce nu se mai duce în Sound. Mi-a spus că Soundul e de tot rahatul. Am vrut să aflu unde îşi face

veacul acum şi, într-un târziu, mi-a zis: la Bahnhof Zoo. Când l-am întrebat ce face acolo, a spus: — O pun de-un ban, mă vând.

Pe moment nu am fost deloc şocată. Ştiam de la alţi davişti că ies din când în când la produs. Nu aveam însă o idee prea clară despre ce înseamnă asta. Ştiam doar că îi satisfăceau într-un fel sau altul pe poponari şi că primeau pentru asta mulţi bani. în ziua aceea, eram fericită că venise Detlef, că mă iubea cu adevărat şi că eu îl iubeam la rândul meu. Nu mă mai gândeam la nimic altceva.

Duminica următoare mi s-a dat voie să ies din casă. Dedef a venit după-amiaza să mă ia. Ne-am dus într-o cafenea de pe Lietzenburger Straße. Aici erau aproape numai poponari, şi cei mai mulţi dintre ei îl cunoşteau deja pe Detlef. Au fost toţi foarte drăguţi cu mine şi mi-au făcut tot felul de complimente. L-au felicitat pe Detlef pentru că avea o prietenă atât de frumuşică. Mi-am dat seama că Detlef era tare mândru de faptul că eram prietena lui. Tocmai de-aia mă adusese în locul ăsta, unde îl ştia toată lumea.

într-un fel, mi-au plăcut poponarii. Au fost atenţi cu mine, mi-au făcut complimente, nu s-au dat la mine ca imbecilii, cum făceau alţi bărbaţi. Le-am părut drăguţă, fără să vrea ceva de la mine. Complimentele lor m-au făcut să mă simt mândră. M-am dus la toaletă şi m-am uitat în oglindă. Da, mi-am zis eu, au dreptate. Chiar că arătam bine, asta după ce nu mă mai atinsesem de droguri timp de peste două luni. Niciodată nu arătasem mai bine.

Detlef mi-a spus că trebuie să se mai ducă la Bahnhof Zoo, pentru că îşi dăduse întâlnire acolo cu Bernd, cel mai bun prieten al lui. Bernd ieşise la produs pentru amândoi, pentru că Detlef, fiind cu mine, nu ajunsese la gară în ziua aia. Evident, m-am dus şi eu cu el acolo. De altfel, mă bucuram să îl revăd pe Bernd.

Bernd tocmai era cu unul. A trebuit să aşteptăm. în seara aceea, gara nu mi s-a mai părut atât de îngrozitoare

ca data trecută. Mai tot timpul mă uitam la Dedef. Când a intrat în vorbă cu un alt băiat, iar eu am rămas câteva clipe de una singură, s-au dat la mine nişte golani. Nu am auzit decât „şaizeci de mărci" sau cam aşa ceva. L-am luat de braţ pe Detlef şi imediat m-am simţit în siguranţă. L-am convins să meargă cu mine în Sound. Şi, pe urmă, să îmi dea puţin din praful lui, ca să trag şi eu ceva pe nas. La început sigur că nu a vrut. Dar i-am spus:

— Numai în seara asta. Doar aşa, pentru că ne-am revăzut. Vreau să fiu la fel ca tine. Sau nu-ţi bagi nici tu în venă.

Mi-a dat nişte dava, dar mi-a spus că nu o să mai capăt niciodată ceva de la el. I-am răspuns că nici nu va fi nevoie. în fond, dovedisem timp de două luni şi jumătate că nu sunt dependentă de dava. Şi, în ultimele săptămâni, observasem că îmi merge mult mai bine fără H.

Asta l-a dat gata pe Dedef. Mi-a spus:

— Micuţo, mă las şi eu. Dacă ai putut tu, pentru mine e floare la ureche.

S-a înţepat, şi eu am tras pe nas. Eram amândoi extraordinar de bucuroşi şi am început să vorbim despre cât de bine o să ne meargă împreună fără H

.A doua zi la prânz, m-am dus iar la Bahnhof Zoo, unde l-am întâlnit pe Detlef. Mi-a dat din nou să trag pe nas. Mă întâlneam cu Detlef la gară aproape în fiecare după-amiază, după ce terminam şcoala. Apoi am reînceput să mă înţep. Mă simţeam de parcă nu aş fi fost plecată deloc din Berlin, de parcă cele două luni şi jumătate fără H nici nu ar fi existat. Aproape în fiecare zi spuneam că o să ne lăsăm, iar eu îi povesteam lui Detlef cât de uşor e să renunţi.

De multe ori, mergeam direct de la şcoală la Zoo. în geantă aveam toate ustensilele de înţepat şi, în plus, un pachet mare cu sendvişuri. Cred că mama s-a întrebat cum se fiice că îmi iau atâta mâncare la şcoală, dar slăbesc tot mai mult. Eu una ştiam că Detlef şi prietenii lui se obişnuiseră deja să le aduc mâncare la prânz.

La început, Detlef se enerva atunci când veneam la gară. Nu voia să fiu de faţă când mergea la produs.

— Nu vreau ca prietena mea să se învârtă prin gara asta, unde-s ultimele scursuri, spunea el. Putem să ne vedem oriunde, dar nu mai veni aici.Nici nu-l ascultam. Voiam să fiu împreună cu el. Nu conta unde... Treptat, am ajuns să mă simt bine în gara aia jegoasă. Sau, cel puţin, să mă obişnuiesc cu ea. Nu mai simţeam putoarea de pişat şi de dezinfectant. Băieţii şi fetele care ieşeau la produs, străinezii, sticleţii, vagabonzii, beţivanii, toată voma asta devenise, pentru mine, lumea mea dintre prânz şi seară. Acolo mi-era locul, pentru că acolo se afla Dedef. La început mă irita cum se holbau alte fete la mine, scrutându-mă de jos în sus. într-un fel mult mai agresiv decât o făceau bărbaţii care voiau să ţi-o tragă. Pe urmă, am simţit că fetelor care veneau aici le era frică de mine. Le era teamă că eu, ca o prospătură tocmai bună, am să le fur clienţii cei mai bănoşi din gară. Sigur că arătam mai bine decât alea, eram îngrijită, mă spălam pe cap aproape în fiecare zi. Nimeni nu ar fi spus că sunt pe dava. Ştiam că le sunt superioară celorlalte fete. Asta mă făcea să mă simt bine. Bărbaţii s-ar fi dat la mine într-o clipă. Dar eu nu

trebuia să fac rost de bani. Avea grijă Detlef de mine. Probabil că fetele de-acolo îşi spuneau: „Ia uite la tipa asta! Are dava, şi nici nu trebuie să se obosească.

La început, mă scoteau din minţi bărbaţii care se legau de mine. Mai ales turcaleţii cu al lor: „Tu fuţi? Tu mers pensiune?" Unii îmi ofereau douăzeci de mărci. Dar, după un timp, a început să mă amuze să îi trimit la plimbare. Le ziceam: „Ascultă, eşti dus cu sorcova. Sub cinci sute de mărci unul ca tine n-o pune cu mine în veci!" Sau, pur şi simplu, le aruncam o privire rece şi ziceam: „Cu mine nu ţine. Valea!" Mă ungea pe suflet când îi vedeam pe babalâcii ăia cu limba de un cot cum plecau pâş-pâş, cu coada între picioare. Le eram superioară şi bărbaţilor ăstora. Dacă vreunul se obrăznicea, sau chiar punea mâna pe mine, imediat venea Detlef să mă apere. Şi atunci când Detlef pleca cu câte un client, le spunea prietenilor lui, care se vindeau şi ei prin gară, să aibă grijă de mine. Băieţii ăştia îmi erau ca nişte fraţi. Alungau orice individ care se lua de mine.

De acum, în loc să mă duc în Sound, mă duceam la terasele din gară. Nu mai aveam alţi prieteni în afară de băieţii din mica noastră gaşcă de la Zoo. Eram patru: Detlef, Bernd, Axei şi cu mine. Ăştia doi aveau şaişpe ani, erau şi ei pe dava şi se prostituau. Toţi trei băieţii stăteau la Axei.

Spre deosebire de ceilalţi doi, Axei era groaznic de urât. Faţa lui parcă era făcută din bucăţele, nu se lega nimic cu nimic. Braţele şi picioarele parcă nu se potriveau cu corpul lui. Deci nu era deloc genul poponarilor. Dar avea clienţi, ba chiar existau unii care veneau la el regulat. Dedef, dacă îl apuca scârba, putea să urle şi să îi jignească pe clienţi. Se întorceau mereu la el, scâncind ca nişte câini bătuţi. Axei, la felul în care arăta, trebuia să se stăpânească şi să fie prietenos. în afară de asta, trebuie să fi fost foarte bun la pat, ca să zic aşa, şi să fi avut ceva aparte, care îi atrăgea pe poponari. Altminteri nu ar fi putut face faţă concurenţei din gară.

însă se răzbuna pe clienţi de câte ori putea. Cum dădea de un prostovan, îl trăgea în piept. Axei era un tip beton. Puteai să-l jigneşti şi să-l umileşti. Nu lăsa niciodată să se vadă ceva pe faţa lui. Rămânea întotdeauna prietenos. Sărea întotdeauna în ajutor, un lucru pe care nu l-am mai întâlnit niciodată la alţi davişti. Nu a mai fost vreun davist ca el. Se purta de parcă nu ar fi trăit în lumea aia de căcat. După un an, a murit.

Axei a avut o istorie asemănătoare cu a noastră. Părinţii lui divorţaseră. A trăit cu mama lui, asta până când ea s-a mutat la un iubit de-al ei. Oricum, mama lui a fost darnică. I-a lăsat lui Axei apartamentul de două camere şi jumătate şi câteva mobile, ba i-a luat şi un televizor. Venea o dată pe săptămână să îl vadă şi îi dădea şi nişte bani, să aibă din ce trăi. Ştia că se droghează. Probabil că i-a spus de multe ori să se lase. Maică-sa considera că a făcut pentru el mai mult decât alţi părinţi. Doar i-a făcut cadou un apartament şi un televizor.

Am început să dorm şi eu în weekenduri la Axei. Mama îmi dăduse voie. Iar îi povestisem ceva despre o prietenă.

Locuinţa lui Axei ajunsese în ultimul hal. Arăta ca o adevărată locuinţă de davist. Putoarea te trăsnea încă din uşă. Peste tot zăceau conserve de peşte goale, pline de mucuri de ţigară, care pluteau în uleiul rămas pe fund, împreună cu sosul de roşii şi cu resturile de muştar. Printre conserve vedeai pretutindeni pahare şi ceşti, toate cu nişte apă pe fund, cu scrum, tutun, foiţe de ţigări în ele. Când am vrut să fac puţin loc ca să pun nişte cutii cu iaurt pe singura masă de acolo, de pe cealaltă parte a mesei, zdrong, au căzut două conserve de peşte din alea goale. Sosul s-a scurs pe covor. Nimeni nu a făcut nici un gest, să strângă sau ceva…

Oricum, din covor se ridica o putoare greţoasă. Când s-a înţepat Axei, am priceput şi de ce. Şi-a tras seringa din braţ, cu sângele care mai era în ea, a umplut-o cu apă şi a împroşcat combinaţia aia rozalie direct pe covor. Aşa îşi curăţa el întotdeauna „tacâmul”. De fiecare

dată, ajungeau câţiva stropi de sânge pe covorul ăla tocit. Şi aşa, împreună cu sosul din conservele de peşte, se ajunsese la mirosul dulceag şi greu care plutea prin toată casa. Până şi perdelele erau galbene de murdărie, miroseau şi ele.

În tot haosul acela puturos se afla un pat de un alb strălucitor. M-am refugiat imediat pe el. Mirosea a detergenţi buni, Ariei şi Weißer Riese. Probabil că nu dormisem niciodată într-un pat atât de curat.

— Am schimbat cearşafurile pentru tine, mi-a spus Axei.

în fiecare sâmbătă, când veneam, patul avea lenjerie nouă. Nu dormeam decât o singură dată în acelaşi aşternut, pe când ceilalţi probabil că nu îşi schimbau cearşafurile niciodată.

Băieţii îmi cumpărau de mâncare şi de băut, întotdeauna ce ştiau că îmi place cel mai mult. Pur şi simplu voiau să-mi facă o bucurie. Şi, mai ales, îmi luau numai dava de cea mai bună calitate. Ficatul încă îmi mai făcea probleme. Dacă mă înţepam cu heroină îndoită, mă simţeam groaznic. Iar ei chiar îşi făceau griji când îmi era rău. Aşa că îmi cumpărau davaua cea mai curată, chiar dacă era scumpă. Cei trei erau întotdeauna alături de mine. într-un fel, nu mă aveau decât pe mine. Iar eu îi aveam pe ei - sigur, în primul rând pe Detlef - şi, în rest, pe nimeni.

Am ajuns să mă simt de-a dreptul norocoasă. De fapt, rareori fusesem atât de fericită. Eram în siguranţă. Acasă. După-amiaza, la Bahnhof Zoo, iar în weekend, în apartamentul împuţit al unui davist.

Detlef era cel mai puternic din grupul nostru, iar eu eram cea mai slabă. Mă

simţeam inferioară celorlalţi în ceea ce privea forţa, caracterul, şi asta în primul rând pentru că eram fată. Dar, pentru prima dată, îmi plăcea să fiu slabă, îmi plăcea că Dedef mă ghida în felul lui. Că Detlef, Axel sau Bernd erau întotdeauna lângă mine când aveam nevoie de cineva

.Aveam un prieten care făcea ceea ce altminteri nu face nici un davist: să împartă cu mine fiecare pacheţel de H. Un prieten care câştiga bani pentru mine, prestând cea mai nenorocită muncă cu putinţă. Trebuia să facă măcar unul sau doi popo- nari în plus pe zi ca să poată să îmi dea şi mie o doză de dava. La noi totul era altfel. Prietenul mergea la produs pentru prietena lui. Poate că eram

singura pereche din lume în care lucrurile se petreceau aşa, şi nu invers.

Gândul de-a ieşi şi eu la produs nu mi-ar fi trecut serios prin cap în săptămânile alea de toamnă din 1976. Adică, de gândit, m-am gândit din când în când. Mai ales atunci când mă simţeam prost faţă de Detlef, care tocmai se dusese cu vreun nenorocit. Dar îmi era clar că Detlef mi-ar fi ars una dacă aş fi adus vorba, chiar şi de departe, că aş putea să fac aşa ceva.

Tot nu ştiam exact ce se întâmplă când te prostituezi. Oricum, nu mă gândeam la asta şi nici nu voiam să îmi închipui cum e. Detlef nu spunea nimic. Din ce-şi ziceau cei trei, am înţeles că le-o luau la labă poponarilor şi, uneori, le făceau sex oral.

Credeam că lucrul ăsta nu afecta în nici un fel relaţia dintre Detlef şi mine. Oricum, nu-mi era scârbă când mă gândeam la ce trebuia să facă Detlef. Dacă ăia nu puneau mâna pe el, nu era chiar atât de rău. Asta făcea el ca să câştige un ban, fără de care nu am fi avut dava, nici pentru el, nici pentru mine. Ceea ce nu voiam era să se atingă vreunul de el. Dedef era doar al meu.

La început, unii dintre clienţi mi se păreau chiar în ordine. Băieţii ziceau câteodată că un client sau altul e foarte OK şi că trebuie să-l ţinem doar pentru noi - un lucru pe care l-am ţinut minte. Unii se purtau foarte frumos cu mine când mă vedeau la gară împreună cu Dedef. Chiar le plăcea de mine. Am observat şi alteori că unii poponari se aprind când mă văd. Câteodată, băieţii îmi dădeau douăzeci de mărci şi îmi spuneau că sunt de la un client sau altul, care îmi transmite complimente. Detlef nu mi-a zis niciodată că unii din tipii ăia îl tot pisau că vor s-o facă şi cu mine.

Le urmăream şi pe celelalte fete din gară, mai toate nişte copile, ca şi mine. Şi vedeam cât de prost le merge. Mai ales celor care erau pe H şi se vindeau ca să aibă bani să se înţepe. Li se citea sila pe chip când le aborda vreun bărbat, deşi se străduiau să îi surâdă cât mai drăguţ. Eu îi dispreţuiam pe oamenii ăştia. Ce idiot, ce

porc pervers trebuie să fii ca să te furişezi prin gară şi să te uiţi în dreapta şi în stânga dacă nu cumva a apărut vreo prospătură! Ce plăcere poate să-ţi facă să pleci cu o fetiş-cană care ţi-e complet străină şi căreia îi e scârbă de tine?

Treptat, am început să îi urăsc şi pe poponari. Am început să înţeleg prin câte trecea Detlef. De multe ori pleca să-şi facă treaba cu ei strângând din dinţi şi plin de silă, cu voma în gât. Dacă nu era drogat, nu o putea face. Când era în sevraj, adică tocmai când avea cea mai mare nevoie de bani, fugea de ăia. Atunci făceau Axei sau Bernd treaba în locul lui. Plini de silă, cu voma în gât. Nici ei n-o puteau face dacă nu se înţepau înainte. Mă scotea din minţi că poponarii îl vânau pe Detlef ca disperaţii. îi auzeam cum bălmăjeau jurăminte de dragoste şi îi vedeam cum îi puneau în mână scrisori de dragoste - toate astea în prezenţa mea. Clienţii ăştia care încercau să îi intre sub piele erau nişte tipi teribil de singuri. Dar nu putea să mi se facă milă de ei. Cel mai mult aş fi vrut să le urlu în faţă: „Bă, nu pricepi, Detlef este al meu şi numai al meu şi, în nici un caz, al unui poponar zborşit ca tine!“ Dar tocmai de tipi de felul ăsta aveam noi nevoie, fiindcă aveau bani berechet şi îi puteai mulge ca pe nişte vaci.

Pe urmă am observat că prin gară umblau bărbaţi care îl cunoşteau foarte bine pe Dedef, într-un fel mai bine decât mine. îmi venea să vărs. Iar într-o zi, când am înţeles dintr-o discuţie a băieţilor că unii dintre poponari nu plăteau decât atunci când partenerul avea şi el orgasm, era să-mi iau câmpii.

îl vedeam pe Detlef tot mai puţin, pentru că era mereu pe drumuri cu câte un porc din ăsta. îmi era teamă pentru el. Cineva îmi povestise odată că băieţii care se prostituează pot deveni cu timpul şi ei pederaşti. Dar nu puteam să-i fac nici un fel de reproşuri lui Detlef. Aveam nevoie de tot mai mulţi bani. Şi jumătate din ei se duceau pe dozele mele. De când eram în gaşca asta, îmi pusesem cumva în cap să ajung şi eu ca ei, un *junkie* adevărat. Mă înţepam în fiecare zi. Şi aveam întotdeauna grijă să rămână destulă heroină pentru dimineaţa următoare.

Cu toate astea, noi doi încă nu eram complet dependenţi. După ce începi să îţi injectezi heroină, durează destul de mult până când se instalează dependenţa fizică totală - asta dacă nu te înţepi în fiecare zi. Pe atunci ni se mai întâmpla să stăm iară heroină o zi sau două, să ne ameţim cu chestii mai slabe; încă nu ajunseserăm în iadul drogurilor. Ne ziceam că suntem altfel decât daviştii ăştia complet terminaţi şi că am putea să ne lăsăm oricând.

Mai aveam, destul de des, momente de fericire. Când ajungeam sâmbăta în apartamentul lui Axei, eram fericită. Detlef venea la mine în patul cu aşternuturi noi. Mă săruta pe gură de noapte bună, după care ne întorceam spate în spate, cu fundurile lipite. Când ne trezeam, Dedef mă săruta de bună dimineaţa.

Se făcea o jumătate de an de când eram împreună, şi acestea fuseseră singurele gesturi de tandreţe dintre noi. Când l-am cunoscut pe Detlef, ştiam deja câte ceva despre brutalitatea băieţilor. Şi i-am zis de la bun început:

— Uite, eu sunt virgină. Şi aş vrea să-mi mai dai nişte timp. Sunt încă prea mică.

El a înţeles imediat şi nu a râs de mine. Pentru el, eu nu eram doar o prietenă cu care putea să vorbească orice, ci şi, la cei paisprezece ani ai mei, încă un copil. Avea o sensibilitate extraordinară. Simţea ce voiam, ce puteam şi ce nu puteam face. Prin octombrie, o rugasem pe mama să îmi ia nişte anticoncepţionale. Ea i-a cerut doctorului să mi le prescrie, ştiind că dormeam cu Detlef în acelaşi pat. Oricum, ea nu mă credea când îi spuneam că nu se întâmplă nimic între noi.

Aşa că am început să iau anticoncepţionale, dar fără să-i spun lui Detlef. Tot îmi mai era frică să mă culc cu el. Într-o sâmbătă de pe la sfârşitul lui octombrie, am văzut că Axei îşi schimbase şi el aşternuturile. Patul lui era mai lat decât cel în care dormeam noi. Axei a zis că nu-i normal ca el să se lăfaie în patul ăla mare, iar noi doi să ne chircim dincolo. Aşa că am luat noi patul lui.

Era o atmosferă foarte plăcută în apartament. Şi, deodată, Detlef a zis că ar trebui să mai facem şi noi curat pe-acolo. Noi ceilalţi am fost imediat de acord. Mai întâi,

am deschis larg toate ferestrele. Cum a intrat puţin aer curat, mi-am dat seama în ce putoare trăiam cu toţii. Un om normal n-ar fi suportat nici zece secunde duhoarea infernală care venea de la sângele stătut, de la scrum şi de la conservele alea pline de mucegai.

Timp de vreo două ore am fugit cu toţii de colo-colo prin locuinţă. Am măturat munţi de gunoaie şi am îndesat toată mizeria în pungi de plastic. La sfârşit, am dat cu aspiratorul şi am curăţat colivia în care era un peruş adormit, care se uita cam câş la toată foiala asta. Nici unul dintre băieţi nu se sinchisea de biata pasăre. Mama lui Axei trecea o dată pe săptămână să îi aducă hrană. Când veneam sâmbăta, eu îi dădeam grăunţe cât să îi ajungă pe o săptămână. îi cumpărasem şi un tub din sticlă, în care avea apă proaspătă pentru şase zile.

Când ne-am băgat în pat în seara aceea, totul a fost altfel. Detlef nu m-a sărutat de noapte bună şi nici nu s-a mai întors cu spatele la mine. A început să vorbească. Lucruri foarte frumoase. I-am simţit mâinile. Foarte delicate. Nu mi-era deloc frică. L-am mângâiat şi eu. Ne-am mângâiat multă vreme, fără să mai spunem ceva. Era atât de minunat.

A trecut cel puţin o oră până când Detlef a rupt tăcerea. M-a întrebat:

— Vrei să te culci cu mine sâmbăta viitoare?

I-am spus că da. îmi fusese mereu teamă de întrebarea asta. Acum, când am auzit-o, am fost bucuroasă. După o vreme, am adăugat:

— Okay. Dar cu o condiţie. Să nu luăm sâmbăta viitoare nici un pic de H. Astfel, s-ar putea să nu-mi placă. Sau să-mi placă doar pentru că sunt dusă şi, când mă trezesc, să nu mi se mai pară deloc că a fost frumos. Chiar vreau să fiu cu capul limpede. Şi aş vrea ca şi tu să ştii cum e cu mine fără să fii pe H.

— Okay, a spus Detlef.

După care m-a sărutat de noapte bună. Ne-am întors şi am adormit fiind în fiind.

în sâmbăta următoare, chiar că am reuşit amândoi să fim cu mintea întreagă. Iarăşi se adunase mizerie în casă şi puţea ca de obicei. Dar patul nostru era proaspăt făcut şi atât de alb. Când ne-am dezbrăcat, tot îmi mai era puţin teamă. Am stat un timp întinşi unul lângă altul, fără să scoatem un cuvânt. M-am gândit la fetele din clasa mea, care povestiseră cum le-au călărit băieţii prima dată. Cum şi-au îndesat-o în ele ca nişte animale şi nu s-au oprit până nu au ajuns la orgasm. Fetele povestiseră că prima dată te doare de-ţi ies ochii din cap. Unele dintre ele nici nu au mai ieşit cu prietenul care le dezvirginase.

I-am spus lui Detlef că nu vreau să mi se întâmple şi mie la fel ca fetelor din clasa mea.

— Okay, micuţo, a zis Detlef.

Ne-am mângâiat foarte mult timp. A intrat puţin în mine, mai că nu mi-am dat seama. Când mă durea, Dedef simţea asta fără să trebuiască să-i spun eu.

M-am gândit: „în fond, dacă te face să te doară, şi-a câştigat dreptul ăsta. Doar a aşteptat jumătate de an.”

Dar Detlef nu voia să mă doară. La un moment dat, am ajuns să fim împreună, de tot. Simţeam că îl iubesc la nebunie. Dar stăteam nemişcată, ca o scândură. Detlef nu se mişca nici el. Probabil că simţea ceea ce eu nici nu realizam în momentul ăla. Că eram sfârşită din cauza fricii şi a bucuriei.

Detlef s-a retras şi, după aia, m-a luat în braţe. Mă simţeam atât de minunat şi îmi ziceam, cum de ai meritat un băiat ca ăsta? Care se gândeşte doar la tine, şi deloc la el. Care, când se culcă cu tine pentru prima dată, nu vrea să ajungă la orgasm, pentru că tot ce face e pentru tine. M-am gândit la Kathi, cum mi-a băgat deodată mâna între picioare, atunci, la cinema. Eram bucuroasă că îl aşteptasem pe Dedef. Că nu eram decât a lui Dedef. îl iubeam pe băiatul ăsta atât de mult, că, dintr-oda- tă, m-a apucat frica. Frica de moarte. îmi tot ziceam: „Nu vreau ca Dedef să moară.”

în timp ce mă mângâia, i-am spus:

— Dedef, hai să nu ne mai înţepăm.

— Da, mi-a răspuns. Nu vreau să ajungi o davistă.

M-a sărutat. Pe urmă ne-am întors, încet, fiecare pe partea lui. Am adormit fund în fund.

Dimineaţa, am simţit mâinile lui Dedef şi m-am trezit. Era încă destul de devreme. Dar prin perdele intra deja o lumină gri. Ne-am mângâiat şi, pe urmă, am făcut dragoste de-adevă- ratelea. Tot ce simţeam nu era decât sus în cap, nu încă şi jos. Dar ştiam acum că e minunat să faci dragoste cu Detlef.

Luni, m-am dus de la şcoală direct la Bahnhof Zoo. Detlef era acolo. I-am dat sendvişul meu pentru pauză şi un măr. Îi era foame. Aveam un chef nebun de dava, după ce stătusem *clean* trei zile. L-am întrebat pe Detlef dacă are o doză pentru mine.

— Nu, mi-a spus. Nu îţi mai dau nimic de-acum. Nu mai vreau să-ţi dau. Pentru că ţin prea mult la tine. Nu vreau să ajungi o davistă.

Aproape că am luat-o razna de furie. Simţeam o nevoie teribilă să bag o doză şi am urlat la el:

— Băi, asta e prea de tot! Ai pupilele cât nişte gămălii. Eşti rupt rău. Şi mie îmi zici că trebuie să rămân *clean*. Lasă-te tu, şi atunci mă las şi eu. Dar nu mai mânca căcat. De ce nu-mi spui că vrei să ţii toată marfă pentru tine?

L-am dat gata. N-a mai putut să scoată o vorbă, pentru că, bineînţeles, el băgase deja o doză duminică seara. Până la urmă a dat înapoi şi mi-a zis:

— Okay, micuţo, ne lăsăm amândoi.

Pe următorul client l-a făcut ca să avem bani pentru doza mea.

Faptul că mă culcasem cu Dedef a schimbat multe pentru mine. Nu mă mai simţeam în apele mele la gară. Acum ajunsesem să înţeleg mai bine ce înseamnă să te prostituezi. Acum pricepeam cu adevărat ce voiau de la mine ăia care încercau să mă agaţe. Acelaşi lucru pe care îl făceam eu cu Detlef. Sex. Sigur că ştiam mai demult ce şi cum, dar fusese ceva complet abstract pentru mine. Acum

devenise lucrul cel mai frumos şi mai intim dintre Detlef şi mine. Toţi bărbaţii ăia îmi făceau silă. Mi se părea de neconceput ce se petrecea aici în gară: să ţi-o tragi cu unul dintre străinezii ăştia greţoşi şi împuţiţi, cu un beţivan sau cu un chelios burtos şi transpirat... Nu mă mai distra deloc când venea câte unul şi încerca să se dea la mine. Pur şi simplu nu mai eram în stare să le răspund în vreun fel. Le întorceam spatele plină de silă şi, câteodată, le mai trăgeam şi un şut. Am început să îi urăsc tot mai tare şi pe poponari. Aş fi fost în stare să îi omor pe porcii ăştia. Trebuia să mă lupt mereu cu ideea că Detlef era obligat să se poarte frumos cu ei.

Şi totuşi, continuam să vin la gară după-amiaza, când scăpăm de la şcoală, pentru că Detlef era acolo. După ce rezolva un client, ne duceam la terasele din gară şi eu beam o cană de cacao. Treaba nu mergea totdeauna prea bine la gară. Erau şi zile nasoale, când nici măcar Detlef nu reuşea să strângă destui bani pentru dava.

Venind des la terasele din gară, am ajuns să-i cunosc şi pe ceilalţi băieţi care se prostituau pe acolo. La început, Detlef încercase să mă ţină departe de ei. Erau mult mai varză decât noi, aşa că le era mai greu decât băieţilor din gaşca noastră să facă rost de clienţi. Se înţepau de ani şi ani de zile. Înaintfe, avusesem un soi de admiraţie pentru tipii ăştia.

Detlef mi-a spus că toţi îi sunt prieteni. Şi mi-a mai spus că trebuie să am grijă când am de-a face cu ei, pentru că sunt da- vişti din ăia înrăiţi, care nu se mai dau înapoi de la nimic. Tot timpul voiau să-şi tragă în venă şi niciodată nu aveau bani. Deci erau genul de prieteni cărora nu trebuia niciodată să le arăţi că ai bani sau dava la tine. Altminteri riscai s-o iei în bot. Nu îi trăgeau în piept doar pe clienţi, o făceau şi între ei.

începeam să înţeleg mai bine ce se întâmplă de fapt în lumea daviştilor, o lume care mă atrăsese atât de mult înainte. Acum, aproape că ajunsesem să fac şi eu parte din ea.

Câteodată veneau la mine prieteni de-ai lui Detlef şi îmi spuneau:

— Fătuco, las-o baltă. Eşti prea mică pentru aşa ceva. Mai ai o şansă. Nu trebuie decât să te desparţi de Detlef ăsta. Că el nu mai scapă, e dus deja. E groasă, desparte-te de Dedef.

Le-am dat de înţeles că aiurează. Să mă despart de Dedef, ăsta era ultimul lucru pe care l-aş fi făcut. Dacă el vrea să moară, nu mai vreau nici eu să trăiesc, mi-am spus în sinea mea. După care am zis cu voce tare:

— Băi, nu mai bateţi câmpii! Noi nu suntem dependenţi. Ne putem opri oricând.

Zilele din noiembrie 1976 au fost toate la fel. De la două până la opt, eram la gară. Pe urmă, Dedef şi cu mine ne duceam în discoteca Treibhaus, care era undeva mai sus pe Kurfusten- damm. Pe-aici venea Detlef în ultima vreme. în locul ăsta se băgau droguri la greu. Era chiar mai rău decât în Sound. De obicei, eu rămâneam în Treibhaus până la ultimul autobuz, care era la doişpe şi douăzeci. Trăiam, de fapt, pentru sâmbete, când mă culcam cu Detlef. Cu fiecare nouă sâmbătă era tot mai frumos, asta în cazul în care nu ne dragaserăm prea tare înainte.

A venit decembrie. S-a făcut tot mai rece. Muream de frig. înainte nu eram deloc friguroasă. Acum mi-era frig tot timpul. Fizic, eram total groggy. Mi-am dat seama de asta într-o duminică de la începutul lui decembrie. M-am trezit din somn în apartamentul lui Axei, eram în pat alături de Detlef. Şi îmi era îngrozitor de frig. Mi-a căzut privirea pe o cutie care era pe-a- colo şi m-a şocat imediat scrisul de pe ea. Era o caligrafie în mai multe culori, care străluceau de-ţi luau ochii. Mai ales roşul de pe cutia aia mă înfricoşa. Când băgăm un trip, mi-era întotdeauna teamă de roşu. Când eram pe H, roşul devenea o culoare foarte suavă. Heroina înfrumuseţează nu doar roşul, ci toate culorile, de parcă le-ai vedea printr-un văl.

Acum, aveam impresia că roşul de pe nenorocita aia de cutie se năpusteşte asupra mea. Gura îmi era plină de salivă. O înghiţeam, dar gura mi se umplea la loc. Parcă mi se urca iar în gură de undeva, de jos, de prin burtă. După un timp, saliva a dispărut, şi deodată aveam o gură foarte uscată şi lipicioasă. Am încercat să beau ceva. Dar nu m-a

ajutat. Dârdâiam de
frig

.Peste câteva minute, mi s-a făcut atât de cald, încât sudoarea a început să-mi curgă şiroaie. L-am trezit pe Dedef şi i-am spus:

— E ceva cu mine, mi-e rău.

Detlef s-a uitat în ochii mei.

— Ai pupilele mari cât nişte farfurioare, mi-a zis.

A făcut o pauză lungă, după care a şoptit:

— Asta-i, fatuco, de-acum te-a luat şi pe tine.

M-au luat din nou frisoanele. L-am întrebat:

— Ce vrei să zici, ce se întâmplă?

— Eşti pe *turkey,* mi-a spus Detlef.

M-am gândit: „Aha, deci aşa e să fii pe *turkey.* Ai ajuns şi tu pe *turkey,* davistă bătrână ce eşti. în fond, nu-i atât de groaznic. De ce se dau toţi de ceasul morţii când intră în sevraj?" în- tr-adevăr, nu prea aveam dureri. Tremuram doar şi culorile mă înnebuneau. Şi mai era saliva care mi se tot aduna în gură.

Detlef nu a mai zis nimic. A scos din jeanşi un pacheţel şi nişte acid ascorbic, a pus totul într-o lingură şi a fiert amestecul deasupra unei lumânări, după care mi-a dat tacâmul cu care să mă înţep, gata pregătit. Pentru că tremuram, mi-a fost greu să nimeresc vena. Am reuşit totuşi destul de repede. îmi era din nou bine. Culorile au devenit blânde şi ploaia aia de salivă din gură a încetat. Imediat, toate problemele mele s-au evaporat şi am adormit din nou lângă Dedef, care se înţepase imediat după mine. Când ne-am trezit la amiază, l-am întrebat pe Detlef cât praf mai are.

— N-ai grijă, îţi mai dau o doză diseară, înainte să te duci acasă, mi-a spus el.

— Dar am nevoie de ceva şi pentru mâine dimineaţă!

— Nu mai am atât de mult. Şi chiar nu am chef să mă duc azi la gară. E duminică şi nu mai e nici o sfârâială pe acolo.

Am simţit cum mă cuprind panica şi furia.

— Băi, nu înţelegi, dacă nu am cu ce să mă înţep mâine dimineaţă, intru în sevraj şi nu mai pot să mă duc la şcoală!

— Ţi-am tot spus să nu te bagi în căcatul ăsta! Acum, asta e.

După-amiaza ne-am dus la gară. Toată treaba asta chiar m-a pus pe gânduri. Primul meu *turkey*. Acum eram dependentă de dava şi de Dedef. Că eram dependentă de Dedef, asta chiar m-a speriat. Ce fel de dragoste e aia când eşti total dependentă de celălalt? Dacă, Doamne fereşte, ajungeam să mă milogesc de Dedef pentru nişte dava? Ştiam cum făceau daviştii când intrau în sevraj. Cum se lăsau umiliţi şi călcaţi în picioare. Cum decădeau până nu mai rămânea nimic din ei. Eu nu puteam să cerşesc. Şi, mai ales, nu de la Detlef. Dacă m-ar fi lăsat să mă milogesc, totul s-ar fi terminat între noi. Niciodată nu am putut să mă rog de cineva, oricine ar fi fost el.

Până la urmă, Detlef şi-a găsit un client. Am aşteptat o grămadă să se întoarcă. De-acum încolo trebuia să-l aştept de fiecare dată pe Detlef, ca să-mi dea nişte dava pentru dimineaţa următoare.

în după-amiaza aia, totul mi se părea sumbru. îmi spuneam, pe şoptite: „E, Christiane, asta ţi-ai dorit, nu? Ţi-ai închipuit că o să fie aşa? Nu, deloc. Dar aici ai vrut să ajungi şi, uite, ai reuşit. I-ai admirat întotdeauna pe daviştii adevăraţi. Poftim, ai ajuns şi tu ca ei. Acum nu mai poate nimeni să-ţi spună poveşti. N-o să te mai uiţi ca proasta când îţi vorbeşte câte unul de sevraj. Acum nu mai poate nimeni sa te aburească. Acum o să-i aburești tu pe alţii…”

Nu prea izbuteam să-mi fac curaj. îmi venea un singur cuvânt în minte: *turkey*. Mă gândeam la felul în care îi tratasem pe daviştii care erau pe *turkey*. Nu încercasem niciodată să le înţeleg cu adevărat starea. Observasem doar că erau extrem de sensibili şi uşor de rănit, pentru că erau secătuiţi de puteri. Un davist care e pe *turkey* nu prea îndrăzneşte să te contrazică, într-atât e de slab.

Uneori, când îi vedeam aşa, îmi dădeam frâu liber poftei de a domina. Dacă făceai ce trebuie, puteai să ştergi pe jos cu ei, să-i faci să tremure. Nu trebuia decât să învârţi cuţitul acolo unde îi durea mai tare, până când clacau. Când intrau în sevraj, erau destul de lucizi ca să priceapă în ce hal ajunseseră. Nu se mai simţeau mai presus de toate, şi toate fiţele alea de davist cool dispăreau cât ai zice peşte.

Mă uitam în gol şi îmi ziceam: „Acum o să te facă praf când o să fii pe *turkey*. O să-şi dea ei seama ce naşpa eşti de fapt. Dar ai ştiut toate astea dinainte. Ciudat că abia acum te dumireşti!"

Discuţiile cu mine însămi n-au dus nicăieri. Ar fi trebuit să vorbesc cu cineva, nu să stau de una singură. Aş fi putut să mă duc, să zicem, la un davist din gară. Dar, în loc să fac asta, m-am pitit într-un colţ lângă poşta din gară. Ştiam ce texte bagă ceilalţi în situaţiile astea. „Nu te mai frământa atâta. Mergi înainte. O s-o scoţi tu la capăt până la urmă. Dacă chiar vrei, poţi să te laşi. Ia Valeron, se găseşte uşor." Până şi Detlef băga vrăjeli din astea când era vorba de H.

Singura persoană cu care puteam să vorbesc era mama. Dar nici asta nu mergea. îmi spuneam că nu pot să-i fac una ca asta: „Ea te iubeşte şi tu, la rândul tău, o iubeşti, în felul tău. S-ar urca pe pereţi, ar dispera, dacă i-ai spune adevărul. Şi de ajutat tot nu ar putea să te ajute. Poate te-ar băga într-un sanatoriu. Şi asta chiar că nu ar duce nicăieri. Sub presiune, nimeni nu se lasă de droguri. Şi tu cu atât mai puţin. O să ţi se ia, ai să fugi din sanatoriu şi ai să umbli creanga. Şi totul va fi şi mai rău."

Am început iar să şuşotesc de una singură: „Lasă-te, şi cu asta basta! O să te apuce sevraj ul la început, dar treci tu peste asta. Când se întoarce Dedef, îi spui: «Nu mai vreau H. Mă las. Şi fie te laşi şi tu imediat, sau ne despărţim. Ai făcut rost de două doze? Bine, bătrâne. Ni le vârâm pe astea în venă şi de mâine - gata!»„ Dar, în timp ce purtam discuţiile astea cu mine, îmi doream tot mai mult să simt acul seringii. Pe urmă mi-am şoptit, de parcă

dădusem în vileag un mare secret: „Dedef oricum nu o să se lase împreună cu mine. Şi atunci? Să mă despart de Detlef? Doamne, Christiane, ce tot baţi câmpii? Nu te mai ascunde după deget. Ai ajuns la capătul liniei. Gata. Pe bune, e ultima staţie. Nu te-ai bucurat prea mult de viaţa asta a ta. Dar aşa ţi-ai aşternut-o.”

Detlef s-a întors. Am mers, fără să vorbim, spre Kurfiirsten- damm, unde l-am găsit pe dealerul nostru obişnuit. Mi-am primit doza, după care am luat metroul spre casă şi m-am pitulat la mine în cameră.

Peste două duminici, Detlef şi cu mine eram singuri în apartamentul lui Axei. Era după-masa. Ne simţeam foarte rău. Sâmbătă nu îl găsiserăm pe dealerul nostru şi, până la urmă, ne-am luat ţeapă de la un alt tip. Marfa pe care ne-o vânduse era atât de proastă, că dimineaţa a trebuit să ne injectăm o doză dublă, adică tot ce aveam, ca să ne menţinem cât de cât pe linia de plutire. Detlef începea deja să transpire, şi nici eu nu mai aveam mult până să intru în sevraj.

Am căutat prin toată locuinţă după ceva care putea fi vândut. Dar ştiam din capul locului că nu mai era nimic pe-acolo. De la cafetieră şi până la radio, totul se evaporase, totul se dusese deja pe venă. Numai aspiratorul mai zăcea într-un colţ. Dar era atât de vechi, că nu ţi-l lua nimeni. Detlef a zis:

— Fătuco, trebuie să facem rost de bani cât mai repede. în cel mult două ore o să intrăm în sevraj, şi atunci nu o să mai putem face nimic. Duminică seara nu-i chip să storc de unul singur destui bani pentru noi doi. Trebuie să mă ajuţi. Cel mai bine, du-te în Sound şi fa şi tu o chetă. Trebuie să strângi cel puţin patruzeci de mărci. Dacă fac un client şi îmi dă patruzeci sau cinzeci de mărci, ne mai rămâne ceva şi pentru mâine dimineaţă. Crezi că poţi?

— Sigur că pot, i-am spus. Ştii doar că sunt bună la făcut chetă.

Am stabilit să ne întâlnim peste două ore. Făcusem de multe ori rost de bani în Sound. Câteodată numai aşa, că aveam chef, alte dăţi, pentru că eram la ananghie. A mers întotdeauna. Dar în seara aia nu mi-a ieşit nimic. Trebuie mai întâi să te uiţi foarte atent la tipii pe care vrei să-i jumuleşti. Trebuie să ştii cum să-i abordezi, eventual să trăncăneşti niţel şi să te dai cool. Pur şi simplu, trebuie să te distreze să le sugi banii.

Dar am intrat în sevraj şi nu mi-a mai mers ca de obicei. După o jumătate de oră aveam doar 6,80 de mărci. Mi-am zis că, de data asta, nu o să ţină. M-am gândit la Detlef. Probabil că acum era la gară, unde duminică seara nu vedeai decât familii cu copii, care se întorceau de la cafeaua băută împreună cu bunica şi bunicul pe undeva prin provincie. Şi, pe urmă, era şi el în sevraj. în starea asta, oricum n-ar fi putut să agaţe un client. M-a apucat panica.

Fără să am vreun plan clar, am ieşit pe stradă. Tot mai speram că o să am mai mult noroc în faţa discotecii. La intrare a oprit un ditamai merţanul. Pe acolo se tot învârteau maşini de-astea mari. Căci nicăieri nu găseai puicuţe mai ieftine decât în faţă la Sound. Erau şi fete care nu aveau nici măcar o marcă cu care să plătească intrarea în discotecă. Astea prestau pentru biletul de intrare şi câteva sticle de cola.

Tipul din Mercedes mi-a făcut semn. L-am recunoscut. Era des în faţă la Sound şi mă mai abordase de câteva ori. Mă întreba de fiecare dată dacă nu vreau să câştig un sutar. L-am întrebat odată ce vrea să fac pentru banii ăştia, iar el mi-a zis: „Nimic în plus.” Am râs de el.

Nu ştiu precis ce gânduri îmi treceau atunci prin cap. Probabil ceva de genul: „Hai să merg la tipul ăsta şi să aflu ce vrea de fapt. Poate bag o vrăjeală şi iese un ban.” Oricum, îmi făcea semne ca apucatul şi, până să mă dumiresc eu bine, m-am pomenit lângă maşina lui. Mi-a spus să urc, fiindcă nu mai putea să stea acolo cu maşina. M-am urcat.

De fapt, ştiam foarte bine ce se întâmplă. Ştiam că nu mai era vorba de chetă. Pentru mine, clienţii nu mai erau nişte fiinţe venite de pe altă stea. Cunoşteam filmul ăsta. Doar văzusem destule la gară şi auzisem ce vorbeau băieţii. Aşa ştiam şi că prestatorul, şi nu clientul, era cel care dicta condiţiile. încercam să fiu cât mai cool. Nu tremuram. Doar inspiram prea mult aer când vorbeam şi mi-era greu să-mi termin propoziţiile pe acelaşi ton cool.

— Ce e? am întrebat.

— Ce să fie? O sută de mărci. De acord?

— Stai niţel. Eu nu mi-o trag.

— De ce?

Agitată cum eram, nu mi-a venit în minte decât adevărul:

— Ascultă. Am un prieten. Şi el este singurul cu care m-am culcat până acum. Vreau să rămână aşa şi-n continuare.

— Asta-i bine. Atunci, ia-mi-o în gură.

— Nu, nu fac nici asta. Că pe urmă îmi vine să vomit.

Acum, chiar că eram foarte cool. Tipul nu s-a enervat deloc.

A spus:

— Okay, atunci fa-mi o labă.

— Okay. Pentru un sutar.

în momentul ăla nu înţelegeam exact ce se întâmplă. Mai târziu mi-am dat seama că tipul era înnebunit după mine. Fiindcă o sută de mărci ca s-o faci cu mâna, şi asta acolo, pe Kurfurstenstrafie, pe trotuarul puştoaicelor, care erau atât de ieftine, era enorm. îl atrăgea teama mea, pe care nu prea reuşeam s-o ascund. Ştia că nu jucam teatru când stăteam acolo lipită de portieră, cu mâna dreaptă pe mâner, gata s-o iau la fugă.

Când a demarat, m-a cuprins o frică îngrozitoare. M-am gândit că individul ăsta sigur voia mai mult de la mine şi că o să mă oblige şi la altele în contul celor o sută de mărci. Sau că nici n-o să mă plătească. A oprit lângă un parc din apropiere. Trecusem de mai multe ori prin parcul ăsta. Era un parc de curvăsăreală. Peste tot prezervative şi batiste de hârtie.

Acum începusem să tremur, ba chiar mi se făcuse puţin rău. însă tipul a rămas foarte calm. Mi-am luat inima în dinţi şi am spus ceea ce trebuia să spun după regulile prostituţiei:

— Mai întâi banii.

Mi-a dat o bancnotă de o sută de mărci. Tot mai îmi era frică. Ştiam destule poveşti cu clienţi care îţi luau la sfârşit banii înapoi cu forţa. Dar ştiam ce trebuie să fac. în gaşca noastră, băieţii vorbeau în ultima vreme aproape numai despre aventurile lor cu diverşi clienţi. în rest, nu prea mai aveau ce să-şi zică.

Am aşteptat momentul în care şi-a desfăcut pantalonii, adică clipa în care era pe de-a-ntregul preocupat cu sine. Atunci am băgat bancnota în cizmă. Tipul era gata. Şi eu tot mai stăteam încremenită pe scaun, lipită de portieră. Nu mi-am mai ridicat privirea. Cu mâna stângă, am început să bâjbâiesc spre el. Nu-mi ajungea braţul până acolo, aşa că a trebuit să mă dau mai aproape. Şi a trebuit să arunc o scurtă privire înspre el înainte să îi iau scula în mână.

îmi venea să vomit şi mi-era foarte frig. Mă uitam prin parbriz şi încercam să mă gândesc la altceva. La farurile de maşini care răzbăteau printre tufişuri şi la o reclamă luminoasă care se vedea mai încolo. Totul a mers destul de repede.

Tipul şi-a scos din nou portofelul. L-a ţinut astfel încât să pot să mă uit şi eu înăuntru. Am văzut bancnote de cinci sute şi de o sută de mărci. Voia să mă impresioneze sau să mă ademenească deja pentru data viitoare. Mi-a mai dat douăzeci de mărci. Bacşiş.

Când am ieşit din maşină, m-am calmat imediat. Mi-am făcut un fel de bilanţ: „Ăsta a fost, deci, al doilea bărbat al tău. Ai paişpe ani. Ai fost dezvirginată cu nici patru săptămâni în urmă. Şi acum te prostituezi.”

Pe urmă nu m-am mai gândit la tip şi la ce făcusem. De fapt, eram foarte veselă. Datorită celor o sută douăzeci de mărci din cizma mea. Nu mai avusesem în viaţa mea atâta bănet deodată. Nu m-am gândit la Detlef şi

la ce o să zică. Eram deja în sevraj şi abia aşteptam să mă înţep. Nu mă mai gândeam decât la asta. Am avut noroc. L-am găsit imediat pe dealerul nostru obişnuit. Când a văzut banii, m-a întrebat:

— De unde îi ai? Ai ieşit la produs?

— Las-o moartă, i-am spus. Eu să ies la produs? Decât să fac asta, mai bine mă las de droguri. Pe bune. Nu, mă, taică-meu şi-a amintit că are şi el o fiică şi mi-a dat bani de buzunar.

Am cumpărat de optzeci de mărci două pacheţele de câte un sfert de gram. înainte ne ajungea în trei un sfert. Acum, abia ne mai descurcam noi doi cu cantitatea asta.

M-am dus în toaleta de pe Kurfiirstenstrafie şi m-am înţepat. Marfa era beton. Restul de dava l-am băgat, împreună cu cele patruzeci de mărci care îmi rămăseseră, în învelitoarea de plastic a abonamentului meu de transport.

într-un sfert de oră, rezolvasem un client şi făcusem rost şi de dava. Deci eram plecată de acasă abia de trei sferturi de oră. Eram sigură că Detlef mai era la gară, aşa că am mers cu metroul la Zoo. Dedef stătea acolo. Abătut ca vai de el. Evident că, fiind duminică seară, nu găsise nici un client şi, pe deasupra, mai era şi în sevraj. I-am zis că am să-i arăt ceva.

Nu m-a întrebat cum făcusem rost de dava. N-a scos nici un cuvânt. Nu voia decât să ajungă cât mai repede acasă. Ne-am dus direct în baie. Am scos învelitoarea de plastic din geantă. El a desfăcut un pachetel şi a pus praful într-o lingură. în timp ce îl încingea, privirea i-a căzut pe învelitoarea abonamentului meu de transport, în care se mai aflau un sfert şi două bancnote de douăzeci de mărci. După care m-a întrebat:

— De unde ai banii?

— N-am putut să fac rost de bani în Sound, i-am spus. Am dat peste un tip cu un purcoi de bani şi i-am făcut-o cu mâna. Ce puteam face? Am făcut-o pentru tine.

Nici nu terminasem de vorbit, că Dedef a explodat. Dacă te uitai la faţa lui, ai fi zis că îşi pierduse minţile. A zbierat la mine:

— Nimeni nu dă un sutar pentru atâta tot! Mă minţi!

Era rău pe *turkey.* Tremura tot, cămaşa îi era udă de transpiraţie, avea crampe la picioare.

Şi-a strâns garoul pe braţ. Eu stăteam pe marginea căzii şi plângeam. Mă gândeam că Detlef avea tot dreptul să se înfurie în halul ăsta. Boceam şi aşteptam ca drogul să-şi facă efectul. Eram sigură că, după aia, o să mă pocnească peste faţă. Nu m-aş fi ferit.

Detlef şi-a scos seringa din venă şi a ieşit din baie fără să spună un cuvânt. M-am dus după el. într-un târziu, mi-a spus că mă duce la autobuz. I-am dat o parte din al doilea sfert. L-a băgat în buzunar fără să zică nimic. Am luat-o spre staţia de autobuz. Dedef tot nu spunea nimic. Voiam să urle la mine, chiar să mă lovească, dar măcar să scoată un sunet. I-am spus să nu mai facă pe mutul. Dar de la el nu venea nimic - absolut nimic.

Când a sosit autobuzul, nu m-am urcat în el. După ce a plecat, i-am spus lui Detlef:

— Ascultă-mă, ce ţi-am povestit e adevărul adevărat. Cre- de-mă că asta-i tot ce-am făcut. Nici n-a fost atât de groaznic. Trebuie să mă crezi. Sau nu mai ai încredere în mine?

— Okay, te cred, a spus el.

— Am facut-o doar pentru tine.

Detlef a început să ridice vocea.

— Nu mai bate câmpii! Ai facut-o pentru tine! Erai pe *turkey* şi te-ai descurcat. Minunat. Ai fi facut-o şi dacă eu nu aş fi existat. Pricepe odată! Acum eşti o davistă. Eşti dependentă fizic până peste cap. Tot ceea ce faci, faci pentru tine.

— Da, ai dreptate. Dar ascultă-mă. De-acum trebuie să ies şi eu la produs. Tu nu mai faci faţă de unul singur. Acum ne trebuie mult mai mult H. Şi nu vreau să ieşi doar tu la produs. E rândul meu. Sunt sigură că la început pot să câştig o grămadă de bani. Fără să mi-o trag

sau chestii de-astea. îţi promit că nu o să fac niciodată asta cu un client.

Detlef nu a spus nimic. M-a luat de după umeri. începuse să plouă şi nu ştiam dacă picăturile care i se prelingeau pe obraz erau stropi de ploaie sau lacrimi. A mai venit un autobuz. Am spus:

— Suntem în rahat. îţi mai aduci aminte cum era când băgăm pastile şi haş? Atunci ne simţeam cu totul liberi. Nu aveam nevoie de nimeni şi de nimic. Aşa ne simţeam pe atunci, nu? Acum suntem dependenţi până peste cap.

Au mai venit vreo trei sau patru autobuze. Vorbeam despre lucruri triste. Eu plângeam şi Detlef mă ţinea în braţe. în cele din urmă a zis:

— Cumva, o să ajungem din nou ca atunci. Asta e, o să ne lăsăm. O să reuşim împreună. Am să fac rost de Valeron. Şi o să stăm împreună când ne ia sevrajul ăla nasol.

A mai venit un autobuz, şi Dedef m-a împins în sus pe trepte.

Acasă am făcut totul mecanic, ca în fiecare seară. M-am dus în bucătărie şi mi-am luat un iaurt din frigider. Iaurtul îl luam, de fapt, doar ca să nu bată la ochi că luam o lingură cu mine. Pe care o foloseam dimineaţa pentru a-mi fierbe heroina. Pe urmă mă duceam în baie şi îmi luam un pahar cu apă. Asta ca să-mi curăţ seringa a doua zi dimineaţă.

Dimineaţa următoare a fost la fel ca toate celelalte. Mama mă trezea la şapte fără un sfert. Eu rămâneam în pat şi mă prefăceam că nici nu o aud. Venea să mă pişeze din cinci în cinci minute. În cele din urmă, îi spuneam să mă lase, că mă scol imediat. Ea intra din nou în cameră să mă bată la cap, în timp ce eu număram câte minute mai sunt până la şapte şi un sfert. Atunci trebuia să iasă din casă, să se ducă la lucru, dacă nu voia să piardă metroul. Şi nu pierdea niciodată metroul. De fapt, ar fi trebuit să plec şi eu de acasă la şapte şi un sfert ca să ajung la timp la şcoală.

în cele din urmă, când se trântea uşa de la intrare, făceam totul de parcă eram teleghidată. Jeanşii zăceau la

capătul patului. Scoteam din ei staniolul în care era praful. îmi luam punga de plastic, în care erau cosmeticalele mele, un pachet de ţigări Roth-Händle, o sticluţă de acid citric şi o seringă învelită în hârtie igienică. Seringa era mai întotdeauna înfundată. Nenorocitul ăla de tutun din ţigările Roth-Händle zbura peste tot prin pungă şi îmi murdărea tacâmul. Curăţăm seringa în paharul cu apă, puneam praful în lingura pentru iaurt, îl stropeam cu nişte sare de lămâie, fierbeam totul în lingură, îmi strângeam garoul şi aşa mai departe. Toată chestia asta era pentru mine ca atunci când te scoli dimineaţa şi îţi aprinzi în pat, din obişnuinţă, prima ţigară. După ce îmi băgăm în venă, adormeam de multe ori la loc şi ajungeam la şcoală abia la a doua sau la a treia oră. Când mă înţepam acasă, întârziam întotdeauna.

Câteodată mama reuşea să mă dea jos din pat şi să mă.ia cu ea la metrou. Atunci trebuia să-mi iau doza în toaleta staţiei de metrou Moritzplatz. Nu era prea plăcut, pentru că toaleta aia era foarte întunecoasă şi puţea îngrozitor. Pereţii erau plini de găuri. îndărătul lor beleau ochii tot soiul de nenorociţi, care se excitau când vedeau o fată făcând pipi. îmi era întotdeauna teamă că frustraţii ăia o să cheme gaborii când văd că nu fac decât să mă înţep.

Tacâmul pentru trasul în venă îl luam aproape întotdeauna cu mine la şcoală. Pentru orice eventualitate. Câteodată se organiza nu ştiu ce eveniment în aulă şi trebuia să stăm mai mult la şcoală. Se întâmpla şi să nici nu mai trec pe-acasă la prânz. Aşa că uneori trebuia să mă înţep la şcoală. Uşile de la WC-urile din şcoală erau toate varză, nu se mai puteau închide. Prietena mea, Renate, trebuia să îmi ţină uşa în timp ce îmi băgăm în venă. Renate ştia foarte bine ce e cu mine. Cred că cei mai mulţi din clasă ştiau care-i treaba. Dar puţin le păsa. Oricum, în Gropiusstadt nu mai era deloc un lucru senzaţional că cineva e dependent de droguri.

în timpul orelor la care mai binevoiam să vin eram total apatică şi adormită. Câteodată mă lua un somn

profund, şi atunci zăceam pe-acolo cu ochii închişi şi cu capul pe bancă. Dacă luam dimineaţa o doză mare, abia mai reuşeam să scot câteva vorbe. Mai mult ca sigur, profesorii au observat că e ceva în neregulă cu mine. Dar numai unul dintre ei mi-a vorbit de droguri, ba chiar m-a întrebat ce probleme am. Ceilalţi se purtau de parcă aş fi fost o elevă puturoasă care doarme pe ea şi îmi dădeau note foarte mici. Oricum, aveam atâţia profesori, încât cei mai mulţi erau bucuroşi dacă ajungeau barem să ne cunoască numele. Contactele personale între profesori şi elevi erau o raritate. După un timp, nu-mi mai spunea nimeni că ar trebui să-mi fac şi eu temele. Profesorii nu mă mai luau la ochi decât atunci când ne dădeau o lucrare, iar eu scriam „Nu ştiu" în caiet şi îl predam imediat, după care începeam să desenez ceva aşa, pentru mine, vreo tâmpenie. Cred că majoritatea profesorilor nu se interesau de şcoală mai mult decât mine. Se resemnaseră şi ei şi, ca şi mine, erau bucuroşi când se mai termina o oră fără prea multă hărmălaie.

După seara în care am fost prima oară la produs, mai întâi nu s-a schimbat nimic.

în fiecare zi îi spuneam lui Detlef că trebuie să fac şi eu rost de bani în vreun fel, că cele câteva mărci pe zi pe care le făceam cu chetele mele nu ne ajung de nici o culoare. Deşi a făcut nişte crize de gelozie, înţelesese şi el de ceva vreme că lucrurile nu mai puteau să meargă aşa. Până la urmă, a fost de acord să ieşim amândoi la produs.

între timp, se pricepea foarte bine la clienţi şi ştia că unii dintre ei erau bisexuali. Apoi, existau destui homosexuali care ar fi vrut să vadă şi ei o dată cum e cu o fată - asta dacă, pentru orice eventualitate, mai era şi un băiat prin preajmă. Detlef a zis că o să caute nişte clienţi care să nu pună mâna pe mine şi care să nu vrea să mi-o tragă. Clienţi, deci, care nu voiau decât să le faci tu una-alta. Oricum, ăştia erau mai pe placul lui Detlef. Zicea că, împreună, am putea câştiga o sută de mărci pe zi sau chiar mai mult. Primul client pe care îl ochise Detlef pentru noi

era Max Bâlbâitul. Aşa îi ziceam noi. Era unul dintre clienţii lui de bază. între timp, ajunsesem să îl cunosc şi eu destul de bine. Detlef zicea că ăsta nu voia decât să fie bătut. Dar trebuia să mă dezbrac sus. Nu aveam nici o problemă cu asta. Chestia cu bătaia chiar mi s-a părut mişto, pentru că mă gândeam că aşa pot să-mi descarc pica pe care o aveam pe clienţii lui Dedef. Max Bâlbâitul s-a aprins imediat atunci când Dedef i-a propus să vin şi eu o dată. Desigur, la preţ dublu. Am stabilit să ne întâlnim la Zoo într-o luni, la ora trei după-amiaza.

Eu am întârziat, ca întotdeauna. Max Bâlbâitul era deja acolo. Dedef, evident, nu era. Ca toţi daviştii, era total imprevizibil. Am presupus - corect, de altfel - că dăduse de un client care plătea bine, aşa că trebuia să stea ceva mai mult cu el. Am aşteptat aproape o jumătate de oră împreună cu Max Bâlbâitul, dar Detlef tot n-a apărut. Mi se făcuse târşă. Dar Max Bâlbâitul era, evident, mult mai îngrozit ca mine. Tot încerca să-mi explice că nu mai avusese de-a face cu o fată de mai bine de zece ani. Abia reuşea să lege două cuvinte. Şi se mai şi bâlbâia rău de tot. De-abia puteai să îl mai înţelegi.

Nu mai suportam să stau cu el acolo, în gară. Voiam să termin odată cu toată povestea asta. În plus, nu mai aveam dava şi mi-era teamă să nu intru în sevraj înainte să termin treaba cu Max Bâlbâitul. Cu cât îşi trăda mai mult frica, cu atât deveneam mai sigură pe mine. Mi-am dat seama că, în situaţia asta, aveam lucrurile sub control. în cele din urmă, i-am zis pe un ton foarte degajat:

— Hai, moşule. Dedef ne-a lăsat baltă. Mergem doar noi doi, o să fii mulţumit, ai să vezi. Rămâne însă cum ai stabilit cu Detlef. O sută cinzeci de mărci.

A scos un „Da" bâlbâit şi a luat-o din loc, cu paşi nesiguri. Părea complet lipsit de voinţă. L-am luat de braţ, văzându-l cum se împleteşte.

Ştiam de la Detlef povestea tristă a lui Max Bâlbâitul. Era un muncitor necalificat, avea spre patruzeci de ani şi venea din Hamburg. Mama lui fusese prostituată.

Când era copil, a fost bătut crunt. Atât de mama lui, cât şi de bărbaţii cu care trăia ea, sau de peştii ei, dar şi în căminele pentru copii prin care a trecut apoi. I-au băgat aşa o frică în oase, încât n-a mai învăţat niciodată să vorbească cum trebuie, iar acum avea nevoie să fie lovit ca să aibă orgasm.

Ne-am dus amândoi la el acasă. Mai întâi i-am cerut banii, deşi era un client de încredere, cu care nu trebuia să-ţi iei măsuri de precauţie. Mi-a dat o sută cinzeci de mărci, şi eram cumva mândră că fusesem atât de stăpână pe mine şi îi luasem atâta bănet.

Mi-am dat jos tricoul, iar el mi-a dat un bici. Aveam impresia că sunt la cinema. Parcă nu mai eram eu. La început, nu am dat cu toată forţa. Dar el tot scheuna că vrea să îl doară. Aşa că am început să îl biciuiesc de-a binelea. A strigat „Mami" şi încă ceva, nu mai ştiu ce. Nu voiam să aud ce spune şi nici să mă uit la el. Dar am văzut cum i se umflau pe spate dungile lăsate de bici şi, pe urmă, cum a început să crape pielea în unele locuri. Era dezgustător, a durat aproape o oră.

După ce s-a terminat, mi-am tras pe mine tricoul şi am luat-o la fugă. Am ieşit valvârtej pe uşa de la intrare, am luat-o pe trepte în jos şi am reuşit să mă abţin până în faţa blocului, unde am borât. După ce am dat la raţe, a trecut totul. N-am izbucnit în lacrimi, nu mi-am plâns de milă. Într-un fel, mi-era clar că mă băgasem singură în tot căcatul ăsta. M-am dus la gară. Detlef era acolo. Nu i-am povestit prea multe. Doar că am făcut treaba cu Max Bălbâitul de una singură. I-am arătat cele o sută cinzeci de mărci. Mai avea şi el o sută de mărci, de la ultimul client. Ne-am dus, braţ la braţ, în locul de unde ne cumpăram dava şi am luat o cantitate măricică. Marfa de cea mai bună calitate, de la dealerul nostru de încredere. Totul s-a transformat într-o zi foarte cool.

De acum înainte, mi-am câştigat singură banii pentru davaua mea. Aveam un lipici de speriat la clienţii din gară, aşa că puteam să aleg cu care mă duc şi să

stabilesc condiţiile. Nu mă duceam, din principiu, cu străinezi. Asta era, pentru toate fetele din gară, varianta cea mai nasoală. Străinezii ăştia erau, de cele mai multe ori, nişte porci şi nişte şmecheri, stăteau prost cu banii şi nu plăteau de obicei decât douăzeci sau treizeci de mărci, pentru care voiau să ţi-o şi tragă - şi asta fără cauciuc.

Să mi-o trag cu clienţii nu intra nici acum în discuţie. Era puţinul de intimitate care îmi mai rămăsese, ultimul lucru pe care i-l dăruiam doar lui Detlef. La început o faceam cu mâna, pe urmă am trecut şi la sex oral. Nu era chiar atât de rău dacă doar eu le faceam clienţilor chestii, nu şi ei mie. În primul rând, n-aveau voie să pună mâna pe mine. Dacă încercau aşa ceva, faceam urât.

Încercam să negociez condiţiile pe loc, cât eram încă la gară. Cu tipii care mă îngreţoşau nici nu mai discutam. Ultima mea fărâmă de mândrie m-a făcut însă să pierd mult timp. De multe ori trecea o după-amiază întreagă până să găsesc un client cu care să fie totul OK. Şi rareori am primit atâţia bani ca în ziua când am fost prima dată cu Max Bâlbâitul.

Max Bâlbâitul a devenit clientul nostru constant, al lui Dedef şi al meu. Câteodată mergeam la el acasă împreună cu Detlef, alteori se ducea doar unul din noi. Ne iubea pe amândoi. Sigur că, după-aia, n-a mai putut să plătească o sută cincizeci de mărci din salariul lui de muncitor necalificat. Dar patruzeci de mărci, cât făcea o doză, tot reuşea să strângă de ici, de colo. Odată şi-a spart puşculiţa şi a mai adus dintr-un vas nişte mărunţiş, până a adunat exact patruzeci de mărci. Când eram în grabă, mai treceam pe la el să încasez douăzeci de mărci. Îi spuneam că o să revin a doua zi la ora cutare şi că o să îl fac pentru încă douăzeci de mărci. Dacă avea banii, ne înţelegeam.

Max Bâlbâitul ne aştepta oricând. Pentru mine avea întotdeauna băutura mea preferată - suc de piersici. Pentru Detlef ţinea mereu în frigider budincă de griş, ştiind că asta îi place cel mai mult. Max Bâlbâitul îi gătea chiar el budinca. În plus, se aproviziona cu mai multe feluri de iaurt Danone şi de ciocolată, pentru că pe mine mă

apuca pofta de mâncare după ce îmi făceam numărul. De-acum, biciuirea devenise pentru mine o chestie de rutină; când îmi terminam treaba, beam, mâneam şi mai trăncăneam puţin cu Max Bâlbâitul.

Slăbea tot mai mult. Cheltuia cu noi toţi banii şi nu mai reuşea să-şi ia suficientă mâncare. Se obişnuise atât de mult cu noi şi era atât de bucuros când veneam pe la el, că nu se mai bâlbâia aproape deloc în prezenţa noastră. Dimineaţa îşi cumpăra întotdeauna câteva ziare, doar ca să vadă dacă a mai murit vreun davist de supradoză. Când am trecut odată pe la el ca să-l scutur de douăzeci de mărci, se bâlbâia îngrozitor şi era alb ca varul. în ziare scria că un anume Detlef W. era a nu ştiu câta victimă a heroinei din anul ăla. Aproape că a început să plângă de bucurie când i-am spus că tocmai îl văzusem pe Detlef al meu; părea mai degrabă viu decât mort, am glumit eu. Max Bâlbâitul a început, ca de obicei, să mă piseze să ne lăsăm de heroină, că altfel o să murim şi noi. I-am spus, pe un ton glacial, că, dacă ne-am lăsa de H, n-am mai veni la el. A tăcut mâlc.

Detlef şi cu mine aveam o relaţie ciudată cu Max Bâlbâitul. Noi îi uram pe toţi clienţii. îl uram, deci, şi pe Max Bâlbâitul. Pe de altă parte, ni se părea foarte OK. Poate în primul rând pentru că nu aveam niciodată probleme cu el şi decarta de fiecare dată patruzeci de mărci. Dar ne era şi milă de el. Deşi el plătea şi noi prestam, o ducea mai rău decât noi. Era complet singur şi nu ne avea decât pe noi. Se distrugea de dragul nostru. Dar noi nu prea ne sinchiseam de asta. Mai încolo, i-am mai nenorocit şi pe alţii.

Câteodată rămâneam peste noapte la Max Bâlbâitul; ne uitam la televizor şi pe urmă ne băgăm la somn. Ne lăsa patul lui, el dormea pe jos. într-o noapte am avut un chef nebun să ne distrăm. Max Bâlbâitul a pus o muzică dusă rău, şi-a tras peste cap o perucă lungă şi s-a îmbrăcat cu o haină de blană foarte mişto, după care a început să danseze ca nebunul. Am râs de ne-am spart. Deodată s-a împiedicat, a căzut şi s-a lovit cu capul de maşina de cusut. Timp de câteva minute şi-a pierdut

cunoştinţa. Ne-am speriat îngrozitor şi am chemat repede un doctor. Max Bâlbâitul făcuse o comoţie cerebrală. A stat două săptămâni la pat.

La scurt timp după asta, a fost dat afară de unde lucra. Ajunsese ca vai de el, deşi nu se atinsese niciodată de dava. Nişte davişti îl aduseseră la sapă de lemn. Noi. Se tot ruga de noi să trecem măcar din când în când pe la el, aşa, ca prieteni. Dar astfel de vizite chiar că nu încap în viaţa unui davist. O dată, pentru că un davist nu e capabil de asemenea sentimente faţă de alţii. în primul rând însă, pentru că este toată ziua pe drumuri ca să facă rost de bani pentru dava şi chiar nu are timp pentru aşa ceva. Detlef i-a explicat lucrurile astea lui Max Bâlbâitul, clar şi sec, atunci când ne-a promis că o să ne dea destui bani de îndată ce face rost:

— Un davist e ca un om de afaceri. Trebuie să aibă grijă să nu iasă în pierdere. Nu îşi poate permite să acorde credit doar aşa, din prietenie sau simpatie.

La puţin timp după ce începusem să ies la produs, am revăzut pe cineva drag. Eram la gară. Aşteptam să apară un client şi, deodată, m-ara pomenit cu Babsi lângă mine. Babsi, fetiţa aia care mă întrebase cu câteva luni în urmă în Sound dacă n-am să-i dau nişte LSD. Pe-atunci, Babsi avea doisprezece ani şi umbla haihui pe străzi fiindcă zburase de la şcoală. înainte să fie prinsă şi dusă înapoi la bunicii ei, mai apucase să tragă nişte H pe nas.

Ne-am uitat una la alta şi fiecare dintre noi a ştiut dintr-o privire ce se întâmpla cu cealaltă. Ne-am luat în braţe şi ne-am pupat. Ea se bucura peste poate, şi eu la fel. Babsi slăbise îngrozitor. N-avea ţâţe, n-avea fund. Dar parcă era şi mai frumoasă. Părul ei lung, care îi ajungea până la umeri, era foarte îngrijit. Arăta supermişto. Mi-am dat seama din prima că acum băga dava la greu. Nici nu mai era nevoie să mă uit la pupilele alea ca nişte gămălii de ac. Dar cred că cineva care nu îi cunoaşte pe davişti nu s-ar fi gândit în vecii vecilor că fata asta atât de drăguţă e pe H.

Babsi era foarte calmă. Nu avea nimic din agitaţia celorlalţi davişti, care umblau toată ziua după bani ca să-şi cumpere dava. Nici eu nu eram altfel. Dar Babsi mi-a spus imediat să-l dau naibii pe următorul client, că îmi va da ea o doză şi ceva de mâncare.

Ne-am dus sus, la terasele din gară. Nici nu mai avea rost să ne povestim că eram amândouă pe dava şi ne prostituam ca să facem rost de bani. La început însă nu am înţeles de unde avea Babsi atâta dava şi atâţia bani. Nu mi-a spus decât că ai ei se purtau destul de sever cu ea de când o tulise şi vagabondase pe străzi. Acum trebuia să fie acasă în fiecare seară la şapte sau, cel târziu, la opt şi să se ducă regulat la şcoală. Bunica ei o urmărea la sânge.

în cele din urmă, am întrebat-o direct cum făcea rost aşa de repede de bani şi mi-a spus aşa:

— Am un client cu care mă văd regulat. Un tip mai bătrâior, dar care este un client foarte OK. După-amiaza iau taxiul până la el. Nu îmi dă bani, ci direct dava. Primesc trei sferturi pe zi. Mai vin şi alte fete pe la el, care o fac tot pentru dava. Dar, acum, i s-au aprins călcâiele după mine. într-o oră am terminat. Fără să ne-o tragem, evident. Doar mă dezbrac, mă mai las fotografiată, mai trăncănim ceva şi da, îi fac sex oral.

Clientul ăsta al ei se numea Heinz. Avea o papetărie. Lumea zicea că-i foarte mişto să-l ai de client, fiindcă îţi dădea direct heroină, şi nu mai trebuia să baţi drumurile ca să-ţi faci tu rost. Eram de-a dreptul invidioasă pe Babsi, care era acasă cel târziu la opt, care putea să doarmă lung şi bine şi era scutită de toată agitaţia prin care treceam noi zi de zi.

Babsi avea tot ce îşi dorea. Chiar şi destule tacâmuri pentru băgatul în venă. Iar seringile astea, care erau de fapt de unică folosinţă, nu mai erau atât de uşor de procurat. Acul seringii mele se tocise atât de rău, încât trebuia să îl tot ascut, frecân- du-l de scăpăriciul unei cutii de chibrituri. Doar aşa mai reuşeam să înfig acul în venă. Babsi avea o grămadă de seringi. Mi-a promis pe loc trei seringi cu ace noi-nouţe.

Peste câteva zile am întâlnit-o la gară şi pe Stella, prietena lui Babsi, care îşi luase tot atunci lumea în cap. Stella începuse să tragă H înaintea lui Babsi. Ne-am îmbrăţişat, ne-am pupat pe obraz, ce mai, ne-am bucurat. Bineînţeles, şi Stella era dependentă de dava. Dar ei nu îi mergea atât de bine ca lui Babsi. După ce îi murise tatăl într-un incendiu cu doi ani în urmă, maică-sa deschisese o crâşmă împreună cu un prieten italian şi se apucase să tragă tare la măsea. Stella tot ciordea din încasări ca să-şi ia dava. într-o zi, i-a luat prietenului mamei ei cincizeci de mărci direct din portofel şi totul a ieşit în vileag. Acum nu mai avea curajul să se întoarcă acasă şi stătea pe unde apuca.

— Ne-am aşezat la o terasă şi am început să vorbim despre clienţii noştri. Stella m-a lămurit, mai întâi, cum stăteau lucrurile cu Babsi, prietena ei cea mai bună. Zicea că Babsi ajunsese rău de tot. Pentru că Heinz al ei era o scursură. Un jeg de om, bătrân, gras, transpirat, cu care Babsi şi-o trăgea pe bune.Ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-aş face, mi-a spus Stella. Să mă regulez cu unul ca ăsta. Şi, în general, să mă regulez cu un client. Păi, aşa, poţi la fel de bine să ţi-o pui cu străinezii ăia nenorociţi. Un sex oral, asta mai merge. Dar să mi-o trag - asta în nici un caz.

Am fost şocată când am auzit cât de jos ajunsese Babsi. în clipa aia n-am priceput de ce îmi povestea Stella toate astea. De-abia mai târziu am aflat de la Babsi că Heinz fusese înainte clientul Stellei. De-aia ştia Stella atât de precis ce cerea el pentru trei sferturi. De altfel, mai târziu, am aflat-o şi eu pe propria-mi piele.

Stella mi-a mai spus că, după părerea ei, cel mai nasol era să faci trotuarul la Bahnhof Zoo.

— Aici sunt doar fetele cele mai bătute de soartă. Şi străinezii. Nici nu m-aş putea gândi la aşa ceva, să am de-a face cu împuţiţii ăştia.

Stella făcea trotuarul pe KurfiirstenstraEe, pe porţiunea care se numea „trotuarul puştoaicelor”[1], sau „la maşini”. Acolo aproape toate fetele erau pe dava, şi de obicei nu aveau mai mult de treisprezece sau paisprezece ani. Mie mi se părea îngrozitor să faci trotuarul acolo, şi pentru că era foarte greu să-ţi dai seama în maşina cui te urci. Aşa că i-am spus Stellei:

— Chiar n-aş putea să mă duc „la maşini”. Acolo fetele o fac pentru douăzeci de mărci. Să faci doi clienţi pentru o doză, asta-i chiar culmea.

Ne-am certat vreo jumătate de oră dacă era mai naşpa s-o faci la Zoo sau pe Kurfurstenstrafie. Oricum, în

1 în germană, *Babystrich* (n. red.).

timpul ăsta, am căzut de acord că Babsi chiar ajunsese în ultimul hal, dacă şi-o trăgea cu individul âla.

în următoarele luni, Babsi, Stella şi cu mine ne-am dondănit aproape zi de zi dacă era mai umilitor să faci trotuarul colo sau dincolo. De fapt, totul se învârtea în jurul întrebării: care dintre noi ajunsese mai rău? Fiecare voia să le demonstreze celorlalte că nu era dispusă să facă chiar orice. Când eram doar două, o vorbeam de rău pe a treia.

Evident, ideal ar fi fost să faci rost de bani fără să trebuiască să ieşi la produs. La prima noastră revedere, Stella şi cu mine ne-am convins una pe alta că am putea s-o scoatem la capăt şi fără să facem trotuarul. Mai existau şi alte variante - puteai să faci chetă şi să mai ciordeşti câte ceva. Stella ştia o mulţime de şmecherii.

Aşa că ne-am dus la Kadewe, un magazin din ăsta universal, ca să încercăm o şmecherie care mergea în toaletele pentru femei, în principiu, era destul de simplu. Aşteptai să intre în cabine câteva bunicuţe. Odată ce ajungeau înăuntru, ele îşi atârnau de obicei poşeta de clanţă. După ce îşi dădeau jos toate cele şi se aşezau pe budă, apăsai deodată pe clanţele de la cabine. Poşetele cădeau pe jos şi puteai să le apuci foarte uşor prin deschizătura de sub uşa cabinei. Firește că bunicuţele nu îndrăzneau să iasă în fundul gol. Şi, până îşi trăgeau iar toate alea pe ele, aveai tot timpul s-o ştergi.

Deci, am început să ne învârtim prin toaleta pentru femei de la Kadewe. Dar de fiecare dată când Stella spunea să-i dăm drumul mă apuca frica. Iar ea nu voia să dea lovitura de una singură. În plus, era nevoie de patru mâini, ca să poţi aduna suficient de repede toate poşetele căzute. Aşa că, până la urmă, n-a ieşit nimic din planul nostru. Ca să furi e nevoie de mult sânge-rece şi, pe măsură ce trecea timpul, eu stăteam tot mai prost cu nervii.

După ce am mai făcut câteva încercări şi am văzut că nu facem bani nici cu cheta, nici cu ciorditul, Stella şi

cu mine ne-am hotărât să facem trotuarul împreună. Eu insistam s-o facem la gară. Deci, mergeam întotdeauna amândouă cu clienţii. Asta avea mai multe avantaje. Unul dintre ele, despre care n-am vorbit deschis, era că ne puteam supraveghea reciproc, pentru că fiecare ştia până unde merge cealaltă cu clienţii. De asemenea, în două ne simţeam mai în siguranţă. Fiind două, eram mai greu de păcălit şi ne puteam apăra mai bine dacă un client nu respecta învoiala. De altfel, mergea şi mai repede în două. Una se ocupa de client sus, cealaltă jos, şi treaba era făcută cât ai clipi.

Pe de altă parte, ne era mai greu să găsim clienţi care să fie dispuşi să plătească pentru două fete. Şi mai erau şi clienţi cu experienţă, care ştiau că-i riscant s-o faci cu două deodată. în două e mult mai uşor să îl distragi pe un tip din ăsta. Dacă una îl munceşte bine, cealaltă poate să se dea la portofelul lui. Stella era mereu dispusă să lucreze în tandem, fie cu mine, fie cu Babsi. Ea găsea mai greu un client de una singură, pentru că, spre deosebire de noi, nu prea mai arăta a copilă.

Babsi era cea mai dorită dintre noi trei. Ieşea la produs chiar şi când îl mai avea pe Heinz, numai ca să ne facă nouă cinste cu o doză. Nu îşi farda niciodată faţa aia de copil nevinovat. La cei treisprezece ani ai ei, fără fund şi fără sâni, era exact ceea ce căutau clienţii pe trotuarul puştoaicelor. Odată a făcut cinci clienţi într-o oră şi a câştigat două sute de mărci.

Babsi şi Stella au pus-o imediat de o gaşcă cu mine, Detlef, Axei şi Bernd. Eram acum trei fete şi trei băieţi. Când porneam împreună, eu îl luam de braţ pe Detlef, iar ceilalţi doi băieţi, pe Babsi şi Stella. în rest, nu se întâmpla nimic între ei. Eram o gaşcă foarte cool. Fiecare putea să vină cu problemele lui la ceilalţi din gaşcă, fără să se teamă că o să fie luat la mişto. Şi asta, în ciuda multelor certuri şi frecuşuri tâmpite care au loc întotdeauna între davişti. în perioada aia, heroina ne mai ţinea laolaltă. într-un fel, cred că între tinerii care n-aveau

treabă cu drogurile nu se legau prietenii ca aceea din gaşca noastră. Iar prieteniile astea atât de mişto care se creează la început în găş- tile în care se consumă droguri exercită o atracţie şi asupra altor tineri.

între mine şi Dedef au apărut probleme din momentul în care Babsi şi Stella au intrat în gaşca noastră. Noi doi ne iubeam ca înainte, dar ne certam tot mai des. Lui Detlef îi sărea mai repede ţandăra. Acum eram mult împreună cu Stella şi Babsi, şi asta nu prea-i plăcea. Cel mai mult îl deranja însă faptul că nu mai putea să-mi aleagă el clienţii. Acum mi-i alegeam singură, ori împreună cu Stella sau Babsi. Detlef a început să mă acuze că mi-o trag cu clienţii. Chiar era gelos.

Eu nu mă mai agăţam atât de tare de relaţia mea cu Detlef. Bineînţeles, îl iubeam şi mă gândeam că îl voi iubi întotdeauna. Pe de altă parte însă, acum eram independentă de el. Nu mai aveam nevoie nici de davaua lui, nici de apărarea lui. De fapt, lucrurile se petreceau ca în căsniciile alea moderne la care visează atâţia tineri. Şi mai era o chestie: noi, fetele, ne dădeam una alteia câte o doză dacă una avea mai mult, iar băieţii făceau la fel între ei.

Dar prietenia dintre noi era, până la urmă, o prietenie pe dava. De la o săptămână la alta, deveneam cu toţii din ce în ce mai agresivi. Davaua şi agitaţia din viaţa noastră, lupta de zi cu zi pentru bani şi H, stresul de acasă, jocul de-a v-aţi ascun- selea şi minciunile cu care ne înşelam părinţii, toate astea ne făceau praf nervii. Nici când eram între noi, nu mai reuşeam să ţinem sub control agresivitatea care se tot acumula.

Pe atunci, cel mai bine mă înţelegeam cu Babsi, care era încă cea mai calmă dintre noi. Ieşeam deseori împreună la produs. Ne cumpăram aceleaşi rochii strâmte şi negre, despicate până la fund. Pe dedesubt purtam portjartier şi jartiere. Când vedeau portjartierele şi jartierele pe trupurile noastre plăpânde, clienţii se

aprindeau imediat. Şi mai aveam şi feţele alea de copiliţe naive.

Cu puţin timp înainte de Crăciunul din 1976, tata a plecat în concediu, iar Babsi şi cu mine am dormit câteva zile la el în apartament, unde era şi sora mea. M-am certat cu Babsi la cuţite încă din prima seară petrecută în apartamentul tatălui meu. Ne-am aruncat vorbe atât de ordinare, încât sora mea mai mică a început să plângă. Vorbeam limbajul curvelor atunci când ne luam la ceartă. Şi bineînţeles că sora mea mai mică habar n-avea de viaţa noastră dublă.

În dimineaţa următoare, Babsi şi cu mine eram din nou prietene la cataramă. Întotdeauna era aşa: după ce dormeai şi se mai ducea efectul heroinei, te simţeai oarecum împăcată cu tine. Babsi şi cu mine am căzut de acord să nu ne tragem doza de dimineaţă imediat, ci să încercăm să amânăm momentul cât mai mult. Făcusem asta şi alte dăţi. Era un joc foarte dur să tot aştepţi clipa aia când ajungi să-ţi bagi în venă. Dar nu ne gândeam decât la ce bubuială o să tragem cu davaua aia atât de curată şi de bună. Eram ca doi copii în ajunul Crăciunului, cu puţin înainte să-şi primească darurile.

Sigur că sora mea s-a prins repede că aveam nişte droguri la noi. Dar nu avea nici o idee că eram dependente de heroină. Credea că ne prostim şi noi acolo cu vreun drog. Ne-a promis, jurându-se pe toate cele, că nu îi va povesti nimic nici tatei, nici mamei şi că nu va sufla vreun cuvânt nici dacă ar apărea, pe neaşteptate, cineva din familia lui Babsi. Pentru că Babsi era ţinută din scurt şi nici bunicii ei, nici părinţii ei nu aveau nici cea mai vagă bănuială că era dependentă de heroină şi că se prostitua.

Babsi şi-a scos din pungă brânza de vaci cu căpşuni. Avea o adevărată obsesie pentru brânza asta. Aproape că nu mai mânca altceva. Nici eu nu mâneam mai variat: pe lângă brânză de vaci şi iaurt, doar câte o budincă şi nişte covrigi vienezi pe care îi luam din staţia de metrou Kurfiirstendamm. Nimic mai mult. Stomacul meu nu mai putea să suporte altceva, vomam imediat. Babsi îşi

pregătea în bucătărie brânza ei de vaci. Era ca un ritual religios. Sora mea şi cu mine ne uitam la ea în tăcere şi abia aşteptam să hăpăim un mic dejun din brânză de vaci cu căpşuni. Dar înainte de asta Babsi şi cu mine voiam să băgăm doza pe care o amânaserăm atât.

După ce Babsi a bătut bine brânza de vaci, ca să fie pufoasă şi apetisantă, n-am mai putut să ne abţinem. I-am spus surorii mele să aşeze frumos masa şi ne-am închis în baie. Nici nu am ajuns bine acolo, că iar am început să ne dondănim. Mai aveam puţin şi intram în sevraj.

Nu mai aveam decât o seringă folosibilă, aşa că i-am zis lui Babsi că vreau să mă înţep prima.

Babsi a izbucnit imediat:

— De ce întotdeauna tu? Astăzi sunt eu prima. Cine a făcut rost de dava, nu eu?

Asta chiar că m-a scos din minţi. Ce-i drept, Babsi avea de obicei mai multă dava decât noi şi ne mai dădea din ea, dar nu puteam s-o suport când încerca să speculeze chestia asta. I-am spus:

— Băi, ţie îţi ia un an şi-o zi până să te împuşti în venă. Mai lasă fiţele.

Aşa şi era. Fetei ăsteia îi lua de multe ori o jumătate de oră până nimerea vena. Se înţepa, trăgea de pistonul seringii şi, când vedea că nu iese nici un strop de sânge, o lua razna. Îşi tot înfigea aiurea acul şi era tot mai panicată. Dacă n-avea noroc, n-o scotea la capăt.

Pe atunci eu stăteam foarte bine din punctul ăsta de vedere. Dacă nu îmi băga doza Detlef - el era singurul care avea voie să se atingă de venele mele -, mă înţepam singură, întotdeauna într-un punct anume de la încheietura braţului stâng. Totul a mers perfect până când am făcut o tromboză şi locul ăla s-a făcut ca de piatră. Pe urmă nu prea mai ştiam pe unde să îmi înfig acul. Dar asta e o altă poveste.

În dimineaţa aia, m-am impus în faţa lui Babsi. S-a ofticat pe mine, normal. Dar mi-a dat seringa, mi-am nimerit vena din prima şi eram gata după doar două

minute. Mă simţeam extraordinar. Fierbea sângele în mine. Mi-era foarte cald. M-am dus la chiuvetă şi mi-am dat cu apă pe faţă, după care m-am pipăit foarte *happy.*

Babsi stătea pe marginea căzii şi încerca să-şi nimerească vena. Cu fiecare încercare, se enerva tot mai rău, până când a început să urle:

— Fir-ar să fie, în baia asta nu e nici un pic de aex! Deschide naibii fereastra aia!

— Asta e! i-am spus. Nu e aer, ce să-i faci. Nu mai zbiera atât!

Acum mă durea în cot de gagica asta. Eu îmi injectasem doza şi mă simţeam okay.

Babsi împroşcase cu sânge în dreapta şi-n stânga, dar nu reuşea să nimerească o venă ca lumea. Era tot mai furioasă:

— în buda asta nici lumină nu e! Vreau lumină, mă auzi? Adu-mi lampa din camera copiilor!

Mi-era mult prea lene să mă duc până în camera copiilor ca să îi aduc lui Babsi lampa. Dar zbiera ca apucata şi mi-era teamă că sora mea o s-o audă, aşa că m-am dus după lampă. După un timp, a reuşit şi Babsi. S-a potolit imediat. A curăţat bine seringa şi a şters sângele din cadă şi de pe jos. N-a mai scos un cuvânt.

Ne-am dus în bucătărie. Abia aşteptam să mănânc din brânza de vaci. Babsi a apucat castronul, a pus braţul de jur împrejur şi a început să înfulece lingură după lingură. A băgat în ea tot ce era în castron. Mi-a spus doar atât:

— Ştii de ce.

Chiar ne bucuraserăm că o să petrecem câteva zile împreună în locuinţa tatălui meu, şi încă din prima dimineaţă am pus-o de-un scandal monstru. Aşa, din nimic. Dar eram pe H. Şi toţi cei care sunt pe H devin, cu timpul, aşa. Davaua distruge relaţiile pe care le ai cu alţi oameni. Aşa a fost şi cu noi. E adevărat, în grupul nostru, toţi eram încă foarte tineri şi ne agăţam cumva unii de alţii, iar eu tot mai credeam că aşa o gaşcă nu o să mai existe niciodată. Dar n-a fost să fie.

Certurile mele cu Detlef au început să degenereze. Fizic, o luaserăm deja pe tobogan. Eu, care aveam 1,69 m, ajunsesem la 43 kg, Detlef, la o înălţime de 1,76, la 54 kg. Deseori ne simţeam foarte prost, şi atunci ne scotea totul din minţi şi ne purtam oribil unul cu altul. Dădeam amândoi cu barda, nu mai aveam nici o reţinere. Ţinteam întotdeauna punctul cel mai sensibil al celuilalt. Adică faptul că ne prostituam. Chestia asta chiar ne rodea pe dinăuntru, deşi ne comportam ca şi cum ar fi o activitate de rutină, ca oricare alta. în situaţii din astea, Dedef îmi spuneat „Chiar crezi că mai vreau să mă culc cu una care şi-o trage cu toţi nenorociţii?" Iar eu îi răspundeam: „Mie mi se ia numai când mă gândesc că te laşi futut în cur." Şi aşa mai departe.

La sfârşit, mă puneam de cele mai multe ori pe bocit, asta dacă nu cumva ştersesem eu pe jos cu el. Uneori începeam să plângem amândoi. Dacă unul din noi era în sevraj, celălalt îl avea la degetul mic şi îl călca în picioare fără pic de milă. După un timp ne cădeam în braţe ca doi copii, dar asta nu schimba mare lucru. De fapt, în gaşca asta, fiecare vedea în celălalt, ca într-o oglindă, cât de jos ajunsese. Urai ce vedeai şi te porneai împotriva celuilalt, încercând să-ţi demonstrezi că tu nu ajun- sesei chiar în halul ăla.

Bineînţeles, ne revărsam agresivitatea şi asupra străinilor. Cum ajungeam la metrou şi le vedeam pe toate bunicuţele alea trăgând de sacoşele lor, îmi ieşeam din minţi. Eu mă urcam cu ţigara aprinsă în vagonul pentru nefumători, iar ele începeau să măcăne. Le spuneam să se care în alt compartiment dacă le deranjează. Fiind mai sprintenă, mă distra foarte tare să îi iau locul uneia dintre bunicuţele astea. De multe ori mă comportam atât de aiurea, că aduceam tot vagonul la disperare, aşa că se mai întâmpla să fiu dată afară. Până şi pe mine mă enerva felul în care mă purtam. Mă enervam şi atunci când Babsi sau Stella se purtau în felul ăsta. La urma urmei, eu nu voiam să am nimic de-a face cu toţi burjuii ăştia. Dar nu puteam să fiu altfel, trebuia să-mi fac tembelismele mele.

Mi-era absolut indiferent ce gândeau oamenii despre mine. Când mă apuca mâncărimea aia groaznică peste tot pe unde îmi era mai strâmtă îmbrăcămintea, sau chiar şi pe unde mă dădusem cu fard, începeam să mă scarpin, fără să-mi pese că se uita lumea la mine. Nu mă sfiam să-mi scot cizmele în metrou şi să-mi ridic fusta până la buric, dacă-mi venea să mă scarpin. Nu mă mai interesa decât ce credeau cei din gaşcă despre mine.

La un moment dat, daviştilor le devine totul indiferent, nimic nu mai contează pentru ei. Mai devreme sau mai târziu, fiecare ajunge să fie pe cont propriu şi găştile se sparg. Îi cunoşteam pe câţiva dintre vechii davişti care încă nu dăduseră colţul. Âştia îşi băgau în venă deja de vreo cinci ani. Aveam sentimente foarte amestecate faţă de „ăi bătrâni”. Lupii ăştia singuratici se impuneau prin personalitatea lor atât de puternică. De altfel, dădea bine să poţi spune că îl ştii pe unul sau pe altul dintre cei bătrâni. Pe de altă parte, îi şi dispreţuiam, pentru că ajunseseră nişte epave. Dar, înainte de toate, noi, âştia mai tineri, ne temeam îngrozitor de ei, fiindcă nu mai aveau nici o urmă de morală, de conştiinţă sau de milă. Dacă erau în sevraj şi vedeau că ai o doză, erau în stare să-ţi dea în cap. Cel mai sălbatic dintre toţi era un tip căruia i se spunea Linker-Manne[1]. Când îl vedeau dealerii, fugeau mai repede decât la o razie a gaborilor. Pentru că, dacă punea mâna pe vreun dealer din ăsta mai mărunt, îi umfla toată davaua pe care o avea la el în doi timpi şi trei mişcări. Nimeni nu îndrăznea să se pună cu el, cu atât mai puţin noi, âştia micii...

L-am văzut odată pe Linker-Manne în acţiune. Tocmai mă închisesem într-o toaletă pentru fertiei, ca să-mi trag doza, când sare unul peste peretele despărţitor şi cade grămadă peste mine. Linker-Manne! Ştiam deja de la

1 într-o traducere aproximativă, Şnapanu sau Şmenaru' (n. red.).

alţii că aşa obişnuia să opereze: aştepta prin toaletele pentru femei până când venea una să se întţepe. Şi mai ştiam cât de brutal putea să fie. Aşa că i-am dat tacâmul şi davaua fără să mai stau pe gânduri. A ieşit imediat şi s-a dus în faţa oglinzii. Tipul ăsta nu se mai dădea înapoi de la nimic. Şi-a înfipt seringa în gât. Era singurul loc în care mai putea să se întţepe, atât era de varză. A început să sângereze ca un porc. Mă întrebam dacă nu cumva şi-a înfipt acul în carotidă. Dar pentru el nu mai conta. Mi-a zis „Mersi frumos" şi a dispărut.

Puteam fi sigură că nu o să ajung niciodată în halul ăsta. Căci, pentru a supravieţui atât de mult ca Linker-Manne, trebuia să fii o fire extrem de dură. Or, eu una nu eram deloc aşa. Nu eram în stare nici măcar să şutesc poşetele bunicuţelor din toaleta magazinului universal.

La noi în gaşcă se vorbea aproape tot timpul despre mersul la produs şi despre clienţi. Băieţii aveau aceleaşi probleme ca şi noi, fetele. Subiectul ăsta îi interesa pe toţi, pentru că, schimbând informaţii, puteam să ne ajutăm între noi. Noi, fetele, povesteam despre experienţele pe care le avuseserăm cu clienţii noştri. Cu timpul, tot vorbind între noi, ştiam cam totul despre ei. Dacă pentru mine un client era nou, probabil că Babsi sau Stella îl făcuseră deja. Şi, desigur, mă ajuta să ştiu prin ce trecuseră ele cu unul sau altul.

Existau clienţi foarte OK, mai puţin OK şi deloc OK. Iar simpatiile noastre personale aproape că nu contau în „calificativul" pe care îl dădeam clienţilor. Nu ne interesa ce slujbă avea clientul nostru, dacă era căsătorit ori nu, sau altceva de felul ăsta. Nu vorbeam niciodată despre ce ne povesteau bărbaţii ăia. Când îi evaluam, nu ne interesa decât ce aveam noi de câştigat de pe urma lor.

Erau de preferat clienţii care se gândeau tot timpul să nu ia vreo boală venerică şi care nu făceau nimic cu tine fără să îşi pună prezervativ. Numai că aştia erau, din păcate, foarte puţini. Majoritatea fetelor care făceau trotuarul luau mai devreme sau mai târziu o boală de felul

ăsta, dar de obicei nu voiau să se ducă la doctor, de teamă să nu se descopere că se drogau.

Cel mai bine era când tipul spunea din capul locului că nu vrea decât sex oral. Atunci nu trebuia să te tocmeşti cu el ore întregi ca să ajungi la o înţelegere. Un client primea un plus şi dacă era mai tânăr, dacă nu era vreun burtos respingător, dacă nu te trata ca pe o marfă, ci rămânea cât de cât prietenos cu tine şi, eventual, te scotea din când în când la masă.

însă, bineînţeles, când evaluam clienţii, cel mai important criteriu era cât plăteau şi pentru ce servicii. Trebuia să te fereşti de ăia care nu se ţineau de înţelegere şi care încercau să stoarcă de la tine, prin ameninţări sau promisiuni mincinoase, servicii despre care nu fusese vorba.

Cel mai amănunţit ni-i descriam pe nenorociţii care voiau la sfârşit să-şi capete banii înapoi, iar dacă nu li-i dădeai, ţi-i luau cu forţa, zicându-ţi că nu i-ai satisfăcut. Băieţii aveau mai mult de furcă cu jegoşi din ăştia decât fetele.

A venit şi anul 1977. Aproape că nu mi-am dat seama. Că era iarnă sau vară, că se sărbătorea Crăciunul sau Anul Nou, pentru mine fiecare zi era la fel ca oricare alta. Totuşi, de Crăciun se întâmpla ceva special: primeam nişte bani, aşa că îmi puteam permite să prestez mai puţin. Oricum, era aproape imposibil să-ţi găseşti clienţi în zilele de sărbătoare. în perioada aceea, mintea îmi era goală, nu mă mai gândeam la absolut nimic, nu mai simţeam nimic. Parcă nici nu mai percepeam ce se întâmplă în jurul meu. Eu, eu, eu - atât. Numai că nu mai ştiam cine sunt de fapt. Ba, câteodată, mă întrebam dacă mai trăiesc sau nu.

Săptămânile alea mi s-au cam şters din memorie. De fapt, nici nu prea aveam ce să ţin minte din perioada aia. Asta până într-o duminică de la sfârşitul lunii ianuarie. M-am întors acasă în zori. Mă simţeam foarte bine. Stăteam tolănită în pat şi îmi închipuiam că-s o fată care venea de la un bal, unde cunoscuse un băiat extraordinar de drăguţ, de care se îndrăgostise lulea. Nu mai eram

fericită decât atunci când visam că eram cu totul altcineva. Cel mai mult îmi plăcea să visez că eram o adolescentă veselă, ca fetele alea din reclamele la Coca-Cola.

La amiază, maică-mea m-a trezit şi mi-a adus prânzul la pat. Aşa făcea în fiecare duminică, dacă eram acasă şi nu dormeam cu Detlef în altă parte. Am înghiţit cu greu câteva îmbucături. De fapt, nu mai puteam să mănânc decât iaurt, brânză de vaci şi budincă. După aia mi-am luat punga albă de plastic, care mai avea puţin şi se făcea ferfeniţă: nu mai aveai de unde s-o apuci şi era găurită peste tot, pentru că, pe lângă seringă şi pachetul de ţigări Roth-Händle, îmi mai înghesuiam câteodată şi jacheta în ea. Eram atât de indiferentă, că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să-mi iau şi eu o pungă nouă. Eram total apatică, aşa că, ţinând punga de plastic în mână, am trecut lipăind pe lângă maică-mea şi m-am dus la baie. Am încuiat uşa băii pe dinăuntru. La noi în familie nimeni nu făcea aşa ceva. M-am uitat, ca în fiecare zi, în oglindă. Faţa asta trasă, palidă mi-era străină. De mult nu mă mai recunoşteam în oglindă. Faţa asta nu era a mea. Şi nici corpul ăsta scheletic. Oricum, abia dacă îmi mai simţeam corpul. Nu îmi mai transmitea semnale nici măcar când eram bolnavă. Din cauza heroinei, devenise insensibil la durere, la foame, ba chiar la febră. Corpul meu nu îşi mai făcea simţită prezenţa decât atunci când intram în sevraj.

Stăteam în faţa oglinzii şi mă pregăteam să-mi bag doza. De-abia aşteptam să mă înţep, pentru că, de data asta, făcusem rost de M-Powder - o pulbere gri-verzuie, care, spre deosebire de heroina albă sau maronie, se găsea destul de rar pe piaţă. M-Powder e o heroină foarte impură, dar care îţi dă un flash extraordinar. Atacă inima şi trebuie să ai grijă cu dozajul. Dacă îţi bagi prea mult M-Powder, ai mierlit-o. Dar eu eram disperată după flash-ul ăla bestial.

Mi-am băgat acul în venă, am tras de piston şi sângele a început să intre în seringă. Filtrasem înainte M-Powder-ul, dar tot era murdar. Şi, peste câteva clipe, mi s-a înfundat acul... Ăsta este, probabil, cel mai nasol lucru

care i se poate întâmpla unui davist. Pentru că, dacă sângele tras în seringă ajunge să se coaguleze, nu mai ai ce face şi trebuie să arunci doza.

Aşa că, în acel moment, nu mai puteam să trag afară acul. Am împins pistonul cu toată puterea, sperând că jegul ăla o să treacă prin ac. Am avut baftă. Davaua s-a dus în venă. Am mai tras o dată sânge, ca să îmi bag şi ultimele resturi rămase în seringă. Acul s-a înfundat din nou. M-a apucat furia. Nu mai aveam decât vreo opt-zece secunde până la flash. Aşa că am apăsat pe piston cât am putut de tare. Seringa a sărit cât colo, iar sângele mi-a ţâşnit din venă, împroşcând totul în jur.

Flash-ul a fost dementţial. A trebuit să mă ţin de cap. în zona inimii am simţit nişte spasme ciudate. Capul îmi vâjâia de parcă mă pocnise cineva cu un baros, pielea capului mă mânca de parcă cineva mă înţepa cu milioane de ace. Iar braţul meu stâng era paralizat.

Când am putut să mă mişc din nou, am luat nişte şerveţele de hârtie ca să şterg sângele dimprejur. Era peste tot. în lavoar, pe oglindă, pe pereţi. Din fericire, totul era dat cu vopsea pe bază de ulei şi stropii erau uşor de curăţat. în timp ce ştergeam sângele, mama a dat să intre în baie. Găsind uşa închisă, a început să strige:

— Deschide! Lasă-mă să intru! De ce te încui? Ce te-a apucat?

— Mai taci din gură! i-am spus. Termin imediat.

Eram furioasă că mă pisa tocmai acum şi ştergeam frenetic cu şerveţelele în dreapta şi-n stânga. în toată graba asta, mi-au scăpat nişte stropi de sânge şi am mai şi lăsat un şerveţel plin de sânge în lavoar. Când am deschis uşa, mama s-a năpustit în baie, împingându-mă la o parte. Chestia asta nu mi-a trezit nici o bănuială. Am crezut că nu mai putea să se ţină. M-am întors cu punga mea de plastic la mine în cameră, m-am băgat în pat şi mi-am aprins o ţigară.

De-abia am apucat să trag un fum, că mama a dat buzna în cameră şi a strigat la mine:

— Te droghezi!

— Eşti dusă, sau ce? am izbucnit eu. Pe asta de unde ai mai scos-o?

S-a aruncat peste mine, mi-a apucat braţele cu forţa şi mi le-a ţinut întinse. Nu m-am opus prea tare. Mama a văzut imediat urmele ultimei înţepături. Mi-a luat punga de plastic şi a vărsat tot ce era în ea pe pat. Din pungă au căzut seringa, o puzderie de fărâme de tutun şi o grămadă de foiţe de staniol, în care ţinusem dozele de-a lungul timpului. Când se mai întâmpla să nu am dava şi să intru în sevraj, luam pila pentru unghii şi râcâiam ultimele urme de praf de pe foiţele de staniol, ca să-mi încropesc o doză.

Cu tot ce se răsturnase din pungă, mama avea dovada faptului că eram dependentă de droguri. Probabil că se lămurise ,deja din baie. Văzuse acolo nu doar şerveţelul însângerat şi stropii de sânge de pe pereţi, dar şi funinginea din lingura în care fiersesem davaua. Citise prin ziare destule chestii despre heroină, aşa că a pus imediat lucrurile cap la cap.

N-am mai tăgăduit. Deşi tocmai îmi trăsesem o doză babană de M-Powder, m-am prăbuşit cu totul. Am început să plâng în hohote şi n-am mai putut să scot o vorbă. Nici mama nu a mai spus nimic. Tremura toată. Era complet şocată. A ieşit din cameră, am auzit-o vorbind cu prietenul ei, Klaus. După un timp s-a întors. Părea ceva mai calmă şi m-a întrebat:

— Nu se poate face nimic în situaţiile astea? Nu vrei să renunţi?

— Mami, am îngăimat eu, asta îmi doresc cel mai mult. Crede-mă. Chiar vreau să scap de porcăria asta.

— Bine, atunci să încercăm să facem asta împreună. îmi iau concediu, ca să fiu cu tine tot timpul pe perioada dezintoxicării. începem chiar de azi.

— Super. Dar mai e un lucru. Fără Detlef nu pot. Am nevoie de el, şi el are nevoie de mine. Vrea şi el să se lase. Am vorbit despre asta de multe ori. Am tot vorbit în ultima vreme foarte serios să ne lăsăm. împreună.

Mamei nu-i venea să creadă.

— Cum, şi Detlef se drogheză?

Totdeauna îl considerase pe Dedef un băiat foarte drăguţ.

— Sigur că da, i-am răspuns. Crezi că aş fi făcut asta de una singură? Dedef nu m-ar fi lăsat. Dar vrea să facem şi dezintoxicarea împreună.

Deodată mă simţeam foarte bine. Mă înveselea gândul că mă voi lăsa împreună cu Dedef. Ne propuseserăm asta de mult. Mama era terminată. Era verde la faţă şi mă temeam că o să facă o criză de nervi. Povestea cu Dedef o dăduse din nou peste cap. însă probabil că cel mai mult o şoca faptul că treaba asta dura de doi ani, iar ea nu avusese habar de nimic în tot timpul ăsta. Acum, începea să aibă tot mai multe îndoieli. M-a întrebat cum făcusem rost de bani pentru heroină. Evident că a făcut imediat legătura: trotuar, prostituţie şi aşa mai departe.

Mi-era imposibil să-i spun adevărul. Aşa că am minţit-o:

— Ee, mai faci o chetă, banii se strâng. îi opream pe oameni pe stradă şi îi rugam să-mi dea şi mie, acolo, câteva mărci. Şi a ţinut de cele mai multe ori. Pe urmă, am mai făcut şi curat prin casă la unul sau la altul.

Mama nu m-a mai întrebat nimic. Din nou, părea să se bucure că primea un răspuns care îi contrazicea bănuielile. Oricum, după câte aflase în duminica aceea, era complet năucită. Chiar îmi părea rău de mama şi, când mă uitam la ea, aveam mustrări de conştiinţă.

După asta am pornit amândouă în căutarea lui Detlef. Nu era la Bahnhof Zoo. Nu era nici la Axei şi Bernd.

Seara ne-am dus la tatăl lui. Părinţii lui Detlef erau şi ei divorţaţi. Tatăl lui era funcţionar. Ştia de mult ce se întâmpla cu Dedef. Mama i-a făcut reproşuri, întrebându-l de ce nu îi spusese nimic de toate astea. Lui aproape că i-au dat lacrimile. Era extrem de jenat că fiul lui se prostitua şi îşi injecta heroină. Acum se bucura că mama mea voia

să ia hăţurile în mână. Repeta întruna: „Da, trebuie să se întâmple ceva, trebuie să se întâmple ceva.”

Tatăl lui Dedef avea în sertarele biroului o grămadă de somnifere şi de tranchilizante. Mi le-a dat, pentru că îi spusesem că nu avem Valeron şi că e cumplit să te laşi de heroină fără Va- leron. Am primit nişte Mandrax, un tub întreg de Gemetrin şi cincizeci de pastile de Valium de io mg. în metrou, pe drumul spre casă, am înghiţit un pumn de pastile, pentru că începusem deja să intru în sevraj. Cu pastilele alea m-am simţit bine şi am dormit buştean toată noaptea.

Dimineaţă m-am pomenit cu Dedef la uşă. Tatăl lui reuşise să îl găsească foarte repede. Dedef era deja rău pe *turkey.* Mi s-a părut foarte frumos din partea lui că nu şi-a mai tras o doză, ci a venit la mine aşa, în sevraj. Ştia că nu o găseasc dava la mine. Mi-a zis că vrea să fie în aceeaşi stare ca şi mine atunci când începem dezintoxicarea. Cât de mişto!

Dedef voia, aşadar, să se lase tot atât de mult ca şi mine. Şi nu era deranjat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ba dimpotrivă. Numai că noi nu aveam nici o idee - şi nici părinţii noştri nu ştiau - că era nebunie curată ca doi davişti, care mai erau şi apropiaţi unul de altul, să încerce să se lase împreună. Pentru că, la un moment dat, unul din ei îl face pe celălalt să reînceapă. De fapt, auzisem de câteva ori povestindu-se despre asta. Dar ne faceam iluzii. Ne-am zis întotdeauna că noi nu suntem făcuţi din acelaşi aluat ca restul daviştilor. Pe atunci, pentru noi era de neconceput că am putea face ceva important unul fără altul.

Până la prânz, ne-am simţit foarte bine cu pastilele de la tatăl lui Detlef. Vorbeam non-stop. Ne imaginam că totul va fi minunat după ce o să ne lăsăm şi ne juram că o să ne ţinem tare în zilele următoare şi o să suportăm orice. Deja începuseră să se facă simţite durerile, dar eram foarte optimişti.

După-amiază, parcă ne-a lovit trenul. Tot băgăm pe gât pastilele alea şi mai şi turnam vin peste ele. Dar nu ne ajuta cu nimic. Eu nu mai puteam să-mi controlez picioarele. Simţeam o presiune enormă la nivelul genunchilor. M-am aşezat pe jos şi mi-am întins picioarele. încercam să-mi încordez şi apoi să-mi destind muşchii picioarelor. Dar nu mai aveam control asupra lor. Mi-am proptit picioarele de dulap. Şi acolo au rămas. Nu le mai puteam da jos. M-am rostogolit pe podea, dar picioarele au rămas cumva lipite de dulap.

Mă trecea o transpiraţie rece ca gheaţa. Eram udă leoarcă, îmi era frig, tremuram, iar transpiraţia aia rece îmi curgea pe faţă şi îmi intra în ochi. Puţea groaznic. Acum iese din tine otrava aia greţoasă, îmi ziceam. Mă simţeam de parcă treceam printr-o exorcizare.

Lui Dedef îi mergea şi mai rău. Părea s-o ia razna. Tremura de frig şi, deodată, şi-a smuls puloverul de pe el. S-a aşezat pe scaunul care stătea în colţ, lângă fereastră. Fugea stând jos. Picioarele lui, subţiri ca nişte creioane, se tot zbăteau în sus şi în jos, de parcă ar fi fost pistoane. îşi ştergea încontinuu transpiraţia de pe faţă, se cutremura tot. Nu mai era doar un tremurat, era mult mai rău. Se chircea şi ţipa de durere. Crampe la stomac.

Detlef puţea mai rău decât mine. Cămăruţa minusculă în care stăteam se umpluse de duhoarea care ieşea din noi. Auzisem că prieteniile dintre davişti se destramă când reuşesc să se lase. Dar m-am gândit că eu îl iubeam şi-acum pe Dedef, deşi puţea atât de îngrozitor.

Detlef s-a sculat, a reuşit cumva să ajungă până la oglinda pe care o aveam în cameră şi mi-a zis:

— Nu rezist la chestia asta. Nu pot. Zău că nu pot.

N-am reuşit să îi răspund. Nu aveam forţă să-l încurajez. Am încercat să nu gândesc ca el, să-mi ocup mintea cu o tâmpenie de roman horror pe care îl aveam pe-acolo. Pe urmă am răsfoit nervoasă paginile unui ziar, până când l-am făcut ferfeniţă.

Gura şi gâtul mi-erau îngrozitor de uscate. Dar gura mi-era şi plină de salivă. Nu puteam să o înghit, şi am început să tuşesc. Cu cât încercam mai mult să înghit saliva aia, cu atât tuşeam mai tare. M-au luat crampele de la atâta tuse. Pe urmă m-a apucat borâtul. Am umplut tot covorul cu o spumă albicioasă. M-am gândit, asta arată ca voma câinelui meu atunci când mânca iarbă. Tot tuşeam şi boram, nu mai puteam să mă opresc.

Mama stătea mai tot timpul în sufragerie. Când intra la noi, era total pierdută. Tot dădea fuga să ne mai cumpere ceva de mâncare, dar noi nu puteam înghiţi nimic din ce ne aducea. La un moment dat, a adus nişte bomboane cu malţ, care chiar mi-au făcut bine. M-am oprit din tuşit. Mama mi-a şters voma de pe covor. Era atât de drăguţă cu noi, iar noi nu eram în stare nici măcar să-i spunem mulţumesc.

Cândva, pastilele şi vinul au început să îşi facă efectul. Băgasem în mine cinci pastile de Valium de 10 mg, două de Mandrax, peste care am turnat apoi aproape o sticlă de vin. După toate astea, un om normal ar fi fost lat câteva zile. Dar corpul meu era atât de otrăvit, încât nu mai reacţiona aproape deloc la toxinele astea. Cel puţin, m-am mai liniştit şi m-am întins în patul meu. Lângă pat pusesem un şezlong, pe care s-a întins Dedef. Nici nu ne atingeam. Fiecare era preocupat doar de sine. Am aţipit. Dormeam, dar ştiam prea bine că dorm şi simţeam cum mă doare totul corpul. Era un talmeş-balmeş în capul meu. Credeam că oricine, dar mai ales mama mea, putea să vadă tot ce se petrece în sufletul meu. Că oricine putea să-mi citească gândurile murdare. Că toată lumea vedea că nu-s decât o scursură dezgustătoare. Îmi uram corpul. M-aş fi bucurat dacă corpul ăsta ar fi murit.

Seara am mai băgat nişte pastile. Un om normal ar fi dat colţul. Eu am putut măcar să dorm profund câteva ore. M-am trezit după ce am visat că eram un câine care se bucurase întotdeauna de un tratament bun din partea oamenilor, dar care într-o zi a fost aruncat într-o cuşcă şi

chinuit până la moarte. Detlef vâslea prin aer cu braţele şi uneori mă lovea fără să vrea. Lumina era aprinsă. Lângă patul meu erau un lighean cu apă şi un prosop. Mama le pusese acolo. Mi-am şters transpiraţia de pe faţă.

Detlef era într-o continuă mişcare, deşi părea să doarmă profund. Se tot zbătea, dădea din picioare şi îşi agita braţele.

Eu eram ceva mai bine. Am avut puterea să îi tamponez fruntea cu prosopul. Nu a simţit nimic. îl iubeam la fel de mult, simţeam asta. Ceva mai târziu, când am aţipit din nou, am simţit că Detlef mă atingea şi mă mângâia pe păr.

în dimineaţa următoare, ne mergea mult mai bine. Vechea zicere a daviştilor, cum că a doua zi de sevraj ar fi cea mai grea, nu s-a confirmat în cazul nostru. Dar era şi prima oară când ne lăsam - şi prima oară e întotdeauna cel mai uşor. De fiecare dată când încerci să te laşi din nou, e de două ori mai greu. Pe la prânz, am început chiar să mai stăm la taclale. Mai întâi despre chestii lipsite de importanţă şi pe urmă, din nou, despre viitorul nostru. Planurile noastre se schimbaseră puţin faţă de ziua precedentă - nu mai erau chiar atât de conservatoare. Ne-am jurat să nu mai luăm niciodată heroină, LSD sau pastile. Ne-am propus să ducem o viaţă liniştită, printre oameni liniştiţi. Însă voiam să fumăm din nou haşiş, ca în vremurile bune, şi să ne împrietenim cu alţi tineri care fumau haşiş, pentru că oamenii ăştia erau de obicei foarte paşnici. Nu doream să avem de-a face cu alcoolştii, care erau tâmpiţi şi agresivi. Voiam, aşadar, să lăsăm în urmă lumea daviştilor şi să ne întoarcem printre cei care băgau doar haşiş.

De asemenea, Detlef voia să se întoarcă la muncă:

— O să mă duc la vechiul meu şef şi o să-i zic că am cam comis-o în ultima vreme, dar că acum am înţeles ce trebuie să fac cu viaţa mea. De fapt, şeful meu a fost întotdeauna foarte înţelegător cu mine. O să-mi reiau ucenicia şi sper să devin într-o zi instalator de conducte.

Eu am zis că de-acum voiam să mă concentrez total asupra şcolii şi că, dacă mă ţineam de treabă, aveam şansa să ajung la *Realschule* şi poate chiar să-mi dau bacalaureatul.

Pe urmă a venit şi mama, care avea o surpriză uriaşă pentru noi. Fusese la medicul ei, care îi dăduse o reţetă pentru un flacon de Valeron. Am fost amândoi foarte încântaţi. Am luat fiecare douăzeci de picături, aşa cum prescrisese medicul. Nu am început să băgăm Valeron ca disperaţii, pentru că flaconul trebuia să ne ţină toată săptămâna. Cu medicamentul ăsta, ne-am simţit mult mai bine. Sevrajul chiar începuse să devină suportabil. Mama ne făcea tot timpul budinca aia pe care o adoram. Ne aducea îngheţată, ne îndeplinea toate dorinţele. Ne-a adus tot felul de chestii de citit. O grămadă de benzi desenate. înainte mă plictiseau benzile desenate. Acum, mă uitam la ele împreună cu Dedef. Nu le mai răsfoiam aşa, într-o doară, ca în trecut. Ne uitam la fiecare desen cu mare atenţie şi, la cele mai haioase, ne prăpădeam de râs.

în ziua a treia, a început să ne meargă chiar bine. E adevărat, eram îndopaţi cu medicamente. Nu numai cu Valeron.
înghiţeam mai departe o grămadă de Valium şi băgăm şi vin la greu. Aveam amândoi un *feeling* foarte bun, deşi corpurile noastre otrăvite nu se curăţaseră de tot şi mai voiau dava din când în când. în seara celei de-a treia zile, am făcut din nou dragoste, după multă vreme. Atunci când eşti pe heroină, nu prea ai chef de aşa ceva. A fost prima dată, de când mă dezvirginase Detlef, că făceam dragoste fără să fim pe H. A fost trăsnet. Nu ne mai iubiserăm de mult cu atâta pasiune. Am stat întinşi în pat ore întregi şi ne-am mângâiat trupurile încă transpirate. De fapt, în ziua a patra am fi putut deja să ne dăm jos din pat. Dar am mai stat aşa, împreună, încă trei zile, ne-am iubit, ne-am lăsat îngrijiţi de mama şi am tot înghiţit Valium şi vin. Ne ziceam că nici nu-i atât de groaznic să te laşi şi eram foarte încântaţi că nu mai eram pe dava.

în ziua a şaptea ne-am dat jos din pat. Mama era foarte bucuroasă că totul se terminase cu bine. Ne-a sărutat cu mult drag. în săptămâna aceea am ajuns să am o altă atitudine faţă de mama mea. Deodată o consideram o prietenă şi mă gândeam că ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Pe de altă parte, eram extrem de fericită că îl aveam pe Detlef. Mi-am spus din nou că n-are cum să mai fie pe lume un alt băiat ca el. Se hotărâse din prima, fără să ezite câtuşi de puţin, să se lase împreună cu mine. Cel mai grozav era că dragostea noastră nu se prăpădise, aşa cum se întâmplă de obicei la daviştii care se lasă, ci devenise şi mai puternică.

I-am spus mamei că am vrea să ieşim puţin la aer, după ce am stat o săptămână întreagă în cămăruţa mea. I s-a părut o idee bună. Când m-a întrebat Detlef încotro s-o luăm, n-am ştiut ce să-i răspund. Chiar nu îmi trecea nimic prin cap. Deodată ne-

am dat seama că nu mai aveam unde să mergem. Toţi prietenii noştri erau davişti. Şi toate locurile pe care le cunoşteam şi unde ne simţeam oarecum acasă făceau parte din lumea heroinei. Nu mai aveam nici o treabă cu găştile în

care se fuma haşiş.

Detlef R., prietenul Christianei, la Bahnhof Zoo.

Lutz F., „Lufo", a
25 ianuarie 1978,
parte din gașca Christianei
din Sound și II

Catherine Sch., „Stella",
a fost prietena Christianei
și a locuit o vreme împreună
cu ea. La paisprezece ani
a ajuns în penitenciarul
de femei din
Lehrter Straße (Berlin).

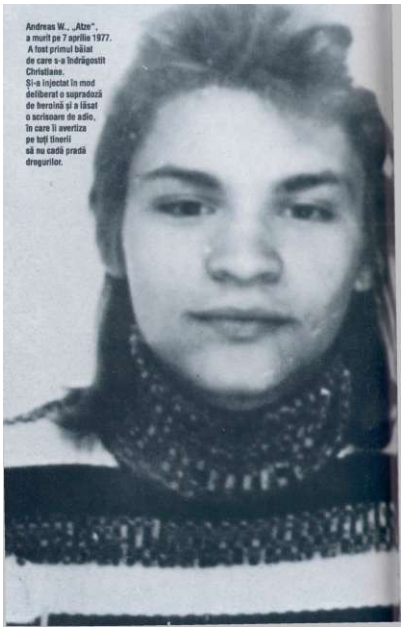

Andreas W., „Atze",
a murit pe 7 aprilie 1977.
A fost primul băiat
de care s-a îndrăgostit
Christiane.
Şi-a injectat în mod
deliberat o supradoză
de heroină şi a lăsat
o scrisoare de adio,
în care îi avertiza
pe toţi tinerii
să nu cadă pradă
drogurilor.

Babette D., „Babsi",
a murit pe 19 iulie 1977.
A fost cea mai bună
prietenă a Christianei.
Tatăl ei vitreg era
un pianist renumit.
La momentul decesului,
era cea mai tânără
berlineză răpusă
până atunci de heroină.

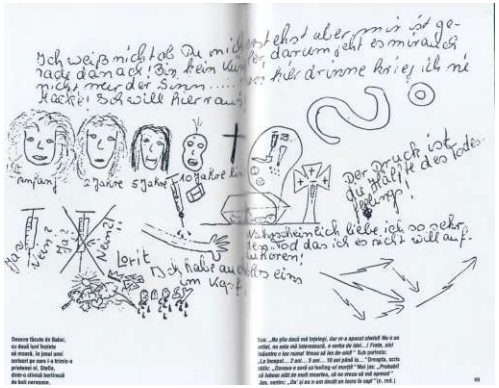

Donnee Nicole de Babel,
es dauk lori lostete
ni mourir, le jouai ouei
sortiant pe sans i a trinte-e
prisonnei ei, Stella,
dont o chouk bortiouak
de bait nerveuse.

Tue: „Ma plus dacit ouk tejelegi, dar m-a apuoat chetelt Ma-a un
ortiet, ma auia mik tolemouaak, e ourka de ilini...! Frate, ahi
industrie o lan rapiet Vrouu ni lan de ainit" Sub portrete:
„La bouquet... 2 ani... 3 ani... 10 ani pâmâ la..." Dreapta, sarta
ratiu: „Donnee e sarâ ui tuuling ui mourjit" Mai jos: „Probabil
ui lubeau atât de mult mourtea, ui ne vreau ui mâ apuoat"
Jos, centru: „Da' ei au o-am dacât un lucru la sapt" (n. red.)

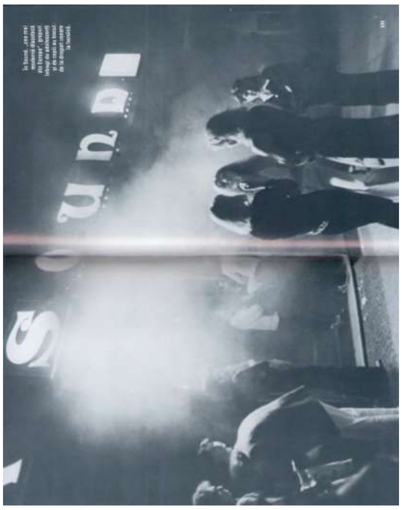

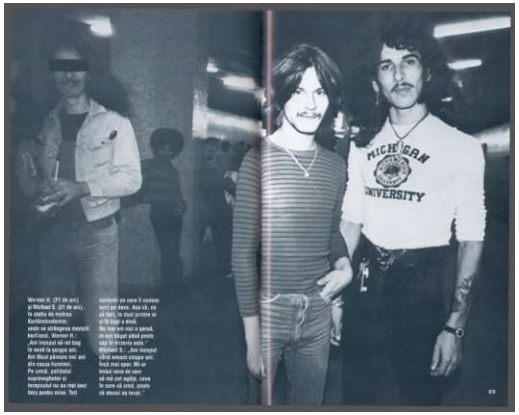

Werner H. (21 de ani) și Michael S. (21 de ani), în stația de metrou Kurfürstendamm, unde se strângeau deseori bărbați. Werner H.: „Am început să-mi bag în seamă și propriile mele dorințe abia în ultimii trei ani din cauza homosexualității. Pe urmă, patimile suprimaghiștilor și terorizarea nu au mai avut timp pentru mine. Tot

aproape pe care îl aveam sunt pe dinafară. Apoi că, ca să fiu, te duci printre ei și îi bagi o bină. Nu mai am nici o speră, m-am hotărât să-mi spun clar în privința asta." Michael S.: „Am început cândva eleven o clipă am. Încă nu știu. Mi-ar trebui ceva ca să mă pot agăța, ceva în care să cred, pentru că atunci aș reuși."

Karin S. (17 ani), în fața toaletei de la Bülowbogen, un punct de întâlnire al dealerilor: „Am început la treispe ani. După o vreme, mama şi-a dat seama şi m-a denunţat. Credea că la puşcărie o să mă las. Dar acolo se găsea o grămadă de heroină. Când începi aşa de devreme ca mine, nu mai ai nici o şansă."

Livia S. a început
să se injecteze
la cincisprezece ani și
a murit la optsprezece ani
în toaleta publică din
Hasnaplatz. În geanta ei
s-a găsit o scrisoare
către Direcția de Asistență
Socială, în care Livia
cerea să i se găsească un
loc pentru terapie:
„Vă rog din nou foarte mult
să mă ajutați, pentru că
fiecare zi care trece poate
să mă coste viața. Vă rog
să îmi acordați ajutorul
dumneavoastră, ca să
ajung din nou un om
sănătos, apt de muncă."

Detlef R. în penitenciarul Moabit, reținut pentru cercetări, încă mai visează să ducă o viață așezată alături de Christiane.

După ce m-a întrebat Detlef unde să mergem, mi s-a schimbat starea de spirit. Nu mai aveam Valeron, şi

probabil că de-aia ne cam luase agitaţia şi ne trăgea aţa afară din casă. Faptul că nu ştiam încotro s-o luăm mă făcea să fiu şi mai agitată. M-am simţit deodată sfârşită şi cu mintea goală. Aşadar, se terminase cu davaua şi nu ştiam încotro s-o luăm, pe cine mai putem vedea.

Ne-am dus la staţia de metrou, fără să mai vorbim despre unde am putea să mergem. Totul s-a întâmplat automat. Parcă eram traşi de un fir, fără să ne dăm seama. Evident că ne-am pomenit la Bahnhof Zoo. Detlef a zis, în sfârşit, ceva:

— Dacă tot suntem aici, măcar să-i salutăm pe Axei şi Bernd. Altfel o să creadă că suntem la pârnaie, în cimitir sau mai ştiu eu pe unde.

— Sigur, am spus eu uşurată. Trebuie să le spunem cum a fost când ne-am lăsat. Poate reuşim să-i convingem şi pe ei să se lase.

Am dat de ei aproape imediat. Aveau o groază de dava. Câştigaseră bani buni în ziua aia. Detlef le-a povestit cum a fost când ne-am lăsat. Au zis că facuserăm un lucru extraordinar. Apoi, Axei şi Bernd ne-au spus că se duc la ei să-şi tragă o doză.

Detlef s-a uitat la mine, eu la el. Ne-am întors privirea unul spre altul în acelaşi moment şi am început să ne zâmbim larg.

— Asta chiar că ar fi o nebunie, încă din prima zi, am zis eu.

— Ştii, a răspuns el, în fond am putea să ne mai înţepăm aşa, din când în când. E foarte mişto să fii pe dava, cât timp nu eşti dependent. Numai că trebuie să fim foarte atenţi, să n-o comitem iar. Să mai trec printr-un sevraj ca ăsta - nu mai rezist.

— Normal, câte o doză din când în când, asta-i absolut OK. Acum ştim foarte bine că n-avem voie să ajungem iarăşi dependenţi.

Mintea mi-era total varză. Nu voiam decât să mă înţep. Detlef i-a spus lui Axei:

— Poţi să ne dai şi nouă nişte dava? Când o să pot, ţi-o dau înapoi.

Axei şi Bernd ne-au zis să ne gândim bine dacă vrem cu adevărat să o luăm de la capăt. Pe urmă ne-au mai zis că săptămâna viitoare vor să se lase şi ei. Dar, înainte de asta, trebuiau să facă rost de nişte Valeron. Ziceau că o să se ducă din nou la muncă şi o să-şi mai tragă o doză doar aşa, din când în când.

La două ore după ce ieşiserăm din locuinţa mamei mele, eram amândoi pe dava şi ne simţeam total *happy.* Am luat-o pe Kurfîirstendamm braţ la braţ. Era un *feeling* atât de mişto să fii pe dava şi să nu trebuiască să fugi de colo-colo după bani şi droguri, ci doar să te plimbi aşa, agale, fără nici o grijă. Fără să-ţi fie teamă că nu o să ai dava în dimineaţa următoare. Că doar nu voiam să ne reapucăm. Dedef mi-a zis pe un ton voios: — Mâine-dimineaţă facem câteva genuflexiuni şi ziua noastră o să înceapă atât de mişto fără dava!

Chiar credeam că aşa o să se întâmple. Ne-am făcut atâtea iluzii. Prima dintre ele a fost să credem că în săptămâna aia în care am stat la mama, cu dureri şi borât, noi terminaserăm cu dezintoxicarea. Sigur, am scos din corp otrava, măcar heroina. Dar, în schimb, ne-am îndopat cu Valeron, Valium şi aşa mai departe. Şi nu ne-am gândit nici o clipă la ce avea să urmeze după dezintoxicarea fizică. Mama era la fel de naivă. Ea credea că am sărit pârleazul. De unde să fi ştiut ea cum stăteau lucrurile de fapt?

Noi doi însă ar fi trebuit să pricepem ce ne aşteaptă, pentru că îi tot auziserăm pe alţii povestind despre încercările lor de a se lăsa. în realitate, nu voiam să privim adevărul în faţă. Eram, pe undeva, încă nişte copii foarte naivi. Degeabă trecuserăm prin atâtea - propria noastră experienţă nu ne ajuta cu nimic.

Timp de aproape patru săptămâni am reuşit să facem ceea ce ne propuseserăm. Nici unul din noi nu a mers la produs. Băgăm o doză doar atunci când ne făcea cineva cinste sau când puneam cumva mâna pe nişte bani.

Numai că ne străduiam tot mai mult să găsim pe cineva care să ne dea moca nişte dava sau să facem cumva rost de bani. Dar sigur că nu voiam să recunoaştem asta.

Săptămânile alea au fost bestiale. încă nu trebuia să mă duc la şcoală, pentru că mama a vrut ca primele săptămâni fără heroină să fie cât mai frumoase pentru mine. I-a dat voie lui Detlef să stea mai departe la noi acasă. Am început să cunosc o cu totul altă faţă a lui. îl iubeam tot mai mult, dacă era cu putinţă aşa ceva. Era lipsit de griji, vesel şi plin de idei. Eram doi adolescenţi joviali, sau cel puţin aşa încercam să părem.

Ne duceam în Grunewald şi făceam lungi plimbări prin pădure. Uneori luam cu noi şi pisicile - eu aveam două pisici - şi le lăsam să se caţere prin copaci. Făceam dragoste aproape în fiecare noapte. Totul era atât de cool! Câteodată eram *clean*

câteva zile la rând, dar se întâmpla şi s-o ţinem trei zile pe dava. Dacă primeam nişte H de la cineva, o tuleam apoi cât mai repede din zona daviştilor. Cel mai mult ne plăcea să mergem pe Kurfîirstendamm şi să ne amestecăm printre toţi burjuii de pe-acolo. într-un fel, voiam să fim ca ei, dar, totuşi, parcă şi puţin diferiţi. Oricum, voiam să ne dovedim

nouă - şi să le arătăm şi celorlalţi - că nu suntem nişte davişti terminaţi, chiar dacă băgaserăm în venă la greu

.Când aveam creierii prăjiţi de la dava, ne duceam în discoteci unde lumea nu se droga, de pildă Flashpoint sau Big Eden. Şedeam acolo, făcuţi varză, şi ne gândeam că suntem aproape ca oamenii din jurul nostru, dar în nici un caz nişte davişti distruşi. Câteodată stăteam şi o zi întreagă în casă. Ne uitam pe fereastră cu orele şi ne povesteam ba una, ba alta. încercam să rupem frunze din pomii bolnavi care erau în faţa casei. Mă aplecam cât puteam pe fereastră, Detlef mă ţinea de picioare, şi chiar ajungeam să smulg câteva frunze. Ne pupam, ne zbenguiam, citeam şi, mai tot timpul, ne cam prosteam. Nu purtam niciodată discuţii serioase despre viitorul nostru. Uneori, foarte rar, mi se făcea deodată rău. Asta se întâmpla atunci când apărea câte o problemă. De exemplu, când aveam o mică ceartă cu Dedef din cauza unor prostii. Nu mai reuşeam să mă detaşez de problema aia. O tot rumegam până când începeam să mă tem că o s-o iau razna. Atunci mă gândeam imediat la dava, pentru că ştiam că chestia aia nu m-ar mai fi măcinat dacă mi-aş fi tras o doză.

Pe urmă însă chiar a apărut o problemă. Klaus, prietenul mamei mele, a început să mârâie din cauza lui Detlef. Zicea că locuinţa era prea neîncăpătoare ca să mai stea încă cineva cu noi. Mama nu prea avea cum să-l contrazică. Eram complet neputincioasă, la fel ca în ziua

când Klaus mă obligase să dau câinele. Brusc, toată viaţa asta atât de cool s-a dus dracului. Trebuia să merg din nou la şcoală, iar Detlef nu mai avea voie să doarmă la mine.

La şcoală nici nu am băgat de seamă că lipsisem trei săptămâni. Oricum, pierdusem de mult contactul cu ce se preda. Acum o dădusem pe fumat. Când nu eram pe H, fumam patru până la cinci pachete pe zi. îmi aprindeam ţigară de la ţigară. N-am rezistat nici măcar la prima oră fără să fumez. Am ieşit din clasă şi m-am dus la WC, ca să trag repede câteva ţigări. în ziua în care m-am întors la şcoală, am fumat până mi s-a aplecat. Am vomitat în coşul de hârtii. N-am stat mai deloc prin clasă.

Pentru prima oară după trei săptămâni, nu l-am văzut pe Detlef o zi întreagă. în ziua următoare, imediat după prânz, când s-au terminat orele, m-am dus direct la Bahnhof Zoo. Aveam atâtea bănuieli... Şi, desigur, Detlef al meu era acolo, aşteptând să-i pice un client.

Mi s-au întors maţele pe dos când l-am văzut din nou pe Detlef în gara aia împuţită, stând după clienţii ăia greţoşi. Dar el mi-a spus că nu mai are nici un sfanţ şi că, oricum, nu are nimic mai bun de făcut. Revenise la viaţa lui de dinainte: dormea de cele mai multe ori la Axei şi Bernd, venea în fiecare zi la gară şi îşi injecta zilnic doza. Dacă voiam să-l văd, trebuia să mă duc şi eu la gară. Detlef era singurul om care conta pentru mine. Nu puteam să concep viaţa fără el. Aşa că mă duceam din nou, aproape zi de zi, la gară.

Mama Christianei

În duminica în care am găsit stropi de sânge în baie şi m-am uitat la braţele Christianei, parcă mi s-a luat un văl de pe ochi. A fost o lovitură grea pentru mine. într-un fel, Christiane îmi întindea factura pentru educaţia pe care i-o dădusem şi de care fusesem atât de mândră până atunci. Acum, vedeam deodată că făcusem totul greşit, şi asta doar pentru că încercasem să nu repet greşelile tatălui meu.

De exemplu, când Christiane a început să frecventeze discoteca Sound, nu am fost tocmai încântată,

dar prietena ei Kessi şi alţi tineri din Casa de Mijloc se duceau şi ei tot timpul în Sound. Mi-am zis că n-o fi foc dacă se duce şi Christiane acolo din când în când. Tinerii erau foarte entuziasmaţi de discoteca aceea, şi nu puteam să nu mă gândesc la toate plăcerile nevinovate pe care mi le interzisese tata când eram de vârsta lor.

La fel de îngăduitoare am fost şi atunci când Christiane mi l-a prezentat pe prietenul ei, Detlef, pe care îl cunoscuse în Sound. Detlef mi-a făcut o impresie foarte bună. Ştia să se poarte şi era o fire deschisă.

Fără îndoială, era un tânăr foarte plăcut. Şi am considerat că, la vârsta ei, era absolut normal ca fata mea să se îndrăgostească de un băiat. Iar Detlef era un băiat cumsecade şi se vedea că ţine cu adevărat la Christiane.

Dacă mi-ar fi spus cineva pe atunci că amândoi luau deja heroină, i-aş fi zis că e nebun de legat. Pentru că, în afară de faptul că era înamorată de Detlef, nu am văzut nimic ieşit din comun în comportamentul Christianei.

Dimpotrivă, îmi părea mai liniştită şi mai echilibrată, după ce fusese foarte recalcitrantă în ultima vreme. Chiar şi la şcoală părea să îi meargă mai bine.

După ce termina orele, vorbeam la telefon şi ea îmi spunea ce are de gând să facă - de exemplu, că se duce la nişte colegi de şcoală sau că merge să-l ia pe Detlrfde la muncă. Nu aveam de ce să mă opun. În timpul săptămânii, se întorcea de regulă acasă la ora cinei. Iar când mai întârzia, dădea telefon şi, peste o oră, era acasă. Uneori se mai ducea după aceea la Casa de Mijloc sau se mai întâlnea cu prietenii - cel puţin aşa îmi spunea.

De asemenea, a început să mă ajute din nou în casă şi, drept recompensă, îi mai aduceam o mică atenţie. De pildă, îi luam un disc sau îi dădeam ceva mai mulţi bani de buzunar. Prietenul meu, Klaus, nu credea că fac bine. Spunea că ar trebui să mă mai gândesc şi la mine. După părerea lui, Christiane nu făcea decât să se folosească de mine. într-un fel, poate că avea dreptate. Am simţit întotdeauna că trebuie să fac ceva special pentru Christiane, să compensez cumva lucrurile urâte care se

întâmplaseră în familie. Dar pe atunci nu-mi dădeam seama atât de clar de toate astea.

Prietenul meu nu credea că fac bine nici când îi eläileam voie Christianei să stea peste noapte la prietenele ei. Zicea că, de fapt, Christiane petrece noaptea în altă parte. Dar n-aş fi putut s-o spionez. Tatăl meu mă urmărise tot timpul, deşi eu nu faceam nimic rău.

într-o zi, Christiane mi-a spus că se culcase cu Detlef.

— Mămico, a fost atât de drăguţ cu mine, nici nu-ţi poţi închipui.

Acum mi se părea că înţeleg de ce voia să doarmă la fiecare sfârşit de săptămână la prietenele ei.

Dar o făcuse deja. Şi, până la urmă, nu vedeam nimic rău în asta. De atunci, am lăsat-o din când în când să doarmă la Detlef.

Cum aş fi putut să îi împiedic să se culce unul cu altul? La televizor şi în ziare dai tot timpul de psihologi care spun că tineretul de azi se maturizează mai repede şi că sexualitatea nu trebuie reprimată. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Christiane avea, cel puţin, un prieten constant. Alte fete, din vecini, umblau azi cu unul ţi mâine cu altul. Faptul că ea avea o relaţie stabilă mă liniştea.

Pe de altă parte, ca să spun tot adevărul, uneori îmi cam făceam griji. Mai ales din pricina noilor prieteni pe care Christiane şi-i făcuse în Sound. îmi povestise că unii dintre ei luau droguri. Dar nu-mi zisese nimic despre heroină. Doar că erau unii care fumau haşiş şi luau LSD. îmi povestise nişte lucruri înspăimântătoare şi chiar îmi mărturisise că prietena ei Babsi era dependentă de droguri. Dar vorbea cu atâta silă de lucrurile astea, era atât de dezgustată, încât nu mi-am imaginat nici o clipă că ar putea să ia şi ea droguri.

Când am întrebat-o de ce umblă de fapt cu oamenii ăştia, mi-a zis:

—A, mami, mi-e aşa milă de ei. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu ei. Iar ei se bucură când mai schimbă o vorbă cu cineva. Au nevoie de ajutor.

Iar Christiane fusese întotdeauna aşa, încerca să îi ajute pe toţi. Astăzi ştiu că, de fapt, atunci când îmi spunea lucrurile astea, vorbea despre ea.

într-o seară, la mijlocul săptămânii, s-a întors acasăfoarte târziu, pe la unsprezece, şi mi-a zis:

— Mami, te rog nu mă certa. Am fost cu prietenii la un centru de dezintoxicare pentru tineri care se droghează.

— Dar ce se întâmplă acolo? am întrebat-o.

— Am stat de vorbă cu oamenii ăştia, am încercat să îi convingem să se lase de droguri. Dacă ajung şi eu vreodată să fiu dependentă... a spus apoi, chicotind.

Când am auzit asta, m-am uitat la ea foarte speriată.

— Glumesc, mami. Eu n-am nici o problemă.

— Dar Detlefi

Christiane s-a arătat foarte indignată:

— El n-ar face niciodată aşa ceva! Auzi, Detlefi

Astea s-au petrecut în iarna lui 1976. De atunci am rămas cu o bănuială apăsătoare, dar am căutat să o înăbuş. Nu luam în seamă ce îmi zicea prietenul meu. El era gata să pună pariu pe orice că fiica mea se droga. Dar eu nu puteam să cred aşa ceva. Nu e atât de uşor să accepţi că tot ce ai făcut a fost degeaba, că ai dat greş ca mamă. Mă tot gândeam că fata mea n-arface una ca asta - m-am agăţat de gândul ăsta cu disperare.

în perioada următoare, am încercat să o ţin pe Christiane mai din scurt. De multe ori, îi spuneam: „Diseară, eşti acasă la cină." Dar nu venea. Şi atunci nu mai aveam ce să fac. Cum aş fi putut s-o caut prin tot oraşul ăsta? Chiar şi fără toate strategiile mele de a-mi alunga temerile, n-aş fi bănuit nici un moment că era la BahnhofZoo. Mă bucuram când suna la opt şi jumătate şi

îmi spunea: „Mămico, vin imediat, nu-ţi face griji.” Pur şi simplu, n-o mai scoteam la capăt cu ea.

E adevărat, uneori mă asculta când îi interziceam să iasă. O auzeam atunci cum le spunea prietenilor ei la telefon, cu un soi de mândrie: „Nu, azi nu am voie să vin. Rămân acasă.” Lucrul ăsta nu părea s-o afecteze deloc. Totul era cumva contradictoriu. Pe de-o parte, rupea hăţurile, era extrem de obraznică şi te aducea la disperare când încercai să stai de vorbă cu ea. Pe de altă parte, părea să te respecte când puneai piciorul în prag. Oricum, era deja prea târziu.

La sfârşitul lui ianuarie 1977, într-o duminică, a venit ora adevărului. A fost cumplit. Voiam la baie. Uşa era încuiată. La noi în casă, nimeni nu se încuia în baie. înăuntru era Christiane, care nu voia să deschidă. în momentul acela, am priceput despre ce e vorba. Şi, pentru prima dată, mi-a fost clar că mă minţisem tot timpul. Altminteri, n-aş fi putut să-mi dau seama într-o clipită ce se întâmplă în baie.

Am început să bat cu pumnii în uşă. Dar tot nu mi-a deschis. Aproape că am făcut o criză de nervi. Am înjurat, m-am milogit, doar să-mi deschidă odată. Până la urmă, a ieşit şi s-a dus la ea în cameră. în baie, am văzut o lingură înnegrită sipete de sânge pe perete. Presimţirea mea se adeverise. Ştiam ce înseamnă toate astea din ziare. Prietenul meu mi-a zis doar atât:

— Acum mă crezi?

M-am dus după Christiane. I-am spus:

— Christiane, ce ai făcut?

Eram terminată. Tremuram ca varga. Nu ştiam ce să fac, să mă pun pe plâns sau să urlu. Trebuia mai întâi să vorbesc cu ea. Christiane plângea de ţi se rupea inima. Nu voia să se uite la mine. Am întrebat-o:

— 71-at injectat heroină?

Nu mi-a răspuns. Plângea cu sughiţuri şi părea că nu-i în stare să scoată un cuvânt. I-am apucat braţele cu forţa, le-am întins şi am văzut ce era de văzut. Urmele lăsate de injecţii erau uşor de observat pe ambele braţe.

Dar nu arătau prea rău. Nu era nici o vânătaie şi nu se vedeau decât două sau trei puncte unde se injectase, printre care şi cel din ziua aia. Era mai roşu decât celelalte.

Pe urmă a recunoscut. Plângând. în momentul ăla, am crezut că o să mor. Chiar voiam să mor. Eram atât de disperată, încât nici nu mai eram în stare să gândesc. Nu ştiam ce să fac. Apoi i-am zis:

— Şi acum ce facem?

Chiar am întrebat-o asta pe Christiane. Eu una mă simţeam complet neajutorată.

A fost o bvitură teribilă - lovitura pe care încercasem s-o evit atâta vreme. Nu făcusem decât să amân momentul ăsta. Pe de altă parte, nici nu prea ştiam cum poţi să-ţi dai seama că cineva se drogheză, care sunt exact simptomele. Până atunci nu observasem ca fiica mea să fie obosită, nu remarcasem nimic anormal. De cele mai multe ori era veselă şi plină de viaţă. Singurul lucru care îmi atrăsese atenţia în săptămânile de dinainte era faptul că uneori, când se întorcea ceva mai târziu acasă, dispărea foarte repede în camera ei. Dar mi-am zis că, probabil, se simţea cu musca pe căciulă pentru că întârziase.

După ce m-am calmat cât de cât, ne-am gândit împreună ce e de făcut. Christiane mi-a mărturisit că şi Detlefera dependent de heroină. A spus că, dacă nu se lăsa şi el odată cu ea, totul era în zadar. Dacă unul ar fi continuat să se drogheze, l-ar fi tras în jos şi pe celălalt. Mi s-a părut logic. Am hotărât împreună ca amândoi să înceapă imediat dezintoxicarea la noi acasă.

Christiane părea acum foarte deschisă şi sinceră cu mine. A recunoscut imediat că Detlef se prostitua la gară ca să facă rost de bani pentru heroină. Am fost îngrozită. Dar n-am întrebat-o dacă nu cumva făcea şi ea asta cu bărbaţii de pe-acolo. Nu o bănuiam de aşa ceva, doar era îndrăgostită de Detlef. Iar ea mi-a spus că Detlef câştiga întotdeauna destui bani pentru heroină.

Christiane mă asigura întruna: „Mami, crede-mă, chiar vreau să mă las. Pe bune. „Seara am plecat să-l

căutăm pe Detlef. Atunci m-am uitat prima oară mai bine la făpturile alea jalnice, scheletice, care umblau în sus şi-njos pe peron. Christiane mi-a spus:

— Nu vreau să ajung şi eu aşa. Uită-te la tipii ăştia, sunt terminaţi!

Ea arăta încă destul de bine. Asta m-a liniştit. Sau aproape că m-a liniştit.

Nu l-am găsit pe Detlef, aşa că ne-am dus la tatăl lui, care ştia că fiul său este dependent de heroină, dar nu şi că Christiane îi călcase pe urme. I-am făcut reproşuri. L-am întrebat de ce nu-mi spusese nimic. Mi-a răspuns că îi fusese ruşine să discute despre asta.

Tatăl lui Detlef părea uşurat. Voia să se implice şi financiar în povestea asta. Până acum încercase în zadar să îl ajute cumva pe fiul lui. Cred că m-a privit ca pe un înger. Adevărul e că mă simţeam plină de putere. Habar n-aveam câte mă mai aşteptau.

În ziua următoare am plecat de una singură să caut un sfat de specialitate. Mai întâi m-am dus la Oficiul de Asistenţă pentru Tineri şi le-am spus oamenilor de acolo că fiica mea de paisprezece ani e dependentă de heroină şi că am nevoie de ajutor. Dar n-am primit nici un sfat. Tot ce mi s-a spus a fost s-o trimit într-un centru de specialitate. Le-am zis că asta nici nu intră în discuţie. Christiane s-ar fi simţit respinsă. În plus, funcţionarii de acolo nici nu ştiau precis vreun centru anume unde arfi putut să fie internată. Trebuiau mai întâi să găsească unul, şi cică asta nu se făcea bătând din palme. Oricum, au zis ei, locurile bune pentru copii greu educabili erau puţine. Le-am spus:

— Nu e greu educabilă. Este dependentă de droguri. Nufaceau decât să se uite la mine şi să dea din umeri. în cele
din urmă, m-au sfătuit să mă duc cu Christiane la un consilier educaţional.
Când i-am propus asta Christianei, mi-a spus doar.
— Ce rost are? Âia habar n-au de nimic. Ceea ce-mi trebuie mie e o terapie.

Dar toate instituţiile la care am fost nu au putut să-mi ofere nimic. Am bătut centrele de consiliere antidrog, Universitatea Tehnică, asociaţia Caritas şi nu ştiu câte alte oficii. De fapt, am fost cam peste tot. Dar tot nu ştiam cum să procedez.

Consilierii antidrog nu prea credeau că sunt şanse să te laşi stând acasă. Spuneau că, fără terapie, e greu să duci dezintoxicarea la bun sfârşit. Dar, pentru că fiica mea era atât de tânără, puteam să îmi încerc norocul şi cu ea acasă. Oricum, mi-au zis că deocamdată nu era nici un loc liber într-un centru de specialitate şi că ar putea să apară unul în trimestrul următor. Mi-au mai dat nişte sfaturi legate de dietă, pentru a preveni deficitul de substanţe nutritive.

Dezintoxicarea a mers bine încă din prima săptămână. Cei doi nu au făcut nazuri, nici nu au încercat să-şi ia tălpăşiţa. Îmi recăpătasem speranţa. După opt zile, eram sigură: Christiane reuşise, slavă Domnului. Peste câteva săptămâni, a reluat şcoala. Se ducea din nou regulat la ore şi zicea chiar că ia parte la discuţiile din clasă.

După un timp însă, a început iar să umble creanga. Măcar acum îmi spunea totdeauna unde e. Şi îmi dădea informaţii foarte precise. Când suna seara la opt, îmi spunea: „Mami, sunt în cafeneaua cutare. M-am întâlnit cu cutare şi cutare. Vin acuş acasă."

Acum eram în alertă. Îi controlam braţele, dar nu am descoperit noi urme de înţepături. Nu mai avea voie să doarmă la Detlefin weekend. Pe de altă parte, voiam să îi arăt că am încredere în ea. Aşa că sâmbăta îi dădeam voie să vină mai târziu acasă. Aveam dubiile mele, dar, pur şi simplu, nu ştiam cum să mă port cu ea. Degeaba îmi spărgeam capul, tot nu reuşeam să găsesc o soluţie.

Mi-era groază să ajung iar dependentă fizic de heroină. Dar când Dedef era pe val şi eu eram *clean*, nu mai exista nici un *feeling* între noi. Eram ca doi străini. De-aia am marşat când Dedef a început să-mi dea din nou H. în timp ce ne înfigeam acul, ne fagăduiam unul altuia că n-o să mai devenim niciodată dependenţi. Chiar şi atunci când am

ajuns să tremurăm din nou la gândul că s-ar putea să nu ne rămână dava şi pentru dimineaţa următoare, tot ne mai amăgeam că noi nu depindem fizic de drog şi că ne putem lăsa oricând.

Toată nenorocirea a luat-o de la capăt. Eram din nou în rahat până-n gât, dar ne furam singuri căciula, spunându-ne că totul e sub control.

Mai întâi, Dedef făcea trotuarul pentru amândoi. Evident, asta n-a ţinut multă vreme, aşa că a trebuit să ies şi eu la înaintare. La început, am avut un noroc chior cu nişte clienţi mai vechi de-ai lui Detlef, şi toată treaba nu mi s-a părut atât de greţoasă.

Când m-am hotărât să mă apuc din nou de produs, Dedef m-a luat cu el la Jürgen. Jürgen ăsta era un tip destul de cunoscut în mediile de afaceri berlineze. Avea o grămadă de bani şi lua masa cu politicieni importanţi. Chiar dacă trecuse de treizeci de ani, avea o alură tinerească. Vorbea jargonul adolescenţilor şi le înţelegea problemele. Nu era ca managerii ăia hârşiţi care n-au în cap decât să facă bani.

Am ajuns deci pentru prima dată la Jürgen acasă. Acolo am văzut vreo duzină de tineri care şedeau în jurul unei mese de lemn imense. Pe masă erau sfeşnice de argint, cu lumânările aprinse, şi tot felul de sticle cu vinuri scumpe. Lumea stătea de vorbă şi era foarte relaxată. Şi am observat că tipii şi gagicile de la masă aveau ceva în căpăţână. Jürgen conducea discuţia. Ascultându-l, mi-am zis că omul e brici. Înainte de toate, mă impresiona faptul că, deşi avea o casă trăsnet, care costase precis o avere, nu era deloc scorţos sau înfumurat.

Oamenii ăştia ne-au tratat din prima ca pe nişte vechi prieteni, cu toate că eram singurii davişti de acolo. După ce s-a mai trăncănit una-alta, un tip şi-o tipă au întrebat dacă pot să meargă să facă un duş. Jürgen a spus:
— Normal, pentru ce avem duşuri în casă? Duşurile erau chiar lângă living. Cei doi au intrat şi, după puţin timp, s-

au mai dus şi alte perechi după ei. Apoi s-au întors cu toţii goi şi au întrebat unde găsesc nişte prosoape. Mi-am zis că gaşca asta e supercool şi că oamenii ăştia ţin într-un fel unii la alţii. Şi m-am gândit că, într-o bună zi, Dedef şi cu mine o să avem şi noi o casă din asta mişto, iar atunci o să putem invita pe la noi prieteni care să fie tot aşa de OK.

Câţiva umblau deja goi prin casă, sau doar cu un prosop legat peste şale, după care au început să se mozolească. O pereche s-a dus în dormitor, unde era un pat imens. între dormitor şi living era un coridor lat, aşa că puteam vedea ce se întâmplă în dormitor. Cei doi au început să facă amor, apoi s-au urcat şi alţii în patul ăla imens. Tipii şi-o trăgeau cu fetele, dar şi între ei. Unii o făceau chiar pe masa din living.

îmi dădusem seama de mult că aici se punea de o adevărată orgie. Au vrut să ne atragă şi pe noi în jocul lor. Dar eu nu aveam chef. Nu voiam să pună vreunul mâna pe mine. Nu mă scârbea ce se întâmpla, ba chiar mă excita atmosfera asta libertină. Dar voiam să fiu doar cu Detlef. Ne-am dus amândoi în- tr-o cameră alăturată. Ne-am mângâiat o vreme, pe urmă ne-am dezbrăcat. Deodată ne-am pomenit cu Jürgen în cameră. Stătea şi ne privea. Atât. Nu m-a deranjat prea tare, pentru că în casa aia lumea era total lipsită de inhibiţii şi, în fond, Jürgen ne plătea. Speram doar să nu se dea la noi.

Dar Jürgen nu făcea decât să se uite la noi. în timp ce am făcut dragoste cu Dedef, el s-a masturbat. După aceea n-am mai stat mult, pentru că trebuia să ajung acasă. Când am plecat, Jürgen i-a strecurat lui Dedef o bancnotă de o sută de mărci.

Jürgen a devenit unul dintre principalii noştri clienţi. Era bisexual. De cele mai multe ori ne duceam la el împreună. Atunci eu mă ocupam de el sus, iar Dedef jos. Primeam întotdeauna o sută de mărci pentru asta. Câteodată mergea doar unul din noi. Pentru şaizeci de mărci. Sigur, Jürgen era şi el un client şi, ca atare, îl suportam aproape la fel de greu ca pe toţi ceilalţi. Dar era

singurul client pentru care simţeam, cum să spun, chiar un fel de prietenie. Oricum, îl respectam. Era o plăcere să stai de vorbă cu el, pentru că avea întotdeauna idei grozave şi pricepea totul perfect. Se descurca foarte bine în societatea asta în care trăiam cu toţii.

Cel mai mult admiram la el faptul că ştia să umble cu banii. Eram fascinată când îmi povestea cum îşi investea banii şi cum ajungeau să se înmulţească aproape automat. Pe lângă asta, era extrem de generos. Cei care luau parte la orgii nu cred că primeau bani pentru asta, dar într-o zi am văzut cum unul dintre tinerii de acolo i-a cerut câteva mii de mărci pentru un Mini Cooper. Jürgen n-a stat mult pe gânduri, i-a scris un cec şi i-a spus:

— Poftim, ia-ţi un Mini Cooper.

Jürgen era singurul client la care mă mai duceam chiar dacă nu aveam treabă cu el. Uneori îmi petreceam seara pe acolo ui- tându-mă la televizor, şi atunci lumea asta nu mi se mai părea atât de nasoală.

Dedef şi cu mine mergeam iarăşi în locurile unde se adunau daviştii. Discotecile pentru adolescenţi normali nu ne mai interesau. Când nu eram la Bahnhof Zoo, mă învârteam prin staţia de metrou Kurfurstendamm. Pe peron se strângeau adesea vreo sută de davişti. Veneau pe aici dealeri, dar şi clienţi care se specializaseră pe davişti. înainte de toate însă, staţia de metrou era un loc de întâlnire, unde puteai să te vezi şi s-o arzi împreună.

Eu umblam de la un grup la altul şi trăncăneam cu toţi. Când mă învârteam aşa printre ceilalţi davişti, chiar mi se părea că sunt cineva. Umblam pe peronul ăla ca un star printre staruri. Vedeam câte o bunicuţă care, venind de la Wertheim sau de la Bilka cu nu ştiu câte pungi de plastic, ne privea cu ochii bulbucaţi de groază, şi mă gândeam că noi suntem din altă ligă. Sigur, noi duceam o viaţă foarte dură, puteam muri de pe o zi pe alta şi ştiam că o să ne prăpădim cât de curând. Dar era alegerea noastră. Mie, cel puţin, îmi plăcea să trăiesc aşa. Mă gândeam la banii pe care îi câştigam. Aveam nevoie de o sută

de mărci pe zi numai pentru dava. Dacă puneam la socoteală şi celelalte cheltuieli, spărgeam cu totul vreo patru mii de mărci pe lună. Păi, atâta câştiga un director de firmă. Iar eu făceam banii ăştia la paişpe ani. Sigur că era naşpa să faci trotuarul. Dar, dacă eram pe H, nu mă deranja prea tare. în fond, de cele mai multe ori îi trăgeam în piept pe clienţi. Eu nu prestam nici pe departe de banii pe care mi-i dădeau ei. De asemenea, eu stabileam condiţiile, iar prima dintre ele era că nu mi-o pun.

Printre noi erau şi davişti care spuneau că au nevoie de patru grame de H pe zi. Patru grame te costau pe atunci între cinci sute şi opt sute de mărci. Iar ei strângeau suma asta aproape zi de zi. Aşa că ăştia câştigau mai mult decât orice director general, fără să-i prindă gaborii. Iar eu puteam să mă duc oricând la staţia de metrou Kurfurstendamm şi să stau la taclale cu oamenii ăştia, care erau adevărate vedete.

Cam astea erau sentimentele şi gândurile mele prin februa- rie-martie 1977, cel puţin atunci când eram pe val. Altfel, nu-mi mergea prea bine, dar mai aveam până să mă duc complet la fund. Puteam încă să mă mint, să-mi fac tot felul de iluzii. îmi intrasem cu totul în rolul de davistă. Mă simţeam foarte cool. Nu îmi mai era teamă de nimic.

Odinioară, când nu eram pe dava, mi-era frică de orice. De tatăl meu, pe urmă de prietenul mamei mele, de jaful ăla de şcoală şi de profesori, de administratorii de bloc, de poliţia rutieră şi de controlorii din metrou. Acum mă simţeam intangibilă. Nu îmi mai păsa nici măcar de poliţiştii în civil care ne dădeau târcoale prin gară. La fiecare razie am scăpat ca floarea.

în perioada asta am avut contacte şi cu davişti pe care îi admiram pentru felul în care ştiau să se controleze. De exemplu, Atze şi Lufo. Atze fusese primul meu prieten, un băiat de care mă îndrăgostisem lulea şi singurul cu care avusesem o relaţie mai strânsă înainte de Detlef. Lufo făcuse parte în 1976, ca şi Atze, din gaşca noastră de

fumători de haşiş din Sound. Atze şi cu Lufo se apucaseră de H cu puţin înaintea mea. Acum locuiau într-un apartament foarte frumos, aveau un pat franţuzesc foarte mare, o canapea cu fotolii şi mochetă pe jos. În plus, Lufo avea un job adevărat, era ajutor la Schwarzkopf. Cei doi spuneau că nu ar fi fost niciodată dependenţi fizic de heroină şi că uneori stăteau o lună, chiar două, fără să se înţepe, îi credeam, deşi, când îi vedeam, erau mai totdeauna prăjiţi.

Atze şi Lufo chiar erau nişte modele pentru mine. Nu voiam să ajung din nou în halul în care fusesem înainte de prima dezintoxicare. Şi credeam că Dedef şi cu mine am putea să ne tragem şi noi o locuinţă din asta cu pat franţuzesc, canapea şi mochetă dacă am şti să ne controlăm, ca Atze şi Lufo.

În plus, cei doi nici nu erau aşa de agresivi ca alţi davişti. Atze avea o prietenă foarte cool, Simone, care nu lua H deloc. Cu toate astea, se înţelegeau, ceea ce mie mi se părea extraordinar. Îmi plăcea să mă duc pe la ei, şi uneori, când mă certam cu Dedef, dormeam pe canapeaua lui Lufo.

Într-o seară m-am întors acasă şi, fiind binedispusă, m-am dus la mama în sufragerie. Când m-a văzut, mi-a înmânat ziarul, iară să scoată un cuvânt. Bănuiam deja despre ce e vorba. Aşa făcea ea când mai apărea câte o ştire despre vreunul care murise din cauza heroinei - îşi lua aerul ăsta grav şi îmi dădea ziarul fără să spună o vorbă. Mă enerva când făcea aşa. Nu voiam să citesc chestiile astea. Totuşi, am luat ziarul şi am citit: „Andreas W., un ucenic sticlar în vârstă de 17 ani, voia să renunţe la droguri. Prietena sa, cu un an mai tânără, care făcea şcoala de asistente medicale, a vrut să îl ajute, dar totul a fost în zadar, în apartamentul său din cartierul Tiergarten, pe care tatăl lui i l-a amenajat cu multe mii de mărci, tânărul şi-a administrat o doză letală".

Mai întâi n-am avut nici o reacţie, pentru că nu-mi venea să cred. însă prea se potrivea totul: apartamentul,

ucenic sticlar, prietenă, Andreas W. Adică Andreas Wiczorek, căruia noi îi spuneam Atze.

Ce căcat, mi-am zis. Mi s-a uscat gâtlejul şi, peste câteva secunde, mi s-a făcut rău. Mă lua fiorul la gândul că Atze îşi trăsese doza de aur[1]. Tocmai Atze, care spunea că nu ştia ce-i aia dependenţă. Nu voiam să îi arăt mamei ce lovitură era asta pentru mine. Ea habar n-avea că eram din nou pe dava. Am luat ziarul şi m-am dus la mine în cameră.

Nu îl mai văzusem pe Atze de ceva vreme. Acum citeam în ziar ce se întâmplase cu el în ultimele zile. Îşi injectase deja cu o săptămână în urmă o supradoză şi ajunsese la spital. După asta, prietena lui, Simone, şi-a tăiat venele. Au fost salvaţi amândoi. Cu o zi înainte să moară, a mers la poliţie şi i-a turnat pe toţi dealerii pe care îi cunoştea. Le-a dat în gât chiar şi pe „Gemene”, cum li se spunea - două fete care nu vindeau decât dava de cea mai bună calitate. După aceea a scris o scrisoare de adio, care era reprodusă în ziar: „O să îmi pun acum capăt zilelor, pentru că un davist aduce rudelor şi prietenilor săi numai supărare, griji, amărăciune şi disperare. El nu se distruge doar pe sine, ci îi devastează şi pe cei din jur. Vreau să le mulţumesc iubiţilor mei părinţi şi bunicii mele. Fizic, sunt o epavă. Să fii davist e cea mai mare porcărie. Dar cine îi împinge pe tinerii care vin pe lume plini de viaţă şi de speranţă să se nenorocească în felul ăsta? Scrisoarea aceasta este un avertisment pentru toţi cei care ajung să se întrebe la un moment dat: «Să încerc şi eu o dată?» Proştilor, uitaţi-vă la ce mi s-a întâmplat mie. Acum, Simone, nu o să mai ai nici o grijă. Adio”.

Stăteam în pat şi mă gândeam: „Ăsta a fost, aşadar, primul tău prieten. Acum, e într-un sicriu.” Nici nu puteam să plâng. Eram incapabilă să simt ceva. Parcă eram moartă.

1 în argoul german, sintagma *goldener Scbuss* desemnează injectarea deliberată sau involuntară - a unei supradoze letale (n. trad.).

Când m-am dus a doua zi prin locurile unde se strângeau daviştii, nu plângea nimeni după Atze. Pe acolo nu se plângea, în schimb, unii erau foarte supăraţi pe el. Pentru că turnase nişte dealeri buni, care vindeau marfă curată şi care acum erau deja în puşcărie, dar şi pentru că Atze le datora o groază de bani multora dintre cei care veneau acolo.

Chestia cea mai nebunească din povestea asta cu Atze a fost că prietena lui, Simone, care nu băgase H în viaţa ei şi care tot încercase să-l fiică să se lase, a început să se injecteze şi ea la o săptămână de la moartea lui. Câteva săptămâni mai târziu s-a lăsat de şcoala de asistente medicale şi a început să facă trotuarul.

Lufo a murit la nici un an după aceea, în ianuarie 1978, tot din cauza unei supradoze de heroină.

Odată cu moartea lui Atze, a dispărut sentimentul ăla că poţi fi un davist isteţ, care ştie cum să umble cu davaua. În gaşca noastră, în care toată lumea îl cunoscuse pe Atze, au apărut frica şi neîncrederea. înainte, când ne trăgeam împreună în venă şi nu erau destule seringi, fiecare voia să fie primul. Acum, deodată, fiecare voia să fie al doilea. Nimeni nu spunea că i-ar fi frică. Dar ne era o frică nebună că marfa ar putea fi prea curată, prea tare sau, dimpotrivă, lungită cu stricnină sau cu vreo altă otravă. Pentru că se putea muri nu numai dintr-o supradoză, ci şi dacă davaua era prea curată sau prea murdară.

Aşa că, din nou, totul era cât se poate de naşpa. În fond, lucrurile erau aşa cum le prezentase Atze în scrisoarea lui de adio. între timp, eu o înnebuneam şi pe mama. Iar mă întorceam acasă când aveam eu chef. Şi mama era întotdeauna trează atunci când soseam. După ce ajungeam acasă, înghiţea nişte pastile de Valium, ca să poată dormi câteva ore. Cred că nu se mai descurca fără Valium.

Eram tot mai sigură că o să sfârşesc şi eu la fel ca Atze. Câteodată mai apărea o luminiţă la capătul tunelului,

iar atunci mă agăţam de dramul ăsta de speranţă. Asta se putea întâmpla chiar şi la şcoală. Era acolo un profesor care îmi plăcea, domnul Miicke. Cu el simulam diverse situaţii cu care se confruntă în mod normal tinerii. De exemplu, un interviu în vederea angajării. Unul dintre noi îl juca pe şef, celălalt pe cel care căuta de lucru. La simularea asta, nu-l lăsam pe şef să-mi spună mie ce să fac. îl combăteam cu propriile lui arme, iar băiatul care juca rolul şefului se fâstâcea destul de repede. M-am gândit că aş putea să mă impun şi în viaţa reală în felul ăsta.

Cu domnul Miicke ne-am dus la un centru de orientare profesională. Dar, mai întâi, am văzut o paradă militară a Aliaţilor. Băieţii au vorbit non-stop despre tancurile care defilau şi despre tehnologia lor meseriaşă. Mie îmi era lehamite de tehnologia aia, care făcea un zgomot asurzitor şi nu avea alt scop decât să omoare oameni.

în schimb, la centrul de orientare profesională mi-a plăcut foarte mult. Am citit tot felul de lucruri despre meseria de îngrijitor de animale. A doua zi m-am dus din nou acolo împreună cu Detlef şi mi-am făcut fotocopii după tot ce aveau despre îngrijitorii de animale. Detlef s-a informat şi el despre câteva profesii care l-ar fi putut interesa. Ca şi mine, era atras de joburile legate de agricultură şi creşterea animalelor. Am stat şi am citit totul atât de interesaţi, încât era să uităm că trebuia să mai facem rost de bani pentru doza următoare. Când am ajuns la Bahnhof Zoo şi am început să ne învârtim prin gară în căutarea unor clienţi, cărând după noi pungile de plastic pline cu fotocopii de la centrul de orientare profesională, toată treaba asta ni s-a părut deodată ireală. Dacă o ţineam aşa, nu terminam nici amărâta aia de *Hauptschule*.

în ziua următoare, în drumul spre şcoală, am cumpărat ultimul număr din *Playboy* din staţia de metrou Moritzplatz. Luam revista pentru Detlef, care o găsea foarte cool, dar înainte să i-o dau mă mai uitam şi eu pe ea.

Astăzi nu pot să înţeleg absolut deloc de ce ne plăcea nouă tocmai *Playboy*. Dar, pe atunci, revista asta însemna pentru noi o lume curată. Sex curat. Fete frumoase, care nu aveau probleme. Fără poponari, fără clienţi. Tipii din revistă fumau pipă, aveau maşini sport şi, bineînţeles, o grămadă de bani. Iar fetele şi-o trăgeau cu ei din plăcere. Detlef mi-a spus odată că toate astea erau nişte minciuni, dar tot voia să aibă *Playboy*-ul.

Am citit în dimineaţa aceea în metrou o scurtă povestire din revistă. Nu înţelegeam chiar tot, pentru că eram încă pe valul dozei de dimineaţă. Dar atmosfera povestirii mi-a plăcut. Totul se petrecea undeva departe, sub un cer albastru şi un soare puternic şi chestii de-astea. Când am ajuns la un pasaj în care o fată drăguţă aştepta, foarte neră bdătoare, ca prietenul ei să se întoarcă de la lucru, am izbucnit în plâns. Nu m-am putut opri până când am ajuns în staţia Wutzkyallee, unde am coborât.

La şcoală nu am făcut decât să visez cum ar fi să mă aflu cu Dedef undeva foarte departe. Când l-am întâlnit la gară du- pă-amiază, i-am povestit toate astea. Mi-a zis că avea un unchi şi o mătuşă care locuiau în Canada, pe malul unui lac imens, şi că de jur împrejur nu erau decât păduri şi câmpuri de cereale. Detlef era sigur că ne-ar fi primit la ei. Mi-a spus să îmi termin şcoala mai întâi. între timp, el ar pleca în Canada de unul singur ca să îşi caute un job (cică asta era floare la ureche acolo) şi, până veneam şi eu, el putea deja să cumpere sau să închirieze o cabană din lemn în care să stăm.

I-am zis că, indiferent ce-am face, eu voiam neapărat să-mi termin şcoala. De altfel, mi se părea că lucrurile mergeau tot mai bine la şcoală. I-am spus că nu mai vreau să mă gândesc aiurea la un viitor incert şi că o să fiu atentă la ore, ca să am o medie cât mai bună când voi absolvi şcoala.

Detlef a plecat cu un client, eu am rămas pe loc. Deodată m-am pomenit cu doi tipi în spatele meu, care m-au întrebat ce caut acolo. Am ştiut imediat că erau poliţişti în civil. Nu încăpusem niciodată pe mâna poliţiei şi nu îmi

era frică de gabori, pentru că până atunci mă lăsaseră mereu în pace. De-acum făceam deja de câteva luni trotuarul la Bahnhof Zoo, la fel ca alte fete de vârsta mea. Gaborii veneau pe aici zi de zi. Dar nu se legau decât de străinezi, care mai aduceau o sticlă de rachiu sau un cartuş de ţigări din Berlinul de Est. Pe ăştia îi vânau în draci.

Aşadar, poliţaii voiau să ştie ce fac acolo. Le-am răspuns, cu mult calm:

— Îl aştept pe prietenul meu.

— Faci trotuarul? m-a întrebat unul din ei.

— Nu, ce vreţi să spuneţi? m-am mirat eu. Aşa arăt eu?

M-au întrebat câţi ani am. Paişpe, am spus eu. Au vrut să-mi
vadă actul de identitate, dar aşa ceva primeai abia la şaişpe ani. Aşa că le-am explicat chestia asta. Unul din poliţişti, care părea să fie cel mai mare în grad, mi-a zis apoi:

— Dă-mi puţin punga aia a ta de plastic.

Mai întâi mi-a scos din pungă lingura. M-a întrebat ce fac cu ea.

— O folosesc ca să-mi mănânc iaurtul.

După aia a scos însă hârtia igienică în care erau seringa şi restul tacâmului. Cu asta mi s-a înfundat. M-au dus la secţia de poliţie a gării. Nu mi-era frică. Ştiam că nu puteau să bage la pârnaie o fată de paisprezece ani. Dar mi-era ciudă că mă săl- taseră. Ce nenorociţi!

M-au închis într-o celulă care se afla chiar lângă biroul la care stătea şeful de post. Eram atât de sigură pe mine, încât nici nu am încercat să scap de davaua pe care o aveam în buzunarul mic al jeanşilor. Aşa ceva chiar nu puteam să fac, să arunc davaua pentru care muncisem. După aceea a venit o poliţistă. A trebuit să dau totul jos de pe mine, chiar şi cămaşa şi chiloţii. Tipa m-a inspectat în fiecare gaură şi, în cele din urmă, a descoperit heroina din buzunarul jeanşilor.

Un poliţist bătea totul la maşina de scris, menţionând până şi ultimele amănunte. O copie a procesului-verbal a ajuns într-un dosar gros. Acum eram o narcomană trecută în acte, nu doar una presupusă prin vreo statistică. Poliţiştii s-au purtat, de fapt, foarte frumos cu mine. Numai că toţi îmi băgau cam acelaşi text tâmpit: „Măi fetiţo, ce faci? Nu ai decât paişpe ani, eşti aşa de tânără şi de drăguţă, nu-ţi dai seama că ai să mori?”

A trebuit să le dau numărul de telefon de la locul de muncă al mamei. Unul dintre ei a ieşit ca să vorbească cu ea. Mama a venit pe la cinci şi jumătate, după slujbă. Era foarte tensionată. A început să discute cu poliţiştii, care, oricum, nu îi serveau decât textele lor învăţate pe dinafară.

— Of, copiii ăştia, le-a spus ea. Nu mai ştiu ce să mă fac cu ea. Am fost alături de ea când s-a lăsat. Dar s-a apucat din nou şi nu vrea deloc să renunţe la droguri.

Asta chiar că mi s-a părut culmea: nu vrea deloc să renunţe la droguri. Mama habar n-avea ce făceam eu, habar n-avea cum venea toată treaba cu heroina. Sigur că voiam să mă las. Dar cum? Mi-ar fi plăcut să-mi explice ea cum să fac asta, dacă le ştia pe toate atât de bine. Când am ieşit, a început să mă ia la întrebări.

— Ia zi, pe unde ai umblat iar?

— Ce nu înţelegi, eram la gară.

— Acolo nu ai ce să cauţi.

— L-am aşteptat în gară pe Dedef, nici atât nu mai am voie?

Ea mi-a zis că nu ar trebui să mă mai văd cu „golanul ăla
şomer şi asocial”. Şi, pe urmă, m-a întrebat:

— Faci cumva trotuarul?

— Ai înnebunit? am urlat la ea. Dacă mai zici asta vreodată. .. De ce aş face trotuarul, zi-mi şi mie! Deci tu crezi că-s o curvă, nu?

A tăcut. Acum însă, chiar că mi-era teamă că n-o să mai am libertatea de până atunci. Şi, pe undeva, mă neliniştea şi tonul mamei, răceala ei faţă de mine. Mi-era teamă că, de acum înainte, mă va lăsa şi ea baltă, că a renunţat, că nu o să mă mai ajute. Dar, m-am gândit eu apoi, cum ar fi putut ea să mă ajute, când tot ce-mi spunea era: „Nu te mai duce la gară", „Nu te mai întâlni cu derbedeul ăla de Dedef'.

M-am dus acasă cu mama. Dar n-aveam dava pentru a doua zi. Dimineaţa, mama m-a sculat şi, după ce s-a uitat la mine, a spus:

— Ce ochi ai, fetiţo! Sunt complet goi. Nu mai văd în ei decât frică şi disperare.

După ce mama a plecat la lucru, m-am uitat în oglindă. Vedeam, pentru prima dată, cum îmi arătau ochii când eram în sevraj. Nu mai erau decât pupilele. Negre de tot şi parcă opace, într-adevăr, fără nici o expresie. M-au luat căldurile. Mi-am dat cu apă rece pe faţă. După aia m-a apucat frigul şi m-am băgat în cada plină cu apă fierbinte. Nici nu mai aveam curaj să ies de acolo, pentru că afară era mult prea frig. Tot lăsam să curgă apă fierbinte în cadă. Trebuia să rezist cumva până la prânz. Pentru că dimineaţa nu găseai nici un client la gară şi nici pe cineva care $ă-ţi facă cinste cu o doză. Dimineaţa nu avea nimeni dava. în general, era greu să mai găseşti pe cineva care să-ţi dea aşa, moca, nişte dava. Pe Axei şi Bernd nu mai puteam conta: de la o vreme, le mergea cam prost la produs, aşa că ţineau pentru ei fiecare sfert pe care puneau mâna. Chiar şi Dedef devenise foarte zgârcit cu marfa pe care o avea. Iar ceilalţi din lumea noastră, ăia mai degrabă şi-ar fi aruncat da- vaua în canal decât să-ţi ţie dea ceva.

Când starea de sevraj a început să se accentueze, m-am urnit cu greu din cadă şi m-am dus să caut nişte bani prin casă.

Sufrageria era întotdeauna încuiată - asta graţie lui Klaus, prietenul mamei mele, care susţinea că îi distrug plăcile.

Dar mă prinsesem de mult cum pot să deschid uşa, folosindu-mă de un umeraş. în sufragerie nu era nici un ban. Pe urmă, mi-am adus aminte de doza de bere de pe dulapul din bucătărie. Mama strângea în ea monede noi de cinci mărci.

Ţineam doza aia grea de bere în mână şi tremuram toată, poate nu numai fiindcă eram pe *turkey*, ci şi pentru că aveam de gând s-o fur pe mama. Nu ajunsesem niciodată atât de departe. întotdeauna mi se păruse că pur şi simplu n-ai voie să foci aşa ceva. în privinţa asta, mă deosebeam de alţi davişti. Bernd, de exemplu, prietenul lui Detlef, a cărat încet-încet totul din casa părinţilor lui. Televizorul, cafetiera, maşina electrică de feliat pâine, chiar tot ce putea fi vândut pentru câteva mărci, doar ca să-şi ia dava. Eu făcusem nişte bani vânzân- du-mi bijuteriile şi aproape toate plăcile, dar nu înstrăinasem lucrurile altora.

Am deşertat monedele de cinci mărci din doza de bere. Preţul sfertului de gram tocmai scăzuse cu cinci mărci, de la patruzeci la treişcinci de mărci. îmi trebuiau deci şapte monede de cinci mărci. Am făcut o socoteală. Cum cei mai mulţi clienţi îmi dădeau în continuare patruzeci de mărci, rămâneam în fiecare zi cu o monedă de cinci mărci. Deci puteam să pun înapoi cinci mărci pe zi. într-o săptămână aş fi pus deja totul înapoi, iar mama probabil că nici n-ar fi observat. Aşa că am plecat cu cele şapte monede de cinci mărci spre locul unde se întâlneau daviştii dimineaţa, lângă cantina Universităţii Tehnice. Am cumpărat marfa şi, pentru că nu mai suportam se- vrajul, mi-am înfipt doza în toaleta de acolo.

Mama îmi controla acum braţele în fiecare seară, aşa că mai nou îmi trăgeam doza în mână. întotdeauna în acelaşi punct. După o vreme, ajunsesem să am o pată cum vezi la merele bătute. Mamei i-am povestit că mă lovisem foarte tare şi că rana se vindecă mai greu. într-o zi, mama a fost pe faţă şi a ginit urma proaspătă lăsată de ultima înţepătură.

— Da, aşa e, am spus eu. Azi am luat şi eu ceva. Nu mă mai înţep decât foarte rar, aşa că nu-mi face deloc rău.

Mama m-a bătut. M-a bătut pe bune. Nu ra-am apărat. Nu prea mă mai afecta aşa ceva. Oricum, mă trata ca pe ultima lepădătură, folosea orice prilej ca să-mi arate în ce hal ajunsesem. Instinctiv, făcea exact ce trebuia. Pentru că un davist trebuie să ajungă în rahat până peste cap, să cadă în cea mai neagră disperare, ca să fie pregătit să se gândească serios la o schimbare. Atunci, fie se sinucide, fie încearcă să folosească momentul ca să scape de dava. Sigur că, la vremea aceea, mai aveam mult până să înţeleg lucrurile astea.

Speranţele mamei se legau de altceva. La începutul vacanţei de primăvară urma să mă duc la bunica şi la verii şi verişoarele mele la ţară, în Hessen, şi să stau acolo patru săptămâni, poate şi mai mult. Nu mai ştiam dacă să mă bucur sau să-mi fie teamă de despărţirea de Detlef şi de droguri. De fapt, eu eram ca o frunză în vânt, o lăsam pe mama să hotărască pentru mine. Totuşi, am insistat ca Detlef să doarmă cu mine în noaptea dinaintea plecării.

în acea ultimă noapte petrecută în Berlin, am început să sper din nou. După ce am făcut dragoste cu Detlef, i-am spus:

— Ascultă, în fond, am făcut întotdeauna totul împreună, în următoarele patru săptămâni, eu chiar vreau să mă las. N-o să mai am o şansă ca asta. Şi aş vrea să te laşi şi tu. Când mă întorc, o să fim amândoi *clean* şi o să începem o viaţă nouă.

Detlef mi-a spus că da, sigur, o să se lase. Că se gândise şi el la acelaşi lucru. Ştia şi

cum să fiică rost de Valeron. Şi voia să-şi găsească şi de lucru, iar de mâine sau poimâine se gândea să nu mai meargă la produs

.în dimineaţa următoare, înainte să pornesc spre bunica şi spre o lume nouă, mi-am băgat o ultimă doză, una babană. Când am ajuns acolo, încă nu prea aveam simptome de sevraj. Dar mă simţeam ca un corp străin în lumea aia ca de poveste din bucătăria ţărănească a bunicii. Totul mă scotea din minţi. M-am enervat atunci când verişorul meu cel mic a vrut să se aşeze la mine în poală - verişorul cu care mă jucasem încă de când era bebeluş. Mă enerva buda ţărănească, deşi data trecută mi se păruse atât de romantică.

A doua zi dimineaţa, simptomele sevrajului au început să se facă simţite tot mai acut. M-am strecurat din casă şi m-am dus în pădure. Mă enerva cântatul păsărilor şi m-am speriat de un iepure. M-am căţărat pe un buştean mai înalt. Nici n-am reuşit să-mi fumez ţigara până la capăt. îmi venea să mor acolo. După o vreme m-am târât înapoi acasă şi m-am băgat în pat. I-am spus bunicii că aş avea gripă sau ceva de genul ăsta. A căutat să mă consoleze, dar nu părea s-o îngrijoreze prea tare starea mea deplorabilă.

Deasupra patului meu era un poster. Un desen cu o mână de schelet care ţinea o seringă. Iar dedesubt stătea scris:„Acesta este sfârşitul. La început a fost curiozitatea”.

Verişoara mea mi-a zis că primise posterul la şcoală. Eu nu ştiam că mama îi spusese bunicii că eram dependentă de droguri. Mă uitam fix la seringa aia din poster. Doar la seringă. Nu mai vedeam nici literele şi nici mâna de schelet. îmi închipuiam că în seringa aia era un sfert de dava de cea mai bună calitate. Seringa ieşea din poster şi se îndrepta spre mine. Ore în şir am stat cu ochii pironiţi pe posterul ăla nenorocit. Mai să înnebunesc.

Verişoara mea venea deseori la mine în cameră şi se prefăcea că nu vede ce-i cu mine. îmi tot punea casete cu muzică din aia pentru *teenie-boppers*, crezând, probabil, că asta m-ar putea destinde. Sigur că, dacă stau să mă gândesc acum, e în-duioşător cum îmi purtau toţi de grijă

.Prima zi de sevraj nu se mai termina. Când am aţipit, l-am visat pe un tip care se învârtea prin cercurile noastre din Berlin. Ăsta era atât de terminat de la dava, încât avea peste tot răni deschise. Putrezea de viu. Picioarele îi erau ca de mort, negre de tot. Abia mai putea să meargă. Dacă stăteai la doi metri de el, puţea de te trăsnea. Când îi spunea cineva să se ducă la spital, râmjea, şi atunci expresia lui aducea cu cea a unui cap de mort. Ăsta chiar că nu mai aştepta decât moartea. La el mă gândeam atunci când nu mă holbam la poster sau când nu eram pe jumătate leşinată de durere. Totul a fost ca la prima dezintoxicare: transpiram, puteam, boram.

în dimineaţa următoare, n-am mai rezistat. M-am târât până la telefonul public din sat şi am sunat-o pe mama. Am plâns amarnic şi am implorat-o să mă lase să mă întorc la Berlin. Mama a fost foarte rece cu mine. Mi-a spus:

— Aha, ţi-e rău? Ziceai că nu te-ai mai drogat decât din când în când. Păi, atunci nu poate să-ţi fie chiar atât de rău.

Până la urmă, n-am mai rugat-o decât să-mi trimită nişte somnifere cu poşta rapidă. Ştiam că într-un orăşel din apropiere se găsea dava. Descoperisem asta ultima oară când fusesem la bunica. Dar nu aveam puterea să ajung până acolo. Şi, oricum, nu cunoşteam pe nici unul dintre daviştii din orăşelul ăla. Dacă un davist iese din cercul lui de cunoscuţi, este complet izolat şi neajutorat.

Din fericire, sevrajul a durat, şi de data asta, doar patru zile. După ce a trecut, mă simţeam complet vlăguită şi goală pe dinăuntru. Nici măcar nu mă bucuram că scăpasem de toată otrava din corpul meu. îmi era greaţă de Berlin, dar nu mă simţeam acasă nici în satul bunicii. Mi-am zis că n-aveam ce face, că nu mai exista nici un loc unde să mă simt în largul meu, şi am încercat să nu mă mai gândesc la asta.

Ca să mă ameţesc cât de cât, băgăm somniferele trimise de mama - cu mare întârziere, de altfel - şi cidru la

greu, care se găsea din belşug în beciul bunicii. M-am apucat să mănânc ca sparta. începeam dimineaţa cu patru sau cinci sendvişuri, iar în cursul după-amiezii înfulecam între douăsprezece şi cincisprezece chifle cu marmeladă. Noaptea mă duceam la etajera imensă pe care erau înşirate borcanele cu compot de prime, piersici şi căpşuni. îmi mai puneam şi smântână pe deasupra. Oricum, nu puteam să adorm înainte de două, trei noaptea.

Am pus, într-un timp foarte scurt, zece kilograme. Rudele mele se bucurai văzând cum mi se revărsa burta peste pantaloni şi cum curii mi se făcea tot mai barosan. Doar braţele şi picioarele îmi rimăseseră la fel de subţiri ca la început. Pentru mine, toate astei nu contau deloc. Acum dădusem în bulimie. Foarte curând, jeanşii mei mulaţi nu m-au mai încăput. Verişoara mea mi-a dat o pereche de pantaloni lălâi în carouri, de felul celor pe care îi purtasem la Berlin până la vârsta de unsprezece ani. Mă durea în cot. Treptat, am început să mă obişnuiesc din nou cu viaţa copiilor din sat. Dar simţeam că toată chestia asta nu era pe bune. Era doar un trip, un film foarte frumos, care avei să se termine cât de curând.

Nu am vorbit deloc cu ceilalţi despre droguri şi, în curând, am ajuns să nu mă mai gândesc la ele. Nu voiam să-mi stric filmul ăsta frumos. La scurt timp după ce îmi trecuse sevrajul, îi scrisesem o scrisoare lui Detlef şi băgasem în plic douăzeci de mărci, de care »ă-mi trimită nişte dava. Aşadar, asta îi scriam eu lui Detlef, pe care îl rugasem să se lase. Până la urmă însă, nu am mai trimis scrisoarea aia, pentru că mi-am zis că Detlef oricum n-o să-mi trimită nimic şi o să ţină cele douăzeci de mărci pentru el.

Am vizitat împreună cu verişoara mea cetăţile şi castelele din împrejurimi şi am reînceput să călăresc aproape zilnic. Mă duceam cu ceilalţi copii la cariera de piatră, care îi aparţinuse cândva bunicului meu. O vânduse ca să se beţivănească, şi a ţinut-o aşa până băutura l-a

băgat în mormânt. Mda, mama nu avusese o copilărie prea fericită.

Bunica îmi povestise că undeva în cariera de piatră era o uşă de metal în spatele căreia s-ar afla nişte documente vechi ale familiei noastre. Am căutat aproape în fiecare seară uşa aia. Uneori itiuncitorii uitau să scoată din contact cheia de la excavator, şi atunci ne plimbam cu excavatorul prin carieră. Treptat, m-am apropiat din nou de verişoara mea, care era de aceeaşi vârstă cu mine. I-am povestit de iubirea mea pentru Detlef, aşa, de parcă ar fi fost o poveste de dragoste absolut normală între doi adolescenţi. I-am spus şi că mă culcam cu el, iar verişoara mea nu găsea că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Ea mi-a povestit că vara venea mereu pe acolo un tânăr din Düsseldorf care făcea camping. Ei îi plăcuse de el. Dar pe urmă s-a dat la ea, şi atunci i-a dat cu flit. Oare se comportase prosteşte?

Nu, i-am spus eu, era absolut normal să nu mai vrea să aibă de-a face cu băiatul ăla. Era mai bine să se păstreze pentru cel cu care chiar voia să fie împreună în viitor. Verişoara mea, dar şi toate prietenele ei, veneau la mine ca să le sfătuiesc cum să se poarte cu băieţii. Le spuneam ce să facă şi, mai ales, ce să nu facă. Şi că nu trebuiau să ia lucrurile astea chiar aşa în serios. Problemele cu care veneau la mine mi se păreau atât de copilăreşti. Dar nu-mi pierdeam răbdarea, le ascultam şi aveam întotdeauna un sfat la îndemână. Eram foarte tare atunci când era vorba de problemele altora. Numai cu ale mele nu o scoteam deloc la capăt.

într-o seară m-a sunat Detlef. M-am bucurat enorm. Mi-a spus că tocmai era la un client şi că de-asta putea să mă sune. Am trăncănit la nesfârşit, căci era un client foarte generos. I-am povestit că trecusem printr-un sevraj cumplit. Că, de data asta, am crezut că o să înnebunesc. El mi-a spus că încă nu se lăsase. Că făcuse rahatul praf. I-am zis că mă bucuram foarte mult să-l aud şi l-am întrebat dacă nu voia să-mi mai scrie din când în

când, aşa cum promisese. Dedef mi-a spus că n-avea chef să scrie, dar că o să mă sune când mai ajungea la clientul ăsta.

După ce am vorbit cu el la telefon, am simţit din nou că eram ca şi măritată cu Dedef. Eram sortiţi să fim împreună, orice tâmpenii făcea. Când eram seara în pat, petreceam întotdeauna câteva minute gândindu-mă doar la el. Era ca o rugăciune. Şi număram zilele până când voi ajunge iarăşi alături de el.

Primeam regulat bani de la bunica. îi strângeam, deşi nu mi-era prea clar ce o să fac cu ei. Când am avut patruzeci de mărci la un loc, am ştiut pentru ce erau banii ăia. Eram foarte mândră de astea patruzeci de mărci. Le-am ascuns. Patruzeci era cifra magică pentru mine. O doză costa de regulă patruzeci de mărci. De-asta le şi ceream clienţilor de obicei suma asta.

Când mi-am dat seama că, de fapt, mă învârteam în cerc, mi-am zis: „Nu-i cu putinţă aşa ceva, nici n-ai plecat de aici şi deja strângi bani pentru următoarea doză!" Apoi m-am dus să-mi cumpăr un tricou de douăzeci de mărci, ca să scad din cifra aia blestemată de patruzeci! Doar venisem aici ca să mă las o dată pentru totdeauna de heroină.

După ce au trecut cele patru săptămâni, m-a sunat mama şi m-a întrebat dacă nu vreau să stau mai mult. I-am spus, fără să stau pe gânduri: „Nu". Dacă m-ar fi întrebat: „Vrei să rămâi acolo toată viaţa?", poate că m-aş fi gândit mai bine. Dar aşa, totul fusese pentru mine un trip, care începuse îngrozitor şi se sfârşise nemaipomenit de blând şi frumos. Ştiam din capul locului că tripul ăsta n-avea cum să ţină mai mult de patru săptămâni. Acum voiam să mă întorc la Detlef, cu care mă simţeam ca şi măritată.

În ziua plecării mele, mi-am pus din nou ţoalele de davistă. Bunica şi verişoara mea au insistat degeaba să-mi pun pantalonii în carouri, care acum îmi veneau tocmai bine. M-am chinuit să trag pe mine jeanşii ăia strâmţi. Cusăturile pârâiau, fermoarul, oricât aş fi tras de el, nu se

mai închidea. Mi-am luat pe mine lunga mea jachetă bărbătească şi mi-am tras cizmele cu tocuri înalte. Deci, înainte să plec de la bunica, mi-am reluat lookul de davistă. M-am întors în Berlin cu pantalonii desfăcuţi.

A doua zi după-amiaza, m-am dus la Bahnhof Zoo. Detlef şi prietenul lui Bernd erau acolo. Al treilea din gaşca noastră, Axei, lipsea. M-am gândit că o fi cu vreun client.

Primirea pe care mi-au făcut-o băieţii a fost tare de tot. Se bucurau sincer că mă întorsesem. Desigur, mai ales Detlef. I-am spus:

— E, te-ai lăsat şi ai un job bun?

Am râs toţi trei.

— Şi Axei ce face? i-am întrebat.

Băieţii s-au uitat miraţi şi, după o vreme, Detlef m-a întrebat:

— Cum, încă nu ştii că Axei a murit?

În momentul ăla m-am simţit de parcă m-ar fi lovit ceva în moalele capului. La început nu am putut să mai respir. Le-am zis că bat câmpii, dar ştiam deja că spuneau adevărul.

Deci acum murise şi Axei. Axei, în a cărui locuinţă îmi petrecusem, în ultimele luni, mai toate nopţile din weekend împreună cu Detlef. Axei, care trăia în apartamentul ăla împuţit şi care schimba săptămânal aşternuturile din patul în care dormeam eu. Axei, căruia îi aduceam întotdeauna tâmpitul lui de ton şi care avea întotdeauna nişte iaurt Danone pentru mine. Singurul la care mă puteam duce cu toate problemele mele când mai aveam o ceartă cu Dedef. Singurul la care putea să mă duc şi să mă plâng în voie. Pentru că nu era niciodată agresiv sau afurisit, cel puţin nu cu cei din gaşcă.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat apoi.

— L-au găsit într-un WC public, cu acul înfipt în braţ, a spus Detlef.

Pentru cei doi băieţi, moartea lui Axei părea deja o chestie fumată. Ai fi zis că preferau să nu mai vorbească despre el.

Eu mă tot gândeam la tonul ăla idiot pe care îl cumpăram pentru el şi la faptul că n-o să-l mai cumpăr de acum încolo. Deodată mi-a trecut prin cap că Dedef nu mai avea acum unde să doarmă. I-am întrebat pe băieţi:

— Mai staţi în apartamentul lui Axei?

— Mama lui a dat deja apartamentul, mi-a răspuns Detlef. Eu locuiesc acum la un client.

— Ce căcat! am spus eu.

în clipa aia mi-am zis că l-am pierdut definitiv pe Dedef, că acum era al clientului ăluia. Vestea că Dedef stătea la un client m-a lovit aproape la fel de tare ca moartea lui Axei.

— Clientul ăsta e foarte OK, a spus Detlef. E încă tânăr, aşa, la vreo douăşcinci de ani. N-are pic de burtă. I-am povestit deja de tine. Poţi să dormi şi tu la el.

Dedef voia să cumpere nişte marfă. M-am dus cu el. Ne-am întâlnit cu câţiva davişti pe care îi ştiam, şi eu le spuneam tuturor: „Ce porcărie, povestea asta cu Axei!" Dar ăştia nu reacţionau în nici un fel. Aşa că mi-am spus mie însămi, de câteva ori: „Ce porcărie, povestea asta cu Axei!"

După aia ne-am dus la toaleta de la Biillowbogen, fiindcă Dedef voia să-şi înfigă doza imediat. Aşteptam ca Detlef să-mi ofere şi mie ceva din davaua lui. Asta pentru că atunci aş fi putut să-i spun „Nu", ca să-i arăt că eram tare şi că reuşeam să mă abţin. Dar Detlef nu mi-a oferit nimic. Chestia cu Axei mă dăduse cu totul peste cap. Când a început Detlef să fiarbă davaua, m-a apucat un chef nebun să mă înţep. Mă gândeam că o doză foarte mică n-are ce să-mi facă, dar că o să mi-i scoată din cap pe Axei şi pe clientul lui Dedef. L-am întrebat pe Dedef dacă îmi dă şi mie ceva.

— Băi, chiar vrei să-ţi bagi iar în venă? a răbufnit el. Parcă ziceai că te-ai lăsat.

— Sigur, bătrâne, m-am lăsat. Dar ştii cât de uşor e să te laşi. Că doar ai făcut-o şi tu câtă vreme eu am fost la ţară şi am stat *clean*, nu? Bătrâne, pe bune, după tot rahatul pe care l-am auzit aici, am nevoie de nişte dava.

— Păi logic că nu-i greu să te laşi. Aş fi putut s-o fac în fiecare zi. Numai că n-am avut chef. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te apuci şi tu din nou.

în timp ce abera aşa, s-a injectat şi mi-a lăsat şi mie puţin în seringă. După ce stătusem *clean* atâta timp, mi-a ajuns puţinul ăla ca să mă ia valul. Aproape că am uitat de povestea cu Axei.

De data asta a durat mult mai puţin până să ajung iarăşi complet dependentă. Mama habar n-avea. Ea se bucura că eram aşa grăsuţă şi, într-adevăr, n-am scăpat de kilogramele alea prea repede.

Ca să fiu cu Detlef, trebuia acum să mă duc deseori acasă la clientul lui, Rolf. Nu aveam nicăieri altundeva un pat al nostru. Nu l-am plăcut pe Rolf ăsta din capul locului. Era total îndrăgostit de Detlef. Şi, evident, era gelos pe mine. Când mă certam cu Detlef, Rolf era fericit şi îi lua lui partea. În momentele alea mă înfuriam de-a binelea. Detlef se purta cu Rolf cum te porţi cu o nevastă din aia supusă. îl trimitea să facă cumpărături, îl punea să gătească şi să spele vasele. Chestia asta iar mă enerva, pentru că mi-ar fi plăcut să fac eu cumpărăturile pentru Detlef şi să îi gătesc.

într-o zi i-am spus lui Detlef:

— Ştii, noi trei suntem ca un trifoi, dar foile nu merg deloc împreună.

Dedef mi-a zis că nu avea unde să doarmă în altă parte. Şi că, totuşi, Rolf era destul de OK. Oricum, marea majoritate a clienţilor erau mult mai enervanţi ca Rolf.

Dedef făcea cu Rolf ce voia. Urla la el şi îi spunea: „Zi mersi că stau la tine!" Detlef se culca cu el numai când avea nevoie urgent de bani. Patul nostru era în aceeaşi cameră cu patul lui Rolf. Când făceam dragoste, Rolf se uita la televizor sau se întorcea cu spatele. Era poponar

până în măduva oaselor şi nu voia să vadă cum mi-o pun cu Detlef. Eram toţi trei duşi rău de tot.

Mă măcina gândul că, până la urmă, Detlef o să ajungă şi el poponar. într-o noapte am crezut că sosise şi momentul ăsta şi că Detlef „sărise pârleazul". A trebuit să se ducă în pat la Rolf, pentru că nu mai avea bani. Eu eram în patul celălalt. Detlef stinsese lumina. Făcea asta întotdeauna când eu eram acolo şi el trebuia să îl satisfacă pe Rolf. Mi s-a părut că toată treaba durează cam mult, suspect de mult. Şi, la un moment dat, am avut impresia că îl aud pe Detlef gemând. M-am ridicat din pat şi am aprins o lumânare. Cei doi îşi făceau treaba sub pătură. Cred că se masturbau unul pe altul. Asta era împotriva înţelegerii mele cu Detlef. El n-avea voie să se lase atins.
Eram foarte furioasă. Atât de furioasă, încât nici n-am mai avut chef să-i spun lui Dedef să vină odată la mine. Am zis doar:

— Pun pariu că vă distraţi bestial!

Dedef nu a spus nimic, Rolf s-a înfuriat şi a stins din nou lumânarea. Dedef a rămas toată noaptea în patul lui Rolf. Iar eu am udat toată perna cu lacrimile mele. Plângeam fără să scot un sunet, pentru că nu voiam ca ăştia doi să-şi dea seama cât de mult sufeream. A doua zi dimineaţă eram atât de tristă şi de supărată, încât mă gândeam serios să îl părăsesc pe Dedef. Heroina intra tot mai adânc, ca o pană de topor, înăuntrul dragostei noastre, fără ca noi să fim pe deplin conştienţi de asta.

Oricum, mi-era clar că, atâta timp cât noi eram pe H, Dedef nu avea cum să fie doar al meu. Trebuia să îl împart cu clienţii lui, şi mai ales cu Rolf. Pe de altă parte, acum trebuia să merg din nou în fiecare zi la produs şi, fiind de cele mai multe ori presată de timp, nu mai puteam să îmi aleg totdeauna clienţii şi nici să-mi impun toate condiţiile.

Ca să nu mai merg atât de des la Rolf, am început iarăşi să stau mai mult cu ceilalţi din gaşcă, mai ales cu Babsi şi Stella. Dar şi cu ele mă înţelegeam tot mai greu.

Fiecare dintre noi voia să vorbească ore în şir numai despre ea şi nici una nu avea chef să le asculte pe celelalte mai mult de două minute. De pildă, Babsi trăncănea despre rolul cratimei de pe un indicator stradal, în timp ce Stella şi cu mine voiam să povestim cum am fost trase pe sfoară de un client care ne-a dat faină în loc de dava. în cele din urmă, am ţipat amândouă la Babsi:

— Mai tacă-ţi fleanca!

După asta, Stella şi cu mine am început să vorbim una peste alta şi, pe urmă, să urlăm una la alta, pentru că fiecare voia să-şi termine povestea. De cele mai multe ori, încercările de a purta o conversaţie se terminau repede cu „Mai tacă-ţi fleanca!". Toate trei aveam mare nevoie de cineva care să ne asculte. Dar în gaşcă nu mai era nimeni dispus să asculte. Nu mai exista un dialog real, nu mai exista înţelegere. Puteai să te faci ascultată doar dacă povesteai ceva cu gabori. Pentru că împotriva porcilor de gabori faceam mereu front comun. în privinţa asta, eu aveam ceva mai multă experienţă. Pe la începutul verii lui 1977, am fost săltată pentru a treia oară.

Asta s-a întâmplat în staţia de metrou Kurfiirstendamm. Detlef şi cu mine tocmai ne întorceam de la un client. Ca să o punem de un număr în faţa lui, ne dăduse o sută cincizeci de mărci. Eram foarte mulţumiţi, aveam fiecare câte un sfert de dava în buzunar şi ne mai rămăseseră şi destui bani. Deodată au dat buzna pe peron o grămadă de poliţişti în civil. Razie. Tocmai intra metroul în staţie, şi am fugit panicată spre capătul peronului. Detlef, năuc cum era, s-a luat după mine. Când am ajuns la capătul trenului şi am sărit într-un vagon, m-am ciocnit cu un bătrânel, care s-a răstit la mine:

— Ce faci, băi, mortăciune nenorocită?

Chiar aşa mi-a zis. Lumea ştia de mult ce se întâmplă în staţia de metrou Kurfurstendamm, pentru că ziarele scriau mereu despre asta. Aşa că burjuii din metrou s-au prins repede că asistau la o razie împotriva drogaţilor.

Detlef a ajuns şi el în vagon, însă doi gabori în civil ne luaseră urma. Comportamentul nostru atrăsese atenţia tuturor. Poliţaii veneau în goană, dar nici n-ar fi trebuit să se obosească. Până să ajungă ei, bunicuţele şi bunicuţii din vagon se năpustiseră deja asupra noastră. Trăgeau de ţoalele noastre şi urlau isterici:

— Poliţia! Aici sunt!

Mă simţeam ca proscrişii ăia din westernuri, care sfârşesc spânzuraţi de un copac. M-am agăţat de Detlef. Când ne-au ajuns gaborii din urmă, unul din ei a spus:

— Nu trebuie să faceţi aici pe Romeo şi Julieta. Haideţi, să mergem!

Ne-au urcat într-o dubă şi ne-au dus la secţie. Poliţaii au fost foarte neprietenoşi, dar nu m-au luat la întrebări. Mi-au spus doar că era a treia oară când mă prinseseră şi că aveau deja un dosar despre mine. Unul dintre ei a bătut la maşină proce- sul-verbal, pe care a trebuit să îl semnez. Nici măcar nu au mai anunţat-o pe mama. Pentru ei, nu eram decât unul din multele cazuri fără speranţă: se gândeau că o să-mi mai pună la dosar încă câteva procese-verbale, iar după aia, aleluia şi-un praz verde - vor pune o cruce în dreptul numelui meu şi gata.

Ne-au eliberat pe amândoi în mai puţin de o oră. Fiindcă ne luaseră davaua, trebuia să facem rost de alte două sferturi. Din fericire, mai aveam suficienţi bani.

între timp, mă ştiau mai toţi poliţaii în civil care se învârteau pe la Bahnhof Zoo. însă, de regulă, mă lăsau în pace. Chiar era unul care se purta foarte frumos cu mine. Unul tânăr, cu un accent de prin sud. Odată s-a strecurat prin spatele meu şi mi-a băgat sub nas insigna de poliţist. M-am speriat îngrozitor. El a început să râdă şi m-a întrebat dacă am ieşit la produs. Am răspuns ca de obicei, pe tonul cel mai naiv cu putinţă:

— Nu, domnule... Aşa arăt?

Deşi ştia foarte bine că îl abuream, nici măcar nu s-a uitat în punga mea de plastic. Mi-a spus doar:

— în perioada următoare să nu mai calci pe aici. Altfel va trebui să te salt.

Poate că nici nu voia să-mi facă un favor, ci îi era doar lene să mă ducă la secţie. Iar ăia de la secţie n-aveau nici ei chef să tot scrie aceleaşi procese-verbale despre o puştoaică de paişpe ani, care oricum era pe jumătate moartă.

După ce ne-au săltat de la staţia de metrou Kurfurstendamm, am fost nevoiţi să luăm dava de la un dealer necunoscut, pentru că nu îl mai găseam pe dealerul nostru obişnuit. M-am dus cu Detlef la toaleta de la Winterfeldplatz, ca să ne băgăm doza. Toaleta era complet vandalizată. Nici robinetele nu mai mergeau. Mi-am curăţat seringa cu apă din buda aia împuţită. Făceam asta destul de des, pentru că în unele WC-uri publice se perinda prea multă lume ca să-ţi poţi clăti seringa afară, la chiuvetă.

Davaua de la dealerul nou m-a dat gata. M-am prăbuşit lângă budă, cât eram de lungă, în toate zoaiele de acolo. Chiar dacă m-am sculat imediat, eram în continuare complet ameţită. I'entru prima oară după mult timp, am mers în Sound. în timp ce Detlef ţopăia ca nebunul pe ringul de dans, eu m-am dus la un automat cu suc de portocale, care avea sus o gaură. M-am rezemat de automat, am băgat prin gaură două paie, fixate unul în altul, şi am băut fără să plătesc un pfenig, până când a trebuit să mă duc la toaletă să vărs.

Când m-am întors, s-a luat de mine unul din responsabilii discotecii. După ce m-a făcut o davistă nenorocită, mi-a zis să merg cu el. Mi s-a făcut frică. M-a apucat de braţ şi m-a târât prin discotecă. A deschis o uşă care dădea în spaţiul unde erau depozitate lăzile cu băutură. Era şi un scaun de bar acolo.

Ştiam de la alţii ce urma. Indivizii ăştia îi dezbrăcau pe davişti şi pe alţii pe care nu îi voiau la ei în discotecă şi îi legau de scaunul ăla de bar. După care începeau să-i cotonogească şi să-i biciuiască. Din povestirile celorlalţi, ştiam că unii stătuseră săptămâni

întregi în spital cu capul spart sau cu fracturi după ce li se aplicase acest tratament în spaţiul de depozitare din Sound. Apoi erau atât de timoraţi, încât nu le spuneau nimic poliţiştilor. Responsabilii discotecii făceau asta din sadism, dar şi ca să îi ţină pe davişti departe de Sound, fiindcă autorităţile îi ameninţau tot timpul că le închid şandramaua. Davistele care se îmbârligau cu cei din staff nu păţeau nimic. Soundul ăsta era un loc cât se poate de brutal. Dacă părinţii ar fi ştiut ce se întâmplă de fapt în „cea mai modernă discotecă din Europa", nu şi-ar fi lăsat niciodată copiii să vină aici. În Sound, adolescenţii erau împinşi la droguri sau racolaţi de peşti, iar cei din conducerea discotecii nu luau nici o măsură.

Aşadar, tipul deschisese uşa de la spaţiul de depozitare şi era pe punctul să-mi facă vânt înăuntru. M-a cuprins o spaimă soră cu moartea. Cu o forţă de care nu mă credeam în stare, m-am smuls din strânsoare şi am fugit ca nebuna spre ieşire. Până să mă prindă din urmă, am ajuns în stradă. M-a înşfăcat şi m-a izbit cu toată puterea de o maşină. Nu am simţit aproape nimic, fiindcă în secunda aia m-am gândit la Detlef şi mi s-a făcut o teamă cumplită pentru el. Ăştia ştiau că eram mereu împreună. Iar eu nu îl mai văzusem pe Dedef de când se dusese pe ringul de dans. Şi mai era şi rupt în două.

Am fugit la un telefon public şi am sunat la poliţie. Le-am spus că ăia din Sound îl luaseră la omor pe prietenul meu. Gaborii păreau bucuroşi să audă aşa ceva. În câteva minute a apărut o dubă plină cu poliţişti. Aveau nevoie de dovezi clare ca să poată închide odată discoteca. Cel puţin o duzină de poliţişti a cotrobăit peste tot ca să dea de Dedef. Dar nu era niciunde. Atunci mi-a venit ideea să-l sun pe Rolf. Detlef era deja în pat.

— Eşti tripată, sau ce? mi-au zis gaborii. Să nu ne mai faci una ca asta!

În drum spre casă, m-am întrebat dacă nu cumva davaua începuse să-mi ia minţile.

Cum gaborii mă săltaseră de mai multe ori, am fost chemată la poliţia judiciară, pe Gothaer Straße, la camera

314. Trebuia să mă prezint acolo la ora trei după-amiaza. N-am uitat numărul camerei, pentru că, mai târziu, m-am mai dus de destule ori acolo.

După şcoală am mers mai întâi acasă şi mi-am băgat o doză ţeapănă. M-am gândit că, dacă sunt bine prăjită, o să le fac faţă poliţailor. Dar nu mai aveam lămâie, iar davaua arăta destul de murdară. La vremea aceea, pulberea devenea tot mai impură. Mărfii trecea prin multe mâini, de la marii traficanţi la intermediari şi apoi la micii dealeri de pe stradă. Şi fiecare mai băga câte ceva în marfa, ca să o umfle şi să câştige mai mult.

Trebuia să dizolv heroina aia murdară cu ceva. Mi-am zis că şi oţetul are acid. Aşă că am luat o sticlă din bucătărie şi am turnat oţet în lingura în care pusesem deja davaua. Numai că am turnat mult prea mult. Acum nu mai aveam încotro, trebuia să-mi bag în venă tot oţetul ăla dacă nu voiam să arunc marfa.

Imediat cum mi-am tras chestia aia în venă, mi s-a rupt filmul. M-am trezit peste o oră şi ceva. încă aveam seringa înfiptă în braţ. Mă durea capul îngrozitor. La început nu am fost în stare să mă ridic. Credeam că o să mor. Stăteam întinsă pe jos şi plângeam. Mi-era foarte frică. Nu voiam să mor aşa, de una singură. M-am târât până la telefon în patru labe. A durat cel puţin zece minute până când am reuşit să formez numărul mamei de la serviciu. Nu am spus decât atât: — Mami, te rog, te implor, vino, că mor.

Până să sosească mama, am izbutit să mă scol. Deşi simţeam că-mi plesneşte capul, am încercat să mă adun. I-am spus mamei că toată treaba mi se trăgea de la dereglarea circulaţiei sangvine.

Mai mult ca sigur, mama şi-a dat seama că mă injectasem. Arăta disperată. Dar nu mi-a spus nimic. Se tot uita la mine cu nişte ochi trişti şi deznădăjduiţi. Nu puteam să suport privirea aceea. Parcă se înfigea în capul meu, care dădea să explodeze.

După o vreme, mama m-a întrebat dacă vreau ceva. I-am spus că aş vrea nişte căpşuni. A plecat şi mi-a adus un coş mare plin cu căpşuni.

în după-amiaza aceea, crezusem la un moment dat că se termină totul. Nu îmi injectasem o doză prea puternică, doar pusesem prea mult oţet. Corpul meu nu mai făcea faţă. Mă lăsa baltă. Ştiam asta de la alţii, care acum erau morţi. Şi ei au căzut laţi de câteva ori după ce s-au înţepat, până când, într-o zi, nu s-au mai sculat. Nu mai înţelegeam de ce îmi fusese atât de frică de moarte. De fapt, mă îngrozise ideea că o să mor singură. Dar daviştii mor singuri. De cele mai multe ori, într-un WC împuţit. Şi eu chiar voiam să mor. Nici nu mai aşteptam altceva. Nu mai ştiam de ce sunt pe lume. Mă rog, nu ştiusem asta prea bine nici înainte. Dar pentru ce să trăiască un davist? Numai ca să-i nenorocească şi pe alţii? în după-amiaza aceea, m-am gândit că era de datoria mea să mor, măcar de dragul mamei. Oricum, nu mai ştiam dacă-s vie sau moartă.

A doua zi dimineaţă mă simţeam mai bine. Mi-am zis că poate o s-o mai duc o vreme. Trebuia să mă duc la poliţie dacă nu voiam să vină să mă umfle. Dar, nu ştiu de ce, n-aveam puterea să mă duc singură acolo. Am dat câteva telefoane ca să dau de Stella şi am găsit-o la un client de-al nostru. Am în- trebat-o dacă vrea să vină cu mine la poliţie. A fost imediat de acord. Mama ei tocmai anunţase poliţia că Stella dispăruse iarăşi de acasă. Dar Stellei nu îi era frică de nimic, o durea în cot. Deşi fugise de acasă, n-avea nici o problemă să meargă cu mine la poliţie.

Odată ajunse acolo, ne-am aşezat amândouă pe o bancă de lemn care era pusă în faţa camerei 314. Am aşteptat liniştite până când m-au chemat. Am intrat atât de cuminte în camera 314, încât nu mai lipsea mult şi faceam şi o reverenţă. O anume doamnă Schipke mi-a strâns mâna foarte prietenos şi mi-a zis imediat că avea şi ea o fiică, care împlinise deja cincisprezece ani (deci era cu un an

mai mare ca mine), dar care nu lua droguri. Gaborița asta se dădea total mămoasă. M-a întrebat cum îmi merge şi mi-a oferit o ceaşcă de cacao, cozonac şi mere.

Doamna Schipke mi-a vorbit, tot pe tonul ăla mămos, despre alţi davişti care se învârteau prin aceleaşi locuri ca şi mine şi m-a întrebat ce mai fac. Mi-a arătat tot felul de fotografii cu davişti şi dealeri. Eu îi mai spuneam că da, pe cutare îl ştiu din vedere. După aceea mi-a povestit că anumiţi oameni din lumea noastră ar fi

vorbit foarte urât despre mine - şi aşa m-a făcut să vorbesc. Deşi am observat că tipa asta mă manevra în modul cel mai ordinar cu putinţă, tot i-am spus una, alta. La sfârşit am semnat o declaraţie cu tot felul de chestii pe care, mai mult sau mai puţin, mi le puseseră în gură

.Apoi a mai venit un gabor, care a început să mă întrebe de Sound. Şi atunci chiar că am dat totul pe goarnă. Le-am povestit despre tot felul de oameni care au fost ademeniţi să se drogheze pe-acolo şi despre bătăuşii din stafful discotecii. Le-am spus să o cheme şi pe Stella înăuntru, iar ea a confirmat tot ce povestisem şi le-a mai zis că e oricând dispusă să depună mărturie în instanţă.

în timpul ăsta, doamna Schipke tot răscolea prin acte. După ce a descoperit cine e Stella, a început să o descoasă, dar n-a ţinut. Stella a devenit atât de obraznică, încât mi-am zis că ăştia o s-o umfle. Dar doamna Schipke îşi încheiase programul pe ziua aia, aşa că i-a spus Stellei să treacă pe la ea a doua zi. Evident că Stella nu s-a dus.

La plecare, doamna Schipke mi-a zis: — Ei, sunt sigură că o să ne revedem curând. A spus-o pe acelaşi ton prietenos, mămos. De data asta, chiar m-a scos din minţi. Ce măgărie! De fapt, nu-mi spunea decât că, oricum, eram irecuperabilă

.Gerhard Ulber
Comisar-şef şi şeful Direcţiei Antidrog a Poliţiei din Berlin

în combaterea abuzului de droguri, noi, poliţia, fobsim toate mijloacele care ne stau la dispoziţie pentru a limita vânzarea de stupefiante ilegale, în special de heroină, ţi a

sprijini astfel demersurile terapeutice ale instituțiilor specializate.

În 1976 am confiscat 2,9 kilograme de heroină, în 1977, 4,9 kilograme, iar în primele opt luni ale anului 1978, deja 8,4 kilograme. Totuși, dacă raportăm aceste capturi la nivelul tot mai ridicat al ofertei, respectiv al consumului de heroină, nu cred că am făcut progrese. Cantitatea de heroină traficată pe piață a crescut rapid. Cu doar un an în urmă, prinderea unui intermediar german cu o sută de grame de heroină asupra sa ar fi făcut senzație. Astăzi, o asemenea captură e o știre oarecare.

Dat fiind că traficul cu heroină aduce câştiguri importante, tot mai mulţi cetăţeni germani se implică în această afacere. Contrabandiştii şi marii traficanţi, precum şi intermediarii care au acces direct la ei, sunt, în continuare, aproape în totalitate

cetăţeni străini. Dar deja treapta imediat următoare de intermediari este formată preponderent din germani. Ei dau marfa, în cantităţi de până la o sută de grame, micilor dealeri, care sunt de regulă ei înşişi dependenţi de heroină şi care o vând consumatorilor finali

.După cum ne-am aşteptat, succesele acţiunilor noastre au făcut că dealerii şi contrabandiştii să devină mai precauţi, ceea ce ne obligă la rândul nostru să ne intensificăm şi să ne diversificăm investigaţiile. Dar cu cât acţionăm mai energic în public, în locurile unde se întâlnesc dependenţii de droguri şi unde îşi desfăşoară activitatea micii dealeri, cu atât îi împingem mai mult spre zone unde nu mai pot fi descoperiţi decât cu foarte mari eforturi.

în fond, orice ar face poliţia — fie că supraveghează discret focurile de întâlnire ale narcomanibr, fie că îşi impune prezenţa prin patrule, fie că recurge la alte tactici —, piaţa găseşte mereu o cale care să o ţină vie şi lucrativă. Heroina se vinde din ce în ce mai mult în locuinţe private, unde dependenţii se pot sustrage vigilenţei poliţiei.

De exemplu, dintre cei optzeci şi patru de berlinezi care au decedat ca umare a consumului de heroină în anul 1977, douăzeci şi patru nici nu erau cunoscuţi de poliţie ca fiind narcomani şi, cu siguranţă, nu erau la prima doză când au murit. De multe ori, consumatorul înrăit de stupefiante intră în evidenţa poliţiei abia atunci când este adus inconştient la spital şi este salvat, adesea în ultima clipă, graţie îngrijirii medicale primite.

Altminteri, cineva se poate injecta cu heroină ani întregi fără ca poliţia să afle asta. într-un cuvânt, poliţia nu poate să rezolve singură problema stupefiantelor. Americanii au trecut prin această experienţă când au introdus prohibiţia băuturilor alcoolice, iar germanii s-au confruntat cu acelaşi fenomen după 1945, când piaţa neagră a explodat: acolo unde există o cerere mare, se va găsi şi o ofertă pe măsură.

Aş putea să angajez încă douăzeci de poliţişti, şi atunci am putea aresta şi mai mulţi dintre micii dealeri. Dar problema ar persista şi s-ar muta şi mai mult în sistemulpenitenciar, unde este deja cât se poate de prezentă. Deţinuţii care sunt dependenţi de droguri fac orice ca să-şiprocure marfa, iar dealerii din închisori fac orice ca să le-o livreze. Trebuie s-o spunem răspicat: posibilităţile de câştig corup enorm.

Dacă nu vom reuşi să-i izolăm pe narcomanii condamnaţi de ceilalţi deţinuţi, se va ajunge — cel puţin în Berlin -fie la haos în penitenciare, fie la sfârşitul practicii moderne de executare a pedepsei. Căci, dacă vrei să te asiguri că abuzul de droguri nu continuă pe perioada detenţiei şi că penitenciarele nu creează noi dependenţi,

nu poţi să le acorzi deţinuţilor permisii sau un program generos de vizite. în practică, nu poţi să efectuezi întotdeauna controale corporale asupra tuturor deţinuţilor care primesc o permisie şi asupra tuturor vizitatorilor, chiar dacă acest lucru ar fi necesar, pentru că femeile bagă heroina în prezervative pe care le ascund în vagin şi o aduc aşa în penitenciare, în timp ce bărbaţii au o strategie similară - în cazul lor se spune că umblă cu o „bombă anală".

Permanentele arestări, condamnări şi detenţii nu schimbă nimic. Dependenţilor de heroină nu le pasă de nimic câtă vreme mai au o posibilitate de a-şi satisface patima. Munca preventivă de lămurire ar fi, după părerea mea, singura metodă prin care s-ar

putea limita, cu oarecare succes, creşterea numărului de dependenţi

.Renate Schipke, 35 de ani
Referentă în cadrul Departamentului pentru Stupefiante

Am cunoscut-o pe Christiane în funcţia mea de referentă pentru delicte ce intră sub incidenţa legilor privind substanţele narcotice. Prima dată a fost citată pe baza unui sesizări obişnuite şi a venit însoţită de prietena ei, Stella. în total am stat de vorbă cu ea de şase sau şapte ori.

Sarcina mea era, pe atunci, să-i audiezpe dependenţii care intraseră în evidenţa poliţiei, cu scopul de a identifica persoanele de la care aceştia îşi procurau stupefiante ilegale. Primeam mormane de sesizări, iar toate trebuiau lucrate. în aceste condiţii, nu prea mai ai timp să reflectezi la întreaga complexitate a fenomenului, în activitatea mea încerc totuşi să stabilesc un contact uman cu cei citaţi la noi, pentru că altfel audierea nu are şanse de succes.

La. început, Christiane a fostfoarte deschisă şi mi-a datfară nici o reţinere informaţiile pe care i le cream. Mi-a atras atenţia prin modestia ei şi mi-a făcut o impresie pozitivă, de copil bine-cres- cut. în timpul primelor audieri, încă se purta ca o fetiţă. De asemenea, Christiane vorbea întotdeauna frumos de mama ei, şi trebuie spus că aceasta se ocupa foarte mult de fiica ei, spre deosebire de mulţi alţi părinţi pe care i-am cunoscut în activitatea mea. Am vorbit de multe ori cu mama Christianei la telefon.

După mai multe audieri, Christiane a devenit obraznică şi arogantă, într-un mod care nu-işade bine unei fete de vârsta ei. I-am zis apăsat că o să rămână o davistă

toată viața, în ciuda dezintoxicărilor prin care trecuse. Am avut o discuție dură cu ea. Dar nu vreau să spun nimic negativ despre Christiane. De altfel, nici nu mi-a purtat pică.

Pe davişti nu ai cum sâ-i ajuţi. Au mereu senzaţia că îi tragi pe sfoară, pentru că nu înţeleg ce au făcut ca să fie pedepsiţi. După părerea mea, aceşti tineri nu prea chibzuiesc la urmările acţiunilor lor. încep să se injecteze din curiozitate şi din plictiseală, iar pe urmă se miră că trebuie să tragă ponoasele. Cred că ar

fi de *¿iorit* să i se dea Christianei o pedeapsă cât mai mare, pentru că şocul vieţii dintr-un penitenciar ar putea produce, la un om atât de tânăr, o schimbare în bine. Cel puţin aşa sper

.în metrou, îmi venea să plâng de furie. Mă lăsasem trasă pe sfoară de o gaboriţă care mă ademenise cu cacao, cozonac şi cu zâmbetul ei parşiv şi greţos.

După ce am făcut doi clienţi la gară şi am cumpărat nişte dava de pe Kurfurstendamm, m-am dus acasă. Motanul meu zăcea în bucătărie; abia mai reuşea să se ridice. Era bolnav de câteva zile. Arăta atât de sfârşit şi mieuna atât de jalnic, încât m-am gândit că o să se prăpădească şi el în curând.

Motanul care trăgea să moară mă îngrijora mai mult decât starea în care eram eu. Fusesem la veterinar şi luasem pentru el un extract din sânge de vită. Dar motanul nu mai mânca nimic. Stătea în faţa bolului cu extract din sânge de vită şi nici măcar nu ridica privirea.

Eu nu mai aveam răbdare, voiam să mă înţep. Când mi-am scos tacâmul, mi-a venit o idee. Am tras o parte din extract în seringă şi am golit-o în gura motanului.

Nu s-a dat în lături, era foarte apatic. După aia, mi-a luat mult timp până să curăţ seringa.

M-am înţepat, dar n-am avut cine ştie ce senzaţii. Frica aia tâmpită că o să mor mă dădea gata. Deşi voiam să mor, înainte de fiecare doză mi se făcea frică. Probabil că acum, uitându-mă la motanul meu, îmi dădusem seama mai bine ce naşpa e să mori când nici nu ai apucat să trăieşti de-a binelea.

Nu mai vedeam nici o ieşire. Cu mama nu mai puteam să vorbesc normal de când se prinsese că mă drogăm din nou. Eu ţipam prin casă şi ea se uita la mine cu ochii ei disperaţi. Poliţia era de-acum pe urmele mele. Declaraţia pe care o semnasem când fusesem la gaborița aia ajungea cu vârf şi îndesat ca să fiu pusă sub acuzare şi condamnată - ca minoră, ce-i drept, dar asta nu însemna că aveam să scap ieftin. Simţeam că acum, când ştia că nu mă mai poate ajuta, mama ar fi fost bucuroasă dacă s-ar fi putut descotorosi de mine în vreun fel. Vorbea tot timpul la telefon cu tot felul de instituţii şi centre pentru drogaţi şi părea din ce în ce mai deznădăjduită, fiindcă vedea prea bine că nimeni nu voia sau nu putea să ne ajute. Nu îi mai rămăsese decât să mă ameninţe că o să mă trimită la rudele din Germania de Vest.

Cândva prin mai 1977, am priceput şi eu, cu creierul meu prăjit, că nu mai aveam decât două posibilităţi: ori îmi trăgeam doza de aur, cum făcuse Atze, ori încercam să mă las o dată pentru totdeauna de heroină. Ştiam că trebuie să iau decizia asta de una singură. Nu mai puteam conta nici pe Detlef. Şi, înainte de toate, nu trebuia să fac pasul ăsta în funcţie de el.

M-am dus până în Gropiusstadt, la Casa de Mijloc - centrul evanghelic pentru tineret unde îmi începusem cariera de narcomană. Clubul fusese închis între timp, pentru că nu reuşiseră să rezolve problema heroinei. În schimb, aveau acum un oficiu de consiliere pentru tinerii care se drogau. Deci, la doi ani de când apăruse davaua în cartier, erau atâţia dependenţi de heroină, încât

deschiseseră un centru de consiliere antidrog doar pentru Gropiusstadt. Oamenii ăştia mi-au spus că nu mai aveam decât o şansă: să mă supun unei terapii într-un centru specializat. Asta ştiam şi eu de mult. Mi-au dat adresele de la Drogeninfo şi Synanon, pentru că acolo aveau cele mai mari rate de succes.

Mie mi-era cam frică de terapiile astea, pentru că auzisem printre ai noştri că erau extrem de dure. în primele luni, era mai rău ca la închisoare. La Synanon trebuia chiar să te razi în cap - asta ca să dovedeşti că vrei cu adevărat să începi o viaţă nouă. Mă gândeam că n-aş suporta să rămân fără un fir de păr pe cap şi să umblu precum Kojak[1]. Părul meu era cel mai important pentru mine. Mă ajuta să-mi ascund faţa. Păi, dacă îmi taiau părul, puteam la fel de bine să mă sinucid.

Oricum, consiliera din Casa de Mijloc mi-a spus apoi că n-aveam aproape nici o şansă să fiu primită la Drogeninfo sau Synanon, pentru că nu mai aveau locuri libere. Ca să fii primit acolo, trebuia să îndeplineşti nişte condiţii foarte dure. Trebuia să fii sănătos din punct de vedere fizic şi să le dovedeşti mai întâi, prin autodisciplină, că aveai puterea să te laşi de heroină. Consiliera mi-a mai zis că eram încă foarte tânără şi că, la nici cincisprezece ani, eram aproape un copil. Aşa că mi-ar fi fost extrem de greu să satisfac cerinţele de acolo. De fapt, a spus ea, deocamdată nici nu exista un program terapeutic pentru copii.

I-am spus că, oricum, eu aş vrea să merg la Narkonon. Nar- konon era un centru de terapie înfiinţat de o sectă, Biserica Scientologică. Cunoşteam davişti care fuseseră acolo şi care spuneau că centrul era chiar OK. La Narkonon nu trebuia să îndeplineşti nici un fel de condiţii ca să fii acceptat. Trebuia doar să plăteşti în avans. Puteai

1 Celebru detectiv, personajul principal din serialul american omonim, difuzat în premieră în anii în care aveau loc evenimentele din cartea de faţă (n. red.).

să-ţi păstrezi ţoalele de davist, să-ţi aduci discurile, chiar şi animalele de companie.

Consiliera mi-a spus că ar trebui să mă întreb de ce atâţia davişti spuneau că terapia de la Narkonon era super şi, cu toate astea, băgau mai departe heroină la greu. Ea, cel puţin, nu cunoştea pe nimeni care să se fi lăsat de droguri după ce urmase terapia de la Narkonon.

I-am zis că, de vreme ce nu aveam nici o şansă să fiu primită altundeva, nu aveam altă variantă. Mi-a dat adresa de la Narkonon.

Odată ajunsă acasă, am luat singura mea seringă şi i-am picurat din nou în gură motanului extract din sânge de vită. Când a venit mama, i-am spus: — Vreau să mă duc la Narkonon şi să mă las o dată pentru totdeauna. O să stau acolo câteva luni, poate chiar un an, şi pe urmă o să fiu complet *clean*.

Mama nu părea să mă mai creadă. Dar apoi s-a dus la telefon şi a încercat să afle mai multe despre Narkonon. Gândul că o să încep o terapie mă umplea de entuziasm. Mă simţeam ca o nou-născută. În după-amiaza aceea nu mai ieşisem la produs şi nici nu mai băgasem dava. Voiam să încep dezintoxicarea înainte să ajung la Narkonon. Nu voiam să petrec acolo primele zile de sevraj. Voiam să ajung acolo *clean*, ca să am din prima un avans faţă de ceilalţi nou-veniţi. Voiam să dovedesc încă de la început că eram ferm hotărâtă să mă las.

M-am dus devreme la culcare. Motanului îi mergea tot mai rău. L-am pus lângă mine, pe pernă. Eram mândră de mine. Mă lăsam de una singură, neîmpinsă de nimeni. Ce davist făcea aşa ceva? îi spusesem mamei că eram hotărâtă să mă las, dar ea zâmbise neîncrezătoare. De data asta nu şi-a mai luat liber de la serviciu. Nu numai că dezintoxicările astea ajunseseră pentru ea ceva aproape banal, dar nici nu-şi mai punea vreo speranţă în ele. Deci trebuia să trec prin toate de una singură.

A doua zi dimineaţă eram în plin sevraj. A fost la fel de rău ca primele dăţi, poate chiar mai rău. Dar am crezut tot timpul că o să reuşesc. Când aveam senzaţia că o să mor de durere, îmi spuneam imediat: „Asta-i doar otrava care

iese din corpul tău. O să trăieşti, pentru că nu o să-ţi mai bagi niciodată otravă în corp.” Când aţipeam, nu aveam coşmaruri. Dimpotrivă, nu-mi veneau în minte decât imagini cu viaţa minunată pe care aveam s-o duc după terapie.

A treia zi, când durerile s-au mai domolit, imaginile cu paradisul meu au devenit mai concrete, de parcă mi se derula un film în faţa ochilor. Mă duceam în continuare la şcoală şi mă pregăteam pentru bacalaureat. Aveam o locuinţă a mea. în faţa uşii stătea un Volkswagen cabriolet. Mergeam de obicei cu maşina decapotată.

Casa din vis era înconjurată de verdeaţă. Se afla pe undeva în Rudow sau, poate, în Grunewald. Era o construcţie veche. Dar nu aducea deloc cu vilele marii burghezii, aşa cum le vedeai pe Kurfiirstendamm, încărcate cu stucaturi şi cu plafoane exagerat de înalte. Nu era o casă cu o sală imensă de primire, cu lungi covoare roşii, cu marmură şi oglinzi şi cu o placă pe care era incrustat numele cu litere aurite. Deci nu locuiam într-o casă care dădea pe dinafară de bogăţie. Căci bogăţia, îmi închipuiam eu, nu înseamnă decât minciună, zbucium şi stres.

Locuinţa mea avea două sau trei camere, tavane joase şi ferestre mici. Se afla într-o casă veche, locuită de muncitori, cu trepte de lemn tocite pe casa scării, unde mirosea întotdeauna puţin a mâncare şi unde vecinii te întâmpinau cu un zâmbet şi spuneau: „Bună ziua, ce mai faci?” Treptele erau atât de strâmte, încât te atingeai de vecini când treceai pe lângă ei. Toţi cei din casă lucrau din greu, dar erau mulţumiţi. Nu voiau să strângă tot mai mulţi bani, nu erau invidioşi, se ajutau unii pe alţii, erau cu totul altfel decât bogătaşii şi, în acelaşi timp, cu totul altfel decât muncitorii din blocurile din Gropiusstadt. în casa asta domnea liniştea.

în apartamentul meu, cel mai mult îmi plăcea dormitorul, în dreapta se afla un pat mare, cu câte o noptieră pe fiecare parte. Pentru Dedef şi pentru mine. De

asemenea, în stânga şi în dreapta patului aveam doi palmieri. De fapt, camera era plină de plante şi flori. La capul patului era un tapet pe care nu îl găseai prin magazine şi pe care vedeai deşertul, dune imense de nisip, câţiva palmieri, o oază. Nişte beduini cu legături albe pe cap stăteau în cerc, foarte relaxaţi, şi beau ceai. Era atâta pace pe tapetul meu. în partea stângă a dormitorului, în nişa de sub fereastra construită în panta acoperişului, era colţul unde şedeam. Colţul ăsta era aranjat ca în Arabia sau în India, cu multe perne în jurul unei mese joase şi rotunde. Aici stăteam seara în tihnă, nu ştiam ce e zbuciumul şi nu aveam dorinţe sau probleme.

Camera de zi semăna destul de mult cu dormitorul. Plante, covoare. În mijloc însă se afla o masă mare şi rotundă de lemn, cu scaune din răchită de jur împrejur. Aici şedeau prietenii noştri cei mai buni când veneau în vizită. Mâncau ce le găteam eu, pe urmă îşi beau ceaiul. Pe pereţi erau poliţe pline cu cărţi. Erau cărţi foarte cool, scrise de oameni care îşi găsiseră şi ei liniştea şi care erau ataşaţi de animale şi de natură. Poliţele le făcusem singură din scânduri şi frânghii. Mai totul din locuinţă fusese meşterit de mine, pentru că mobilele din comerţ nu erau pe gustul meu. În magazine nu găseai decât mobilă mare şi agresivă, făcută pentru oameni care voiau să arate că sunt plini de bani. Nu aveam uşi în apartament, doar perdele. Uşile care se tot deschid şi închid creează hărmălaie şi agitaţie.

Aveam un câine, un rottweiler, şi două pisici. Demontasem scaunele din spatele VW-ului, pentru ca rottweilerul să poată sta comod în maşină.

Seara pregăteam cina în linişte. Aveam tot timpul din lume, nu ca mama, care gătea mereu în grabă. Pe urmă se auzea o cheie învârtindu-se în uşa de la intrare. Era Dedef, care se întorcea de la lucru. Câinele sărea pe el. Pisicile îşi arcuiau spatele şi se frecau de picioarele lui. După asta Detlef mă săruta şi se aşeza la masă.

Cam asta visam eu când eram pe *turkey.* Dar eu nu ştiam că toate astea erau doar un vis. Pentru mine, asta

era realitatea în care aveam să trăiesc cât de curând. Aşa urma să fie după terapie, nici nu puteam să-mi închipui că ar putea să fie altfel. Totul îmi apărea atât de clar, încât în seara celei de-a treia zile, când eram încă în sevraj, i-am spus mamei că după terapie o să mă mut în propria mea locuinţă.

în a patra zi mă simţeam deja destul de bine, aşa că m-am ridicat din pat. Mai aveam douăzeci de mărci în jeanşi, şi astea douăzeci de mărci mă nelinişteau. Pentru că douăzeci de mărci sunt exact jumătate din patruzeci de mărci. Şi mă gândeam că, dacă aş mai avea douăzeci de mărci, aş putea să-mi cumpăr o ultimă doză înainte să mă duc la Narkonon.

Am stat de vorbă cu motanul meu bolnav. I-am spus că o să-l las singur o oră sau două, dar că nu trebuia să-şi facă griji. Am luat seringa şi i-am picurat în gură ceai de muşeţel cu glu- coză, fiindcă altceva nu mai suporta. Apoi i-am spus:

— Nu o să mori nici tu.

Voiam să mă mai plimb o dată în voie pe Ku damm, pentru că ştiam că, după ce ajungeai la Narkonon, nu mai aveai voie să părăseşti centrul. Iar dacă te lăsau totuşi să ieşi câteva ore, n-o puteai face decât însoţit. Şi, pentru că Ku dammul era mult mai mişto când aveai dava în sânge, voiam să-mi bag o doză. Numai că îmi lipseau douăzeci de mărci. Trebuia să mai fac un client - ultimul. Dar nu voiam să mă întâlnesc la gară cu Detlef şi să-i spun: „Băi, m-am lăsat, a mers ca uns. Şi acum caut un client, pentru că îmi mai trebuie douăzeci de mărci.“ Detlef sigur nu m-ar fi înţeles. Ar fi râs de mine şi mi-ar fi zis: „Tot o davistă ai rămas!“ Chiar n-aveam chef de aşa ceva.

în metrou, mi-a trecut deodată prin minte că aş putea să fac trotuarul „la maşini“. Nu cred că mi-ar fi venit ideea asta dacă nu mi-ar fi lipsit fix douăzeci de mărci. Acolo, la maşini, fetele primeau de obicei doar atât, douăzeci de mărci. Babsi şi Stella făceau de ceva vreme trotuarul la maşini, la intersecţia dintre Kurfürstenstraße

şi Genthiner Straße, dar mie tot mi-era groază să merg acolo la produs. Mai întâi, nu-mi plăcea că bărbaţii nu veneau la mine, ca la gară, unde puteam să-i cântăresc din ochi până să batem palma, ci că trebuia să mă duc eu la maşina clientului când îmi făcea semn. în condiţiile astea, nu aveai timp să-ţi dai seama cam ce hram poartă omul.

Dar cel mai cumplit era să ajungi pe mâna unui peşte. Peştii se dădeau drept clienţi. Odată ce te urcai la ei în maşină, nu mai aveai ce să faci. Cei mai mulţi peşti nu voiau să pună da- vistele să muncească pentru ei, pentru că se duceau prea mulţi bani pe H. Dar voiau să le alunge pe puştoaicele astea de pe Kurfürstenstraße, pentru că stricau preţul din zonă. Iar trotuarul curvelor profesioniste era la o aruncătură de băţ.

Babsi s-a urcat odată în maşina unui peşte. A ţinut-o închisă trei zile. A şi torturat-o. Dup-aia, peştele a dat-o la hoarde întregi de bărbaţi - străinezi, vagabonzi beţi, numai scursuri. Şi, în tot timpul ăsta, Babsi era în sevraj. A rămas cu mintea niţel scrântită după povestea asta sinistră. Dar s-a dus din nou pe Kurfurstenstraße. Doar ea era regina acolo, cu faţa ei de îngeraş, cu trupul ei zvelt, fără fiind şi fără sâni.

Curvele profesioniste erau aproape la fel de periculoase ca şi peştii. Bucata de pe Potsdamer Straße unde îşi făceau veacul cele mai parşive curve din Berlin nu era decât la vreo două sute de metri de trotuarul puştoaicelor de pe Kurfurstenstraße. Câteodată, profesionistele o porneau la vânătoare de daviste, iar dacă puneau mâna pe vreuna, îi zgâriau faţa până o lăsau desfigurată.

Când am coborât din metrou la staţia Kurfurstenstraße, mi-era îngrozitor de frică. Mă tot gândeam la sfaturile pe care le dădeau Babsi şi Stella fetelor care se gândeau să-şi încerce norocul la maşini: „Fereşte-te de gagii tineri care conduc maşini sport sau maşini americane - ăştia-s peşti! Tipii mai în vârstă, cu burtă, cravată, poate şi cu pălărie, sunt OK. Cei mai siguri sunt bărbaţii care au pe bancheta din spate un scăunel

pentru copil. Taţii ăştia de familie, care vor să mai scape şi ei de rutină, sunt mai speriaţi decât fetele de pe trotuar.”

De la metrou am mai mers o sută de metri până la încrucişarea cu Genthiner Straße, unde era şi Soundul. Am căutat să nu mă port ca una care ieşise la produs. Nu m-am dus la marginea trotuarului, ci am stat cât mai aproape de zidurile caselor. Dar tot a oprit imediat unul lângă mine. Mi s-a părut un tip dubios. Poate pentru că avea barbă. Arăta cumva agresiv. I-am dat de înţeles că nu-i sănătos la cap şi i-am întors spatele.

Nu se vedea nici o fată prin jur. Normal, doar era înainte de prânz. Aşa cum ştiam de la Stella şi Babsi, clienţii deveneau foarte nervoşi când o tuleau şi ei de la muncă o jumătate de oră şi nu găseau nici o fată pe acolo. Câteodată erau pe Kurfurstenstraße mai mulţi clienţi decât fete. În următoarele minute au mai oprit câţiva. M-am făcut că nici nu-i văd.

M-am uitat în vitrina unui magazin de mobilă şi mi-am amintit imediat de locuinţa din visul meu. Mi-am zis: „Curaj, Christiane! Trebuie să faci rost cât mai repede de nenorocitele alea de douăzeci de mărci. Concentrează-te!” în situaţiile astea trebuia întotdeauna să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut, altfel o lălăiam la nesfârşit.

Pe urmă a oprit un Opel Commodore alb. Nu avea scăunel pentru copil pe bancheta din spate, dar tipul părea OK. M-am urcat fără să stau mult pe gânduri. Am bătut palma pentru treişcinci de mărci.

Am mers la Askanischer Platz. Acolo e o gară dezafectată, care aparţine căilor ferate redegiste. Totul a mers foarte repede. Tipul a fost drăguţ, şi mi-am recăpătat pe dată buna dispoziţie. Ba chiar am uitat că aveam de-a face cu un client. Mi-a spus că i-ar plăcea să mă revadă. Dar asta ceva mai încolo, fiindcă peste trei zile pleca cu nevasta şi cu cei doi copii în concediu în Norvegia.

L-am întrebat dacă poate să mă ducă pe Hardenberger- strafie, la Universitatea Tehnică. A făcut-o imediat. Acolo se strângeau daviştii înainte de prânz.

Se făcuse deja destul de cald afară, era ziua de 18 mai 1977. Ştiu data precis, pentru că peste două zile era ziua mea de naştere, împlineam cincisprezece ani. M-am învârtit pe acolo şi am mai stat la taclale cu unul şi cu altul. Am mângâiat un câine. Eram total *happy*. Mi se părea extraordinar de mişto să nu am nici o grabă, să mai stau pe acolo şi să-mi trag doza când mi-o veni cheful. Nu mai simţeam nevoia fizică.

Când a trecut un tip şi m-a întrebat dacă vreau dava, i-am spus că da. A luat-o înaintea mea către Ernst-Reuter-Platz, unde am cumpărat un sfert cu patruzeci de mărci. M-am dus direct la toaleta pentru femei din piaţă. Asta era, de obicei, o toaletă destul de curată. Nu am pus decât jumătate din doză în lingură, pentru că, după ce te laşi un timp, trebuie s-o iei mai uşurel. Când mi-am băgat doza, mi-am luat un aer solemn, gândindu-mă că e ultima oară când fac asta.

M-am trezit după aproape două ore. Fundul îmi atârna în WC. Acul mi-era înfipt în braţ. Lucrurile mele erau împrăştiate pe podeaua minusculei cabine de toaletă. După un timp, mi-am revenit cât de cât. M-am gândit că mă hotărâsem tocmai la timp s-o termin cu davaua. Dacă voiam să încep o viaţă nouă, ăsta era ultimul tren. Plimbarea mişto pe Ku'damm se dusese naibii. *Feeling*-ul ăla bun, de asemenea. Am mâncat la cantină un piure de cartofi cu praz, dar, evident, am borât imediat totul. M-am târât până la gară, să-i spun la revedere lui Detlef, dar nu era acolo. Trebuia să mă duc acasă, pentru că motanul meu bolnav avea nevoie de mine.

Stătea fix acolo unde îl pusesem. La mine pe pernă. Mi-am curăţat seringa şi i-am dat din nou ceai de muşeţel cu glucoză. De fapt, îmi imaginasem altfel ultima zi din existenţa mea de davistă. M-am gândit că aş putea să mai stau o zi şi s-o mai ard puţin pe Ku'damm, înainte să mă duc la Narkonon.

Pe urmă a venit mama şi m-a întrebat unde fusesem toată după-amiaza.

— Pe Ku'damm, i-am spus.

— Parcă voiai să te duci încă de azi la Narkonon, ca să te interesezi ce şi cum.

— Lasă-mă, măi, în pace! am urlat eu. Nu am avut timp! Pricepi?

Deodată mama a început să urle şi ea la mine:

— Te duci în seara asta la Narkonon, ai înţeles? Fă-ţi imediat bagajele. Şi rămâi încă de azi acolo.

Eu tocmai îmi făcusem un cotlet cu piure. Mi-am luat farfuria, m-am dus în baie şi am mâncat stând pe budă. Deci, mi-am spus eu, asta a fost ultima seară acasă la mama. începusem să urlu fiindcă mama se prinsese că eram din nou pe dava şi fiindcă mi-era şi mie silă că mă înţepasem din nou. Apoi mi-am zis că, într-adevăr, cel mai bine e să mă duc imediat la Narkonon.

Mi-am pus câteva lucruri în geanta mea de răchită şi mi-am băgat seringa, o lingură şi restul de dava în chiloţi. Am luat împreună cu mama taxiul spre Zehlendorf, unde era centrul Narkonon. Tipii de aici nu mi-au pus nici o întrebare. într-ade- văr, aici era primit oricine. Mai mult, cei de la Narkonon aveau şi nişte angajaţi care umblau prin locurile unde se întâlneau daviştii, ca să-i întrebe dacă nu voiau să facă o dezintoxicare.

Mamei mele, însă, i-au pus tot felul de întrebări. înainte să mă primească, voiau să vadă banii: i 500 de mărci în avans, asta pentru, prima lună. Evident că mama nu avea atâţia bani. Le-a promis că o să-i aducă a doua zi. Voia să ia un credit. Le-a spus că banca îi va acorda fără nici o problemă un credit de valoare mică. S-a rugat de ei să mă ţină din seara aia. în cele din urmă, tipii au fost de acord.

Am întrebat dacă aveam voie să mă duc la toaletă. Da, aveam voie. Deci nu te percheziţionau în prealabil, ca în alte centre unde se făcea terapie antidrog şi unde, dacă te găseau cu seringi şi chestii, te trimiteau imediat acasă. M-am dus la budă şi mi-am tras repede restul de dava. Âia au văzut, desigur, că m-am întors făcută din toaletă, dar n-au spus nimic. Le-am dat seringa şi lingura. Tipul care le-a

luat în primire s-a arătat încântat că le dădeam tacâmul meu de bunăvoie.

A trebuit totuşi să merg în camera de sevraj, pentru că toată lumea vedea că eram prăjită. în camera de sevraj mai erau doi tipi. Unul din ei s-a cărat deja a doua zi dimineaţă. De fapt, cei de la Narkonon nu puteau decât să se bucure în situaţiile astea, pentru că ei încasau banii pe o lună în avans, iar pacientul o zbughea după câteva ore.

Am primit cărţi cu învăţăturile Bisericii Scientologice. M-au impresionat cărţoaiele alea. Mişto sectă, mi-am zis. Aveau nişte poveşti care te lăsau cu gura căscată, indiferent dacă le credeai sau nu. Dar eu căutam ceva în care aş fi putut să cred.

După două zile, mi-au dat voie să ies din camera de sevraj, fiindcă practic n-aveam simptome - logic, dacă mă înţepasem doar de două ori în ultima vreme. Am ajuns într-o cameră în care mai era o tipă pe nume Christa. Femeia asta era total dusă cu pluta. I se interzisese să intre la terapie, pentru că făcea tot timpul mişto de terapeuţi. Uneori se ridica şi începea să desprindă baghetele de lemn de la îmbinarea podelei cu pereţii, spunând că cineva a ascuns odată acolo nişte LSD. M-a dus în pod şi mi-a spus:

— Uite, aici ar trebui să punem nişte saltele şi să tragem o orgie cu vin şi haş şi toate alea.

Femeia asta mă trăgea la fund, nu doar pentru că era dusă rău şi mă speria, ci şi fiindcă mă făcea să mă gândesc tot timpul la droguri. Zicea că ăştia de la Narkonon erau de tot rahatul. Dar eu venisem aici ca să mă las.

în ziua în care am împlinit cincisprezece ani, mama m-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus că motanul meu murise. Ásta a fost cadoul de ziua mea. Mama mi-a dat mai întâi vestea asta, apoi m-a felicitat. Suferea şi ea după el. Toată dimineaţa am stat în pat şi am plâns.

Când cei de la Narkonon au văzut că nu mă mai opream din plâns, au zis că îmi trebuie o şedinţă de terapie. Am fost închisă într-o cameră împreună cu un fost

davist, şi tipul ăsta a început să-mi dea ordine. La prima vedere, totul părea absurd. Nu aveam voie să spun decât „da” şi trebuia să execut fiecare ordin. îmi zicea: „Vezi peretele? Du-te la perete. Atinge peretele.” Şi pe urmă o lua de la capăt. M-am târât ore întregi de la un perete la altul. Cândva, n-am mai suportat şi i-am spus:

— Ce-i toată tâmpenia asta? Sunteţi bătuţi în cap, sau ce? Lăsaţi-mă în pace! Nu mai vreau!

El zâmbea tot timpul şi cumva reuşea până la urmă să mă convingă să continui. Apoi m-a pus să ating diferite obiecte. La un moment dat însă, chiar n-am mai putut. M-am aruncat pe jos şi am început să plâng în hohote.

El zâmbea în continuare. După ce m-am liniştit, am continuat. Acum zâmbeam şi eu la fel ca el. Eram total apatică.

Deja atingeam peretele înainte să-mi dea ordinul. Nu mă mai gândeam decât la un singur lucru: „Toată chestia asta trebuie totuşi să se termine odată şi odată.”

După exact cinci ore a spus:

— OK, ajunge pentru azi.

Mă simţeam minunat. M-a dus într-o altă încăpere, unde era un aparat ciudat, meşterit de mână - un fel de pendul prins între două cutii de tinichea. Trebuia să ating chestia aia.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

— Mă simt bine, i-am zis. Cred că acum sunt mult mai conştientă de tot ce mă înconjoară.

Tipul s-a uitat la pendul şi a spus apoi:

— Nu s-a mişcat. Aşa că nu ai minţit. Şedinţa a avut succes.

Aparatul ăla ciudat era un detector de minciuni. Probabil
că era unul dintre obiectele de cult ale sectei. în orice caz, eu eram foarte fericită că pendulul nu se mişcase. Pentru mine asta era dovada că mă simţeam într-adevăr bine. Eram gata să cred orice, numai să scap de heroină.

Tipii de aici făceau tot felul de lucruri ciudate. în aceeaşi seară, Christa a făcut febră. Au pus-o să atingă o sticlă şi să spună dacă sticla e caldă sau rece. A făcut chestia asta de nu ştiu câte ori. în starea ei febrilă, nu s-a împotrivit. După o oră cică nu mai avea febră.

M-au prins atât de tare în mreje cu drăciile lor, încât a doua zi dimineaţă am fugit în birou şi am cerut să mai fac o şedinţă de terapie. Timp de o săptămână am executat tot ce mi s-a spus fără să crâcnesc, crezând că terapia chiar mă ajută. Aveam un program care îmi umplea toată ziua: şedinţe de terapie, curăţenie, pe urmă treabă la bucătărie. Terminam la zece seara. Evident că nu mai aveam timp să mă gândesc la altele.

Totuşi, ceea ce nu-mi plăcea deloc era mâncarea. Chiar nu eram mofturoasă când era vorbă de mâncare. Dar îmi venea greu să înghit lăturile pe care ni le dădeau. Şi mă gândeam că, la câţi bani încasau, puteau să ne ofere ceva mai ca lumea.

Oricum, nu prea aveau alte cheltuieli. De cele mai multe ori, şedinţele erau conduse de foşti davişti care, chipurile, se lăsaseră de câteva luni. Ăstora li se spunea că şedinţele cu nou-ve- niţii făceau parte din terapia lor, aşa că li se dădeau cel mult nişte bani de buzunar. Nu mi se părea în regulă nici faptul că şefii de la Narkonon luau masa separat. într-o zi i-am surprins la masa de prânz. Băgau în ei numai bunătăţi.

într-o duminică am avut timp să chibzuiesc la viaţa mea. M-am gândit mai întâi la Detlef şi m-am cam întristat. Pe urmă am încercat să mă dumiresc ce aş putea să fac după terapie. M-am întrebat dacă şedinţele mă ajutaseră cu adevărat. Aveam o mulţime de semne de întrebare, dar nici un răspuns. Voiam să stau de vorbă cu cineva. Dar nu aveam cu cine. Una dintre regulile casei era să nu legi prietenii. Iar tipii de la Narkonon îţi prescriau imediat o şedinţă dacă voiai să discuţi despre problemele tale. Mi-am dat seama că, în tot timpul cât stătusem aici, nu vorbisem cu nimeni mai pe-ndelete.

Luni m-am dus în birou şi le-am spus tot ce aveam pe suflet. Nu i-am lăsat să mă întrerupă. Am început cu mâncarea. Apoi le-am spus că mi se furaseră aproape toţi chiloţii, în spălătorie nu se putea intra, pentru că fata care avea cheia de la spălătorie o ştergea tot timpul din casă şi se ducea să se înţepe. Toată lumea ştia că erau câţiva care o tuleau ca să-şi mai tragă o doză şi care se întorceau când aveau ei chef. Le-am spus că lucrurile astea mă trăgeau foarte tare în jos. Pe urmă, mai erau şedinţele alea nesfârşite şi muncile gospodăreşti. Eram extenuată, pentru că nu apucam să dorm destul. în concluzie, le-am spus:

— Deci, terapiile voastre chiar mi s-au părut interesante, sunt foarte bune, n-am ce să zic. Dar nu îmi rezolvă, de fapt, problemele. Pentru că totul nu-i decât instrucţie. Voi încercaţi să ne instruiţi la sânge. Dar eu am nevoie de cineva cu care să pot vorbi despre problemele mele. Şi, oricum, îmi trebuie timp ca să mă confrunt cu problemele mele.

Au ascultat tot ce aveam de spus cu eternul lor zâmbet. Nu mi-au răspuns nimic. Când am terminat, mi-au trântit o şedinţă suplimentară, care a durat toată ziua, până la zece seara. După şedinţa asta eram iarăşi total apatică. Poate că totuşi ştiau ce fac, mi-am zis apoi. Când venise să mă vadă, mama îmi povestise că Direcţia de Asistenţă Socială o să-i dea înapoi banii pe care îi plătise celor de la Narkonon. M-am gândit că, dacă statul dădea bani pentru aşa ceva, probabil că toată chestia nu era o abureală.

Erau alţii pe-acolo care aveau probleme mai mari decât mine. Gabi, de exemplu. îi căzuse cu tronc un tip şi voia neapărat să şi-o tragă cu el. S-a dus ca proasta la şefii de la Narkonon şi le-a spus totul. Âştia i-au trântit imediat o şedinţă în plus. Dar ea nu s-a lăsat, şi tot şi-a pus-o cu tipul ăla de câteva ori. Când s-a aflat, cei doi au fost demascaţi în faţa tuturor. Gabi s-a cărat în aceeaşi seară şi nu s-a mai întors niciodată. Tipul, care era ajutor în casă, a

plecat şi el ceva mai târziu. Deşi era, cică, *clean* de câţiva ani, a luat-o iar pe dava, până s-a distrus complet.

De fapt, pe cei de la Narkonon nu îi deranja atât de mult faptul că cei doi făcuseră sex. Pentru ei, mai important era să nu se lege prietenii. Dar tipul era deja de un an la Narkonon şi fireşte că nu poţi să suporţi genul ăsta de izolare la nesfârşit.

în puţinul timp liber pe care îl aveam seara târziu, stăteam la taclale cu ăia mai tineri din casă. Eu eram cea mai mică. Totuşi, în gaşca asta care s-a format treptat, toţi aveau sub şap- teşpe ani. Eram aceeaşi generaţie. De fapt, acum venea la terapie primul val al celor care începuseră

să se înţepe încă din copilărie. După un an sau doi, ajunseserăm cu toţii în ultimul hal, pentru că otrava îţi face şi mai rău când eşti la pubertate. Ca şi mine, toţi adolescenţii ăştia nu aveau nici o şansă să fie primiţi în centrele unde se făcea terapie pe bune

.După un timp, cei mai mulţi dintre ei n-au mai reuşit să se concentreze la şedinţele de terapie. Mie mi s-a întâmplat exact la fel. Când doi dintre cei tineri făceau şedinţa împreună, totul devenea o parodie. Cum să rămâi serios când trebuia să ţipi la o minge de fotbal sau să te uiţi în ochii celuilalt ore întregi? Nici nu mai mergeam apoi la detectorul de minciuni, pentru că spuneam din prima că şedinţa nu ne ajutase cu nimic. Mai râdeam pe înfundate, mai faceam mişto, dar asta nu înseamnă terapie. Tipii care

conduceau şedinţele erau tot mai neajutoraţi când trebuiau să lucreze cu noi.

După ce se termina programul, în gaşca noastră nu se mai discuta decât despre un singur lucru: dava. Iar câţiva dintre noi voiau deja s-o şteargă din casă.

La două săptămâni de la sosirea mea acolo, am pus la punct un plan de evadare. Trei dintre noi - doi băieţi şi cu mine - ne-am deghizat în oamenii care veneau să facă curăţenie. înarmaţi cu tomberoane, perii şi găleţi, am trecut de toate uşile. Eram în al nouălea cer. Vorbeam despre cum o să ne băgăm prima doză şi aproape că faceam pe noi când ne gândeam la senzaţiile care ne aşteptau. La metrou ne-am despărţit. Eu m-am dus la Bahnhof Zoo. Speram să dau de Detlef.

Detlef nu era acolo. însă era Stella. Câhd m-a văzut, mai să leşine de bucurie. Mi-a spus că Dedef nu se arătase pe-acolo în ultimul timp. Mi-era teamă să nu fie la pârnaie. Stella mi-a spus că în gară mişcarea era slabă rău. Ne-am dus pe Kurfursten- strafSe, „la maşini". Nici aici nu se întâmpla nimic. De la staţia de metrou Kurfurstenstrafie am luat-o pe jos până la Liitzow- platz. în cele din urmă, a oprit unul. Ştiam maşina, îl ştiam şi pe tip. Ne urmărise de mai multe ori, chiar şi atunci când ne duceam la WC-ul public să ne băgăm o doză. Crezuserăm mereu că era un poliţist în civil. Dar era doar un client căruia i se pusese pata pe daviste d-astea mai crude.

Nu mă voia decât pe mine, dar i-a spus Stellei că poate să urce şi ea în maşină.

— Treişcinci pentru un sex oral, am zis. Altceva nu fac.

La care el îmi spune:

— îţi dau o sută de mărci.

Am rămas mută. Aşa ceva nu mi se mai întâmplase. Până şi clienţii cu merţanele cele mai babane se tocmeau pentru cinci mărci. Şi tipul ăsta, în Volkswagenul lui complet ruginit, se oferea să-mi dea o sută de mărci. Apoi mi-a spus că e ofiţer sub acoperire al Serviciului Federal

de Informaţii. Deci era dus cu pluta. Dar tipii ăştia săriţi de pe fix care se dădeau barosani erau cei mai buni clienţi, pentru că voiau să-ţi arate că au bani cu nemiluita.

Într-adevăr, mi-a dat o sută de mărci. Stella s-a dus repede să cumpere nişte dava şi ne-am băgat o doză acolo, în maşină. Pe urmă, tipul ne-a dus la pensiunea Ameise. Stella a rămas pe culoar. Nu m-ara grăbit deloc, pentru că eram ruptă după doza aia - prima după două săptămâni -, dar şi pentru că omul plătise ca lumea. Eram atât de ruptă, că nici nu-mi mai venea să mă ridic de pe patul strâmt din camera aia împuţită de pensiune.

Am mai trăncănit puţin cu tipul. Era un lăudăros, un caraghios. La sfârşit mi-a spus că mai avea o jumătate de gram de heroină acasă şi s-a oferit să ne-o dea dacă ne găsea peste trei ore pe Kurfiirstenstrafie. Până la urmă l-am mai stors de treizeci de mărci. I-am zis că voiam să mergem şi noi să mâncăm o dată ca lumea. De altfel, i-am spus, ştiam prea bine că avea bani cu carul şi că VW-ul ăla ponosit era doar un camuflaj, ca să nu se vadă că e spion. N-a mai avut ce să fiică, mi-a dat banii.

Stella şi cu mine ne-am dus înapoi la Bahnhof Zoo. Voiam neapărat să dau de Detlef. Deodată, a venit în goană un câine mic şi lăţos, alb cu negru, şi a sărit pe mine. Probabil că îi amintisem de cineva. Câinele mi se părea nemaipomenit. Arăta ca unul dintre câinii ăia nordici care trag săniile, numai că era mai mic. în urma lui venea un tip cam jerpelit, care m-a întrebat dacă vreau să-l cumpăr. Am zis imediat că da. Mi-a cerut şaptezeci de mărci, dar am mai negociat şi am ajuns la patruzeci de mărci. Ce chestie! Eram ruptă de la dava şi super- fericită că aveam iarăşi un câine. Stella a propus să îi zic Lady Jane. Până la urmă, m-am hotărât să-i zic Janie.

Ne-am dus într-un restaurant de pe Kurfurstenstrafe şi am comandat câte un cotlet cu garnitură. Janie s-a ales cu jumătate din fiecare porţie. Tipul care se dădea spion a venit, într-adevăr, la ora stabilită şi ne-a dat o juma de gram de dava. Absolut demenţial. O juma de gram făcea o sută de mărci.

Stella şi cu mine ne-am dus din nou la gară ca să mai aruncăm o privire după Detlef. Am întâlnit-o pe Babsi. M-am bucurat enorm s-o văd; în ciuda certurilor dintre noi, ţineam la ea mai mult decât la Stella. Ne-am dus toate trei sus, la terasele din gară. Babsi arăta foarte rău. Avea picioarele ca nişte chibrituri şi puţinul piept pe care îl avusese dispăruse şi el. Cântărea acum treizeci şi unu de kilograme. Dar chipul ei rămăsese la fel de frumos.

Le-am povestit despre Narkonon, le-am zis că era un loc mişto. Stella nici nu a vrut să audă de aşa ceva. A spus că ea se născuse davistă şi voia să moară ca o davistă. Lui Babsi însă îi surâdea ideea să se lase împreună cu mine la Narkonon, o dată pentru totdeauna. Părinţii şi bunica ei se străduiseră degeaba să îi găsească un loc într-un centru de terapie. Babsi era iar pe străzi, dar se gândea serios să se lase. îi mergea foarte prost.

După ce am terminat de trăncănit, m-am dus cu Janie a mea la Metro, un magazin al naibii de scump din gară, dar care era deschis şi seara. Am cumpărat două pungi de plastic cu hrană pentru câini şi o grămadă de budinci pentru mine. Apoi am sunat la Narkonon şi i-am întrebat dacă puteam să mă întorc la ei. Mi-au zis că da. Le-am spus că aş aduce o prietenă cu mine. Nu le-am dezvăluit că prietena era Janie.

Nu am stat prea mult pe gânduri, dar, la drept vorbind, ştiusem de la început că o să mă întorc la Narkonon. N-aveam unde să mă duc altundeva. Mama ar fi luat-o razna dacă aş fi apărut aşa, din senin, în faţa uşii. În afară de asta, sora mea se mutase din apartamentul tatei şi stătea acum la mama, în camera mea, în patul meu. Nu voiam să bat străzile. Iar să-ţi găseşti un client la care să stai peste noapte însemna să fii la cheremul lui şi, evident, să ţi-o tragi cu el. Dar, înainte de toate, eu chiar voiam să mă las. Şi încă mai credeam că o să izbutesc la Narkonon, pentru că, oricum, altă variantă nu aveam.

în casă - toată lumea îi zicea, simplu, „casa", niciodată „Narkonon" - s-au purtat destul de rece cu mine

când am venit, dar nu au comentat nimic. Nu s-au legat nici de Janie. Erau deja vreo douăzeci de pisici în casă, ce mai conta un câine!

Am luat nişte pături vechi din pod şi i-am făcut lui Janie un culcuş lângă patul meu. În dimineaţa următoare, căţeaua îşi făcuse nevoile peste tot în cameră. Janie nu s-a învăţat niciodată să facă afară. Avea o dilealã, cum o aveam şi eu pe a mea. Dar eu o iubeam pe Janie, şi nu mă deranja să fac curat după ea.

Mi s-a prescris imediat o şedinţă în plus. Puţin îmi păsa. Făceam totul mecanic. Mă enerva doar că, în orele alea, nu puteam să fiu cu căţeaua mea. Între timp, se ocupau alţii de ea, şi asta mă seca, fiindcă Janie trebuia să fie doar a mea. Toţi se jucau cu ea şi ea se juca cu toţi, pentru că, pe undeva, era o curviştină. Fiecare îi dădea câte ceva de mâncare, iar ea se îngrăşa tot mai mult. Când rămâneam singure, vorbeam cu ea. Acum cel puţin aveam cu cine să stau de vorbă.

Am mai şters-o de două ori de la Narkonon. Ultima dată, am fost pe drumuri patru zile. Pentru prima dată în viaţa mea n-aveam un loc al meu unde să înnoptez. Am dormit la Stella, fiindcă mama ei tocmai se internase în clinica de boli nervoase pentru o dezintoxicare alcoolică. Duceam aceeaşi viaţă de rahat: client, doză, client, doză. Pe urmă am aflat că Dedef plecase cu Bernd la Paris. M-au apucat pandaliile.

Asta era chiar culmea. Tipul cu care mă consideram ca şi măritată se cărase din Berlin fără să îmi

spună o vorbă. Visaserăm mereu să mergem împreună la Paris. Voiam să ne închiriem o cămăruţă pe Montmartre şi să ne lăsăm de H. Noi credeam că în Paris nu sunt davişti, ci doar o mulţime de artişti cxcentrici care beau cafea şi, câteodată, şi o sticlă de vin

.Acum, Detlef era cu Bernd la Paris. Nu mai aveam nici un prieten, eram singură pe lume. Cu Babsi şi Stella mă luam în gură din orice rahat. O aveam doar pe Janie.

Am sunat la Narkonon. Mi s-a spus că mama trecuse pe acolo şi luase toate lucrurile mele. Deci mama îşi luase gândul de la mine. Asta m-a înfuriat. Acum voiam să le-o dovedesc tuturor. Voiam să le arăt că, dacă voiam, reuşeam şi de una singură.

M-am dus la Narkonon şi m-au primit din nou. De data asta chiar m-am ţinut de terapie. Făceam tot ce mi se spunea. Parcă eram apucată. Am devenit o elevă-model. în curând, mi-au dat voie să merg din nou la detectorul de minciuni. Ori de câte ori ziceam că şedinţa mă ajutase nespus de mult, pendulul nu se clintea. Credeam că acum o să reuşesc. Nu am sunat-o pe mama, care îmi luase lucrurile. Am împrumutat ce îmi trebuia. Am purtat chiloţi de băiat. Asta nu mă deranja deloc, dar nu voiam nici în ruptul capului s-o sun pe mama şi s-o rog să-mi aducă lucrurile înapoi.

într-o zi, m-a sunat tata.

— Ce faci, Christiane? Spune-mi, cum ai aterizat acolo? Tocmai am aflat şi eu din întâmplare.

— Mă bucură că te mai interesezi şi tu de mine, am spus eu - şi chiar aşa era.

— Ia zi, vrei să mai rămâi în clubul ăla de ciudaţi?

— Bineînţeles.

Tatăl meu a tras adânc aer în piept. Apoi m-a întrebat dacă nu vreau să iau masa în oraş cu el şi cu un prieten de-al lui. Am acceptat invitaţia.

într-o jumătate de oră m-au chemat jos, în birou. Iar acolo am dat nas în nas cu tatăl meu drag, pe care nu îl mai văzusem de luni de zile. Mai întâi a venit cu mine până sus, în camera pe care o împărţeam cu alte patru fete. După ce a aruncat o privire în jur, a exclamat:

— Ce-i debandada asta?
Fusese întotdeauna un fanatic al ordinii. într-adevăr, era un balamuc la noi în cameră - mizerie şi haine aruncate peste tot.
Când am vrut să plecăm la masă, unul dintre şefii de la Narkonon i-a spus tatei:
— Trebuie să semnaţi o declaraţie prin care vă angajaţi să o aduceţi pe Christiane înapoi.
Tata s-a înfuriat. A zbierat că el e tatăl şi că el decide ce este mai bine pentru mine. A zis că fiica lui nu o să se mai întoarcă acolo şi mi-a făcut semn să plecăm.
Când am auzit asta, am ţipat şi eu, luând-o la fugă spre sala de terapie:
— Vreau să rămân aici, tati! Nu vreau să mor, tati! Tati, te rog, lasă-mă aici!
Oamenii de la Narkonon, care se adunaseră cu toţii din cauza ţipetelor, mă susţineau. Tata a ieşit valvârtej pe uşă, urlând:
— Vin acum cu poliţia!
Ştiam că aşa va face. Am fugit în pod şi m-am căţărat pe acoperiş. Acolo era un fel de platformă pe care o foloseau coşarii. M-am ghemuit pe platforma aia. Mi-era frig.
După aceea au venit două maşini de poliţie. Gaborii au scotocit casa împreună cu tata, de sus până jos. Cei de la Narkonon strigau şi ei după mine, pentru că, între timp, li se făcuse teamă că toată afacerea asta ar putea să aibă urmări. Dar nimeni nu s-a gândit să mă caute pe acoperiş. Până la urmă, tata şi cu gaborii au plecat.
în dimineaţa următoare am sunat-o pe mama la slujbă. Când i-am auzit vocea, am izbucnit în plâns. Am întrebat-o, printre sughiţuri:
— Ce se întâmplă, ce mă fac?
Mama mi-a spus pe un ton glacial:
— Ce se întâmplă cu tine mi-e complet indiferent.
Am început să mă milogesc de ea:

— Nu vreau să mă scoată tati de aici. Tu ai custodia asupra mea. Nu poţi să mă laşi aşa, de izbelişte. Rămân aici, nu mai fug.

îţi jur. Te rog, fa ceva, nu-l lăsa pe tati să mă ia de aici! Trebuie să rămân aici, mami, zău. Altfel mor. Mami, crede-mă!

Mama mi-a spus, agasată:

— Nici nu intră în discuţie.

Apoi a închis telefonul.

La început am crezut că îmi pică cerul în cap. Pe urmă m-a apucat furia, şi mi-am zis: „Ăştia doi pot să mă pupe în cur. Nu s-au ocupat de mine o viaţă întreagă. Şi acum fac pe deştepţii şi se bagă în seamă când au ei chef. Nişte idioţi, numai tâmpenii au făcut. De-aia am ajuns în halul ăsta... Mama lui Kessi a avut grijă ca fiica ei să nu ajungă în rahat până peste cap. Şi nenorociţii ăştia doi cred deodată, după atâţia ani, că ştiu ce e mai bine pentru mine/"

Am cerut să fac o şedinţă în plus şi m-am implicat trup şi suflet în activităţile din casă. Voiam să rămân la Narkonon şi, eventual, să devin apoi membră a Bisericii Scientologice. în orice caz, nu voiam să mă ia nimeni de acolo. Nu mai eram dispusă să-i las pe părinţii mei să-şi bată joc de viaţa mea. Aşa gândeam în clipele alea, cuprinsă de o ură crâncenă.

După trei zile, tata a venit din nou. Am fost chemată în birou. Tata era foarte liniştit. A spus că trebuie să meargă cu mine la Direcţia de Asistenţă Socială, în problema restituirii banilor pe care mama mea îi plătise centrului Narkonon. I-am spus tatei:

— Nu, eu nu merg. Te cunosc, tati. Dacă merg cu tine, nu o să mai văd niciodată casa asta. Şi nu vreau să mor.

Tata le-a arătat celor de la Narkonon un document care atesta dreptul lui de a mă scoate de acolo. Mama îi dăduse o împuternicire. Şeful de la Narkonon mi-a spus că în condiţiile astea nu are ce să facă şi că trebuie să merg cu

tatăl meu. Nu puteau să mă mai găzduiască acolo împotriva voinţei lui.Şeful mi-a mai spus să nu uit să-mi fac exerciţiile. Şi să mă confrunt întotdeauna. Asta cu confruntatul era un cuvânt magic la ăştia. Trebuia să te confrunţi cu tot. Mi-am zis în gând: „Sunteţi nişte idioţi. Eu nu am cu ce să mă confrunt. Eu trebuie să mor. Nu mai rezist. în maxim două săptămâni, o să-mi bag iarăşi în venă. Nu pot aşa. Nu o să reuşesc niciodată singură." Ăsta a fost unul dintre puţinele momente în care am văzut cât de cât clar situaţia în care mă aflam. Numai că, în disperarea mea, începusem să cred că cei de la Narkonon m-ar fi putut salva. Mi-au dat lacrimile de furie şi de disperare. Plângeam în hohote. Nu mă mai puteam opri.

Mama Christianei

După eşecul de la Narkonon, fostul meu soţ s-a hotărât s-o ia pe Christiane acasă la el, ca să-i bage în sfârşit minţile în cap, cum s-a exprimat el. Nu mi se părea debc o soluţie bună. în afară de faptul că nu putea să o ţină sub observaţie tot timpul, relaţia mea cu el era în continuare una tensionată şi aveam mari reţineri să i-o las pe mână pe Christiane. Mai ales că sora ei se întorsese de curând la mine, plângându-se că tatăl ei era prea sever cu ea.

Dar nu mai ştiam ce să fac şi speram într-o minune - poate reuşea el cu metodele lui acolo unde eu dădusem greş. Pe de altă parte, uneori m-am întrebat dacă nu cumva mi-am băgat asta în cap pentru afugi, măcar pentru o vreme, de responsabilitatea mea faţă de Christiane. De când făcuse prima dezintoxicare, alternam tot timpul între speranţă şi disperare. L-am rugat pe tatăl ei să se implice fiinelcă ajunsesem la capătul puterilor - fizic şi moral.

La doar trei săptămâni după ce trecuse prin dezintoxicarea aceea chinuitoare la noi acasă, împreună cu Detlef, am aflat de prima recidivă. Când m-a sunat poliţia la firmă, parcă m-a lovit ceva în moalele capului. Poliţiştii m-au înştiinţat că o ridicaseră pe Christiane din BahnhofZoo şi mi-au spus să vin să o iau.

Stăteam la biroul meu şi tremuram toată. Din două în două minute mă uitam la ceas. Nu îndrăzneam să plec înainte de ora patru, când se încheia programul. Nu puteam să spun nimănui prin ce treceam. Cele dorn fete ale şefului mi-arfi ţinut o predică interminabilă. Dintr-odată îl înţelegeam pe tatăl lui Detlef La început, ţi-e foarte ruşine.

La secţia de poliţie, Christiane avea ochii umflaţi de la atâta plâns. Poliţistul mi-a arătat locul de pe braţ unde se injectase cu câteva ore în urmă ţi mi-a spus că, la momentul reţinerii de către poliţie, se afla la gară într-o „postură dubioasă".

La început n-am înţeles ce voia să spună prin expresia „postură dubioasă „. Poate că nici nu doream să înţeleg. Christiane era foarte abătută că nu reuşise să reziste tentaţiei şi se reapucase de droguri. A făcut o nouă dezintoxicare. Fără Detlef. N-a ieşit dehc din casă şi părea să ia lucrurile în serios. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am dus la şcoală să stau de vorbă cu dirigintele ei. Când i-am spus prin ce trecea fiica mea, a fost şocat, dar mi-a mulţumit pentru sinceritate. Alţi părinţi nu arătau atâta deschidere. Dirigintele ei bănuia că şi alţi elevi din şcoală erau dependenţi de heroină şi era dornic să o ajute pe Christiane. Dar nu ştia cum.

De câte ori vorbeam cu cineva despre aceste lucruri, reacţiile erau aceleaşi: fie oamenii erau la fel de neputincioşi ca şi mine, fie credeau că persoane precum Christiane nu mai au nici o şansă. Am trăit asta în nenumărate rânduri.

Încetul cu încetul, am văzut cât de uşor era pentru tineri să-şi procure heroină. în Hermannplatz, încartierul Neukölln, era plin de dealeri. Christiane trecea pe lângă ei zi de zi, în drum spre şcoală. într-o zi, mergând amândouă la cumpărături, unul dintre indivizii ăia a abordat-o pe Christiane. în primul moment am crezut că nu aud bine. Mulţi dintre ei erau străini, dar erau şi destui nemţi.

Christiane mi-a şi povestit de unde îi ştia pe oamenii ăştia, cine ce vindea şi cui, şi aşa mai departe. Totul mi se părea o nebunie curată. îmi spuneam: „Dumnezeule, pe ce lume trăim?”

Am vrut să o mut pe Christiane la o altă şcoală, de pe lângă Lausitzer Platz, ca să nu mai treacă pe acolo ori de câte ori mergea la ore. Se apropia vacanţa de Paşte şi, după aceea, voiam să meargă la noua şcoală, care era o Realschule[1]. *Speram că astfel aş putea să o rup de mediul ei, să o îndepărtez de pericolele care*

x. Vezi nota de subsol de la p. 38 (n. red.).

o pândeau în staţiile de metrou. Câtă naivitate! Oricum, n-a ieşit nimic din toată povestea asta. Directorul şcolii ne-a spus din capul bcului că nu-i plăcea să transfere elevi care veneau de la o Gesamtschule. *Mai făcea şi excepţii, dar Christiane avea note prea slabe la matematică. A întrebat-o însă, din curiozitate, de ce voia să schimbe şcoala. Când fiica mea i-a spus că în clasă nu există spirit de solidaritate, directorul a zâmbit:*

— *Spirit de solidaritate? Nu există aşa ceva la* Gesamtschule.

Mi-a explicat că într-o şcoală în care elevii se trezesc la fiecare
oră cu alţi colegi în clasă nu poate să existe spirit de solidaritate.

Nu ştiu care dintre noi a fost mai dezamăgită, eu sau Christiane. Ea a spus doar:

— *Toată chestia asta n-are nici un sens. Doar o terapie mă poate ajuta.*

Dar era aproape imposibil să găseşti un loc într-un centru de terapie. Am sunat pe la toate instituţiile posibile. în cel mai bun caz, îmi dădeau adresele centrelor de consiliere antidrog. Iar la centrele acestea mi se spunea că fiica mea trebuie să vină acolo de bunăvoie. Chiar dacă era multă râcă între diferitele centre şi unele le vorbeau de rău pe celelalte, toate erau de acord în această privinţă: dacă

dependentul nu venea de bunăvoie, terapia nu avea cum să aibă succes.

Iar când o imploram pe Christiane să se ducă la un centru de consiliere antidrog devenea imediat ţâfnoasă:

— Ce să caut acolo? Ăia nu au un loc pentru mine. N-o să mă rog de ei cu săptămânile.

Ce puteam să fac? Dacă aş fi dus-o cu forţa la un centru de consiliere, aş fi încălcat principiul prezentării benevole. într-un fel, pot să înţeleg astăzi poziţia lor. în acel moment, Christiane era încă prea tânără ca să urmeze o terapie serioasă. Pe de altă parte, sunt de părere că nişte copii dependenţi de heroină, aşa cum era şi Christiane, ar trebui ajutaţi chiar şi împotriva voinţei lor.

Mai târziu, când Christianei îi mergea adesea atât de rău, încât s-ar fi supus de bunăvoie unei terapii stricte, ni s-a spus că nu sunt locuri şi că trebuie să aşteptăm şase până la opt săptămâni. De fiecare dată simţeam că mi se taie respiraţia. Nu mai puteam să zic decât:

— Şi ce mă fac dacă copilul meu moare până atunci?

— între timp să vină la noi, o să-i dăm nişte sfaturi şi o să vorbim cu ea, ca să vedem dacă chiar se gândeşte serios să se lase.

Astăzi, când privesc evenimentele de atunci cu mai multă detaşare, nu am ce să le reproşez consilieribr antidrog. Având în vedere că centrele de terapie dispun de un număr limitat de locuri, aceşti oameni sunt obligaţi să facă o selecţie.

Aşadar, nu am reuşit să obţin un loc într-un centru de terapie, însă cândfiica mea s-a întors din vacanţa de Paşte, am avut impresia că nici nu mai avea nevoie de terapie. Arăta înfloritor. Credeam că, în sfârşit, reuşise să lase în urmă lucrurile astea.

Acum vorbea adesea pe un ton dispreţuitor eiespre prietena ei, Babsi, care se vindea pentru heroină unor bărbaţi în vârstă. Chris- tiane mi-a spus că ea n-ar putea să facă aşa ceva niciodată şi că era extraordinar de bucuroasă

că nu mai avea de-a face cu lumea daviştilor, cu toate mizeriile alea. Părea să creadă cu adevărat ce spune. Aş fi jurat pe orice că vorbea foarte serios.

Dar, după doar câteva zile, s-a apucat din nou de droguri. Mi-am dat seama după pupilele ei, care se făcuseră iar mici de tot. Nu mai suportam să văd cum încerca tot timpul să mă prostească. Când o luam la trei păzeşte, îmi spunea:

— Ce te-a apucat? N-am băgat decât unjoint.

A început o perioadă foarte proastă. Mă mințea în faţă, deşi ştia că n-o mai cred. l-am interzis să iasă din casă. Dar tot umbla creanga. M-am gândit că poate ar trebui să o încui în cameră. Dar arfi sărit pe geam şi, cum stăteam la etajul întâi, mi s-a părut prea riscant.

Eram cu nervii la pământ. Nu mai suportam să-i văd pupilele alea mici. Trecuseră trei luni de când o prinsesem în baie. O dată la câteva zile, ziarele scriau că mai murise unul din cauza consumului de heroină. De cele mai multe ori erau ştiri scurte, de câteva rânduri. Daviştii care dădeau colţul deveniseră ceva la fel de obişnuit ca victimele accidentelor de circulaţie.

Mi-era permanent frică - mai ales pentru că Christiane nu mai era sinceră cu mine şi nu mai recunoştea nimic. Umbla tot timpul cu minciuni, şi asta mă scotea din minţi. Când se simţea prinsă cu mâţa în sac, devenea grosolană şi agresivă. Firea ei începuse să se schimbe.

Tremuram pentru viaţa ei. Banii de buzunar - douăzeci de mărci pe lună - nu i-i mai dădeam decât cu ţârâita. Mi-era teamă că, dacă îi dau douăzeci de mărci deodată, o să-şi ia o doză care putea să-ifie fatală. Mă împăcasem, într-o oarecare măsură, cu gândul că era dependentă. Ceea ce mă înnebunea era teama că următoarea doză ar putea fi şi ultima. Oricum, puteam fi mulţumită că mai dădea pe acasă. Nu ajunsese ca Babsi, a cărei mamă mă suna deseori şi mă întreba, plângând, dacă ştiu cumva unde e fiica ei.

Trăiam într-o tensiune continuă. Dacă suna telefonul, mi-era teamă că e poliţia, morga sau mai ştiu eu cine. Şi astăzi sar ca arsă din pat atunci când sună telefonul.

Cu Christiane nu se mai putea vorbi. Dacă aduceam în discuţie toată tărăşenia asta cu drogurile, striga la mine s-o las în pace. Aveam senzaţia că renunţase la luptă, că se lăsa dusă de val.

Ea susţinea că lăsase heroina şi doar mai fuma din când în când haşiş, dar, de când învăţasem să nu mă mai amăgesc, nici nu mă mai lăsam dusă de nas. Destul de des, îi întorceam camera cu fundul în sus şi totdeauna găseam nişte ustensile, iar în două sau trei rânduri am dat şi de o seringă. Când i-am aruncat-o la picioare, a ţipat la mine, foarte jignită, că era a lui Detlef-pasămite îi luase seringa, ca să-l facă să se lase.

într-o zi, când m-am întors de la muncă, stăteau amândoi pe pat în camera copiilor şi îşi încălzeau lingura. Am rămas uluită. Câtă obrăznicie! N-am mai putut decât să zbier la ei:

—Afară din casă, acum

!După ce au ieşit, m-am pus pe plâns. Deodată m-a apucat o furie imensă împotriva poliţiei, împotriva guvernului, împotriva tuturor. Mă simţeam abandonată, lăsată de izbelişte. în ziar era iar o ştire despre un tânăr care se prăpădise din cauza heroinei, în anul acela, heroina făcuse deja peste treizeci de victime. Şi era abia luna mai. Nu puteam să înţeleg ce aveau în cap autorităţile. La televizor se vorbea despre sumele colosale pe care le aloca statul pentru combaterea terorismului. între timp, dealerii umblau nestingheriţi prin Berlin şi vindeau pe stradă heroină ca şi cum ar fi fost îngheţată pe băţ.

Cu cât mă gândeam mai mult la situaţia asta, cu atât eram mai indignată. La un moment dat, m-am surprins zicând cu voce tare: „Stat de rahat!" îmi treceau o mie de lucruri prin cap. Stăteam în sufragerie şi mă uitam, năucă, la mobilele din jur. Aveam o poftă nebună să fac totul bucăţi. Pentru ce mă străduisem atât? M-a bujnit din nou plânsul.

în seara aceea am bătut-o râu de tot pe Christiane. Stăteam pe pat, în capul oaselor, aşteptând-o. în mintea mea era un tal- meş-balmeş - un amestec confuz de frică şi sentimente de vinovăţie. Nu puteam să nu-mi fac reproşuri. Eşuasem pe toate planurile. Căsnicia mea fusese un dezastru. Ani întregi stătusem toată ziua la muncă şi îmi neglijasem copiii. Iar când am rămas singură cu Christiane, am închis mult prea mult timp ochii, fiindcă eram prea laşă ca să privesc realitatea în faţă şi să accept ce se întâmpla cu fiica mea.

Mi-am pierdut, în seara aceea, ultimele iluzii.

Christiane s-a întors acasă abia la douăsprezece şi jumătate noaptea. De la geam am văzut-o cum a coborât dintr-un Mercedes. Chiar în faţa casei. „Doamne

Dumnezeule”, mi-am zis, „fata asta nu mai are nici o şansă, şi-apierdut orice respect de sine, e o neno-rocire. ..” Eram distrusă. Când a intrat, am înşjacat-o şi am bă- tut-o până când au început să mă doară mâinile. La urmă ne-am prăbuşit amândouă pe covor, plângând în hohote. Christiane era complet dărâmată. I-am zis în faţă că se

prostituează, că acum nu mai am nici o îndoială. Doar a clătinat din cap şi a spus, printre suspine

:— Dar nu aşa cum crezi tu, mami.

Nu mai voiam să aud nimic. Am trimis-o la baie şi, pe urmă, în pat. Numai o mamă îşi poate imagina cum mă simţeam. Faptul că se vindea bărbaţilor m-a îngrozit poate chiar mai mult decât dependenţa ei de droguri.

Nu am putut să închid ochii toată noaptea. Mă tot gândeam la ce aş putea face în continuare. Nu mai rămâneau multe variante. în disperarea mea, m-am gândit şi la o internare într-un ospiciu. Dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia, pentru că Christiane ar fi fost dusă mai întâi la un centru de asistenţă din Ollenhauerstrafie. Iar o profesoară mă avertizase cu ceva timp în urmă că acolo fetele se îndemnau unele pe altele la prostituţie.

Nu mai vedeam decât o singură posibilitate: Christiane trebuia să plece imediat din Berlin. Şi asta pentru totdeauna. Indiferent că voia sau nu. Trebuia să iasă din mocirla asta, care o trăgea în jos de fiecare dată, şi să ajungă într-un loc unde era ferită de heroină.

Mama mea, care trăia în Hessen, era gata să o primească imediat, la fel şi cumnata mea din Schleswig-Holstein. Când i-am spus Christianei ce hotărâsem, n-a mai ridicat tonul. Părea descumpănită. Am început să fac pregătirile necesare. Dar, pe urmă, Christiane s-a gudurat pe lângă mine, arătându-se plină de căinţă şi spunându-mi că e gata să facă terapie. Găsise chiar şi un centru care era dispus să o primească: Narkonon.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mi-era teamă că, fără terapie, nu avea cum să îi meargă mai bine în Germania de Vest şi că ar fi putut să fugă de la rudele mele.

Nu aveam informaţii precise despre Narkonon, dar ştiam că acolo trebuia să plăteşti. Cu două zile înainte să împlinească cincisprezece ani, am urcat-o pe Christiane

într-un taxi şi am plecat împreună spre centrul Narkonon. Acolo ne-a primit un tânăr amabil, cu care am purtat o discuţie preliminară. Ne-a felicitat pentru alegerea noastră, iar pe mine m-a asigurat că, de acum încolo, nu mai trebuia să îmi fac griji, căci terapia lor dădea de regulă rezultate excelente. Aşa că puteam să stau liniştită. După foarte multă vreme, aveam sentimentul că lucrurile mergeau în direcţia cea bună. Eram foarte uşurată.

După aceea mi s-a dat să semnez o hârtie prin care mă obligam să plătesc cincizeci şi două de mărci pe zi, în avans pentru o lună. Asta era mai mult decât salariul meu net. Dar nu aveam de ales. În afară de asta, tânărul mi-a spus că administraţia bcală e obligată să acopere aceste costuri dacă fac demersurile necesare.

În ziua următoare am strâns de pe unde am putut cinci sute de mărci şi le-am dus la Narkonon. Apoi am mai luat un credit de o mie de mărci şi, la următoarea seară de întâlnire cu părinţii, am plătit integral pentru prima lună. Cel care conducea serile cu părinţii ne-a destăinuit că şi elfusese cândva dependent de droguri, însă, uitându-te la el, n-ai fi zis că avea un trecut de toxicoman. Graţie centrului Narkonon, ne-a spus el, devenise alt om. Asta ne-a impresionat pe noi, părinţii. De asemenea, mi s-a vorbit foarte convjngător despre progresele pe care le făcea Christiane.

În realitate, jucau teatru şi nu erau interesaţi decât să ne ia banii. Mai târziu am aflat din ziar că Narkonon ţinea de o sectă americană dubioasă şi că cei de acolo speculau spaima părinţilor ca să facă profit.

Dar şi de asta mi-am dat seama prea târziu. La început am crezut că fiica mea e pe mâini bune. Şi voiam să o ţin acolo cât mai mult timp. Deci aveam nevoie de bani.

Am luat la rând toate instituţiile. Dar toată lumea îşi declina competenţa. Şi nimeni nu mi-a spus adevărul despre Narkonon. Eram descurajată şi mă simţeam dusă cu zăhărelul. Funcţionarii îmi dădeau cumva impresia că le iroseam timpul cu întrebări tâmpite. La un moment dat, cineva mi-a spus că mai întâi trebuie să obţin de la medic o adeverinţă care să certifice dependenţa de droguri a Christianei şi că fără acest document nu pot să înaintez o cerere pentru acoperirea costurilor unei terapii. Am crezut că e o glumă. Oricine se pricepea cât de cât în domeniu putea să vadă în ce hal era Christiane. Dar ăsta era mersul hârtiilor fi al birocraţiei. Însă atunci când am reuşit, în sfârşit, după mai bine de două săptămâni, să obţin o programare la medicul care elibera astfel de adeverinţe, am aflat că fiica mea fugise iar de la Narko- non. Pentru a treia oară.

M-a apucat din nou disperarea. îmi spusesem de atâta ori: „Gata, acum o să reuşească!" Şi de fiecare dată speranţele mele erau spulberate şi o luam iarăşi de la zero. M-am apucat să o caut împreună cu prietenul meu. După-amiaza cutreieram parcul Hasenheide, iar seara băteam centrul oraşului şi discotecile. Bineînţeles că o căutam şi prin gări şi prin staţiile de metrou. Colindam toate locurile unde se întâlneau daviştii. Zi de zi, seară de seară, plecam în căutarea ei. Am luat la rând toate WC-urile publice din centrul oraşului. Fusesem la poliţie şi o dădusem dispărută, iar agentul îmi comunicase sec că o va trece pe Christiane pe lista persoanelor căutate, după care a spus aşa, într-o doară, că o să apară ea la un moment dat.

Aş fi vrut să mă ascund undeva, într-o scorbură... îmi intrase frica în oase. Mă temeam permanent că o să primesc un telefon, iar o voce o să-mi spună: „Fiica dumneavoastră a murit. „Eram un pachet de nervi. Nu mai aveam chef de nimic, nu mă mai interesa nimic, trebuia să trag de mine ca să îmi fac treaba la serviciu. Dar nu voiam

să-mi iau concediu medical. Am început să am probleme cu inima. De-abia mai puteam să-mi mişc braţul stâng, îmi amorţea în fiecare noapte. Mă dureau stomacul şi rinichii, aveam impresia că îmi explodează capul. Sufeream ca un câine.

M-am dus la doctor. Ce am auzit în cabinet mi-a pus capac. După ce m-a consultat, doctorul mi-a zis că toate acestea erau tulburări pe fond nervos şi mi-a prescris Valium. Când i-am povestit de ce eram atât de răvăşită, mi-a spus că în urmă cu câteva zile venise la el, tot aşa, o fată tânără, care îi mărturisese că era dependentă de droguri şi îl întrebase ce să facă.

— Şi ce i-aţi spus? l-am întrebat eu.

Să-şifacă rost de o frânghie, mi-a răspuns doctorul, adăugând că oamenii ăştia nu au nici o şansă.Exact aşa mi-a spus.

După o săptămână, când Christiane s-a întors la Narkonon, nici n-am mai putut să mă bucur de-adevăratelea. Parcă murise ceva în mine. îmi spuneam că făcusem tot ce era omeneşte posibil pentru ea. Dar totul fusese degeaba. De fapt, uitându-mă la Christiane, aveam impresia că decădea tot mai mult. Mediul de la Narkonon nu o schimbase în bine, ci o stricaseşi mai mult. Nu mai era fata drăguţă de dinainte, devenise de-a dreptul vulgară. Avea ceva aproape respingător.

încă de la primele vizite pe care i le-am făcut la vila Narkonon, am simţit că ceva nu e în regulă. Christiane mi-a părut, deodată, străină. Ceva se rupsese în ea. Până să ajungă acolo, păstrase, în ciuda tuturor certurilor dintre noi, o legătură afectivă cu mine. Acum aceasta nu mai exista. Se evaporase, de parcă o spălase cineva pe creier.

în situaţia asta, l-am rugat pe fostul meu soţ să o ducă pe Christiane în Germania de Vest. Dar el voia să o ia la el. Era convins că o va scoate la capăt cu ea- dacă era nevoie, şi cu o mamă de bătaie.

Nu m-am opus. Eu una nu mai ştiam cum să procedez. O ţinusem din greşeală în greşeală, şi acum mă temeam că, trimi- ţând-o în Germania de Vest, jaceam iar o prostie.

După ce am plecat de la Narkonon, tata nu m-a dus direct la el acasă. Ne-am oprit mai întâi la cârciuma lui preferată, „La Ciocănitoarea Beată", din staţia de metrou Wutzkyallee. A vrut să-mi ia o băutură alcoolică, dar eu am comandat nişte suc de mere. Mi-a zis că trebuie s-o termin o dată pentru totdeauna cu drogurile, dacă nu vreau să mor, iar eu i-am răspuns:

— Da, tocmai de-asta am vrut să rămân la Narkonon.

Tonomatul tot repeta aceeaşi melodie, *Ein Bett im Kornfelds*. Câţiva tineri erau la flipper şi la masa de biliard. Tata mi-a zis că erau nişte adolescenţi absolut normali, că aici puteam să-mi fac foarte repede prieteni noi, iar apoi o să-mi dau seama şi singură cât de imbecilă fusesem să mă apuc de droguri.

Abia dacă îl ascultam. Eram cătrănită, demoralizată şi nu voiam decât să fiu singură. Uram lumea asta nenorocită. Când mă gândeam la Narkonon, mi se părea că acolo mi se deschisese o uşă spre paradis, iar tatăl meu venise şi mi-o trântise în nas. Am luat-o pe Janie la mine în pat şi i-am spus: „Janie, ştii cum sunt oamenii?" Am răspuns pentru ea: „Vezi, nu ştii." Janie se gudura pe lângă toţi oamenii, dând veselă din coadă. Credea că toţi oamenii sunt buni. Nu-mi plăcea asta la ea. Aş fi preferat să mârâie la oricine şi să nu se încreadă în nimeni.

Când m-am trezit, Janie încă nu făcuse mizerie în cameră şi am vrut să ies cu ea afară. Tata plecase deja la serviciu. Am dat să deschid uşa apartamentului. Era încuiată. Am tras ca bezmetica de clanţă, m-am opintit în uşă. N-am putut s-o deschid. Am încercat să rămân calmă, să nu mă pierd cu firea. Mi-am zis că tata nu m-ar fi închis ca pe un animal sălbatic. Şi, oricum, ştia că era şi câinele în casă.

Am scotocit locuinţa, spunându-mi că lăsase pe undeva o cheie. Dacă izbucnea un incendiu? M-am uitat sub pat, pe galeriile de la ferestre, ba chiar şi în frigider. Nu era nici o cheie. Nu aveam timp să mă enervez, pentru că trebuia să fac ceva cu Janie înainte să murdărească mocheta. Am dus-o pe balcon şi a priceput imediat ce aşteptam de la ea.

După aceea am început să inspectez apartamentul. Se mai schimbase câte ceva. Dormitorul era gol, pentru că mama luase patul cu ea. În sufragerie era o canapea nouă,

pe care dormea tata. Era şi un televizor nou. Arborele de cauciuc dispăruse cu tot cu băţul de bambus care îl susţinea - băţul ăla cu care mă altoise tata de atâtea ori. în locul lui era acum un baobab pitic.

în camera copiilor mai era şi acum dulapul nostru de haine - vechitura aia la care nu se deschidea decât o uşă. Patul scârţâia la fiecare mişcare. Aşa deci, tata mă încuia aici ca să ajung şi eu o adolescentă normală, dar el nici măcar nu era în stare să mobileze cât de cât apartamentul.

M-am dus din nou cu Janie pe balcon. Janie s-a proptit cu labele din faţă pe balustradă şi s-a uitat unsprezece etaje în jos, apoi a început să privească de jur împrejur, la blocurile alea anoste din Gropiusstadt.

Simţeam nevoia să stau de vorbă cu cineva şi am sunat la Narkonon. Şi, spre marea mea surpriză, mi-au dat-o la telefon pe Babsi, care ajunsese deja la ei. Deci chiar voia să se lase, nu vorbise în dodii. Mi-a spus că i se dăduse patul meu. îmi părea atât de rău că nu eram şi eu cu ea la Narkonon. Am trăncănit mult timp la telefon.

Când s-a întors tata, n-am scos nici un cuvânt. în schimb, el a vorbit cât pentru amândoi. îmi planificase deja întreaga viaţă. Urma să am un program precis în fiecare zi - să mă ocup de casă, să fac cumpărături, să-i hrănesc porumbeii călători şi să curăţ după ei (tata avea un porumbar pe undeva prin Rudow). Timpul liber urma să mi-l petrec cu o fostă prietenă de-a lui, Katharina, o adevărată *teenie-bopper*, care era înnebunită după emisiuni gen *ZDF-Hitparade* şi după prezentatori de-alde Ilja Richter.

Tata mi-a promis şi o recompensă. Voia să mă ia la un moment dat cu el în Thailanda. Acum se ducea cel puţin o dată pe an acolo. I se pusese pata pe ţara asta, în primul rând din cauza fetelor, dar şi pentru că găseai acolo ţoale

foarte ieftine, îşi economisea toţi banii pentru excursiile astea ale lui în Thailanda. Ăsta era drogul lui.

Auzind ce planuri avea tata cu mine, mi-am zis că, până una-alta, cel mai bine ar fi să las lucrurile să meargă aşa cum se gândise el. De fapt, nici nu prea aveam de ales. Cel puţin, nu avea de gând să mă ţină încuiată.

A doua zi m-am apucat de treabă. Am făcut curat în casă, m-am dus la cumpărături. Apoi a apărut Katharina, ca să iasă cu mine la plimbare. Am luat-o pe străzi, dar eu alergam ca nebuna şi ea abia se ţinea după mine, iar când i-am spus că mai trebuie să mă duc şi în Rudow ca să hrănesc porumbeii, i-a pierit cheful şi s-a dus în treaba ei.

Acum eram liberă să fac ce vreau. Aveam un chef nebun să bag ceva, ca să mă mai înveselesc, dar nu ştiam ce. M-am gândit că aş putea să mă duc măcar o oră în Hasenheide, un parc din Neukölln. Pe-acolo se întâlneau ăştia care băgau haşiş. Era o zonă mişto. Aveam chef de un joint.

Din păcate, nu aveam bani. Dar ştiam de unde pot să fac rost. Tata strângea într-o sticlă imensă de brandy monede mai mari, de la o marcă în sus. Erau acolo deja peste o sută de mărci - bani pe care avea de gând să-i spargă în Thailanda.
Am luat din sticlă cincizeci de mărci. Voiam să am ceva mai mulţi bani, pentru orice eventualitate. Ce nu cheltuiam puteam să pun înapoi. Şi mă gândeam că o să mai economisesc cumva la cumpărături şi până la urmă o să pun totul înapoi.

Cum am ajuns în parcul Hasenheide, am dat nas în nas cu Piet. Piet era băiatul din Casa de Mijloc cu care fumasem primul meu joint. între timp, trecuse şi el pe H, deci sigur ştia dacă se vindea dava în Hasenheide.

— Ai mălai? m-a întrebat el.

— Da, i-am spus.

— Atunci hai cu mine.

M-a dus la nişte străinezi, de la care am cumpărat un sfert, îmi rămăseseră zece mărci. Ne-am dus în WC-ul din parc, şi Piet mi-a împrumutat tacâmul lui. Se şmecherise şi el - a vrut jumătate din sfertul meu ca să-mi dea seringa. Am împărţit marfa pe din două şi ne-am tras câte o doză mică.

Acum mă simţeam super. în Hasenheide, cei care băgau jointuri, tripuri, dava, orice, se strângeau cu toţii în acelaşi loc. Era cel mai cool loc de întâlnire din Berlin. Aici oamenii nu erau atât de parşivi şi de distruşi ca în zona daviştilor de pe Kurfurstendamm. Bine, în Hasenheide cei mai mulţi băgau haşiş, dar erau şi destui davişti, şi cu toţii stăteau paşnici laolaltă. Pe Ku'damm, haşişul era considerat un drog pentru bebeluşi. Nici un davist de pe Ku'damm nu ar fi stat de vorbă cu unul care fuma haşiş.

În Hasenheide, n-avea nici o importanţă ce droguri luai. Puteai să fii şi *clean* dacă voiai. Tot ce conta era să aduci bună dispoziţie, să nu strici atmosfera. Vedeai pe aici tineri care cântau la fluiere şi bongosuri. Vedeai şi străinezi. Şi nu începea nimeni să facă scandal sau să se ia de alţii. Ai fi zis că toţi făceau parte dintr-o mare comunitate. Toată atmosfera de aici îmi amintea de ceea ce auzisem despre Woodstock.

Am avut grijă să ajung acasă înainte de ora şase, când se întorcea tata. Nu şi-a dat seama că eram prăjită. Aveam mustrări de conştiinţă din cauza porumbeilor, care nu primiseră nimic de mâncare. Mi-am propus să le dau a doua zi o porţie dublă. Luasem decizia să nu mă mai înţep, fiindcă în Hasenheide mă puteam simţi bine şi cu puţin haşiş. Acolo nimeni nu se uita dispreţuitor la tine că fumezi jointuri. Nu voiam în nici un caz să mă întorc printre daviştii ăia terminaţi de pe Kurfiir- stendamm. Chiar credeam că m-aş putea lăsa de dava în Hasenheide.

Mă duceam acum cu Janie în Hasenheide aproape în fiecare după-amiază. Lui Janie îi plăcea mult să vină în parcul ăsta, pentru că era plin de câini. Aici, până şi câinii erau întotdeauna paşnici. Toată lumea care se plimba prin parc o admira pe Janie, o mângâia şi o răsfaţa.

Pe porumbeii lui tata nu îi mai hrăneam decât o dată la două sau trei zile. Le era de ajuns dacă îi ghiftuiai de vreo trei ori pe săptămână şi le mai împrăştiai nişte grăunţe pentru mai târziu.

Fumam haş când îmi oferea careva. Şi de fiecare dată se găsea cineva care să-mi ofere. Pentru că, spre deosebire de davişti, cei care bagă jointuri n-au nici o problemă să le dea şi altora.

Am ajuns să îl cunosc mai bine pe străinezul de la care cumpărasem cu Piet dava în prima zi când venisem aici. Odată m-am aşezat nu departe de pătura pe care stătea cu câţiva prieteni de-ai lui. Tipul m-a invitat să mă aşez lângă ei. Îl chema Mustafa şi era turc. Ceilalţi erau arabi. Aveau cu toţii cam între şapteşpe şi douăzeci de ani. Mâncau lipie cu brânză şi pepene şi mi-au dat şi mie, ba chiar şi lui Janie.

Mustafa mi se părea foarte cool. Era dealer. Dar îmi plăcea foarte mult stilul lui. Nu avea nimic din agitaţia şi aerele deale- rilor germani. Mustafa smulgea câteva smocuri de iarbă şi îngropa davaua sub ele. Dacă se lăsa cu o razie, îl durea în cot, pentru că n-avea marfa la el. Când venea unul să cumpere, Mustafa împungea liniştit cu briceagul prin iarbă până găsea davaua.Nu vindea pachetele cântărite dinainte, ca dealerii de pe Ku damm. Scotea întotdeauna, cu vârful cuţitului, cam un sfert de gram. Dar nu trăgea pe nimeni în piept. Ştergea cu două degete pulberea care mai rămânea pe lama cuţitului şi îmi dădea şi mie să trag pe nas.

Mustafa mi-a spus de cum ne-am cunoscut că e o tâmpenie să-ţi bagi în venă. Dacă tragi davaua pe nas în loc

să te înţepi, n-ai să ajungi dependent. El şi arabii lui trăgeau doar pe nas. Şi nici unul nu era dependent fizic. Pur şi simplu, trăgeau şi ci când li se făcea chef.

Mustafa nu-mi dădea mereu voie să trag pe nas ce rămânea pe vârful cuţitului, pentru că, spunea el, aşa aş fi devenit iarăşi dependentă fizic. Am observat că, spre deosebire de europeni, străinezii ăştia chiar ştiau să umble cu drogurile. Pentru noi, europenii, davaua este cam cum trebuie să fi fost pe vremuri apa de foc pentru indienii din America. M-am gândit odată că orientalii i-ar putea extermina pe europeni şi pe americani dându-le heroină, la fel cum au facut-o europenii în trecut cu indienii, folosindu-se de alcool.

Astfel, am început să-i văd pe străinezi într-o altă lumină, înainte, toţi străinezii fuseseră pentru mine potenţiali clienţi care voiau să mi-o tragă. Babsi, Stella şi cu mine îi consideram ultimii oameni. Mustafa şi arabii lui erau nişte oameni foarte mândri. Puteai să-i jigneşti foarte uşor. Pe mine m-au acceptat pentru că li se părea că am un fel de demnitate. Mi-am dat repede seama cum mergeau lucrurile în cercul lor. De exemplu, nu trebuia niciodată să ceri ceva. Pentru ei, ospitalitatea era foarte importantă. Dacă voiai ceva, îţi luai, indiferent că era vorba de seminţe de floarea-soarelui sau de dava. Dar nu trebuia nici să le dai sentimentul că profiţi de ospitalitatea lor. Aşa că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să îi întreb dacă pot să iau oleacă de dava pentru acasă. Ceea ce luam trăgeam imediat pe nas. Cu timpul, m-am integrat tot mai bine în grupul lor, deşi, în general, nu aveau o părere prea bună despre nemţoaice. Mi-am dat seama că, pe undeva, străinezii aveau calităţi pe care nu le întâlneai la nemţi.

Deci, totul mi se părea foarte cool şi nici nu mă mai consideram o davistă - asta până când mi-am dat seama că, încetul cu încetul, ajunsesem să fiu iar dependentă fizic.

Seara, cu tata, făceam pe fiica adusă pe calea cea bună. Mă duceam cu el la crâşmă şi beam câteodată, ca să îi fac plăcere, o bere mică. Pe de o parte, uram crâşma „La Ciocănitoarea Beată" şi dispreţuiam gaşca de alcoolişti de acolo. Pe de altă parte, îmi plăcea să duc o viaţă dublă. Voiam să fiu respectată şi la crâşmă. în fond, trebuia să mă impun şi în societatea asta în care nu existau droguri, pentru că, îmi ziceam eu, viaţa mea nu avea să se mai intersecteze cu lumea daviştilor.

Am învăţat să joc flipper şi biliard. Voiam să stăpânesc toate jocurile bărbaţilor, şi nu aşa, oricum, ci mai bine decât ei. Dacă tot trebuia să trăiesc printre indivizii ăştia din crâşmă, atunci voiam cel puţin să mă impun în faţa lor. Să nu mă poată lua nici unul peste picior. Voiam să fiu o vedetă. Voiam să am mândria mea. Ca arabii din parc. Voiam să nu fiu nevoită niciodată să cer ceva, să nu mă simt niciodată inferioară.

Dar, când am vrut să învăţ şi skat[1], n-a mai ţinut. Ajunsesem iar pe *turkey* şi aveam alte griji pe cap. Acum trebuia să mă duc neapărat în fiecare după-amiază în parcul Hasenheide, fiindcă nu mai puteam să stau fără dava. Dar asta lua timp, pentru că nu puteam să mă duc pur şi simplu la Mustafă, să-mi iau oleacă de dava şi să mă car. Trebuia să-l mai ajut la vânzare, să stau pe acolo spărgând seminţe de floarea-soarelui, în timp ce porumbeii tatei rămâneau fără hrană câte trei zile la rând. Trebuia să mă descotorosesc în fiecare după-amiază de însoţitoarea mea, Katharina, băşca să deretic prin casă, să merg la cumpărături, să fiu lângă telefon când obişnuia să sune tata

1 Joc de cărţi inventat la începutul secolului al XIX-lea în Germania, unde se bucură şi astăzi de o mare popularitate (n. trad.).

şi să inventez noi şi noi poveşti când tata afla că nu fusesem acasă. Viaţa aia relaxată se dusese naibii.

Într-o după-amiază eram ca de obicei în parc, şi deodată i incva, venind din spate, îmi acoperă ochii cu mâinile. M-am întors. Era Dedef. Ne-am luat în braţe. Janie a început să sară pc noi. Detlef arăta bine. Mi-a spus că e *clean*. M-am uitat în ochii lui şi i-am spus:

— Moşule, eşti *clean* pe dracu. Ai pupilele cât nişte gămălii, într-adevăr, Detlef reuşise să se lase la Paris, dar, când s-a întors, s-a dus direct la Bahnhof Zoo şi şi-a tras o doză.

Am mers la mine acasă. Mai aveam ceva timp până să vină lata de la slujbă. Patul meu se bălăbănea prea de tot, aşa că am pus cuvertura pe jos şi am făcut dragoste ca-n filme. Eram foarte f ericiţi. După aia am vorbit despre cum o să ne lăsăm. Voiam să începem dezintoxicarea de săptămâna următoare - deci nu chiar imediat. Dedef mi-a povestit cum îl făcuse de bani pe un client împreună cu Bernd, ca să aibă cu ce plăti călătoria la Paris. L-au încuiat pe tipul ăla în bucătărie, i-au luat carnetul de cecuri şi l-au vândut unui combinagiu de la gară pe o mie de mărci. Pe Bernd îl umflase deja poliţia. Detlef credea că pe el nu o să-l prindă, fiindcă clientul ăla nu îi ştia numele.

Ne întâlneam în fiecare după-amiază în Hasenheide, după care ne duceam de obicei la mine acasă. Nu prea mai vorbeam despre dezintoxicare, pentru că eram foarte *happy* aşa şi voiam să ne bucurăm de clipele astea împreună. Numai că aveam foarte multe pe cap şi mi-era din ce în ce mai greu să fac faţă. Tata îşi înteţise controalele şi îmi dădea tot mai multe sarcini. Şi trebuia să-mi rămână destul timp pentru Mustafa şi gaşca de arabi, mai ales că nu mai luam dava doar pentru mine, ci şi pentru Detlef. Şi, bineînţeles, voiam să petrec cât mai mult timp cu Dedef. Iar dădusem de stres.

Până la urmă mi-am spus că n-am de ales şi am început să mă duc din nou la gară. Făceam un client pe zi, la orele prânzului, fără să-i spun lui Detlef. Dar *feeling*-ul ăla mişto se topea pe zi ce trecea, pentru că viaţa de davist mă înghiţea din nou. Cele câteva zile relaxate de care te bucuri întotdeauna după o dezintoxicare - zilele alea în care nu mai ţi-e teamă de sevraj şi nu mai disperi dacă n-ai dava - deveneau tot mai puţine după fiecare încercare de a mă lăsa.

Cam la o săptămână după ce se întorsese Detlef, a apărut în Hasenheide tipul ăla gay la care locuia Dedef - Rolf. Părea destul de dărâmat. Mi-a zis doar atât:

— L-au umflat pe Detlef.

Îl prinseseră în timpul unei razii şi după aia i-au pus în cârcă şi povestea cu cecurile furate. Combinagiul de la gară îl dăduse în gât.

M-am dus în toaleta publică din Hermannplatz, m-am încuiat într-o cabină şi m-am pus pe bocit. Iar se alesese praful de viitorul nostru minunat împreună. Brusc, prinderea lui Dedef mă adusese din nou cu picioarele pe pământ. N-aveam ce să speräm. După un timp am intrat în panică, pentru că aveam senzaţia că o să ajung din nou pe *turkey*: în starea în care eram, nu mai puteam să mă aşez cu sufletul împăcat lângă arabii mei, să mestec liniştită seminţe de floarea-soarelui şi să aştept să-mi pice şi mie un *sniff*. M-am dus la Bahnhof Zoo. M-am aşezat pe pervazul unei vitrine a Căilor Ferate Germane şi am aşteptat să apară un client. Dar nu se întâmpla nimic prin gară, pentru că se transmitea nu ştiu ce supermeci de fotbal la televizor. Nici măcar străinezii ăia nenorociţi nu erau pe acolo.

Pe urmă a apărut un tip pe care îl ştiam: Heinz, fostul client al Stellei şi al lui Babsi. Heinz plătea întotdeauna cu dava, îţi dădea şi seringi, dar pentru asta voia să ţi-o tragă. Acum mi-era totuna, fiindcă ştiam că

Detlef o să stea multă vreme la pârnaie. Tipul nu m-a recunoscut, aşa că m-am dus la el şi i-am spus:

— Sunt Christiane, prietena Stellei şi a lui Babsi.

I s-a aprins imediat beculeţul şi m-a întrebat dacă vreau să merg cu el. Mi-a oferit două sferturi. Cel mai mişto la clientul ăsta era că îţi dădea direct marfa. Două sferturi nu era rău deloc - asta însemna optzeci de mărci. M-am mai tocmit cu el să-mi dea şi nişte bani de ţigări şi de cola, după care am luat-o din loc.

Pe drum, Heinz a oprit în Lehniner Platz ca să cumpere nişte dava, fiindcă îşi terminase proviziile. Era ciudat să-l vezi pe individul ăsta învârtindu-se printre davişti cu mutra lui de contabil, care mie îmi aducea aminte de fostul ministru al apărării, Leber[1]. Dar omul ştia mersul. Cumpăra întotdeauna de la o tipă care îi dădea numai marfa curată.

începusem deja să intru în sevraj şi muream de nerăbdare să mă înţep - dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi băgat doza chiar acolo, în maşină. Dar Heinz încă nu îmi oferise nimic.

Mai întâi, a vrut să-mi arate papetăria lui. S-a dus la un sertar, l-a deschis şi a scos nişte poze. Mi-a spus că le făcuse chiar el. Pornografie de tot rahatul. Erau nu ştiu câte fete în pozele alea - cel puţin o duzină. Unele se vedeau din cap până în picioare, luate rău şi goale puşcă, altele erau fotografiate de la brâu în jos. „Porc nenorocit şi tâmpit ce eşti", mi-am zis în sinea mea. Pozele astea mă duceau cu gândul la ginecolog. Dar, înainte de toate, mă gândeam la davaua pe care dobitocul ăsta o ţinea mai

1 Georg Leber (1920-2012), care a deţinut portofolii ministeriale în mai multe guverne ale RFG, a fost între 1972 şi 1978 ministrul federal al apărării (n. red.).

departe în buzunar. M-am uitat mai atent abia când am ajuns la nişte poze în care apăreau Stella şi Babsi, amândouă trăgându-şi-o cu Heinz.

— Tari pozele astea, i-am zis. Dar acum hai să mergem. Am nevoie de o doză.

Ne-am dus sus, în apartamentul lui. Mi-a dat un sfert şi a adus o lingură ca să fierb davaua. S-a scuzat că nu mai are linguriţe. Le furaseră nişte daviste. Mi-am trântit tot sfertul. Apoi mi-a adus o sticlă de bere. M-a lăsat un sfert de oră să mă adun. Avusese de-a face cu destule daviste ca să ştie că, după ce bagi o doză, îţi trebuie un sfert de oră de linişte.

Locuinţa lui nu arăta deloc ca a unui om de afaceri, deşi Babsi şi Stella îmi spuseseră mereu că Heinz e om de afaceri. Avea o vechitură de şifonier în care atârnau în dezordine tot felul de cravate. Ici şi colo erau nişte statuete de porţelan kitschoase şi nişte butelci de vin goale, îmbrăcate în răchită, cu etichete italieneşti. Perdelele, îngălbenite de jeg, erau trase, probabil ca să nu se poată uita nimeni în locuinţa asta scârboasă. La perete erau împinse una lângă alta două canapele tocite. Ne-am aşezat acolo. Nu exista lenjerie de pat, doar o pătură în carouri, cu franjuri.

Heinz ăsta nu era un tip dezagreabil, numai că era îngrozitor de insistent. M-a frecat la cap până când am cedat şi mi-am pus-o cu el, numai ca să mă lase în pace şi să pot pleca acasă. În plus, voia neapărat să simt şi eu ceva, aşa că am mimat un orgasm - nu de alta, dar mă plătise bine.

După Stella şi Babsi, am ajuns acum să fiu eu femeiuşcă lui de zi cu zi. La început mi s-a părut un aranjament practic, pentru că aşa economiseam mult timp. Nu trebuia să mai stau cu arabii ore întregi pentru un amărât de *sniff*, nu trebuia să mai caut clienţi la gară, nu

trebuia să mă mai duc să-mi cumpăr dava. în timpul ăsta puteam să mă ocup de menaj, de porumbeii tatei, de cumpărături şi aşa mái departe.

Mă duceam aproape în fiecare după-amiază la Heinz. Erau şi lucruri care îmi plăceau la el. în felul lui, mă iubea. îmi spunea tot timpul că mă iubeşte, şi eu trebuia să îi zic, la rândul meu, că îl iubesc. Era îngrozitor de gelos. îi era întotdeauna teamă că m-aş mai duce şi la gară.

Oricum, era singurul om cu care mai puteam să stau de vorbă. Detlef era la mititica. Bernd, la fel. Babsi era la Narko- non. Iar Stella parcă dispăruse de pe faţa pământului. Mama nu mai voia să ştie de mine - sau, cel puţin, aşa credeam eu. Iar pe tata trebuia să îl mint întruna. Fiecare vorbă pe care i-o spuneam era o minciună. Deci nu-mi mai rămânea decât Heinz: cu el puteam să vorbesc despre aproape orice fără să liu nevoită să ţin tot felul de secrete. Singurul lucru despre care nu puteam să vorbesc sincer cu Heinz era legat de ceea ce simţeam cu adevărat pentru el.

Câteodată îmi era chiar bine când mă lua în braţe. Aveam sentimentul că mă respectă şi că însemn ceva pentru el. Cine mă mai respecta? Când nu eram pe canapeaua aia ponosită, aveam mai curând senzaţia că aş fi fiica lui decât iubita lui. Dar reuşea de multe ori să mă enerveze la culme. Şi asta se întâmpla tot mai des. Voia să fiu tot timpul la el. Trebuia să îl ajut în magazin şi voia să mă arăt aşa-zişilor lui prieteni. De fapt, nu avea nici un prieten adevărat.

Toată treaba asta cu Heinz nu era lipsită de riscuri. Petreceam din ce în ce mai mult timp la el, şi tatăl meu începea să fie din ce în ce mai bănuitor.

Umbla tot timpul prin lucrurile mele. Trebuia să fiu foarte atentă să nu aduc la el în casă nimic care ar fi putut trezi suspiciuni. Am codat toate numerele de telefon şi

toate adresele care ţineau de viaţa mea de davistă şi de prostituată. Heinz, de exemplu, locuia pe Waldstrafie[1]. Aşa că am desenat în agenda mea nişte copaci. Numărul casei şi cel de telefon erau cifrate sub formă de socoteli. Numărul de telefon 395 47 73 apărea aşa: 3,95 mărci plus 47 pfenigi plus 73 pfenigi. La urmă făceam şi adunarea sumelor, ca să nu bată la ochi. Culmea e că aşa ajungeam să mai fac şi eu nişte exerciţii de matematică.

într-o zi, Heinz a aflat că Stella intrase la pârnaie. Eu nu auzisem nimic despre asta, pentru că nu mai aveam nici un motiv să ies la produs sau să merg prin locurile unde se strângeau daviştii. Pe Heinz l-a cam şocat vestea asta. îi era teamă că Stella ar putea să le povestească gaborilor despre el. Cu ocazia asta, am aflat că împotriva lui Heinz se deschisese mai demult o anchetă penală pentru corupere de minore şi alte chestii din astea. Până acum povestea asta îl lăsase rece, deşi avea cazier. Zicea că angajase cel mai bun avocat din Berlin. Dar, după ce a fost săltată Stella, i s-a făcut teamă că ar putea să ciripească - de pildă, să le spună ălora că Heinz le plătea pe fete cu dava.

Şi pe mine m-a cam dat peste cap vestea asta. Ca şi Heinz, nu-mi făceam griji atât pentru biata Stella, cât pentru mine. Dacă o băgau pe Stella la pârnaie, deşi avea doar paişpe ani, avea să-mi vină şi mie rândul în curând. Şi chiar nu aveam nici un chef să fac puşcărie.

Am sunat la Narkonon ca să-i povestesc lui Babsi ce i se întâmplase Stellei. Vorbeam cu Babsi la telefon aproape în fiecare zi. Până acum zicea că îi place terapia de la Narkonon. E adevărat, fugise şi ea de două ori de acolo ca

1 Strada Codrului (germ.) (n. trad.).

să-şi mai tragă în venă. Acum, cei de la Narkonon mi-au spus că Babsi era la Spitalul Westend. Hepatită.

Cumva, Babsi păţea mereu la fel ca mine. De-abia te apucai serios de dezintoxicare, că dădea icterul peste tine. Babsi încercase şi ea în nenumărate rânduri să se lase. Ultima dată chiar se dusese cu un consilier antidrog până la Tübingen, ca să facă o terapie acolo. Dar, în ultimul moment, i se făcuse frică, fiindcă în clinica din Tübingen aveau un regim foarte strict. Fizic, Babsi stătea la fel de prost ca şi mine. Ne tot studiam una pe alta, pentru că fiecare putea să vadă în cealaltă, ca într-o oglindă, cât de mult se paradise. Viaţa pe care o ducea ea semăna foarte mult cu a mea.

A doua zi dimineaţă am luat-o pe Janie şi am pornit spre Spitalul Westend. Am mers cu metroul până la Theodor-Heuss- Platz şi, de acolo, am luat-o pe jos prin Westend. Un cartier foarte mişto, cu vile superbe

şi plin de copaci. Nici nu ştiam că există aşa ceva în Berlin. Mi-am dat seama că nu cunosc deloc oraşul ăsta. De fapt, ce văzusem eu până atunci din Berlin? Gropiusstadt şi împrejurimile, micul cartier Kreuzberg, unde locuia mama, şi cele patru locuri în care se adunau daviştii. Nu mare lucru

.Ploua cu găleata. Janie şi cu mine eram ude leoarcă. Dar eram amândouă foarte *happy.* Ne bucuram de toţi copacii ăia şi eu mă bucuram, mai ales, că o s-o văd pe Babsi.

La spital a apărut o problemă la care nu mă gândisem. Janie nu avea voie să intre. Dar portarul a fost foarte drăguţ. A luat-o pe Janie la el în gheretă, iar eu m-am îndreptat spre pavilioanele în care se aflau pacienţii spitalizaţi. Odată ajunsă acolo, l-am agăţat pe primul doctor care mi-a ieşit în cale şi l-am întrebat dacă ştie unde pot s-o găsesc pe Babsi. Mi-a spus:

— Da, am vrea şi noi să ştim pe unde umblă Babette. Doctorul mi-a povestit că Babsi fugise ieri din spital. Şi mi-a spus că Babsi îşi pune viaţa în primejdie dacă se apucă acum din nou de droguri, pentru că nu se refacuse complet şi ficatul putea s-o lase oricând.

Am plecat cu Janie spre metrou. Mă gândeam că ficatul meu era la fel de paradit ca al lui Babsi. Pentru că vieţile noastre curgeau la fel. îmi era dor de Babsi. Uitasem de toate certurile dintre noi. Credeam că acum aveam nevoie una de alta. Eram dispusă s-o las să se descarce, să spună tot ce avea pe suflet, fără s-o mai întrerup. Şi voiam să o conving să se întoarcă la spital. Apoi însă m-am întors cu picioarele pe pământ: doar ştiam foarte bine că, după două zile în care umblase creanga şi îşi băgase în venă, Babsi nu o să se întoarcă la spital. Doar mă ştiam pe mine. Nici eu nu m-aş fi întors. Oricum, nu era aşa de uşor de găsit. Poate făcea pe undeva trotuarul, poate o ardea pe undeva cu nişte davişti, poate era la vreun client. Iar eu nu aveam timp să o caut peste tot, pentru că tata suna acasă să mă controleze. Aşa că am acţionat după vechea morală a da- vistului: fiecare pentru sine. M-am dus acasă. Mai aveam dava de la Heinz, şi n-aveam nici un chef s-o caut de bezmetică.

în dimineaţa următoare am coborât ca să-mi iau ziarul pe care îl citeam în fiecare zi - *Berliner Zeitung*. De când nu îmi mai dădea mama tăieturi din ziar cu cei care mureau în Berlin din cauza heroinei, luam mereu ziarul. Instinctiv, mă uitam mai întâi dacă scria ceva despre vreun davist care tocmai dăduse colţul. Articolele astea deveneau tot mai scurte, pentru că erau tot mai mulţi morţi. Şi, din ce în ce mai des, îi cunoşteam pe cei care erau găsiţi pe undeva cu acul încă înfipt în braţ.

În dimineaţa aceea mi-am întins nişte marmeladă pe o felie de pâine şi am dat să frunzăresc ziarul. Pe prima pagină scria cu litere de-o şchioapă: „Avea doar 14 ani". Am ştiut imediat despre cine e vorba. N-aveam nevoie să citesc mai departe. Babsi. Presimţisem că o să se întâmple aşa. Şi totuşi, vestea asta m-a lovit ca un trăsnet. Eram ca moartă. Mă simţeam de parcă citisem în ziar despre propria mea moarte.

M-am dus la baie şi mi-am tras o doză. Abia după aceea am putut să plâng. Nu îmi era prea clar dacă o plângeam pe Babsi sau mă plângeam pe mine. Până n-am fumat o ţigară în pat, n-am găsit forţa să citesc şi restul articolului. Pe jurnalişti nu îi interesa decât senzaţionalul poveştii: „Seringa de unică folosinţă, dintr-un material plastic de culoarea laptelui, era încă înfiptă în braţul stâng al fetei: eleva Babette D. (14 ani) din Schöneberg nu mai avea semne vitale. Fata, cea mai tânără victimă a drogurilor de până acum, a fost găsită fără suflare de o cunoştinţă, într-un apartament de pe Brotteroder Straße. Nadjy R. (30 de ani) le-a spus criminaliştilor că o întâlnise pe Babette D. în discoteca Sound de pe Genthiner Straße şi, cum tânăra nu avea unde să stea, a găzduit-o în locuinţa lui. Babette este a patruzeci şi şasea persoană care a fost răpusă de droguri anul acesta în Berlin." Şi aşa mai departe, pe tonul ăsta pe cât de dramatic, pe atât de simplist, aşa cum le plăcea ziarelor să scrie despre lumea daviştilor. Chiar şi în tabloide a apărut toată trăncăneala

asta imbecilă despre Babsi, tocmai pentru că era, la acel moment, cea mai tânără victimă a drogurilor din întreaga Germanie.în jurul prânzul, când mi-am mai revenit din şoc, m-a apucat o furie nebună. Eram convinsă că Babsi murise fiindcă un porc de dealer îi vânduse cine ştie ce marfă de rahat, poate o doză lungită cu stricnină. în ultima vreme, davaua cu stric- nină era tot mai des întâlnită pe piaţă. Am luat metroul şi m-am dus drept la poliţie. Am dat buzna în camera doamnei Schipke, fără să bat măcar la uşă. Şi am început să-i povestesc tot ce ştiam: despre dealerii care vindeau marfa proastă, despre peştii care erau băgaţi în afaceri cu heroină, despre Sound. Cea mai mare parte din ce îi spuneam nu prea părea să o intereseze. Şi, la sfârşit, a băgat iar vorba aia a ei:

— Păi, atunci, până data viitoare, Christiane.

Mi-am zis că pe gabori oricum îi doare în cot dacă cineva vinde heroină falsificată. Ei erau bucuroşi când mai puteau să taie un davist de pe listă. Mi-am jurat să îl găsesc chiar eu pe cel care o omorâse pe Babsi.

Ăla care o găsise nu intra în discuţie. îl cunoşteam destul de bine, nu ar fi făcut una ca asta. Era un client putred de bogat şi, până la urmă, un caraghios. îi plăcea să fie înconjurat de puştoaice. Odată mă plimbase cu maşina lui sport prin oraş, mă invitase la masă şi îmi mai dăduse şi bani. Dar nu voia să se culce decât cu fetele care chiar doreau să facă asta cu el. în ce mă privea, putea să aştepte mult şi bine. Deşi era om de afaceri, tipul ăsta nu a înţeles niciodată că şi prostituţia e o afacere ca oricare alta.

Aşa că m-am dus „la maşini", pe trotuarul de pe Kurfîirsten- strafie, şi m-am pus pe făcut bani. Voiam să strâng suficient mălai ca să pot testa davaua tuturor dealerilor care vindeau marfa dubioasă. Am cumpărat dava de la mai mulţi tipi şi, până la urmă, m-am prăjit în ultimul hal. Oricum, nimeni nu ştia de la cine cumpărase Babsi ultima ei doză. Sau nimeni nu voia să spună.

îmi mai închipuiam că l-aş vâna pe ucigaşul lui Babsi chiar şi atunci când, de fapt, toată chestia asta nu mai era decât un pretext ca să mă pot fiice varză fără să am mustrări de conştiinţă. Aşa, puteam să-mi spun: „Trebuie să îl găseşti pe porcul ăla chiar dacă-ar fi să crăpi şi tu.” în felul ăsta, nici nu mai mi-era teamă când mă făceam zdrenţe.

Aproape că nu mă mai osteneam să joc teatru în faţa tatălui meu. El bănuia deja de mult ce se petrecea. Probabil că nu mai aştepta decât să i se confirme suspiciunile şi, într-o zi, a primit şi dovada.

într-o seară, când nu mai aveam dava pentru a doua zi dimineaţă şi nici nu mai puteam să ies pe coclauri, pentru că tata sosise deja, l-am sunat pe ascuns pe Heinz şi ne-am dat întâlnire în Gropiusstadt. Tata m-a surprins împreună cu Heinz în faţa crâşmei lui de suflet, „La Ciocănitoarea Beată”. Heinz a şters-o, dar tata a găsit marfa pe care tocmai o primisem.

Când tata m-a luat la întrebări, am recunoscut imediat totul. înainte de toate, a trebuit să îi spun ce era cu Heinz. Nu mai aveam puterea să îl mint. Tata mi-a ordonat să stabilesc în ziua următoare o întâlnire cu Heinz în Hasenheide şi să-i spun să îmi mai aducă nişte heroină. După asta i-a sunat pe gabori, le-a povestit totul şi le-a cerut să vină a doua zi în Hasenheide şi să-l aresteze pe Heinz. Gaborii i-au spus că acolo, în parc, nu se putea organiza decât o razie în toată regula, iar asta nu se putea face de pe o zi pe alta. Cu alte cuvinte, li se părea că era prea mare bătaie de cap să aresteze un „corupător de minore”, cum s-a exprimat tata. Sigur că eu m-am bucurat că nu trebuia să joc rolul ăsta atât de naşpa de momeală şi de turnătoare.

Mă gândisem întotdeauna că tata o să-mi dea o bătaie soră cu moartea dacă o să descopere la un moment

dat cum îl min- ţisem. Dar a reacţionat cu totul altfel. Era foarte mâhnit. Aproape că-mi aducea aminte de mama, care însă îşi pierduse de mult orice nădejde. A vorbit foarte frumos cu mine. între timp ajunsese să înţeleagă că nu-i aşa de uşor să te laşi de dava, chiar dacă vrei cu adevărat s-o faci. Dar tot îşi mai făcea speranţe că o s-o scoată el cumva la capăt cu mine.

A doua zi m-a încuiat din nou în apartament. A luat-o pe Janie cu el. Nu am mai văzut-o niciodată de atunci. Am intrat într-un sevraj cumplit. La orele amiezii simţeam deja că o iau razna. Din fericire, m-a sunat Heinz. L-am implorat să-mi aducă nişte dava. Dar, neavând cheie, nu-i puteam deschide, aşa că i-am spus că o să las în jos o frânghie de la etajul unsprezece. Până la urmă l-am convins. Drept contraserviciu, mi-a cerut să îi scriu o scrisoare de dragoste şi să o cobor, împreună cu o pereche de chiloţi de-ai mei, cu frânghia aia. El nu-ţi dădea niciodată dava iară să primească ceva în schimb. Doar era om de afaceri.

Ca să înnădesc o frânghie, am adunat tot ce-am găsit prin casă - sfoară de împachetat, funia de rufe, cordonul de la capot şi aşa mai departe. Am făcut o grămadă de noduri şi am încercat frânghia de mai multe ori până să fie destul de lungă ca să ajungă până jos. Pe urmă am mâzgălit o scrisoare pentru Heinz. Hram nasol de tot pe *turkey*.

Heinz a venit şi a sunat la sonerie folosind codul pe care îl stabiliserăm la telefon, ca să-l recunosc. Am luat din dulap nişte chiloţi pe care îi brodasem chiar eu, i-am băgat împreună cu scrisoarea în husa în care îmi ţineam fohnul şi am coborât coletul de la fereastra din camera copiilor. A mers. Heinz şi-a luat cele promise şi a băgat davaua în husă. Deja se uitau la noi câţiva gură-cască, dar pe Heinz lucrul ăsta nu părea să-l deranjeze deloc. Şi mie mi se rupea, tot ce mă interesa era davaua. Dar, când un băieţel

de la etajul nouă s-a aplecat pe fereastră ca să-mi înhaţe frânghia, am intrat în panică şi am început să zbier ca apucata. Am încercat să ţin frânghia cât mai departe de mucosul ăla. Eram îngrozită că o să-mi ia davaua.

În cele din urmă, am reuşit să pun mâna pe ea. Tocmai când voiam s-o fierb, a sunat telefonul. Era Heinz. Mi-a spus că el voia de la mine o pereche de chiloţi purtaţi. Cei pe care i-i dădusem erau proaspăt spălaţi. Aveam davaua, aşa că, în fond, mi-era egal. Totuşi, ca să nu mă mai bată la cap, i-am aruncat chiloţii cei mai împuţiţi din coşul de rufe murdare. Au nimerit pe un tufiş mai înalt. Mai întâi Heinz a tulit-o, dar pe urmă s-a întors şi a pescuit chiloţii cu un băţ.

Heinz ăsta era complet dus cu pluta. Mai târziu am aflat că, la momentul aventurii noastre cu frânghia, exista deja de trei săptămâni un mandat de arestare pe numele lui. Gaborii încă nu avuseseră timp să-l ridice. Avocatul lui îi spusese deja că era într-o situaţie foarte dificilă. Dar, când era vorba de fete, Heinz o lua razna, nu mai ţinea seamă de nimic.

La procesul lui am fost citată ca martor. Am spus adevărul, într-un fel, Heinz mi-era la fel de indiferent ca oricare alt client. Totuşi, nu mi-a fost uşor să depun mărturie împotriva lui, pentru că mi-era milă de el. În orice caz, nu era mai rău decât clienţii care le dădeau davistelor bani, ştiind foarte bine că ele o să-i cheltuie pe droguri. Era doar mai amărât, mai ghinionist, pentru că nu putea să trăiască fără fete tinere. Cred că ar fi trebuit să ajungă la un psihiatru, nu la pârnaie.”

M-am descurcat cât de cât cu davaua pe care mi-o adusese Heinz în alea câteva zile în care tata m-a ţinut încuiată în apartament. Aşa că s-a ales praful de dezintoxicarea la care visa tata. În prima zi în care tata nu a mai încuiat uşa, mi-am luat tălpăşiţa. Am

bătut străzile timp de o săptămână, asta până când m-a găsit tata şi m-a luat iar acasă la el. Am crezut şi de data asta că o să mă bată. Dar n-a făcut asta. Părea doar din ce în ce mai deznădăjduit.

I-am spus apoi că nu o să reuşesc de una singură, că nu poţi să te laşi dacă stai toată ziua închisă în casă şi nu ai cu cine să schimbi o vorbă. Babsi era moartă. Dedef era în puşcărie. Stella, tot în puşcărie. I-am povestit de Stella şi i-am spus că, la paişpe ani, cât avea ea, puşcăria o s-o distrugă de tot. De la o fată care fusese în aceeaşi celulă cu Stella şi care ieşise între timp auzisem că Stella spunea tot timpul că vrea să se sinucidă. Singurul ei sprijin erau teroristele care erau închise în aceeaşi puşcărie cu

* Pe io februarie 1978, Heinz G. a fost condamnat de tribunalul regional din Berlin la trei ani şi jumătate de închisoare pentru că le-a furnizat heroină Christianei şi lui Babsi şi pentru că a abuzat sexual un alt copil (n. a.).

ea. Stella vorbise de câteva ori cu Monika Berberich de la RAF[1] şi era foarte impresionată de ea. Mulţi davişti îi admirau pe terorişti. Erau şi davişti care, înainte să o ia tare pe H, încercaseră să intre într-un grup terorist. Când l-au răpit pe Schleyer[2], am fost şi eu cumva fascinată. De fapt, eu eram împotriva oricărei forme de violenţă. N-aş fi

---

1 Facţiunea Armata Roşie - în germană, Rote Armee Fraktion (RAF) - a fost o grupare teroristă vest-germană de extremă stângă, care a fost activă îndeosebi în anii '70 (asasinate, atentate cu bombă, răpiri, jafuri ş.a.) şi care s-a autodizolvat în 1998. Cei mai cunoscuţi membri ai acestei grupări au fost Andreas Baader şi Ulrike Meinhof, care au făcut parte, ca şi Monika Berberich, din prima dintre cele trei generaţii ale RAF (n. trad.).

2 Pe 5 septembrie 1977, la Koln, RAF l-a răpit pe liderul patronatelor vest-germane, Hanns Martin Schleyer. O lună şi ceva mai târziu, acesta a fost găsit împuşcat în cap în oraşul Mulhouse din Alsacia (n. trad.).

putut face rău nimănui. Dar m-am gândit că poate cei de la RAF pricepeau mai bine cum stăteau lucrurile în societatea asta de căcat şi ajunseseră la concluzia că nu se putea schimba ceva decât prin violenţă.

Povestea Stellei l-a mişcat foarte tare pe tata. Voia să o scoată din puşcărie şi apoi să o adopte. îl convinsesem că, dacă aş fi împreună cu Stella, aş reuşi să mă las. Iar el şi-a pus ultima speranţă în aiureala asta. O speranţă idioată. Dar de unde ar fi putut el să ştie cum sunt daviştii? Cu siguranţă,

tata nu a făcut totul cum trebuie în perioada în care am stat la el. Dar a făcut şi el ce a putut. Cum făcuse înainte şi mama

.Tata s-a dus la Oficiul de Asistenţă pentru Tineri şi, într-adevăr, a reuşit să o scoată pe Stella de la mititica. Era terminată şi psihic, şi fizic. Decăzuse mult de când intrase la puşcărie. Eu încă nu eram *clean* când a venit la noi, deşi îmi propusesem ferm să mă las de tot până apărea ea, şi am făcut-o să se înţepe chiar din prima zi. Oricum, şi-ar fi băgat în venă la prima ocazie. în primele zile am mai vorbit, ce-i drept, că ar trebui să ne lăsăm. Dar ne-am dat repede seama că, împreună, puteam să îl păcălim pe tata aproape la perfecţie. Ne-am împărţit toate treburile. Şi trotuarul îl făceam pe schimburi. Nu ne mai duceam decât pe Kurfurstenstraße, „la maşini".

înainte îmi fusese îngrozitor de frică să merg la produs acolo, dar acum nu mai aveam nici o problemă. Poate pentru că ajunsese să-mi fie totul indiferent. Eram o gaşcă de patru fete care făceam trotuarul la intersecţia dintre Kurfurstenstraße şi Genthiner Straße. în afară de Stella şi de mine, mai erau două fete, şi pe amândouă le chema Tina. Una din ele era cu un an mai mică decât mine. Deci avea abia paişpe ani.

Lucram întotdeauna cel puţin câte două. Dacă pleca una cu un client, cealaltă îşi nota numărul maşinii, în aşa fel încât tipul să vadă chestia asta şi să nu-i treacă prin cap să facă cine ştie ce măgării. Aşa ne apăram şi de peştii care se dădeau clienţi. De gabori nu ne era frică. Maşinile poliţiei treceau pe lângă noi şi, de multe ori, gaborii ne făceau veseli cu mâna. Culmea, unul dintre ei mi-era client fidel. Un caraghios. Tot spunea că vrea să fie dragoste între noi. Şi trebuia să-i explic de fiecare dată că trotuarul este muncă, nu dragoste.

Dar şi altor clienţi trebuia să le explic asta. Cei mai mulţi voiau să stea şi la taclale cu mine. La început, băgau toţi aceleaşi texte răsuflate. Cum de ajunsese o fată atât de drăguţă ca mine să facă trotuarul? Chiar nu era de mine aşa

ceva etc. Astea erau textele care mă enervau cel mai tare. Pe urmă, voiau să mă salveze. Am primit cereri în căsătorie în toată regula. Or, toţi ştiau foarte bine că, de fapt, nu făceau decât să se folosească de nenorocirea davistelor ca să-şi satisfacă poftele sexuale. Ipocrizia lor era dezgustătoare. Pretindeau că ne-ar putea ajuta şi, când

colo, aveau ei înşişi fel de fel de probleme cu care nu reuşeau s-o scoată la capăt

.Cei mai mulţi erau tipi care nu îndrăzneau să se ducă la profesioniste. Aveau cumva dificultăţi cu femeile şi veneau la noi, pe trotuarul puştoaicelor. Povesteau cât de frustraţi erau din cauza nevestelor şi familiilor lor, din cauza vieţii monotone pe care o duceau. Câteodată păreau să fie puţin invidioşi pe noi, pentru că eram atât de tinere. Voiau să ştie ce mai era la modă printre tineri, ce muzică ascultam, ce fel de haine ne plăceau, ce expresii noi mai apăreau.

Odată, un tip care avea deja vreo cincizeci de ani a vrut neapărat să fumeze şi el nişte haşiş. Aşa ştia el, că toţi tinerii fumează haşiş. Am bătut juma de oraş ca să găsim nişte haş - evident, contra plată. Nu băgasem niciodată de seamă că în Berlin se găsea dava la fiecare colţ de stradă, dar nicăieri *shit*. Kra incredibil! Ca să cumpărăm nişte haşiş, ne-am învârtit aproape trei ore încolo şi-ncoace. Până la urmă, clientul meu a fumat un joint în maşină. După aia, era foarte fericit - trăsese şi el un cui, ca puştii.

La maşini veneau tot felul de caraghioşi şi de şmenari. Unul voia mereu să-i ciocăneşti în tija de oţel pe care o avea implantată în picior. Se procopsise cu ea după un accident de motocicletă. Altul venea cu o hârtie ştampilată, care arăta ca un certificat medical, ca să ne dovedească că e steril. Voia s-o facă fără cauciuc. Cel mai jegos dintre toţi a fost un tip care a zis că e de la o agenţie de modele şi că vrea să facă nişte poze promoţionale cu

fete frumoase. Când am ajuns în maşină, a scos un pistol şi mi-a cerut să i-o fac pe de-a moaca.

Clienţii mei preferaţi erau studenţii. Ăştia veneau la noi pe jos. Erau nişte tipi mai inhibaţi. Dar cu ei îmi plăcea să mai stau la taclale despre societatea asta de rahat. Şi uneori mă duceam şi la ei acasă. Cu ceilalţi o făceam în maşină sau într-o pensiune. Acolo clientul trebuia să mai plătească încă cel puţin zece mărci. Şi ni se punea un pat pliant în cameră, pentru că nu aveam voie să folosim paturile alea duble cu aşternuturi curate. Pensiunile astea erau locuri foarte triste.

Cu Stella mă înţelegeam prin cuvinte pe care ni le scriam pe stâlpi sau pe panouri publicitare goale, cuvinte al căror sens adevărat nu îl cunoşteam decât noi două. Aşa ştiam întotdeauna, la schimbul de tură, ce a făcut cealaltă şi ce mai născocise tata ca să ne controleze. Uneori, când nu mai rezistam pe Kurfiirsten- straße, mă duceam într-un loc care se numea „Teen Challenge". Şandramaua asta fusese trântită anume între trotuarul puştoaicelor şi Sound. Tipii de aici voiau să ne convertească. La ei puteai să citeşti broşuri şi cărţi despre traseiste şi daviste junioare din America, care găsiseră calea spre Dumnezeu graţie sectei lor. Aici stăteam şi trăncăneam cât voiam, beam ceai şi mâneam un corn. Când începeau să vorbească de bunul Dumnezeu, o tuleam. în fond, şi oamenii de aici se foloseau de daviste, încercând să ne atragă în secta lor când eram complet terminate şi nu mai ştiam ce să facem.

Chiar lângă sectanţii de pe Kurfiirstenstraße era sediul unei celule de comunişti. Câteodată citeam afişele pe care le puneau în vitrină. Ăştia voiau să transforme societatea cu totul. Mi se părea o idee

mişto, dar, în situaţia mea, îndemnurile lor nu mă ajutau cu nimic.

Pe urmă mă uitam în vitrinele marilor magazine de mobilă de pe Kurfiirstenstraße şi de pe Genthiner Straße şi îmi revenea în minte visul meu şi-al lui Detlef de a avea o locuinţă a noastră. Şi atunci mă simţeam şi mai nefericită.

De-acum, ajunsesem pe treapta cea mai de jos a carierei de davistă. Dacă nu mergea treaba „la maşini", făceam şi alte chestii ilegale. Nu mari lovituri sau crime, nu aveam aşa ceva în sânge, nu m-ar fi ţinut nervii. Când au vrut odată nişte da- viţi să mă ia cu ei la o spargere într-o casă, am dat înapoi. Cea mai mare ispravă a mea a fost să sparg cu un box geamul unei maşini şi să fur un radio portabil dinăuntru - asta după ce băusem înainte aproape o sticlă de vermut. în rest, îi ajutam pe daviţti să ascundă tot felul de lucruri furate. Dar lucram şi cu hoţi din ăştia obişnuiţi, care n-aveau nici o treabă cu drogurile. Duceam marfa şutită la Bahnhof Zoo, o băgăm în dulă- pioarele de depozitat bagaje şi, după un timp, o luam de acolo. Primeam pentru asta cel mult douăzeci de mărci, cu toate că ccea ce făceam eu era mai periculos decât să furi. Dar nu mai gândeam, aveam creierii muci.

Acasă, îl minţeam pe tata şi mă certam cu Stella. Mă înţelesesem cu ea să ne împărţim şi treaba, şi davaua. Dar de cele mai multe ori se lăsa cu scandal, pentru că fiecare dintre noi credea că cealaltă o trage în piept. Duceam o viaţă de tot ra- hatul. Mai jos de atât nu puteam ajunge.

Tata se prinsese de mult că îi trânteam numai gogoşi, dar nu mai ştia ce să facă. Era pierdut. Ca şi

mine. De-acum, eram sigură de un lucru: părinţii mei nu mă mai puteau ajuta.

Nu mai suportam nici şcoala, chiar dacă nu făceam altceva decât să stau ca muta în bancă. Dar mă scotea din minţi să ard gazul pe acolo. De fapt, nu mai suportam absolut nimic. Mi-era greaţă de clienţi, nu mai puteam să mă plimb relaxată prin locurile unde se întâlneau daviştii, nu îl mai înghiţeam pe tata.

Deci mi se înfundase din nou. Căzusem în cea mai neagră disperare. Mă gândeam la sinucidere. Nu era prima oară când simţeam că, efectiv, nu mai pot să merg mai departe. Dar eram prea laşă ca să-mi trag doza de aur. Căutam încă o scăpare, oricare.

M-am gândit că aş putea să mă duc benevol la spitalul de nebuni. La Clinica de Boli Nervoase Karl Bonhoeffer sau, cum i se zicea, „Bonnies Ranch". Ăsta era ultimul lucru pe care putea să-l facă un davist. Era o vorbă: „Mai bine patru ani la pârnaie decât patru săptămâni la Bonnies Ranch." Unii daviști au fost internaţi forţat acolo după ce se prăbuşiseră în plină stradă şi, când au ieşit, au povestit tot felul de chestii horror.

Dar, în naivitatea mea, m-am gândit că, dacă mă duceam de bunăvoie în locul ăla teribil, o să se găsească cineva care să mă bage în seamă. Atunci, Oficiul de Asistenţă pentru Tineri sau vreo altă instituţie o să mă remarce şi o să spună că tânăra asta are nevoie urgent de ajutor. Şi că părinţii ei au fost incapabili s-o ajute. Decizia de a merge la Bonnies Ranch a fost ca o tentativă de sinucidere din care speri, în secret, să scapi cu viaţă, pentru ca toţi cei din jurul tău să zică: „Săraca, dacă am fi avut mai multă

grijă de ea! De acum încolo, nu o să ne mai purtăm aşa de urât cu ea.”

După ce m-am hotărât să fac pasul ăsta, m-am dus la mama. La început a fost foarte rece, pentru că, într-un fel, îşi încheiase socotelile cu mine. Am început imediat să plâng, să plâng pe bune. Pe urmă am încercat să-i spun povestea mea, fără să mă abat prea mult de la adevăr. A început să plângă şi ea, m-a luat în braţe şi nu mi-a mai dat drumul. Am plâns amândouă, ne-am descărcat, eram *happy.* Sora mea era şi ea foarte fericită că venisem acasă. Am dormit împreună în vechiul meu pat. În curând am intrat în sevraj.

Am început o nouă dezintoxicare. Nici nu mai ştiam a câta. Probabil că eram deja campioană mondială în dezintoxicări. Oricum, nu cunoşteam pe nimeni care să se fi lăsat de bunăvoie de atâtea ori ca mine. Şi cu atât de puţine speranţe de reuşită. A fost aproape ca prima oară. Mama şi-a luat din nou liber de la slujbă şi mi-a adus ce i-am cerut: Valium, vin, budincă, fructe. În a patra zi, mama m-a dus la Bonnies Ranch. Chiar voiam să mă internez - ştiam prea bine că, altfel, iar mi-aş fi tras o doză peste o zi sau două.

Cum am ajuns, m-au pus să mă dezbrac complet şi m-au trimis să fac baie. De parcă aveam lepră. În două căzi tocmai erau spălate două bunicuţe duse bine de tot. Pe mine m-au băgat în a treia cadă, unde m-am săpunit şi m-am spălat sub supraveghere. Nu mi-au mai dat hainele înapoi. În schimb, mi-au dat nişte chiloţi care îmi ajungeau de la coaste până la genunchi şi pe care trebuia să-i ţin tot timpul cu mâinile ca să nu alunece de pe mine. Şi o cămaşă de noapte ponosită, de bunicuţă. Am fost plasată în secţia de terapie intensivă, pentru a fi ţinută sub observaţie. Eram singura care avea sub şaizeci de ani. Bunicuţele de acolo erau plecate rău cu sorcova. În afară de una. îi spuneau Piippi.

Piippi era ocupată toată ziua, trebăluia prin secţie. Prelua o parte din munca surorilor şi era, într-adevăr, de mare ajutor.
Mai vorbeam cu Piippi. Nu lăsa impresia unui om nebun, numai că gândea foarte încet. Era deja de cincisprezece ani în secţia aia. Cu cincisprezece ani în urmă, fraţii şi surorile ei hotărâseră să o interneze la Bonnies Ranch. Se pare că nu făcuse nici o terapie. Pur şi simplu rămăsese acolo, în secţie, probabil şi pentru că se făcea atât de utilă. M-am gândit că ceva nu e în regulă dacă cineva rămâne cincisprezece ani în secţia de terapie intensivă doar fiindcă gândeşte mai încet.
în prima zi am fost examinată de un întreg batalion de medici. De fapt, majoritatea indivizilor în halate albe trebuie să fi fost studenţi, asta pentru că mă măsurau cu neruşinare de sus până jos, eu având pe mine doar cămaşa aia de noapte de bunicuţă. Şeful „halatelor albe" mi-a pus câteva întrebări, şi eu am spus, cu un aer de fatucă naivă, că în câteva zile voiam să încep o terapie şi, după aceea, să plec în Germania de Vest la un internat, că să mă pregătesc pentru bacalaureat. El tot zicea „da, da", aşa cum le spui nebunilor.

Când m-am întors la patul meu, mi-au venit în minte tot felul de bancuri cu nebuni. M-am gândit dacă nu cumva îmi ieşise pe gură vreo aiureală, fiindcă fusesem tratată ca unul care spune că e Napoleon. Deodată, mi s-a făcut teamă că nu o să mai plec niciodată din secţia aia, că o să rămân acolo, ca Piippi, şi o să mă sting încetul cu încetul, purtând cămaşa de noapte de bunicuţă şi chiloţii ăia uriaşi.

Dar, după două zile, am fost transferată în secţia B, pentru că nu mai aveam simptome de sevraj. Mi-am primit ţoalele înapoi şi mi-au dat voie să mănânc cu furculiţa şi cuţitul, nu doar cu o lingură pentru copii, ca în secţia de terapie intensivă, în secţia B mai erau trei daviste. Le ştiam

pe toate. Noi patru şedeam împreună la o masă, pe care bunicuţele au poreclit-o imediat „masa teroriştelor”.

Una dintre fete, Liane, fusese în puşcărie şi ne-a spus că la Bonnies Ranch era mult mai nasol ca la pârnaie, fiindcă în închisoare puteai să faci oricând rost de H, pe când aici era foarte greu.

Mie mi se păruseră destul de amuzante zilele pe care le petrecusem la Bonnies Ranch, mai ales că acum eram împreună cu alte trei daviste. Totuşi, încetul cu încetul, a început să mă cuprindă panica. De câte ori îi întrebam pe doctori când voi putea pleca de acolo, ca să încep o terapie, răspundeau în dodii. Spuneau „să vedem” şi băgau toate textele alea pe care le serveau nebunilor în fiecare zi.

Înţelegerea cu mama şi cu Oficiul de Asistenţă pentru Tineri fusese că voi rămâne timp de patru zile la Bonnies Ranch, ca să nu existe dubii dacă sunt *clean* sau nu, după care urma să mi se aloce un loc pentru terapie. Numai că eu făcusem dezintoxicarea de una singură şi ajunsesem acolo aproape *clean*.

După câteva zile, am avut o surpriză extrem de nasoală. Mi-au cerut să semnez o hârtie prin care declaram că am să rămân de bunăvoie în clinică timp de trei luni. Evident, am refuzat să semnez aşa ceva şi le-am spus că vreau să plec imediat. Venisem de bunăvoie, aşa că puteam să plec când voiam eu. Apoi însă a venit medicul-şef şi mi-a zis că, dacă nu semnez pentru cele trei luni, va emite un document de internare forţată pe o durată de şase luni.

Mi-au tras clapa rău de tot. După asta mi s-a făcut o frică îngrozitoare. Deodată mi-era clar că depindeam total de idioţii ăştia de doctori. Cine ştie ce diagnostic îmi fabricau! Puteau să-mi pună în cârcă o nevroză gravă, o schizofrenie sau mai ştiu eu ce. Dacă erai internat într-o instituţie pentru bolnavi mintal, nu aveai nici cel mai mic drept. Mă gândeam serios că o să păţesc la fel ca Piippi.

Cel mai nasol era că nu mai ştiam nici eu cât de nebună sunt. Nevrotică eram în mod sigur. Măcar atâta înţelesesem şi eu din discuţiile cu consilierii antidrog, că toxicomania este o nevroză, o acţiune compulsivă. Apoi m-am gândit la toate isprăvile mele de până atunci. Trecusem prin nu ştiu câte dezintoxicări şi, cum ajungeam să fiu *clean,* mă apucam din nou, deşi ştiam foarte bine că n-aveam şanse să trăiesc prea mult dacă o ţineam aşa. Toate tâmpeniile pe care le făcusem în scurta mea viaţă, cum o chinuisem pe mama, cum mă pur- tasem cu alţi oameni - lucrurile astea sigur nu erau ceva normal. Ce mai, eram dusă cu pluta. Acum, mă gândeam cum aş putea să ascund chestia asta, astfel încât medicii şi surorile să nu-şi dea seama că, într-adevăr, nu sunt normală.

Surorile mă tratau ca pe o idioată, adică în acelaşi mod în care îi tratau pe toţi ceilalţi idioţi de acolo. Am încercat să fiu cât mai calmă, să nu reacţionez agresiv când aveam de-a face cu ele. Când veneau doctorii şi îmi puneau întrebări, le dădeam răspunsuri care, de fapt, nu-mi stăteau deloc în fire. încercam din răsputeri să nu fiu eu însămi, ci o altă persoană, una oarecare, care era perfect normală. Iar după ce plecau doctorii, mi se părea că le spusesem exact ce nu trebuie. Şi mă gândeam că acum o să mă considere complet dusă.

Cât priveşte terapia, mi-au sugerat doar să mă apuc de tricotat. Dar chiar că nu aveam chef de aşa ceva. Şi nici nu credeam că m-ar putea ajuta în vreun fel.

Evident, ferestrele aveau gratii. Dar nu ca la puşcărie, ci gratii din alea frumos ornamentate, cu volute. Mi-am dat seama destul de repede că, dacă îţi întorceai capul într-un anume fel, puteai să-l strecori prin grilaj şi să priveşti ca lumea pe fereastră. Stăteam câteodată cu orele acolo, cu grilajul în jurul

gâtului, tot uitându-mă afară. Venea toamna, frunzele prindeau o culoare galben-roşiatică, soarele era deja destul de jos şi bătea în fiecare zi cam o oră printre doi copaci, direct în fereastra la care stăteam.

Câteodată legam la capătul unei sfori din lână o ceaşcă de tablă, o lăsam în jos pe fereastră şi începeam s-o bălăngănesc şi s-o izbesc de zid. Sau încercam degeaba, o după-amiază întreagă, să trag spre mine cu sfoara din lână o creangă, ca să desprind de pe ea o frunză. Seara mă gândeam: „Dacă încă nu erai nebună când ai ajuns aici, acum cu siguranţă ai luat-o razna."

Nu-mi dădeau voie nici măcar să ies în curte, ca să merg şi eu cu bunicuţele în cerc. Orice terorist avea dreptul să iasă o dată pe zi la aer. Eu nu. Se temeau că aş putea să evadez. în fond, aveau dreptate.

Am găsit într-un dulap o minge veche de fotbal. Am început să trag cu ea într-o uşă de sticlă încuiată, sperând că o să cedeze până la urmă. Am ţinut-o aşa până când mi-au luat mingea. Pe urmă am început să mă dau cu capul de geamuri, dar bineînţeles că peste tot era sticlă securizată. Mă simţeam ca un animal de pradă ţinut într-o cuşcă minusculă. Umblam ore întregi încolo şi-ncoace, de-a lungul zidurilor. La un moment dat mi-am zis că trebuie să alerg, altfel o să înnebunesc. Şi am început să alerg în sus şi-n jos pe culoar. Până când nu am mai putut şi am căzut lată.

Am reuşit să şterpelesc un cuţit şi, noaptea, răzuiam împreună cu Liane chitul de la o fereastră care era zăvorâtă, dar care nu avea grilaj. în zadar, geamul nu s-a urnit nici măcar un milimetru. în noaptea următoare am dezmembrat un pat şi am încercat să scoatem din ţâţâni grilajul unei alte ferestre, care nu era zăvorâtă. Pe bunicuţele din cameră le băgaserăm atât de rău în sperieţi,

că nu mai îndrăzneau să zică nici pâs. Unele dintre ele ajunseseră să creadă că eram, într-adevăr, nişte teroriste. Bineînţeles că nici grilajul ăla n-a cedat. Oricum, am făcut atâta zgomot, încât ne-au prins paznicii din tura de noapte.

La modul în care mă purtam în spitalul ăsta de nebuni, nu mai aveam nici o speranţă că o să mă lase vreodată să plec. Mă veştejeam tot mai mult. Dacă te uitai la mine, ai fi spus că mă mai întremasem de când nu mai luam droguri, dar asta era o iluzie. Mă alesesem cu un ditamai burdihanul. Faţa mi-era brânzoasă, căzută şi, în acelaşi timp, buhăită. Când mă uitam în oglindă, aveam impresia că am în faţă pe cineva care deja o arde de cinşpe ani în Bonnies Ranch. Nu mai dormeam aproape deloc. De altfel, în fiecare noapte se întâmpla câte ceva în secţie. Şi de fiecare dată mă gândeam că mai ratasem o şansă de a fugi de-acolo. Deşi nu aveam nici cea mai mică speranţă, mă aranjam în fiecare dimineaţă de parcă m-aş fi dus acuş să mă întâlnesc cu drogaţii mei. îmi periam părul îndelung, mă fardam şi îmi puneam geaca.

într-o zi a apărut un tip de la Oficiul de Asistenţă pentru Tineri, dar şi ăsta a băgat acelaşi text: „Mai vedem.” Cel puţin, am reuşit să aflu de la el în ce puşcărie era Detlef şi sub ce număr era înregistrat dosarul lui. M-am pus imediat pe scris, am umplut mai multe pagini. Şi, cum am predat scrisoarea, m-am apucat să scriu încă una. Acum puteam să spun şi eu cuiva ce aveam pe suflet. Cel puţin într-o anumită măsură, fiindcă ştiam prea bine că scrisorile erau citite Şi de alţii. Probabil că şi cei de la Bonnies se uitau pe ele, cu siguranţă însă cei de la puşcărie le citeau pe îndelete înainte să i le predea lui Detlef. Aşa că trebuia să mint iar la greu în scrisorile alea. Spuneam că nu mai simţeam deloc nevoia să mă droghez şi tot felul de abureli din astea.

Apoi am primit de la Detlef un teanc de scrisori, toate deodată. Spunea că făcuse o tâmpenie imensă atunci când furase cecurile de la clientul ăla. Dar că făcuse asta doar pentru a putea renunța la droguri, plecând la Paris. Voia să fie *clean* la întoarcere și să-mi facă o surpriză, pentru că împreună nu reușiserăm niciodată să ne lăsăm. Detlef îmi mai spunea că în curând o să iasă din pușcărie și o să se apuce de o terapie. I-am răspuns că și eu urma să încep, cât de curând, o terapie. Ne-am făgăduit unul altuia că, după terapie, o să ne mutăm împreună. Așadar, iarăși construiam castele în văzduh și ne povesteam, de data asta în scris, cât de fericiți o să trăim împreună după terapie. Dar în restul timpului, când nu îi scriam lui Detlef, mă gândeam că o să-mi petrec toată viața la Bonnies Ranch.

Și totuși, mai aveam o șansă să ies de acolo. îmi reapăruse o ciupercă mai veche și în fiecare zi îi spuneam doctoriței din secție că am dureri cumplite și trebuie să ajung cât mai repede la un spital, ca să mă opereze. în sfârșit, a venit și dimineața când am fost dusă, sub supraveghere strictă, la Spitalul Rudolf Virchow. M-au consultat și, văzând că era destul de grav, au decis să mă țină acolo. Știam de la alți davișți cum trebuie să procedezi ca să ieși din spital. Am făcut rost de un bilet care îți permitea să ieși în parcul spitalului. Bineînțeles că o davistă nu căpăta în mod normal așa ceva. Dar m-am folosit de o șmecherie. M-am dus la o soră foarte prietenoasă, cu ochi migda- lați, și i-am spus că mă înduioșau bunicuțele acelea care nu mai puteau să meargă și că aș vrea să le plimb cu căruciorul prin parc. Sora habar n-avea ce se întâmplă și m-a felicitat pentru inițiativa mea.

Am agățat repede o bunicuță, care mi-a zis că sunt o fetiță foarte săritoare și drăguță. Am împins frumușel căruciorul până în parc, după care i-am spus:

— Buni, te rog așteaptă-mă o clipă, vin imediat.

în câteva secunde eram deja peste gard. Am fugit la staţia de metrou Amrumer Straße şi am luat trenul spre Bahnhof Zoo. Nu mă simţisem niciodată atât de liberă. M-am dus întins la locul de întâlnire al daviştilor de lângă cantina Universităţii Tehnice. După ce m-am învârtit niţel pe acolo, m-am aşezat pe o bancă, lângă trei davişti tineri. Le-am povestit că tocmai o ştersesem de la Bonnies. Evident că asta i-a impresionat enorm.

Abia aşteptam să mă înţep. Unul dintre puşti era şi dealer. L-am întrebat dacă nu poate să-mi dea o doză pe credit. A zis că îmi dă ceva dacă îi fac rost de nişte cumpărători. Am bătut palma. Mi-a dat marfa şi m-am dus imediat în toaleta cantinei ca să mă înţep.

Nu mi-am băgat decât juma de doză. Iar davaua nici nu era nemaipomenită. Mă simţeam bine, dar nu eram deloc luată. Ce-i drept, aveam nevoie de un cap limpede, pentru că mai trebuia să îi găsesc tipului nişte cumpărători. Pe puştanul ăsta îl mai văzusem când mergeam în parcul Hasenheide, se învârtea şi el printre cei care o ardeau pe haşiş. Încă mergea la şcoală. Avea vreo şaişpe ani. Am observat imediat că, deşi o făcea pe dealerul, nu prea avea experienţă. Altfel mi-ar fi dat doza abia după ce îi făceam rost de cumpărători.

Deodată m-am prins că toată zona din faţa cantinei colcăia de poliţişti în civil. Tipul n-a mirosit nimic. A trebuit să mă duc la el şi să-i suflu la ureche „gabori", ca să priceapă şi el ce se întâmpla în jurul nostru. Apoi am luat-o încet spre Bahnhof Zoo, iar el m-a urmat. Când m-am intersectat cu un davist care venea dinspre gară, i-am spus:

— Stai aşa, bătrâne. E razie la cantină. Dar pot să-ţi fac rost de nişte dava a-ntâia.

Puştanul m-a ajuns din urmă şi a scos din buzunar toată marfa pe care o avea la el, spunându-i davistului că poate să o încerce. Să-ţi iei câmpii, nu alta! La trei sute de

metri de noi era razie, şi idiotul ăsta scoate aşa, ca o floare, heroina din buzunar.

Imediat au apărut doi poliţişti în civil. Mai mult ca sigur, stătuseră la pândă. Nu mai avea nici un sens să fugim. începătorul ăsta a început să-şi arunce pachetelele. în jurul nostru zburau peste tot bucăţele de staniol violet. Puştanul mai credea, probabil, că ar putea să dea vina pe davist sau pe mine. O ţinea langa că el nu avea nici un amestec.

Ne-am aplecat peste un Volkswagen cu mâinile ridicate şi ne-au căutat de arme, deşi nici unul din noi nu avea mai mult de şaişpe ani. Porcul ăla de gabor m-a mai apucat şi de ţâţe. Dar nu m-am panicat. îmi trăsesem doza şi, oricum, după Bonnies nu mă mai speria nimic. Mi-am intrat din nou în rolul de copil bine-crescut. Şi, când ne-au legitimat, au devenit şi gaborii foarte prietenoşi. Unul dintre ei mi-a spus:

— De-abia ai împlinit cinşpe ani, ce cauţi tu pe aici?

I-am spus că mă plimb şi eu ca omul, după care mi-am
aprins o ţigară. Când a văzut asta, s-a enervat:

— Hai, lasă fumatul! La vârsta ta, e otravă curată.

A trebuit să arunc ţigara.

Apoi ne-au dus la secţia de poliţie din Ernst-Reuter-Platz şi ne-au închis într-o celulă. Fraierul ăla de dealer a luat-o imediat razna şi a început să zbiere:

— Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul!

Eu mi-am scos jacheta, am strâns-o ca pe-o pernă, m-am întins pe prici şi am tras un pui de somn. Nu mă mai speria o arestare din asta. Nici nu m-am mai gândit că poliţiştii ar putea să afle că fugisem de la Bonnies. Totuşi, era greu de crezut că fusesem deja dată dispărută.

După două ore eram iarăşi liberă. Am luat-o din nou spre cantină. Şi, pe drum, m-au apucat muştrările de conştiinţă. Am început să bocesc. Iarăşi trecusem printr-o dezintoxicare, ca să mă înţep apoi cu prima ocazie. Nici nu mai ştiam unde să mă duc. Nu puteam să apar la mama acasă cu pupilele cât nişte gămălii de ac şi să-i spun: „Mami, m-am tirat de la clinică. Fă-mi şi mie ceva de mâncare.”

Până la urmă, am mers la centrul de consiliere antidrog din vechea cantină a Universităţii Tehnice. Tipii de acolo erau foarte OK. Mi-au ridicat moralul şi, până la urmă, mi-am făcut curaj şi am sunat-o pe mama. Când a auzit că telefonez de la universitate, mama s-a mai liniştit. în drum spre casă am observat că aveam febră. Şi, când am ajuns în patul meu, aveam deja peste patruzeci de grade. Mama a chemat salvarea, fiindcă începusem să delirez. Doctorul a spus că o să-mi facă o injecţie în fesă. M-au trecut toate năduşelile. Puteam să mă înţep de două-trei ori pe zi în braţ. Dar, când ăla mi-a trântit seringa în fiind, mai aveam puţin şi făceam pe mine de frică.

După asta, febra mi-a scăzut imediat. Dar eram complet sleită de puteri. Bonnies Ranch mă terminase - şi fizic, şi psihic. După trei zile, când am reuşit să mă dau jos din pat, m-am dus glonţ la centrul de consiliere antidrog. Ca să ajung la centrul ăla, trebuia s-o iau pe lângă cantina Universităţii Tehnice, unde se adunau daviştii. Am trecut pe acolo cât am putut de repede, fără să mă uit în dreapta şi-n stânga.

Timp de o săptămână m-am dus în fiecare zi la centru. Aici puteam, în sfârşit, să vorbesc cu cineva. Era prima dată când ajungeam într-un loc unde lumea mă asculta. Până atunci toţi îmi împuiaseră capul cu textele lor. Mama mă tocase mărunt cu vorbăria ei, tata îmi ţinuse predici, cei de la Narkonon îmi serviseră aburelile lor. Aici,

mă încurajau să povestesc şi îmi spuneau că trebuie să încerc să mă dumiresc singură ce e cu mine. Când m-am dus la centrul de consiliere, deja eram galbenă la faţă ca o lămâie. În faţa cantinei m-am întâlnit cu câţiva cunoscuţi. Cum m-au văzut, au luat-o la sănătoasa, strigând:

— Tai-o de aici cu hepatita ta cu tot!

Nu puteam să cred că iar făcusem icter. Era incredibil. De fiecare dată când rămâneam *clean* mai mult timp şi începeam să-mi fac speranţe, mă lovea boala daviştilor. Când n-am mai putut suporta durerile de burtă, m-am dus cu mama la Clinica Steglitz. Mă hotărâsem să merg acolo pentru că aveau mâncare foarte bună la cantină. Am stat în sala de aşteptare două ore, chircindu-mă de durere. Oricare dintre surorile care treceau pe lângă mine puteau vedea imediat, după faţa mea gălbejită, că aveam icter. Dar, deşi sala de aşteptare era plină de oameni, mulţi dintre ei copii, nimeni n-a făcut nimic. Dacă aş fi avut din nou hepatită infecţioasă, i-aş fi putut contamina pe toţi.

După două ore m-am ridicat de pe scaun. M-am târât de-a lungul zidurilor, fiindcă eram foarte slăbită şi aveam nişte dureri cumplite. Voiam să ajung la secţia de carantină. Când a trecut un doctor, i-am spus:

— Vreau un pat. Nu vreau să contaminez toată lumea pe-aici. Am icter, după cum puteţi vedea.

Tipul mi-a zis că el nu se poate ocupa de mine dacă nu sunt internată. Deci a trebuit să mă duc înapoi în sala de aşteptare.

În cele din urmă, m-au chemat înăuntru. I-am spus doctoriţei că probabil făcusem hepatită din cauză că mă injectam cu heroină, iar ea mi-a răspuns pe un ton foarte rece:

— îmi pare rău, dar aşa ceva nu intră în atribuţiile noastre.

Nimeni nu voia să aibă „atribuţii” când era vorba de davişti. Aşa că mama a chemat taxiul şi am plecat acasă. Mama era revoltată şi spunea că e de datoria doctorilor să se ocupe dc orice pacient. A doua zi dimineaţă m-a dus la Spitalul Rudolf Virchow. Chestia asta nu-mi convenea deloc, pentru că o tulisem deja o dată de acolo.

Un asistent tânăr a venit să-mi ia sânge. I-am spus din prima că am venele varză şi că n-o să reuşească să-mi ia sânge dacă mă înţeapă la întâmplare:

— De exemplu, aici am o tromboză. Oricum, vena e complet sclerozată. Mai bine încercaţi să ajungeţi la vena de dedesubt. Dar să nu băgaţi acul vertical, ci oblic, altfel n-o să răzbiţi.

Tipul a devenit foarte nesigur pe el, dar, până la urmă, tot mi-a băgat acul într-o venă sclerozată. Tot trăgea de piston, dar nu ieşea nici o picătură de sânge, până când acul mi-a sărit pur şi simplu din braţ, din cauza vacuumului care se formase în seringă. După asta, mă întreba de fiecare dată unde să mă înţepe.

În următoarele două zile am dormit aproape tot timpul. Hepatita pe care o aveam nu era infecţioasă, iar în a patra zi valorile hepatice reveniseră la normal, urina nu mai era decât foarte puţin roşiatică şi începusem să prind din nou culoare în obraji.

Trebuia să sun în fiecare zi la centrul de consiliere antidrog, ceea ce am şi făcut. Speram că cei de acolo o să-mi găsească un loc pentru terapie. Apoi, am avut o surpriză imensă. într-o duminică, mama a venit să mă viziteze. Dar nu era singură, ci împreună cu Detlef, care ieşise de la pârnaie.

Bineînţeles, amor nebun, îmbrăţişări, sărutări, bucurie mare. Am vrut să fim puţin singuri, aşa că am ieşit în parcul spitalului. Era de parcă n-am fi stat deloc despărţiţi. Fără să mai stăm pe gânduri, am luat metroul

spre Bahnhof Zoo. Am avut noroc. Cum am ajuns, am dat nas în nas cu Wilhelm, o cunoştinţă mai veche de-a noastră. Wilhelm chiar că nimerise bine: stătea la un poponar, doctor şi scriitor cunoscut. Tipul ăsta nu numai că îi dădea un purcoi de bani, dar îi mai şi plătea studiile la o şcoală privată.

Aşa că Wilhelm ne-a făcut imediat cinste cu o doză. Seara m-am întors la spital. Am ajuns la timp pentru cină. în după-a- miaza următoare, Detlef a venit din nou. De data asta ne-a fost foarte greu să facem rost de nişte dava, aşa că m-am întors la spital abia la zece şi jumătate seara. Cât fusesem plecată, trecuse tata să mă vadă, pentru că a doua zi urma să plece din nou în Thailanda.

Când a venit, mama mi-a aruncat iarăşi privirea aia disperată. îmi venea să intru în pământ de ruşine. Şi apoi a mai venit şi unul dintre tipii de la centrul de consiliere anti-drog şi a zis că îşi pierdeau timpul de pomană cu mine. M-am jurat în faţa tuturor că voiam cu adevărat să mă las. Detlef a început să plângă şi a spus că el e de vină. După asta s-a dus şi el la centrul de consiliere antidrog. Şi, în duminica următoare, când a venit din nou la mine, i se alocase deja un loc pentru terapie. Urma să se interneze chiar a doua zi.

— E chiar finuţ din partea ta că ai făcut asta, i-am spus eu. Acum o să fie totul bine. O să-mi găsesc şi eu un loc. Şi, după aia, o să avem grijă să nu mai facem niciodată rahatul praf.

Când am ieşit în parcul spitalului, i-am zis:

— Hai să dăm o fugă până la gară. Trebuie să îmi mai cumpăr un roman horror, *întoarcere de pe planeta tigvelor*. Partea a treia. Pe primele două le-am citit deja, şi mama n-a găsit nicăieri continuarea.

— Hai că asta-i tare! a spus Dedef. Trebuie să te duci taman la gară ca să-ţi cumperi un roman horror. Zi mai bine că vrei să-ţi tragi o doză, ce naiba!

M-a enervat la faza asta. Deodată, făcea pe deşteptul cu mine, ca şi cum el voia să se lase şi eu trăgeam de el să ne înţepăm. Nici măcar nu mă gândisem la dava. Voiam doar partea a treia a romanului. I-am spus:

— Aberează cât vrei. Vreau romanul, atâta tot. Oricum, nu trebuie să vii cu mine.

Bineînţeles că a venit cu mine. în metrou, m-am gândit să mă distrez puţin: m-am luat în gură cu nişte bunicuţe. Făceam deseori chestia asta. Detlef se jena de fiecare dată şi se ducea în capătul celălalt al vagonului. Ca întotdeauna, am urlat spre el, ca să se audă în tot vagonul:

— Hei, bătrâne, nu trebuie să te faci că nu mă cunoşti. Ce naiba, toată lumea vede că nu eşti cu nimic mai bun ca mine!

Deodată, a început să-mi curgă sânge din nas. De la o vreme, mi se întâmpla mereu aşa când mergeam cu metroul. Chestia asta mi-a stricat toată dispoziţia. îmi tot ştergeam sângele ăla nenorocit de pe faţă.

Din fericire, am găsit romanul la Bahnhof Zoo. M-am înveselit imediat şi i-am spus lui Detlef:

— Hai să ne mai învârtim puţin pe aici. Azi e ultima ta zi de libertate.

Evident că ne-am dus la davişti. Acolo am dat de Stella şi de cele două Tina. Stella era foarte fericită să mă vadă. Cele două Tina nu erau deloc bine. *Turkey.* Fuseseră cu Stella pe Kurfurşenstrafie. Dar uitaseră că era duminică. Acolo, la maşini, nu era nici o sfârâială duminica - clienţii stăteau cu soţiile şi copiii şi n-aveau timp de trotuarul puştoaicelor.

într-un fel, mă bucuram că ieşisem din tot rahatul ăsta. Că nu mai mi-era frică de sevraj şi că nu mai trebuia să fac trotuarul. Nu mai avusesem de-a face cu un client de săptămâni întregi. Mă simţeam superioară celorlalte fete, eram *happy,* pur şi simplu. Eram printre davişti şi nu

simţeam nevoia să-mi trag o doză - aşa ceva nu mi se mai întâmplase.

Stăteam nu departe de staţia de metrou Kurfurstendamm, chiar acolo unde opreşte autobuzul. Lângă noi erau doi turci, care îmi tot făceau cu ochiul. În ciuda icterului, arătam mai bine decât celelalte trei fete, pentru că eram aproape *clean* de o bună bucată de vreme. Nici nu aveam ţoale de davistă, ci haine normale de adolescentă, pe care le împrumutasem de la sora mea tocmai ca să arăt altfel decât daviştii. Iar în spital îmi mai şi tăiasem părul destul de scurt.

Turcii nu mai încetau să-mi facă cu ochiul. Le-am întrebat pe cele două Tina:

— Vreţi să vă fac trampa cu ei? Dacă vă dau măcar patruzeci de mărci, puteţi să faceţi un sfert pe din două.

Ele erau dispuse la orice, atât de rău erau pe *turkey*. Aşa că m-am dus hotărâtă la cei doi şi le-am spus:

— Le vreţi pe cele două fete? Le întreb eu pentru voi. Cincizeci de mărci. *Capito?*

Am arătat spre cele două Tina. Ăia au rânjit ca proştii şi au bălmăjit:

— Nu, tu, tu futut, tu pensiune.

Nu m-am enervat deloc. Le-am răspuns foarte relaxată:

— Nu, cu mine nu ţine. Dar fetele astea sunt a-ntâia. Paişpe ani. Doar cincizeci de mărci.

Într-adevăr, cea mai tânără dintre ele abia împlinise pai-sprezece ani.

Dar turcii o ţineau pe-a lor. Ce-i drept, uitându-mă la cele două Tina, puteam să îi înţeleg. Când intrau în sevraj, chiar că nu arătau prea grozav. M-am dus înapoi la fete şi le-am spus că tipii nu marşează. Şi, pe urmă, m-a pus dracu să o iau pe Stella la o parte şi să-i zic:

— La halul în care sunt, astea două oricum nu mai sunt în stare să facă un client. Darămite nişte turci. Hai să

mergem şi noi. Noi îi încălzim, pe urmă le lăsăm pe ele să-i dea gata. Oricum şi-o trag cu clienţii. Le cerem o sută de mărci şi cumpărăm juma de gram.
Stella a fost imediat de acord - asta deşi străinezii erau, pentru noi două, ultimii oameni. în orice caz, nici una din noi nu ar fi recunoscut vreodată că avusese de-a face cu un străinez.
M-am dus la cei doi tipi şi le-am făcut propunerea. Ăştia s-au aprins imediat. Numai Detlef era şucărit.
— Deci iar te duci la produs.
— Termină odată, i-am zis. Eu nu fac nimic. Doar suntem patru fete.
în sinea mea îmi spuneam că mă bag în chestia asta doar din milă pentru cele două Tina. Poate că a fost şi un dram dc milă la mijloc. Dar, inconştient, probabil că încercam să pun mâna pe nişte dava, chiar dacă pe o cale ocolită.
Le-am spus celorlalţi să mergem la pensiunea Norma, pe Nürnberger Straße. Ăia aveau camerele cele mai mari. într-o altă pensiune nici nu ne-ar fi lăsat să intrăm toţi şase într-o cameră. Când ne-am pus în mişcare, s-a luat după noi încă un turc. Ceilalţi doi ne-au explicat:
— El prieten. Tot pensiune.
Pe moment n-am zis nimic. Am încasat cele o sută de mărci, iar Stella s-a dus cu unul dintre turci să facă rost de dava. Cunoştea un dealer care vindea cele mai mari pliculeţe de juma de gram pe care le puteai găsi în Berlin. Când s-a întors cu da- vaua, am luat-o cu toţii pe Tauentzienstraße. în faţă mergeam noi patru, fetele, împreună cu Detlef, braţ la braţ. Ocupam toată lăţimea trotuarului. în urmă noastră veneau cei trei turci.
Totuşi, atmosfera era cam tensionată. Cele două Tina voiau să se înţepe cât mai repede. Dar Stella nu scotea davaua. în afară de asta, voiam să scăpăm de al treilea turc, despre care nu fusese vorba nici un moment atunci când bătusem palma.

Stella s-a întors, a arătat spre al treilea turc şi a zis:
— Dacă vine şi străinezul ăsta, noi nimic facem.
Oricum, a avut tupeul să-l facă pe un turc „străinez”[1], şi asta de faţă cu tovarăşii lui.
Dar cei trei turci se luaseră de mână şi nu se lăsau deloc impresionaţi. Stella a zis atunci să le tragem clapa. S-o luăm la fugă. în primul moment mi s-a părut o idee bună, mai ales că aveam pantofi cu talpă plată. Tot de la soră-mea împrumutasem şi pantofii ăştia - asta după ce umblasem în ultimii trei ani numai pe toace. Pe urmă însă am început să am îndoieli. Aşa că le-am zis celorlalţi:

— Sigur o să ne mai întâlnim cu ei cândva, şi atunci o să fie nasol.

Deja uitasem că, de a doua zi, eram ferm hotărâtă să nu mă mai înhăitez cu davişti şi să nu mai fac trotuarul.

Stella s-a enervat. A rămas în urmă şi a încercat să mai vorbească o dată cu turcii. Tocmai treceam pe sub pasajul de la Europa-Center. Deodată s-a făcut linişte în urma noastră. Am întors capul. Stella dispăruse. Parcă o înghiţise pământul. Şi toată davaua era la ea. După aia au observat şi turcii ce se petrece şi au început să se agite.

Mda, tipic Stella. Şi totuşi, m-am înfuriat îngrozitor. M-am gândit că n-ar fi putut să se ducă decât în Europa-Center şi am ţâşnit în sus pe treptele pasajului pietonal. Dedef s-a ţinut după mine. Cele două Tina au rămas pe loc. Le înhăţaseră turcii. Am gonit ca o nebună prin Europa-Center. Eu am luat-p spre dreapta, Detlef spre stânga. Nici urmă de Stella. Nu doar că n-am găsit-o, dar mai aveam şi conştiinţa încărcată din cauza celor două Tina. Am văzut cum turcii le-au târât într-o pensiune şi am aşteptat afară ore întregi până când ăia şi-au făcut poftele cu ele. Măcar

---

1 în original, *Kanake* - termen peiorativ folosit în Germania pentru a-i desemna pe imigranţii din ţări meridionale precum Spania, Grecia, Turcia sau statele arabe (n. trad.).

să-şi primească doza acum, mi-am zis. Bănuiam unde ar putea fi Stella. M-am dus împreună cu cele două Tina la staţia de metrou Kurfurstendamm. Pe-aici cam bătea vântul, fiindcă la ora asta davişţii se mutau la discoteca Treibhaus, care era mai sus pe Kurfurstendamm. Dar noi o căutam pe Stella, aşa că ne-am dus drept la toaletele din staţia de metrou. Abia am intrat pe uşă, că am şi auzit-o pe Stella. Se răstea la cineva. În toaleta aia sunt o groază de cabine, dar mi-am dat seama imediat în care budă era Stella. Am bătut cu pumnii în uşa cabinei şi am strigat:

— Stella, deschide uşa! Altfel o păţeşti!

Uşa s-a dat imediat de perete. Stella a ieşit. Tina cea mică i-a lipit o palmă peste bot. Stella, care era bine prăjită, a zis:

— Na, luaţi voi toată davaua, eu nu vreau nimic.

Şi dusă a fost.

Ne-a minţit, bineînţeles. Îşi trăsese cam jumătate din jumătatea aia de gram. Cele două Tina şi cu mine am luat restul ăla şi l-am completat cu davaua pe care tocmai o cumpărasem, după care am împărţit totul în trei părţi egale.

Pentru mine era mai mult decât suficient, după toată perioada în care stătusem *clean*. Abia am reuşit să mă scol de pe budă. Ne-am dus toate trei în Treibhaus. Stella era cu un dealer în faţa discotecii şi făcea pe intermediarul. Cum am văzut-o, ne-am zborşit la ea:

— Ne mai datorezi un sfert!

Ne-a dat sfertul fără să crâcnească. Pe undeva, mai era capabilă de remuşcări. I-am spus:

— Eşti ultima nenorocită! Nu mai vreau să am niciodată de-a face cu tine!

Am intrat în Treibhaus, mi-am injectat partea mea din sfertul Stellei şi mi-am luat o cola. După aia m-am

aşezat singură într-un colţ. Erau primele minute de linişte pe care le aveam după toată vânzoleala din după-amiaza aia. Pentru un moment, am sperat că o să vină şi Detlef. Dar apoi am căzut pe gânduri.

La început, m-am gândit la aventurile din ultimele ore. Mi-am spus: „Ce căcat! Mai întâi îţi trage clapa singurul tău prieten, pe urmă te ţepuieşte prietena ta cea mai bună. Nu există prietenie între davişti. Eşti complet singură. Întotdeauna singură. Orice altceva e doar o închipuire. Prin câte ai trecut în după-amiaza asta - pentru ce? Pentru o amărâtă de doză. Şi mereu se întâmplă aşa. Zi de zi, trăieşti sub teroare."

Deodată mi-a devenit totul clar. Mai aveam uneori momente de luciditate, dar numai când eram pe dava. Când eram trează, eram complet iresponsabilă. Chestia asta se confirmase şi azi.

M-am lăsat purtată de gânduri. Nu era nimic dramatic în situaţia mea. Eram calmă şi împăcată cu mine - doar băgasem dava la greu. Nu m-am mai întors la spital. Era deja trecut de ora unsprezece.
Oricum, m-ar fi dat afară. Şi nu m-ar mai fi primit în nici un alt spital. Doctoriţa îi spusese mamei că ficatul meu nu mai are mult până să dea în ciroză. Dacă o ţineam aşa, mai aveam de trăit cel mult doi ani. O pusesem de mămăligă şi cu centrul de consiliere antidrog. Nici nu mai avea rost să sun la ei, pentru că ţineau legătura cu spitalul. În fond, era normal să nu mai vrea să se ocupe de mine. Erau foarte mulţi davişti în Berlin care îşi doreau să intre într-un program de terapie şi foarte puţine locuri. Bineînţeles că locurile astea erau alocate celor pe care heroina încă nu îi înghiţise de tot şi care aveau cu adevărat o şansă să se lase. Iar eu nu făceam parte dintre ei, asta devenise între timp atât de evident. Probabil că mă şi apucasem prea devreme de droguri ca să mai pot ieşi la liman.

Totul îmi era foarte clar. Am făcut bilanţul, în timp ce-mi beam sticla de cola. După aceea, m-am gândit la chestiunile de ordin practic. Unde să înnoptez? Mama mi-ar fi trântit uşa în nas. Sau ar fi sunat la poliţie a doua zi dimineaţă şi m-ar fi internat într-un ospiciu. Eu una aşa aş fi făcut în locul ei. Tata era pe undeva prin Thailanda. Cu Stella o rupsesem. Detlef probabil că dormea pe la vreun client, dar la care dintre ei? Sau, dacă chiar avea de gând să se lase, ar fi putut să se ducă la tatăl lui. în cazul ăsta, s-ar fi tirat oricum la primele ore ale dimineţii. Deci nici măcar nu aveam unde să dorm. Nici în noaptea aia, nici în următoarele.

Ultima dată când mă gândisem serios la situaţia mea, ajunsesem la concluzia că aveam două variante: fie să mă las o dată pentru totdeauna de heroină, fie să-mi trag doza de aur. Din păcate, prima variantă se dusese pe apa sâmbetei. Mă lăsasem de cinci sau şase ori, ca apoi să o iau de la capăt... Era în zadar.

Nu eram cu nimic mai bună sau mai rea decât ceilalţi davişti. Nu aveam nici un motiv să cred că m-aş număra printre puţinii davişti care izbuteau să scape de heroină. Eu nu eram un caz special. M-am dus pe Ku'damm şi, de acolo, pe Kurfursten- strafie. Nu mai făcusem niciodată trotuarul acolo noaptea. Davistele nu ieşeau noaptea pe KurfurstenstraiSe, fiindcă după lăsarea serii era plin de profesioniste pe-acolo. Dar nu-mi mai era frică de nimic. Am făcut repede doi clienţi şi m-am întors în Treibhaus. Aveam acum o sută de mărci şi mi-am cumpărat o juma de gram.

Nu voiam să mă duc în toaleta din Treibhaus şi nici la WC-ul public de pe Kurfurstendamm. Noaptea era prea multă lume prin locurile astea. Mi-am luat o cola şi m-am gândit unde aş putea să mă duc. Mi-a venit în minte WC-ul

din Bundesplatz. Noaptea nu era ţipenie de om pe acolo. De fapt, nici dimineaţa nu se întâmpla mai nimic.

Aşa că am luat-o pe jos spre Bundesplatz. Eram foarte calmă. O toaletă din asta pustie are, noaptea, ceva bizar. Dar mă simţeam cumva apărată în toaleta aia. Era curată şi luminoasă. Şi o aveam pe toată doar pentru mine. Budele din Bundesplatz sunt cele mai bune din Berlin. Cabinele sunt imense. Odată am intrat şase inşi într-o cabină din aia. Uşile coboară până la gresie, nu sunt decupate jos. Şi nici nu sunt găuri în pereţii despărţitori. Tocmai pentru că budele din Bundesplatz sunt cele mai bune din tot Berlinul, mai mulţi davişti au ales să se sinucidă acolo.

Nu tu bunicuţe, beleşte-ochii sau gabori. N-aveai de ce să dai rasol. Aşa că am luat-o uşurel. M-am spălat pe faţă şi mi-am dat cu peria prin păr. Apoi am curăţat tacâmul pe care îl împrumutasem de la Tina. Eram sigură că jumătatea aia de gram o să fie suficientă. După ultimele dezintoxicări, un sfert de gram mă pusese de fiecare dată la pământ. Acum nu numai că băgasem deja peste un sfert, dar corpul meu mai era şi destul de slăbit din cauza hepatitei. Ce-i drept, aş fi vrut să am un gram întreg - Atze o făcuse cu un gram întreg dar nu mă mai simţeam în stare să fac încă doi clienţi.

Mi-am căutat, fără nici o grabă, buda cea mai curată. Eram perfect liniştită. Nu mi-era frică. Nu crezusem niciodată că o sinucidere poate să fie atât de lipsită de dramatism. Nu mă gândeam la viaţa mea de până atunci. Nu mă gândeam la mama mea. Nu mă gândeam la Detlef. Mă gândeam doar la cum o să mă înţep.

Mi-am împrăştiat lucrurile, ca întotdeauna, în jurul closetului. Am pus davaua în lingura Tinei. Mi-a trecut prin gând că acum îi trăsesem şi eu clapa, fiindcă Tina stătea în Treibhaus şi aştepta să îi aduc tacâmul şi lingura. Apoi mi-

am dat seama că uitasem să iau o lămâie. Dar davaua era de bună calitate - s-a dizolvat şi aşa.

Mi-am căutat o venă pe braţul stâng. în fond, totul era ca de fiecare dată, numai că doza asta trebuia să fie ultima. La a doua încercare, am nimerit vena. Sângele a început să intre în seringă. Mi-am injectat jumătatea de gram. N-am mai apucat să trag din nou de piston ca să îmi bag ce mai rămăsese în seringă. Am simţit că mi se face inima bucăţele şi că îmi explodează cutia craniană.

Când m-am trezit, afară era lumină. Maşinile făceau un zgomot asurzitor. Zăceam lângă budă. Mi-am scos acul din venă. Am vrut să mă scol, dar mi-am dat seama că îmi paralizase piciorul drept. Puteam să îl mişc puţin, dar de fiecare dată când îl mişcăm mă dureau articulaţiile ca naiba, mai ales la coapsă. Până la urmă, am deschis uşa. M-am târât afară din cabină şi apoi am reuşit cumva să mă ridic. Am sărit într-un picior, sprijinindu-mă de perete.

În faţa toaletei erau doi băieţi, aşa, la vreo cinşpe ani. Sa- couri din satin, jeanşi mulaţi. Doi mici poponari. M-am bucurat că dădusem de ăştia. Când am ieşit din toaletă ca o fantomă într-un picior, m-au prins în braţe. Şi-au dat seama imediat ce e cu mine, iar unul dintre ei m-a întrebat ce caut pe-acolo. Eu nu îi cunoşteam, dar ei mă văzuseră deja la gară. M-au dus până la o bancă. Era o dimineaţă de octombrie îngrozitor de rece. Unul din ei mi-a dat un Marlboro. Mi-am spus în gând: „Ciudat că poponarii fumează totdeauna Marlboro sau Camei. Probabil li se trage de la reclamele cu pederaşti.” într-un fel, eram foarte *happy* că nu mă băgase în mormânt jumătatea aia de gram.

Le-am povestit băieţilor cum mă trăsese pe sfoară Stella şi cum îmi băgasem după aia ditamai doza. Au fost foarte drăguţi cu mine. M-au întrebat unde să mă ducă. întrebarea asta m-a enervat, pentru că habar n-aveam ce să fac. Le-am zis să mă lase acolo, pe bancă. Dar ei mi-au atras atenţia că trebuie să merg la un medic, fiindcă tremuram de frig şi nu mă puteam ţine pe picioare.

Eu nu voiam la medic. Mi-au spus că ştiu ei un tip foarte cool, un doctor poponar, şi că m-ar putea duce la el. M-am liniştit când am auzit că omul e gay, pentru că în asemenea situaţii aveam mai multă încredere în poponari. Băieţii au chemat un taxi şi m-au dus la doctorul cu pricina. într-adevăr, era un tip cool. Mi-a lăsat mie patul lui şi m-a consultat. Voia să discute cu mine despre heroină şi de-astea, dar eu nu mai aveam chef să vorbesc cu nimeni. L-am rugat să-mi dea nişte somnifere. Mi-a dat un somnifer şi alte câteva medicamente.

Imediat după asta, am făcut temperatură şi a început să-mi curgă sânge din nas. în următoarele două zile am dormit mai tot timpul. în a treia zi, când mi-am mai venit în fire, am simţit că mă apucă pandaliile. Nu voiam să mă mai gândesc. Chiar trebuia să fac un efort ca să mă împiedic să gândesc şi să n-o iau razna. Nu mi-au mai trecut prin cap decât două gânduri: „Bunul Dumnezeu n-a vrut încă s-o mierleşti" şi „Data viitoare trebuie să-ţi tragi neapărat un gram întreg".

Voiam să ies, să mă duc printre daviştii mei, să îmi fac rost de o doză, să mă învârt pe-acolo, să nu mă mai gândesc la doza de aur. încă nu puteam să umblu ca lumea. Doctorul poponar chiar îşi făcea griji pentru mine. Când a văzut că nu mai putea să mă ţină locului, mi-a făcut rost de nişte cârje. Am plecat proptindu-mă în ele, dar, pe drum, le-am aruncat. Nu voiam să mă vadă ceilalţi davişti în cârje. Dacă mă străduiam, puteam să mă deplasez şi fără ele - aşa, şontâc-şontâc.

în cele din urmă, am ajuns la Bahnhof Zoo şi am făcut nişte clienţi, printre care şi un străinez. Ce-i drept, era grec, nu turc. în fond, nu aveam nimic împotriva străinezilor. De-acum, mă durea în cot de jurământul pe care îl făcusem cu Babsi şi Stella, că nu o să avem niciodată de-a face cu un străinez. Totul mi-era indiferent.

Poate că, inconştient, mai speram că mama o să vină la gară, să mă caute. Dacă ar fi vrut să mă caute, ar fi venit la Bahnhof Zoo. De-asta nici nu m-am dus pe Kurfiirstenstrafte. Dar simţeam că acum nu mă mai caută nimeni. Şi m-am gândit, o clipă, cât de frumos era pe vremuri, când mama aştepta să mă întorc.

Mi-am cumpărat o doză, mi-am injectat-o şi m-am întors la gară. Dacă nu găseam un client la care să stau peste noapte, aveam nevoie de bani pentru pensiune.

Pe urmă l-am întâlnit în gară pe Rolf - tipul care fusese clientul principal al lui Detlef şi la care dormisem de atâtea ori în weekenduri. Detlef stătuse iarăşi la el în ultimele săptămâni, dar Rolf nu-i mai era client. Era şi el de mult pe dava şi începuse să iasă la produs. îi era destul de greu, la cei douăzeci şi şase de ani ai lui, să găsească clienţi. L-am întrebat pe Rolf de Detlef. Şi Rolf a început să se văicărească. Da, Detlef era la terapie şi, fără el, totul era de căcat. Mda, trăncăneală de davist: viaţa lui nu avea nici un sens, voia să se lase şi el, îl iubea pe Detlef, se gândea să se sinucidă... Toată gargara asta cu Detlef nu mi-a picat bine. Nu pricepeam ce mai voia de la Detlef poponarul ăsta terminat. După Rolf, Dedef ar fi trebuit să lase naibii terapia şi să se întoarcă la el. Ba chiar mi-a spus că îi dăduse lui Detlef o cheie de la apartamentul lui. Când am auzit asta, mi-a sărit ţandăra:

— Băi, eşti ultimul jeg! Adică îi dai o cheie lui Detlef, ca să aibă unde să meargă când i se ia de terapie şi se gândeşte s-o lase moartă... Dacă chiar ţineai la el, ai fi făcut orice ca să-l ajuţi să se lase. Dar, asta e, nu eşti decât un poponar nenorocit.

Rolf era pe *turkey,* aşa că puteam să-l calc în picioare. După aia însă m-am mai îmbunat, pentru că deodată m-am gândit că aş putea să dorm la el. I-am zis că, dacă mă lasă să stau la el, o să mai fac un client şi o să-i iau

o doză. Rolf era foarte bucuros că vreau să dorm la el. De fapt, el nu cunoştea decât doi oameni: pe Detlef şi pe mine.

Aşa că am dormit împreună în patul ăla mare al lui. în fond, mă înţelegeam foarte bine cu el când nu era Detlef prin preajmă. Chiar dacă mi-era scârbă de el, mă apuca mila când vedeam cât de amărât e.

Şi, uite-aşa, iubita şi iubitul lui Detlef au ajuns să doarmă împreună în acelaşi pat. în fiecare seară Rolf începea să se lamenteze, spunându-mi cât de mult îl iubea pe Detlef. înainte să adoarmă, izbucnea de cele mai multe ori în plâns. Pe mine toată văicăreala mă scotea din minţi, dar mi-am ţinut gura, pentru că n-aveam altundeva unde să dorm. N-am zis nimic nici măcar atunci când mi-a povestit că voia să amenajeze un apartament şic în care să locuiască împreună cu Detlef după ce au să se lase amândoi. Ce-mi mai păsa mie? Oricum, mi-am spus la un moment dat că Detlef şi cu mine îl aveam pe Rolf pe conştiinţă. Dacă nu ne-ar fi întâlnit, ar fi rămas un macaragiu singur şi homosexual, care îşi mai bea din când în când minţile ca să uite de toate.

Lucrurile au mers aşa timp de o săptămână. Trotuar, doză, trotuar, doză, iar noaptea, vorbăria lui Rolf. într-o dimineaţă, m-am sculat destul de devreme, pentru că cineva descuiase uşa şi făcea zgomot în hol. Am crezut că e Rolf şi am urlat:

— Mai încet, bă, vreau să dorm!

Peste câteva clipe, m-am pomenit cu Detlef în cameră.

Ne-am luat în braţe, dădeam pe dinafară de fericire. Apoi mi s-a aprins un beculeţ:

— Ţi-au făcut vânt, nu?

Detlef a dat din cap că da şi mi-a explicat ce se întâmplase. După internare, toţi nou-veniţii trebuiau să dea scularea timp de trei săptămâni. Dar pentru un davist e aproape imposibil să fie punctual. Să te trezeşti în fiecare

dimineaţă la aceeaşi oră şi să treci imediat la acţiune, trezindu-i pe toţi ceilalţi, este poate cea mai nasoală chestie pe care poţi să i-o ceri unui davist. Tocmai de aceea li se dădea sarcina asta nou-veniţilor, pentru a-i tria. Spitalul nu voia să-şi irosească locurile, şi aşa puţine, pe oameni care nu mai aveau vână în ei. Detlef însă n-a făcut faţă, a dormit peste ora fixată de trei ori şi a trebuit să-şi facă bagajele.

Detlef mi-a spus că nu-i displăcuse terapia. Era greu, foarte greu, dar spera că o să-i iasă data viitoare. Acum voia să rămână cât mai *clean* şi, ceva mai încolo, avea de gând să facă o nouă cerere pentru un loc în spital. Zicea că reîntâlnise acolo câteva cunoştinţe mai vechi de-ale noastre. De exemplu, pe Frank, care încerca să se lase după ce prietenul lui, Ingo, murise la paisprezece ani. Ca Babsi.

L-am întrebat pe Detlef ce voia să facă acum şi mi-a spus:

— Mai întâi, să mă înţep.

L-am rugat să-mi aducă şi mie nişte H. După două ore, Detlef s-a întors împreună cu un fost client, pe care îl chema Piko. Piko a scos dintr-o geantă o pungă de plastic şi a pus-o pe masă. Credeam că nu văd bine. O pungă plină cu dava. Zece grame. Atâta dava la un loc nu văzusem în viaţa mea. După primul moment de şoc, i-am zis lui Detlef:

— Te-ai tâmpit? Zece grame aici, la noi în casă?

— Stai liniştită, mi-a răspuns el. Acum sunt dealer.

— Da' la gabori te-ai gândit? Dacă te mai prind o dată, înfunzi puşcăria ani buni.

— N-am timp acum să mă gândesc la gabori. Trebuie să văd cum mă descurc. Şi nu mă mai freca la cap.

După asta a început să împartă porţiile cu briceagul şi să pună grămăjoarele pe foiţe de staniol. Cum nu părea să observe că foiţele de staniol erau mult prea mici, i-am zis:

— Ascultă, bătrâne. Lumea e obişnuită să fie trasă în piept. Trebuie să iei foiţe mai mari, să bagi în ele tot atâta marfa şi pe urmă să le presezi ca lumea. Aşa o să pară mai mult. Conteză cum dă la ochi. Gândeşte-te la detergenţi. Vezi ditamai ambalajul şi, când îl deschizi, nu e plin nici pe trei sferturi.

— Nu mă mai freca atât! m-a repezit Detlef. Din contră, bag ceva mai multă marfa. Oamenii o să observe asta. Şi, pe urmă, o să ştie toţi că, dacă iau de la mine, iau gros.

De-abia atunci mi-a trecut prin cap să-l întreb:

— Auzi, dar, de fapt, a cui e marfa?

Evident că era a lui Piko, şnapanul ăla ordinar. înainte dădea spargeri prin birouri. După ce a stat o vreme la mititica, l-au eliberat condiţionat. Şi acum, ca să facă repede un ban, se folosea de prostovanul de Detlef. Avea marfa de la nişte peşd de pe Potsdamer Strafie, pe care îi ştia din puşcărie. O cumpărase la preţ de dealer. Dar, cum nu voia s-o vândă el personal, lăsase treaba asta în seama lui Detlef. Piko habar n-avea cum mergeau lucrurile pe piaţa drogurilor. Ce ştia el era să tragă la măsea.

Când Detlef a terminat de făcut pliculeţele, am numărat sferturile, jumătăţile şi gramele întregi pe care le pregătise. Nu am fost niciodată tare la matematică. Dar m-am prins înaintea lui Detlef că, la cum împărţise el dozele, îi ieşeau cu totul doar opt grame. în loc să pună ceva mai puţin în fiecare pachetel, pusese mult prea mult. Dacă le-ar fi vândut aşa, ar fi plătit alea două grame din buzunar.

Aşa că a trebuit să pună toată marfa înapoi în pungă. Numai că, firește, întotdeauna mai rămânea câte ceva lipit de foiţe. Am răzuit resturile alea pentru mine.

După aceea Detlef s-a decis să facă pachetelele mai mari şi le-a presat ca apucatul, cu o sticlă de bere, ca să pară că e mai multă marfă în ele. N-a mai făcut decât doze de un sfert şi, la sfârşit, avea într-adevăr douăşcinci de pliculeţe.

Mai întâi ne-am tras două pliculeţe, ca să testăm davaua. Era chiar bună.

Seara ne-am dus cu marfa în Treibhaus. Evident, am dosit-o aproape pe toată. Am îngropat grosul lângă containerele de gunoi din spatele clubului. Nu aveam mai mult de trei pliculeţe deodată în buzunare. Astfel, dacă ar fi fost o razie, ga- borii nu şi-ar fi dat seama din prima că suntem dealeri. Ne-a mers foarte bine. Am vândut din prima seară cinci grame. Oamenii au vorbit între ei şi au ajuns la concluzia că ofeream marfa bună şi doze corecte. Doar Stella zicea că davaua noastră e proastă. După aceea însă a venit la noi şi a spus că poate să ne intermedieze nişte vânzări. Eu am marşat ca fraiera. La cinci sferturi vândute, Stella primea un sfert. Dar aşa nouă nu ne mai ieşea nimic. Noi nu primeam nici un ban de la Piko. Dacă vindeam zece grame, puteam să păstrăm pentru noi un gram şi jumătate. Dar din marfa care ne rămânea trebuia să ne plătim şi intermediarii. Dacă trăgeam linie, din toată povestea asta abia dacă ne alegeam cu dozele noastre zilnice.

Piko venea în fiecare zi să ne socotim. De obicei încasam într-o seară vreo două mii de mărci. Pentru Piko asta însemna un profit net de o mie de mărci, fiindcă noi vindeam marfa de două ori mai scump decât o lua Piko. Iar noi ne alegeam cu un gram şi jumătate. Pe deasupra, Piko nici nu risca nimic - asta dacă nu cumva îl turnam.

însă Piko îşi luase deja măsuri de precauţie. Ne-a ameninţat că, dacă ne arestează şi ciripim ceva la poliţie, am face bine să ne comandăm coşciugele. Prietenii lui de pe Potsdamer Straße o să se ocupe de noi. Lor nu le scăpa nimeni, nici dacă era la zdup. Aveau oamenii lor peste tot. Ne-a ameninţat cu peştii lui şi în cazul în care îl înşelam la socoteli. Noi credeam fiecare cuvinţel pe care îl spunea.

Oricum, mi-era o frică teribilă de peşti, mai ales de când nenorociţii ăia o torturaseră pe Babsi.

îi spuneam lui Detlef că Piko ne trage în piept, dar el parcă nu voia să priceapă:

— Ce vrei? Cel mai important e că nu mai trebuie să mergi la produs. Nu vreau să mai faci vreodată trotuarul. Şi nu vreau să mai fac nici eu trotuarul. Până la urmă, ce contează mai mult penru tine?

Majoritatea dealerilor mici care vindeau la colţul străzii erau în aceeaşi situaţie ca şi noi. Nici ei nu reuşeau să strângă suficienţi bani ca să cumpere deodată zece grame. Şi, oricum, nu aveau contactele necesare. Cum am fi putut să ajungem noi la peştii de pe Potsdamer Strafie? Micii dealeri, care erau ei înşişi dependenţi, aveau nevoie cel mai adesea de un mijlocitor. Iar mijlocitorul nu îi plătea decât în natură. Micii dealeri erau amărâţii care ajungeau mai devreme sau mai târziu după gratii. Gaborii nu ajungeau la tipi cum era Piko. Şi cei de teapa lui Piko nu aveau deloc dificultăţi să îi înlocuiască pe dealerii pe care îi sălta poliţia. Aproape orice davist era dispus să vândă pe stradă pentru două doze pe zi.

După câteva zile ne-am dat seama că ceea ce făceam în Treibhaus era mult prea periculos, fiindcă pe-acolo se învârteau tot timpul poliţişti în civil. Oricum, eu nu mai suportam stresul. Aşa că am hotărât să procedăm altfel. Eu am rămas în continuare în Treibhaus, iar Detlef s-a postat în Gara Steglitz. Cum aveam un cumpărător, îl trimiteam la el.

Totuşi, după vreo săptămână, Detlef a venit iarăşi în Treibhaus cu marfa în buzunar. A început să se învârtă prin faţa clubului, când, deodată, a oprit o maşină lângă el şi un tip l-a întrebat cum se ajunge la Bahnhof Zoo. Detlef s-a panicat şi a rupt-o la fugă. Marfa a aruncat-o undeva prin tufişuri. Când ne-am întâlnit din nou, Detlef mi-a spus că tipul ăla era sută la sută gabor, pentru că toată lumea ştie unde e Bahnhof Zoo.

Era o situaţie foarte nasoală. Acum ni se părea că orice ins care pierdea vremea într-o maşină sau care o lălăia pe Ku'damm era poliţist. Nici nu am mai îndrăznit să căutăm marfa pe care o aruncase Detlef. Ne gândeam că gaborii stăteau la pândă şi aşteptau doar să căutăm marfa ca să ne umfle.

Ne-am dus în restaurantul Athena-Grill ca să ne sfătuim. Nu puteam să ne socotim cu Piko a doua zi, fiindcă nu mai aveam marfa. Dacă i-am fi spus ce se întâmplase, nu ne-ar fi crezut. Mi-a venit ideea să-i spunem că ne-au fentat nişte străi- nezi. Că ne-au luat toată marfa şi toţi banii. I-am zis lui Detlef:

— Oricum o să se lase cu scandal. Şi atunci, de ce să nu cheltuim banii pe care îi mai avem? Mi se pare o porcărie că nouă nu ne dă nici o para, când el câştigă o mie de mărci pe zi de pe urma noastră. Trebuie să-mi cumpăr nişte haine. Nu am nimic mai gros. Nu pot să umblu toată iarna în ţoalele cu care am fugit din spital.

Noi doi n-aveam stofa de dealeri. Detlef încă nu voia să înţeleagă asta. Dar măcar a priceput că tot aia era dacă îi dădeam lui Piko două sute de mărci sau nu îi dădeam nimic.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, ne-am dus la talcioc. Ne-am uitat după îmbrăcăminte şi am probat amândoi chestiile care erau mai pe gustul meu - mai întâi Detlef, pe urmă eu. Voiam să luăm nişte ţoale pe care să le putem purta amândoi, în caz că voiam să mai facem schimb. în cele din urmă, am cumpărat o haină din blană de iepure, în care Dedef arăta foarte bine. Pe urmă ne-am mai cumpărat un parfum, un ceas muzical şi alte câteva prostii. Dar n-am cheltuit toţi banii, pentru că nu ne lăsa inima să cumpărăm toate aiurelile alea scumpe. Am ascuns banii rămaşi.

Nici nu am ajuns bine acasă la Rolf, că a şi apărut Piko. Detlef i-a spus că nu apucase să-şi tragă doza şi că o să se socotească după ce se înţeapă. Nu era adevărat, ne

înţepaserăm, ca întotdeauna, de cum ne-am sculat. Lui Detlef îi era teamă că o să iasă urât cu Piko.

Piko a zis „okay” şi a început să citească dintr-un roman horror de-al meu. Detlef şi-a mai tras un sfert de gram. A adormit pe loc, nici nu a mai apucat să-şi scoată acul din braţ.

Pe mine nu m-a mirat deloc că s-a blegit într-o clipită, doar îşi mai băgase un sfert înainte. I-am tras seringa din braţ. Mi se părea de tot rahatul că nu o scosese - dacă începea să se închege sângele în ac, puteai să-l arunci la gunoi. Şi nu mai aveam alt tacâm. Când l-am tamponat pe Detlef cu vată şi alcool în locul unde se înţepase, mi-am dat seama că nu reacţionează în nici un fel. I-am ridicat braţul şi, când i-am dat drumul, a căzut moale, fără vlagă. L-am scuturat ca să îl trezesc. A alunecat de pe fotoliu. Era pământiu la faţă şi avea buzele vinete. I-am deschis cămaşa ca să văd dacă îi bate inima. N-am simţit nimic.

Am fugit pe culoar, în chiloţi şi cămaşă. Când am ieşit din apartament, Piko a strigat după mine:

— Vezi să nu faci vreo tâmpenie!

Am sunat la uşa unei pensionare de pe palier şi i-am spus că trebuie să dau imediat un telefon la poliţie. Am format numărul de urgenţă şi am zis:

— Prietenul meu nu mai respiră. A luat o supradoză.

După ce le-am dat gaborilor adresa, m-am pomenit cu Piko lângă mine. A început sa urle la mine:

— Termină, băi! S-a trezit, ce naiba!

Le-am zis gaborilor că a fost o alarmă falsă şi că nu mai e nevoie să vină. După care am închis.

L-am găsit pe Detlef întins pe spate. Deschisese ochii. Piko m-a întrebat dacă vorbisem de droguri la telefon şi dacă dădusem adresa. I-am spus:

— Nu, adică nu atât de clar. Oricum, nu cred că au apucat să se prindă despre ce e vorba.

— Vacă tâmpită şi isterică ce eşti! a ţipat Piko.
A început să tragă de Detlef, l-a luat la palme şi i-a zis că trebuie să se scoale imediat. I-am spus lui Piko să îl lase pe Dedef să îşi revină, dar iarăşi a ţipat la mine:
— Tacă-ţi fleanca, vacă cretină ce eşti, şi adu nişte apă!
Când m-am întors din bucătărie, Detlef era deja în picioare şi Piko îi tot vorbea. Eram atât de fericită că îşi revenise, că am vrut să-l iau în braţe. Detlef m-a împins cât colo. Piko i-a aruncat apa pe faţă şi i-a zis:
— Hai, băiete, trebuie s-o roim!
Detlef tot mai era pământiu la faţă şi de-abia se putea ţine pe picioare. I-am spus să se întindă la loc. Piko a urlat la mine să tac din gură. Detlef a zis că n-are timp şi a ieşit din apartament, sprijinindu-se de Piko.

Eram complet debusolată. Tremuram ca varga. Pentru un moment, crezusem că, de data asta, Dedef a dat colţul. M-am întins pe pat şi am încercat să mă gândesc la altceva. Am început să citesc dintr-un roman de groază. Apoi a sunat la uşă. M-am uitat pe vizor: era poliţia.

M-am pierdut cu firea. În loc să fug pe fereastră, le-am deschis uşa. Le-am spus că eu sunasem şi le-am explicat că apartamentul e al unui homosexual care plecase zilele astea din oraş. Iar azi-dimineaţă au apărut doi tipi tineri şi, după ce şi-au injectat ceva în braţ, unul din ei s-a prăbuşit, aşa că am sunat la poliţie.

Poliţiştii m-au întrebat cum îi cheamă pe tipii ăia şi cum arată. Le-am spus nişte gogoşi. Şi-au notat datele mele personale şi le-au transmis la centrală. La scurt timp după aceea au primit un răspuns, iar unul dintre poliţişti mi-a spus:

— Vino cu noi. Eşti dată dispărută.

Au fost foarte amabili cu mine. M-au lăsat să-mi pun două romane de groază în punga de plastic şi să-i scriu câteva rânduri lui Detlef. Am scris: „Dragă Detlef, îţi dai

seama că m-au luat. îţi dau un semn cât pot de repede. Te sărut mult. A ta, Christiane.” Am lipit biletul cu scotch pe uşa apartamentului.

Mai întâi m-au dus la comisariatul din Friedrichstrafie şi, pe urmă, într-un centru de detenţie. Acolo am ajuns într-o celulă care arăta ca într-un western: era toată din zăbrele, fără ziduri. Când au tras uşa, care era tot din gratii, a făcut exact zgomotul care se aude la şeriful din *Dodge City.* La fel, când s-a învârtit cheia în broască, s-a auzit scârţâitul din film. Stăteam acolo, cu mâinile încleştate pe zăbrele, şi mă gândeam că toată povestea asta e chiar deprimantă. Pe urmă m-am întins pe prici şi, fiind cam luată, am adormit. Mai târziu, mi-au adus un recipient pentru recoltarea urinei şi o găleată de pus dedesubt, ca să nu fac pipi pe jos. Dacă cineva ar fi trecut atunci prin faţa celulei mele, ar fi putut să mă vadă făcând pipi. Toată ziua nu mi-au dat nimic de băut sau de mâncat.

Spre seară a venit mama. A trecut o dată prin faţa gratiilor, fără să se uite ca lumea la mine. Probabil că trebuia mai întâi să lămurească ceva cu poliţiştii. Apoi au deschis uşa celulei, mama a zis „bună seara”, de parcă eram o străină, şi m-a apucat zdravăn de braţ. Afară, în maşină, ne aştepta Klaus, prietenul mamei. Mama m-a împins pe bancheta din spate şi s-a aşezat lângă mine. Nimeni n-a scos nici un cuvânt. Când am văzut cum ne plimbă Klaus prin tot oraşul, am crezut că s-a rătăcit. Mi-am spus: .Âştia s-au tâmpit de tot, nici nu mai găsesc drumul spre Kreuzberg.”

Când ne-am oprit la o benzinărie, i-am zis mamei că mi-e foame şi am rugat-o să-mi cumpere trei batoane Bounty. A coborât din maşină şi mi-a luat trei batoane. După cel de-al doilea mi s-a făcut rău. Klaus a trebuit să tragă pe dreapta, ca să vomit. Eram pe autostrada de nord, şi în acel moment mi-am dat seama că, de fapt, nu mergeam spre casă. M-am

gândit că poate voiau să mă ducă la un cămin şi că o s-o tai eu de-acolo cât de curând. Apoi am văzut un indicator pe care scria .Aeroportul Tegel". Asta era culmea. Voiau să-mi facă vânt din Berlin.

Am ajuns la aeroport şi ne-am dat jos din maşină. Mama m-a apucat din nou strâns de braţ. Atunci am deschis gura pentru a doua oară în seara aia:

—Vrei, te rog, să-mi dai drumul?

Am pronunţat cuvintele astea lent şi răspicat. Şi mi-a dat drumul, dar a rămas tot timpul lipită de mine. Klaus, care făcea pe ariergarda, era şi el cu ochii-n patru, ca nu cumva să fac vreo prostie. Eu mă simţeam la capătul puterilor. „Să facă ce vor cu mine", îmi spuneam, „şi aşa nu-s bună de nimic." Totuşi, când mama m-a dus spre o poartă de îmbarcare pe care scria Hamburg, m-am uitat o dată în jur, căutând o cale de scăpare. Dar nu mai aveam destulă voinţă ca s-o iau la fugă.

Auzi, Hamburg. într-un sat aflat la vreo cincizeci de kilometri de Hamburg locuiau nişte rude de-ale mele - una dintre bunici, o mătuşă cu un unchi şi un văr. Nişte burghezi cu ochelari de cal, aşa îi vedeam eu. Casa aia era atât de ordonată, că-ţi venea să-ţi iei câmpii. Nici un fir de praf. Odată am umblat pe acolo desculţă ore întregi, iar seara nici nu a trebuit să mă spăl pe picioare, atât erau de curate.

în avion m-ara prefăcut că citesc din romanul meu de groază. Chiar am reuşit să parcurg câteva pagini. Mama era, în continuare, mută ca un peşte. Nu îmi spusese nici măcar unde mă ducea.

înainte de aterizare, când stewardesa îşi spunea poezia („Sper că aţi avut un zbor plăcut bla-bla-bla"), am observat că mama plângea. După aia a început să turuie ca o mitralieră: nu îmi voia decât binele şi, de curând, visase că zăceam moartă într-o budă plină de sânge, cu picioarele

contorsionate. Mă căsăpise un dealer, iar ea a trebuit să mă identifice.

întotdeauna am crezut eă mama are puteri parapsihologice. Câteofdată îmi spunea seara: „Christiane, rămâi acasă, am o presimţire rea.” Dar eu nu o ascultam, şi de fiecare dată intram într-un bucluc: ori nimeream într-o razie, ori mă trăgea careva pe sfoară, ori dădeam de altă belea. Acum, visul mamei m-a dus cu gândul la Piko, pe care îl ţepuisem împreună cu Detlef, şi la peştii ăia nenorociţi, care erau amicii lui. Mi-am zis că poate mama chiar îmi salvase viaţa. Mă rog, n-am stat să mă gândesc prea mult. De când o dădusem în bară cu doza de aur, nu mai voiam să mă gândesc la nimic.

La aeroport ne aştepta mătuşa mea. Ne-am dus toate trei la un restaurant de pe acolo, pentru că mama trebuia să prindă următorul zbor înapoi spre Berlin. Am comandat un Florida-Boy. Dar nu serveau

aşa ceva. Mi-am spus: „Ce cătun mizerabil mai e şi Hamburgul ăsta, dacă n-au nici măcar un Florida-Boy?” Nu am băut nimic, deşi muream de sete

.Pe urmă, mama şi mătuşa mea mi-au făcut capul calendar, într-o jumătate de oră, mi-au pus întreaga viaţă la cale: o să mă duc frumos la şcoală, o să-mi fac noi prieteni, apoi o să învăţ o meserie şi, când voi putea să-mi câştig pâinea, o să mă întorc în Berlin. Atât de simplu era totul. Când ne-am despărţit, mama a început iar să plângă. Mi-am înăbuşit toate sentimentele. Era 13 noiembrie 1977.

Mama Christianei

Toată ziua a trebuit să mă stăpânesc din răsputeri. După ce m-am urcat în avion ca să mă întorc la Berlin, m-am pus pe plâns, revărsându-mi toată tensiunea acumulată în ultimele săptămâni. Eram foarte tristă, dar şi foarte uşurată. Tristă, fiindcă o dădusem pe Christiane în grija altcuiva. Uşurată, fiindcă reuşisem să o rup de heroină.

În sfârşit, aveam certitudinea că luasem decizia corectă. După eşecul terapiei de la Narkonon, mi-am dat seama că, pe termen lung 'fiica mea avea o şansă să supraviepiiască doar dacă ajungea într-un loc unde nu

exista heroină. în perioada în care Christiane a locuit la tatăl ei şi am putut să mă distanţez şi să mă liniştesc cât de cât, mi-a devenit limpede că în Berlin era sortită pierzaniei. Fostul meu soţ m-a asigurat că fiica mea era clean de când stătea la el, dar nu mai dădeam doi bani pe vorbele astea. Nu aş fi crezut că o să ajung să tremur şi mai tare pentru viaţa Christianei. Şi totuşi, după moartea prietenei ei Babsi, nu am mai avut un minut de linişte.

Am vrut să o duc imediat la rudele din Germania de Vest. Dar tatăl ei s-a opus. Cum Christiane locuia acum la el, fostul meu soţ se adresase autorităţilor şi obţinuse dreptul temporar de a o găzdui. Am încercat să vorbesc cu el, dar degeaba. Nu părea să înţeleagă cum stăteau lucrurile cu Christiane - poate pentru că el nu trecuse prin ce trecusem eu. Sau poate că, pur şi simplu, nu voia să-şi accepte înfrângerea.

Între timp, am primit rechizitoriul împotriva Christianei. Urma să fie pusă sub acuzare pentru încălcarea legilor privind substanţele narcotice. Doamna Schipke, de la Departamentul pentru Stupefiante, mă înştiinţase înainte să vină hârtia. Drept consolare, mi-a zis că nu aveam nimic ce să-mi reproşez:

— Cine se droghează, se droghează, fiecare decide pentru sine.

A adăugat că ştia o mulţime de davişti care proveneau din familii bune şi care ajunseseră şi ei în faţa judecătorului. Aşadar, nu trebuia să mă chinui cu tot felul de gânduri.

Printre probele care o incriminau pe Christiane se număra şi un pliculeţ cu heroină pe care îl găsisem la un moment dat în camera ei. Mi s-a părut josnic că au trecut asta în rechizitoriu. După ce am găsitpliculeţul, m-am enervat şi am sunat-o pe doamna Schipke. Atunci când doamna Schipke m-a rugat, pe un ton foarte binevoitor, să

îi trimit pliculeţul pentru a fi analizat în laborator, nu mi-a trecut prin cap că acel obiect avea să fie folosit cândva împotriva Christianei. A mai şi spus:

— Nu treceţi expeditorul pe plic, aşa nu se va putea dovedi nimic.

Nu cred că e drept ca nişte tineri precum Christiane să fie condamnaţi pentru că sunt dependenţi de droguri. Christiane n-a făcut rău nimănui. Nu a făcut decât să se distrugă pe sine. Cum poţi să trimiţi în judecată pe cineva pentru asta? Las la o parte faptul că nici un davist nu s-a lecuit până acum stând în puşcărie.

Pentru mine, rechizitoriul a fost un motiv în plus să o trimit pe Christiane în Germania de Vest. Mi-am luat inima în dinţi. M-am dus la autoritatea tutelară şi le-am explicat cebr de acob întreaga situaţie. A fost prima oară când am dat de nişte oameni care m-au ascultat cu atenţie. Asistentul social care s-a ocupat de caz, domnul Tillmann, a fost şi el de părere că fiica mea arfi mai protejată în Germania de Vest. Mi-a spus că va încerca să-i găsească un bc pentru terapie într-un spital, fiindcă nu ştia cât de repeele o să-mi recapăt dreptul de a o ţine pe Christiane la mine acasă. îi era mai uşor să îl convingă pe fostul meu soţ să îşi dea acordul pentru o terapie. Era logic ce îmi spunea. Astea nu erau promisiuni goale. Am simţit că domnul Tillmann punea suflet în munca lui şi voia cu adevărat să o ajute pe Christiane.

într-o după-amiază, la scurt timp după discuţia mea cu domnul Tillmann, m-am pomenit cu Christiane în faţa uşii. Venea de la centrul de consiliere antidrog. Arăta în ultimul hal. Era îndopată cu heroină şi vorbea de sinucidere şi de doza de aur. Am liniştit-o şi am băgat-o în pat. După aceea l-am sunat imediat pe domnul Tillmann. A venit foarte repede. Am făcut toţi trei un plan. înainte de toate, Christiane trebuia să se interneze în clinica de boli nervoase pentru dezintoxicare. După aceea urma să i se

găsească un loc într-o comunitate terapeutică. Cei de la centrul de consiliere îi spuseseră că o s-o ajute în chestiunea asta, dar şi domnul Tillmann făcea demersuri ca să obţină un loc pentru Christiane.

Christiane nu s-a opus deloc. Domnul Tillmann a aranjat totul foarte iute. Ne-a făcut programări la psihiatrul pentru tineri şi la doctorul care făcea trimiterea la clinica de boli nervoase. Domnul Tillmann s-a dus apoi cu biletul de trimitere la fostul meu soţ şi l-a bătut la cap până când a fost de acord cu internarea Christianei. După asta, am putut să-mi duc fiica la clinică.

Două săptămâni mai târziu, Christiane a fost transferată la Spitalul RudolfVirchow, fiindcă avea o ciupercă şi trebuia să fie operată. Am crezut că un copil dependent de heroină care venea de la Bonnies Ranch va fi supravegheat atent în timpul transferului la Spitalul RudolfVirchow. Dar cei de la clinica de boli nervoase au descărcat-o pe Christiane la spital ca pe un balot, fără să-i mai intereseze ce se întâmplă în continuare. Christiane a putut s-o şteargă nestingherită.

M-a revoltat felul în care au procedat, mai ales că această neglijenţă ameninţa să zădărnicească toate eforturile de până atunci. Dacă mai aveam o brumă de încredere în instituţii, după asta mi-am pierdut-o pe toată. Numai tu, singură, îţi poţi ajuta copilul - aşa mi-am zis. Domnul Tillmann a încercat să îmi insufle din nou curaj. Ce-i drept, în el aveam încredere.

Din fericire, Christiane nu a hoinărit mult timp. În seara următoare era la mine şi plângea în hohote. Mi-a cerut iertare. Iar se injectase. N-am certat-o. Nu mă mai aprindeam ca altădată. Înainte, fiind exasperată că nu puteam să o ajut, mi-am vărsat toată furia pe ea. Acum, când-a întors la mine, am luat-o în braţe şi am stat liniştite de vorbă.

Christiane voia neapărat să urmeze mai departe planul pe care l-am discutat împreună cu domnul Tillmann. I-am zis că aşa o să facem. Dar i-am mai spus că, la prima boroboaţă, am s-o trimit în Germania de Vest. Asta a neliniştit-o foarte tare. Mi-a dat cuvântul ei de onoare că nu o să se mai întâmple.

În zilele următoare s-a dus regulat la centrul de consiliere antidrog. Se agăţa de terapia asta cade o ultimă speranţă. Câteodată aştepta cu orele până îi venea rândul la consilierul antidrog. Când se întorcea acasă, se aşeza la masă şi scria la CV-ul ei, pe care trebuia să îl ataşeze la dosar pentru a fi admisă.

Totul era foarte promiţător. I se găsise un loc într-o comunitate terapeutică. Practic, avea deja locul rezervat. Am discutat şi despre faptul că, cel mai probabil, nu va putea să sărbătorească Crăciunul acasă, fiindcă ne aflam deja la începutul lui noiembrie.

Tatăl ei pricepuse, între timp, că încercările lui de a o ajuta nu duceau nicăieri şi nu mi-a mai pus beţe în roate. Se ivise o nouă şansă la orizont. Numai că, tocmai acum, Christiane s-a îmbolnăvit de icter. I se mai întâmplase asta o dată. Peste noapte a făcut febră mare - aproape patruzeci şi unu de grade. A doua zi dimineaţă am dus-o la Clinica Steglitz. Christiane era galbenă la faţă ca o gutuie. Abia se mai ţinea pe picioare, se târa pe culoare. După ce a consultat-o, doctoriţa a spus că fata mea are un blocaj hepatic şi că i se trage de la droguri. Din păcate, a adăugat ea, nu putea s-o ţină acolo, deoarece Clinica Steglitz nu avea un salon de carantină. Asta era o gogoaşă. M-am interesat mai târziu: Clinica Steglitz are un salon de carantină cu douăzeci şi cinci de paturi. De fapt, nu voiau să ţină o davistă în clinica lor atât de reputată. Totuşi, doctoriţa ne-a făcut o programare pentru a doua zi la

Spitalul RudolfVirchow şi a vorbit cu cei de acolo să o interneze pe Christiane.

Icterul Christianei a început să cedeze şi, în doar câteva zile, a prins din nou culoare în obraji. S-a întremat repede şi era nerăbdătoare să înceapă terapia. Mai mult, persoana din centrul de consiliere antidrog cu care ţinea legătura a venit s-o vadă. Eram toţi cu ochii pe ea, ca să nu facă din nou un pas greşit. Nu mai fusesem de mult timp atât de optimistă.

Asta până în ziua în care a vizitat-o Stella, prietena ei. O rugasem pe soră să nu lase pe nimeni să intre la Christiane, cu excepţia consilierului antidrog, bineînţeles. Dar se vede că Stella nu a avut nici o problemă să ajungă la Christiane.

Pe de altă parte, făcusem chiar eu o greşeală de neiertat: într-o zi, am venit la ea în vizită împreună cu Detlef. Christiane îşi dorise atât de mult să-l revadă. Detlef fusese eliberat condiţionat şi nu mai luase droguri de când intrase la puşcărie. Acum obţinuse şi el un bc într-un centru de terapie. Nu puteam să-i împiedic să se revadă. Ţineau atât de mult unul la altul. Şi m-am gândit că, dacă fiecare ştie că şi celălalt va intra la terapie, asta ar putea să le dea amândurora mai multă putere. Cum am putut să fiu atât de naivă?

La scurt timp după asta, Christiane a tulit-o de la spital într-o după-amiază. A lipsit mai multe ore. Când am venit la spital pe seară, după serviciu, tocmai se întorsese. Am observat imediat că îşi injectase o doză. Asta nu mă mai impresiona atât de tare. Dar, când a vrut să mă convingă că nu făcuse decât să mănânce nişte spaghete pe lângă Gedachtniskirche, am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare. Iar începuse să mintă.

Am întrebat-o pe soră dacă nu pot să rămân şi eu în camera de spital cu Christiane. M-am oferit să plătesc pentru un pat. Mi-a spus că, din păcate, nu aveam voie să stau acob peste noapte, dar că de acum încob o să fie cu ochii pe Christiane. După trei zile, când am venit din nou la spital după serviciu, sora mi-a ieşit în întâmpinare şi mi-a spus

— :Fiica dumneavoastră nu este aici.
— Dar unde este? am întrebat eu.
— Nu ştim. I s-a dat voie să se plimbe prin parc şi nu s-a mai întors.
Nu pot să redau în cuvinte cum m-am simţit în clipa aia. Când am ajuns acasă, m-am dus în sufragerie şi am stat lângă telefon. La unsprezece şi douăzeci seara m-au sunat de la spital ca să-mi spună că Christiane s-a întors. Indiferenţa sorei m-a şocat. Ideea era cam asta: „Dacă fuge, asta e, fuge. E treaba ei. Am avut destui drogaţi aici. Toţi fug.“ Exact pe tonul ăsta mi s-a vorbit şi a doua zi, când le-am făcut reproşuri surorilor.
Şi pe doctoriţă toate lucrurile astea păreau s-o lase destul de rece. Mi-a explicat că nu putea s-o controleze pe Christiane şi mi-a pus în vedere că va trebui externată dacă mai încalcă o dată regulamentul de ordine internă. De altfel, analizele făcute în urma punc ţiei hepatice arătau că o s-o ducă cel mult până la douăzeci de ani dacă o ţine tot aşa. Doctoriţa mi-a mai spus că vrea să aibă o conversaţie cade la om la om cu Christiane. Din păcate, asta era tot ce putea face.
În seara următoare, am primit iar un telefon de la spital. Christiane dispăruse din nou. Am rămas toată noaptea pe canapea, lângă telefon. Dar Christiane nu s-a mai întors. Timp de două săptămâni n-am mai ştiut nimic de ea.
În primele două-trei zile, am căutat-o împreună cu prietenul meu. Am făcut, ca de obicei, turul discotecilor şi al staţiilor de metrou. Apoi m-au chemat să îi iau lucrurile din spital. Când am ajuns acasă şi am scos din geanta Christianei hainele şi cărţile pe care i le dusesem la spital, mi-a trecut prin cap un gândpe care nu îl mai avusesem până atunci: „De-acum încolo, o s-o las să se dea singură cu capul de pragul de sus.“ Mi-am zis: „Prea bine, dacă asta vrea, n-are decât să vadă unde o să ajungă. „Am încetat să o mai caut.

Mă rănise foarte tare de data asta. Christiane trebuia să simtă că ajunsesem la capătul răbdării. Ce-i drept, nu ştiu câtă vreme aş fi putut să-mi păstrez această atitudine.

Am declarat-o dispărută la cea mai apropiată secţie de poliţie şi le-am lăsat celor de acolo o fotografie a Christianei. Mă gândeam că, mai elevreme sau mai târziu, o s-o prindă la vreo razie. Şi atunci voiam s-o urc în primul avion şi s-o duc în Germania de Vest.

După paisprezece zile, într-o luni dimineaţă, m-au sunat de la secţia de poliţie din Friedrichstrafie. Poliţistul care m-a sunat a fost neobişnuit de prietenos, deşi Christiane făcea scandal prin secţie. L-am rugat s-o mai ţină câteva ore. La începutul după-amie- zii voiam s-o iau de la secţie şi s-o duc cu avionul în Germania de Vest.

Am comandat biletele. Un zbor dus-întors pentru mine. Pentru Christiane, doar un zbor dus. Când am rostit cuvintele astea, am simţit că mi se rupe inima. După aceea mi-am sunat rudele.

Pe după-amiază, totul era aranjat. în drum spre poliţie, l-am luat şi pe prietenul meu. M-am gândit că Christiane nu o să aibă cum să sară din maşină dacă stă între noi.

Ea nu a scos nici o vorbă. Nici eu. Nu mă simţeam în stare.

Când am ajuns la aeroport, genunchii îmi tremurau, inima îmi bătea să-mi sară din piept. Christiane tot nu spunea nimic. Nici nu mă băga în seamă. Până la urcarea în avion, a stat tăcută pe scaun, rozându-şi unghiile şi citind dintr-un roman pe care îl avea la ea. Nu încercat nici o clipă să fugă.

Am răsuflat uşurată abia când am ajuns în avion. La decolare s-a uitat pe hublou. Se întunecase deja. I-am spus:

— Gata. De-acum, ai terminat cu drogurile. Mergi la mătuşa Evelyn. Sper că acolo o să începi, în sfârşit, o viaţă nouă.Cum am ajuns la bunica şi mătuşa mea, am intrat în sevraj. Mi-am revenit după patru zile. Când am reuşit să mă ridic din pat, mi-am pus imediat tot echipamentul de davistă - de la jacheta din blană de iepure până la cizmele cu toace superînalte. M-am machiat şi am plecat cu câinele mătuşii mele în pădure, în fiecare dimineaţă mă aranjam de parcă m-aş fi dus la daviştii mei, după care mă plimbam prin pădure. Tocurile rămâneau înţepenite în pământul moale, mă împiedicam tot timpul, genunchii mi se învineţiseră de la atâtea căzături. Dar când bunica a vrut să meargă cu mine la cumpărături ca să îmi ia nişte pantofi sport, am fugit ca dracu de tămâie.

Treptat, mi-am dat seama că mătuşa mea, care n-avea decât treizeci de ani, era o persoană cu care puteam să stau de vorbă. Nu despre adevăratele mele probleme. Despre ele nici nu voiam să vorbesc. De fapt, nici măcar nu voiam să mă gândesc la ele. Adevărata mea problemă era davaua şi tot ce ţinea de ea: Detlef, lumea daviştilor, Ku damm, să fii rupt, să nu trebuiască să gândeşti, să fii liber. încercam, chiar şi iară H, să nu gândesc prea mult. De fapt, nu mă gândeam decât la un singur lucru: că o s-o şterg de-acolo cât de curând. Dar, spre deosebire de alte dăţi, nu mi-am făcut un plan concret de evadare. îmi spuneam şi eu, aşa: într-o bună zi o s-o tai de aici. Probabil că, în realitate, nici nu voiam să fug de acolo, pentru că îmi era prea frică de felul cum înţelesesem libertatea în ultimii doi ani.

Mătuşa mea mă ţinea foarte din scurt. Deşi aveam cinşpe ani, trebuia să mă întorc acasă cel târziu la nouă şi jumătate - asta dacă îmi dădea voie să ies. Nu mai trăisem după reguli din astea de când aveam doişpe ani. Regimul ăsta mă scotea din minţi. Dar, în mod ciudat, mă ţineam aproape întotdeauna de el.

înainte de Crăciun ne-am dus până la Hamburg ca să facem cumpărăturile de sărbători. Am pornit de dimineaţă şi, cum am ajuns, am mers drept în magazine. A fost groaznic. Toată ziua mi-am frecat coatele cu toţi burghezii ăia care cumpărau ca disperaţii şi scotoceau prin portofelele lor doldora de bani. Bunica şi mătuşa, unchiul şi vărul nu se mai săturau să probeze haine. Pentru mătuşa Hedwig şi mătuşa Ida, pentru Jochen, pentru domnul X şi doamna Y nu reuşeau să găsească nici un cadou. Unchiul meu avea nevoie de nişte tălpi pe care să şi le pună singur la pantofi şi mai voia să cumpere şi ceva pentru maşină, o chestie care era mai ieftină în magazinele universale.

Burtica mea era atât de mică şi se strecura atât de bine prin îmbulzeala din magazine, că tot dispărea printre ciorchinii ăia de oameni. Şi dă-i şi caut-o. Uneori mă pierdeam de toate neamurile mele, şi atunci, evident, mă bătea gândul s-o şterg. Aflasem că în Hamburg era un loc de întâlnire a daviştilor pe Monckebergstrafie. Nu trebuia decât să fug afară din magazin şi să intru în vorbă cu nişte davişti şi, pe urmă, totul ar fi mers ca pe roate. Dar nu m-am putut hotărî să fac asta, pentru că, de fapt, nu ştiam deloc ce voiam. Sigur, mi-am spus de nu ştiu câte ori: „Decât să ajungi ca ăştia şi să te gândeşti doar la cumpărături şi magazine, mai bine crăpi într-o budă.” Dacă ar fi apărut un davist şi s-ar fi băgat în seamă cu mine, cred că aş fi plecat imediat de-acolo.

Dar, de fapt, nu voiam să plec. De-aia le-am zis rudelor mele de mai multe ori:

— Eu nu mai rezist. Va rog mult, haideţi să mergem acasă, şi pe urmă, dacă vreţi, mai ieşiţi o dată la cumpărături fără mine.

S-au uitat la mine ca la o nebună. Probabil că pentru ei cumpărăturile de Crăciun erau cel mai palpitant moment din an.

Seara nu şi-au mai găsit maşina. Am luat la rând toate etajele parcării, dar nu am dat de maşină. Într-un fel, faza asta mi s-a părut foarte mişto. Pentru că, deodată, ne lega ceva. Vorbeam unii peste alţii, fiecare avea ideile lui, dar cel puţin aveam cu toţii un singur scop: voiam să găsim maşina aia nenorocită. Desigur că, în timp ce ei erau tot mai panicaţi, mie toată povestea asta mi se părea foarte comică, aşa că nu mă puteam opri din râs. între timp, se făcuse destul de rece şi rudele mele tremurau de frig. Pe mine nu mă deranja deloc frigul - corpul meu era obişnuit cu chestii mult mai dure.

Până la urmă mătuşa mea a ajuns la intrarea în magazinul Karstadt, unde venea aer cald de jos, şi nu a mai vrut să se mişte din loc. Unchiul meu a trebuit s-o tragă cu forţa din culcuşul ăla călduţ. După aia am reuşit să găsim maşina şi toţi au izbucnit în râs. Pe drumul spre casă m-am simţit foarte bine, ca într-o familie. în fond, erau rudele mele.

Cu timpul, m-am adaptat cât de cât la felul lor de a fi. Sau, cel puţin, am încercat asta. A fost greu. Trebuia să fiu foarte atentă la tot ce scoteam pe gură. Dacă îmi scăpa, să zicem, cuvântul „rahat", bunica îmi spunea imediat:

— O, un copil atât de frumos şi un cuvânt atât de urât.

Eu mă enervam, şi deseori se isca o discuţie. în cele din urmă, îmi ieşeam din minţi şi făceam urât.

A venit şi Crăciunul. De data asta, l-am sărbătorit şi eu în familie, sub brad. în ultimii doi ani bătusem străzile de Crăciun. Nici nu ştiam dacă să mă bucur sau nu. Dar m-am hotărât să fac un efort şi să le arăt celorlalţi că mă bucur de daruri. Până la urmă, când s-au dat cadourile, chiar mi-a făcut plăcere. Nu mai primisem niciodată atâtea daruri de Crăciun. La un moment dat însă, am început să socotesc cât

făceau toate cadourile astea şi câte sferturi aş fi putut să cumpăr cu banii ăştia.

De Crăciun a venit şi tata. Ca întotdeauna, n-a putut să stea prea mult timp în casă. în ambele seri în care a fost acolo a mers cu mine într-o discotecă de *teenie-boppers*. De fiecare dată am băgat în mine şase sau şapte cocktailuri cu rom şi cola. Pe urmă am adormit pe scaunul de la bar. Tata era foarte bucuros că trecusem pe băutură. Iar eu mi-am zis: „Christiane, cândva o să te obişnuieşti cu ţăranii ăştia şi cu muzica lor disco."

A treia zi, tata a zburat înapoi la Berlin, pentru că în seara aia era un meci de hochei pe care nu voia să-l rateze. Mai nou, tata era foarte pasionat de sportul ăsta.

După sărbători, a trebuit să mă duc la şcoală. Am fost înscrisă în clasa a IX-a într-o *Realschulé*. La început mi-era teamă că n-o să fac faţă, pentru că în ultimii trei ani nu prea mă mai dusesem la ore. De fapt, în ultimul an lipsisem aproape tot timpul de la şcoală: ba eram bolnavă, ba eram la dezintoxicare, ba chiuleam. însă acum mi-a plăcut la şcoală - chiar din prima zi. Când am aterizat acolo, elevii tocmai pictau ceva pe unul dintre pereţii clasei. Era un perete alb, anost, care trebuia acoperit cu nişte desene. M-au lăsat imediat să lucrez şi eu împreună cu ei. Am pictat nişte case din alea vechi, frumoase, care semănau foarte mult cu casele în care visam să am şi eu într-o bună zi un apartament. Nu vedeai decât oameni veseli, iar pe stradă era un palmier de care era legată o cămilă. Un desen supermişto. Când am terminat de pictat, am scris deasupra: „Sub betoane, plaja!"[1]

1 Expresie apărută în timpul manifestaţiilor de la Paris din mai 1968, când studenţii au scandat: *„Sous les pavés, la plage!"* La Christiane F. apare versiunea germană a sloganului (n. red.).

Mai târziu am descoperit un desen foarte asemănător în clubul pentru tineret. Numai că sub el scria altceva: „Lasă lenea şi chiolhanul, ia secera şi ciocanul!” în clubul pentru tineret dădeau tonul ăia interesaţi de politică.

Mi-am dat repede seama că tinerii de la ţară, dar şi cei din orăşelul de lângă satul nostru, nu erau nici ei mulţumiţi de viaţa pe care o duceau. Asta deşi, la prima vedere, erau diferenţe destul de mari faţă de ceea ce se întâmpla în Berlin. De exemplu, era mult mai puţină debandadă în şcoală şi, în general, profesorii reuşeau să-şi stăpânească elevii în clasă. Iar majoritatea tinerilor încă se îmbrăcau foarte cuminte.

Voiam să obţin rezultate bune la şcoală, chiar dacă aveam cam multe lacune. Măcar voiam să absolv şcoala asta, să am o diplomă. Am început să-mi fac din nou temele, ceea ce nu mi se mai întâmplase din clasele primare. După trei săptămâni, mă integrasem deja destul de bine în clasă şi aveam sentimentul că sunt pe drumul cel bun.

Tocmai eram la ora de gătit, când am fost chemată la directorul şcolii. Stătea la biroul lui şi frunzărea foarte nervos un dosar. M-am prins imediat că e vorba de dosarul meu, care, probabil, tocmai ajunsese de la Berlin. Ştiam că acolo scria totul despre mine. La un moment dat, Oficiul de Asistenţă pentru Tineri luase legătura cu cei de la şcoala mea din Berlin, ca să le spună cu ce mă ocupam în afara şcolii.

Directorul şi-a dres niţel vocea şi mi-a spus că îi pare foarte rău, dar nu mă poate ţine în şcoala lui. Nu satisfaceam condiţiile pentru a urma o *Realschule*. Dosarul meu l-a indispus pe tipul ăsta în aşa hal, că a pus să fiu chemată pe loc. Nu a putut să aştepte nici măcar până la sfârşitul orelor ca să mă dea afară.

Eu n-am spus nimic, pentru că nu eram în stare să vorbesc. Directorul voia să mă car imediat. Mi-a zis să mă prezint în următoarea pauză la directorul şcolii de vizavi, care era o *Hauptschule*. Eram absolut terminată. M-am dus prin curte până la cealaltă şcoală, dar parcă nu mai ştiam pe ce lume sunt. Când am ajuns la directorul de acolo, am izbucnit în plâns. El mi-a spus că situaţia nu e atât de gravă şi m-a sfătuit să mă pun cu burta pe carte, ca să termin şcoala cu note cât mai mari.

Când am ieşit afară, am simţit din nou nevoia, după foarte multă vreme, să-mi fac un bilanţ. Nu mi-am plâns de milă. Mi-am zis: „Ai făcut numai tâmpenii, şi acum tragi ponoasele.” Deodată, am înţeles că toate planurile mele de a începe o viaţă nouă, fără dava, erau nişte aiureli. Că ceilalţi nu mă vedeau aşa cum consideram eu că sunt acum, ci mă judecau după ce făcusem în trecut. Aşa mă priveau toţi - mama, mătuşa şi, acum, directorul.

Am priceput că nu pot deveni un alt om peste noapte. Ultimii ani lăsaseră urme adânci în corpul şi în mintea mea. Ficatul meu paradit îmi amintea permanent că îmi bătusem joc de el. Şi nici nu reuşisem să mă acomodez aşa, cu una, cu două, la viaţa pe care o duceam la mătuşa mea. Îmi sărea ţandăra din nimic. Tot timpul ieşeau scandaluri. Nu mai rezistam la stres, nu mai suportam nici un fel de agitaţie. Şi, când picam în butoiul cu melancolie, mă gândeam că aş fi putut să ies foarte uşor din starea aia trăgându-mi o doză.

După ce am fost dată afară de la *Realschule,* nu mai credeam, că pot să fac ceva în viaţă. Îmi cam pierise voinţa. Nu mi se dăduse nici o şansă, pentru că directorul ăla nu avea cum să-şi dea seama, după doar trei săptămâni, dacă puteam să ţin pasul sau nu. Toate planurile mele de viitor se ofiliseră. Ce-i drept, aş fi putut să mă duc iarăşi la o *Gesamtschule*, ca la Berlin. Era una în zonă, doar trebuia să

iau autobuzul. La şcoala aia aş fi putut dovedi ce aveam în cap. Dar mi-era prea frică să n-o dau în bară şi acolo.

Am priceput, treptat, ce însemna să fii mutat la o şcoală mai slabă. Pe acolo existau două discoteci, un fel de cluburi pentru tineret. Într-una din ele se duceau aproape numai elevii de la *Realschule* şi de la *Gymnasium*, în cealaltă se duceau elevii de la noua mea şcoală şi ucenicii. Mai întâi am mers în clubul în care veneau elevii de la şcolile astea mai acătării. Dar după ce am zburat de la *Realschule,* mi-am dat seama că cei de acolo începuseră să se uite cam strâmb la mine. Aşa că m-am dus în discoteca ailaltă.

Chestia asta era ceva cu totul nou pentru mine. Că noi suntem noi şi voi sunteţi voi, aşa ceva nu exista în Berlin. Nici la şcoala unde fusesem eu şi, evident, cu atât mai puţin în lumea daviştilor. Acum ajunsesem într-un loc unde separarea începea încă din curtea şcolii. Prin mijlocul curţii trecea o linie albă. Elevii de la şcoala mai şmecheră stăteau într-o parte, iar noi, cei de la *Hauptschule,* în cealaltă parte. Era interzis să treci peste linie. Aşa că nu puteam să stau de vorbă cu foştii mei colegi de clasă decât peste linia aia. Asta mi s-a părut chiar culmea! Cum poţi să îi desparţi aşa pe tineri, să decretezi că poate unii o să facă ceva în viaţă, iar ceilalţi nu mai contează, oricum sunt rebuturi?

Asta era deci societatea la care trebuia să mă adaptez. „Adaptează-te!" îmi tot striga bunica. Când am fost dată afară de la *Realschule,* mi-a zis să nu umblu în timpul liber cu elevii din noua mea şcoală, ci să mă împrietenesc cu cei din şcolile mai bune. I-am spus:

— Nepoata ta e la şcoala rataţilor. Obişnuieşte-te cu asta. O să mă adaptez şi o să-mi găsesc prieteni printre colegii mei.

Evident că a ieşit un scandal monstru.Mai întâi mi-am zis că n-o să mă mai duc la şcoală decât aşa, de formă.

Dar după aia am observat că dirigintele nostru era un tip foarte OK. Era mai în vârstă şi, pe undeva, total demodat în ideile lui conservatoare. Uneori aveam chiar impresia că vedea şi la nazişti lucruri bune. Dar avea autoritate, ştia să se facă respectat fără să urle ca bezmeticul. Când intra în clasă, ne ridicam cu toţii în picioare - din proprie iniţiativă. Chestia asta nu se întâmpla la nici un alt profesor. Nu era niciodată stresat şi chiar se ocupa de fiecare dintre noi. Şi de mine. Sigur, unii dintre profesorii tineri erau mai idealişti. Dar nu ştiau care-i mersul. La fel ca şi elevii. Uneori lăsau lucrurile să curgă de la sine şi, când se ajungea la un haos total, începeau să ţipe la noi. înainte de toate însă, nu aveau răspunsuri clare la problemele care îi frământau pe elevi. Răspunsurile începeau întotdeauna cu un „dacă" sau un „dar" - asta pentru că profesorii mai boboci nu erau deloc siguri pe ei şi nu ştiau nici ei exact cum funcţionează sistemul.

în schimb, dirigintele nostru nu ne-a lăsat să ne facem iluzii. Ne-a explicat foarte clar ce îi aşteaptă azi pe elevii care termină o şcoală ca a noastră. Ne-a spus că o să ne

fie foarte, foarte greu. Totuşi, dacă ne dădeam silinţa, puteam să îi depăşim în unele domenii pe elevii de la şcolile mai bune. De exemplu, la ortografie. în ziua de azi, spunea el, nici un elev care îşi dă bacalaureatul nu stăpâneşte perfect ortografia. Deci, când ajungeam să ne batem pentru un job, aveam şanse mai mari dacă ne scriam toate

hârţoagele într-o germană ireproşabilă. A încercat să ne înveţe cum să ne purtăm cu oamenii care se cred superiori. Şi avea mereu nişte vorbe înţelepte la îndemână. De cele mai multe ori erau aforisme din secolul al nouăşpelea. Puteai să faci mişto de ce spunea el acolo - oricum, majoritatea elevilor o dădeau pe caterincă -, dar mie mi se părea că în vorbele

alea era întotdeauna un sâmbure de adevăr. De mulţi ori nu eram de acord cu felul în care vedea lucrurile, dar îmi plăcea la el că ştia unde-i stânga şi unde-i dreapta

.Majoritatea elevilor nu prea îl înghiţeau pe dirigintele nostru. Li se părea, probabil, că e prea sever, îi enerva că o dădea tot timpul pe morală. Oricum, cei mai mulţi erau total dezinteresaţi de şcoală. Erau şi câţiva care se căzneau să termine şcoala cu note cât mai bune, ca să prindă pe undeva un post de ucenic. Ăştia îşi făceau cuminte temele şi nu se abăteau nici un milimetru de la ce li se cerea. Dar nu le-ar fi trecut niciodată prin cap să citească o carte pe cont propriu sau să se intereseze de nişte lucruri care nu se făceau la şcoală. Dacă dirigintele nostru sau unul dintre profesorii tineri încerca să pornească o discuţie pe o temă mai generală, ăştia se uitau ca proştii unii la alţii. Cei din clasa mea aveau la fel de puţine planuri de viitor ca şi mine. Ce planuri de viitor poate să-şi facă un adolescent care merge la *Hauptschulei* Dacă are noroc, prinde şi el un post de ucenic. Oricum, nu poate să-şi caute un job cârc să-i facă plăcere, ci trebuie să accepte ceea ce i se oferă.

Multora le era indiferent ce o să facă mai încolo. îşi spuneau că o să se facă ucenici sau muncitori necalificaţi, sau, eventual, o să încerce să se descurce cu ajutorul de şomaj. Cam aşa umbla vorba pe acolo: la noi nu moare nimeni de foame, iar ca absolvent de *Hauptschule* oricum n-ai nici o şansă, aşa că de ce să te mai strofoci atâta? Pe unii se vedea deja că o să ajungă infractori, alţii trăgeau deja la măsea. Fetele nici nu-şi mai băteau capul cu întrebările astea. Pentru ele era bătut în cuie că trebuie să găsească un tip care să aibă grijă de ele, iar până atunci o să lucreze ca vânzătoare sau la o linie de asamblare. Dacă nu, o să mai stea o vreme acasă la părinţi.

Nu toţi erau aşa, dar cam ăsta era sentimentul general la noi în şcoală. Lumea gândea pragmatic, nu avea iluzii şi, cu atât mai puţin, idealuri. Pe mine atmosfera asta m-a cam tras în jos. îmi închipuisem că viaţa mea o să arate cu totul altfel când am să mă las de droguri.

M-am întrebat de multe ori de ce erau tinerii atât de demoralizaţi. Pur şi simplu, nimic nu le mai făcea plăcere. Un scuter la şaisprezece ani, o maşină la optsprezece, asta era cumva de la sine înţeles. Iar dacă nu le aveai, te simţeai complexat. Şi eu crezusem, în toate visurile mele, că o să am din prima o locuinţă şi o maşină. Să te zbaţi, ca mama, ca să-ţi cumperi un apartament, o canapea nouă - asta nici nu intra în discuţie. Cam aşa vedeau viaţa părinţii noştri: trăieşti ca să-ţi cumperi câte ceva. Pentru mine, şi cred că şi pentru mulţi alţii de vârsta mea, partea materială nu era decât un punct de pornire. Voiam şi altceva, ceva care să dea un sens vieţii noastre. Şi nu se întrevedea aşa ceva. Dar o parte dintre tineri, printre care mă număram şi eu, tot mai căutau un sens în viaţă.

Când s-a vorbit la şcoală despre naţional-socialism, am avut sentimente amestecate. Pe de o parte, mi se întorcea stomacul pe dos când mă gândeam de ce brutalităţi şi orori e în stare omul. Pe de altă parte, mi se părea un lucru bun

că, pe vremea aia, lumea mai avea în ce să creadă. Asta am şi spus în clasă:

— într-un fel, mi-ar fi plăcut să-mi trăiesc tinereţea pe vremea nazismului. Pe atunci, tinerii aveau o direcţie în viaţă, aveau nişte idealuri. Cred că pentru un om tânăr e mai bine să aibă idealuri greşite decât să nu aibă nici un fel de idealuri.

Acum, nu credeam cu adevărat în ce spuneam. Dar tot e un sâmbure de adevăr aici.

Şi la noi, la ţară, tinerii experimentau tot felul de stiluri de viaţă. încercau să-şi umple cumva viaţa, pentru că nu voiau să trăiască la fel ca părinţii lor. Chiar şi brutalitatea era o variantă: să pocneşti, în loc să fii pocnit. Aşa cum se întâmplase şi în Berlin cu doi ani înainte, unii dintre tineri - şi băieţi, şi fete - au fost atraşi foarte tare de mişcarea punk. Pe mine m-a speriat întotdeauna să văd că nişte oameni care altminteri erau foarte OK vedeau în punk o chestie supercool. Pentru că punkul e doar brutalitate. Chiar şi muzica e lipsită de orice urmă de fantezie, nu-i decât un ritm animalic şi agresiv.

Era la noi în sat un punkist pe care îl ştiam foarte bine. Chiar aveai ce să vorbeşti cu el câtă vreme nu îşi înfigea acul de siguranţă în obraz şi nu îşi lua măciuca. într-o zi a încasat-o în cârciumă. I-au rupt dpuă scaune în cap şi după aia i-au înfipt o sticlă spartă în burtă. La spital, abia au reuşit să-l salveze.

Dar cel mai tare mă deranja brutalitatea în relaţiile dintre băieţi şi fete. Toată lumea vorbeşte despre emancipare. Dar nu stiu dacă băieţii s-au purtat vreodată mai brutal cu fetele ca în vremurile noastre. Tipii nu fac decât să-şi descarce frustrările. Ar vrea să aibă putere şi succes, şi nu ştiu să le dobândească decât luându-se de fete.

Mă apuca groaza când îi vedeam pe tipii care viermuiau prin discotecă. Se dădeau tot timpul la mine, poate pentru că arătam puţin altfel decât restul fetelor. Fluieratul ăla când treceam prin dreptul lor, textele alea idioate, gen „Hai, fată, să ne cunoaştem şi noi mai bine”, mă enervau parcă şi mai mult decât aerele clienţilor de pe Kurfurstenstrafie. Clienţii din Berlin măcar îţi zâmbeau când îţi făceau semn să urci în maşină. Tipii de aici nici n-aveau nevoie să schiţeze vreun zâmbet. Mă rog, aşa îşi închipuiau ei. Cred că majoritatea clienţilor mei au fost mai prietenoşi şi chiar mai afectuoşi decât puştii ăştia gagicari. Voiau să ţi-o tragă fără să facă cel mai mic gest de tandreţe şi, bineînţeles, fără să scoată un ban din buzunar.

Băieţii au ajuns să mă scârbească atât de tare, că nu mai acceptam să fiu atinsă de nimeni. Oricum, toate regulile de vrăjeală din satul ăsta mi se păreau absolut perverse. Dacă ieşeau o dată sau de două ori cu o fată, băieţii credeau că au automat dreptul să pună mâna pe ea. Iar făta marşa, chiar dacă nu avea chef de aşa ceva. Se lăsa pipăită, pentru că asta era regula. Şi pentru că nu voia ca tipul să se simtă respins şi să umble apoi vorba în sat că e o vacă frigidă.

Nu am putut să mă adaptez la chestiile astea. De fapt, nu am vrut să mă adaptez. Chiar dacă îmi plăcea foarte mult un băiat şi ieşeam cu el, îi spuneam de la început:

— Să nu încerci niciodată să pui mâna pe mine. Dacă e să fie ceva între noi, am să fac eu primul pas.

Dar, deşi sunt aici deja de o jumătate de an, nu am făcut niciodată primul pas. Şi am rupt-o cu toţi băieţii care au vrut să se culce cu mine.

Sigur că şi trecutul meu a jucat un rol în toată povestea asta. Deşi îmi închipuisem mereu că făcutul trotuarului n-avea nimic de-a face cu persoana mea, că era

doar un efect secundar al dependenţei mele de heroină, viaţa mea de dinainte mi-a marcat relaţiile cu băieţii. Am ajuns să cred că bărbaţii vor mereu să profite de mine, iar felul în care se purtau de multe ori tipii din sat nu făcea decât să-mi întărească impresia asta.

Am mai vorbit cu fetele din clasa mea şi am încercat să le împărtăşesc câte ceva din experienţele mele cu bărbaţii. Sigur, fără să le spun de unde ştiam atâtea lucruri. Dar nu m-ara făcut niciodată înţeleasă. Ce-i drept, ajunsesem să joc în clasă rolul mătuşii sfătoase, toate colegele veneau la mine ca să-mi povestească despre problemele lor cu băieţii şi să-mi ceară părerea, fiindcă se prinseseră că aveam mai multă experienţă decât ele. Dar n-au priceput niciodată ce încercam de fapt să le spun.

Majoritatea fetelor nu trăiau decât pentru tipi şi acceptau, fără să crâcnească, toate grosolăniile lor. Dacă vreunul îşi lăsa gagica baltă şi ieşea cu alta, fata nu era supărată pe el, ci pe noua lui prietenă. Aia era o scroafă împuţită, ultima curvă şi câte şi mai câte. Iar pentru multe fete tipii cei mai mişto erau tocmai ăia care erau mai brutali şi mai bădărani.

De fapt, am înţeles cu adevărat cum stăteau lucrurile abia atunci când am făcut o excursie cu clasa în Palatinat. Foarte aproape de locul în care ne-am cazat era o discotecă. Majoritatea fetelor au vrut să se ducă acolo încă din prima seară. Când s-au întors, erau entuziasmate de gagii pe care îi întâlniseră şi nu mai vorbeau decât despre tipii ăia cool cu motoarele lor bestiale. Pentru ele, tipii cu motoare erau cei mai tari.

După aia m-am dus şi eu să văd discoteca şi mi-am dat seama destul de repede ce se petrecea acolo. Tot felul de tipi din împrejurimi veneau la discotecă cu scuterul, motocicleta sau maşina ca să agaţe elevele aflate în excursie cu clasa. Am încercat să le explic fetelor că tipii din discotecă nu voiau decât să profite de ele. Dar n-au

priceput nimic. Cu o oră înainte să se deschidă discoteca, stăteau toate în faţa oglinzii, se machiau şi îşi aranjau părul. După care nu mai îndrăzneau să se mişte, de frică să nu-şi strice coafura.

Când se aranjau în faţa oglinzii, fetele astea renunţau complet la personalitatea lor. Nu mai rămânea din ele decât o mască potrivită astfel încât să atragă atenţia tipilor cu motoare. Mă apuca furia când le vedeam aşa. într-un fel, îmi aduceau aminte de mine. Şi eu mă machiasem şi mă deghizasem ca o

disperată, doar ca să
le plac tipilor care
fumau haşiş şi, pe
urmă, ălora care erau
pe dava. Şi eu
încetasem să mai fiu
eu însămi, ca să par
davistă din cap până-n
picioare

.Toată excursia nu se mai învârtea decât în jurul şmecherilor ăstora cu motoare, deşi mai toate fetele aveau acasă un prieten stabil. în prima seară, Elke, fata cu care eram în cameră, încă îi scrisese prietenului ei. în a doua seară, s-a dus în discotecă şi s-a întors deprimată rău. Mi-a spus că se mozolise cu un tip. Cred că făcuse asta numai ca să le arate celorlalte fete că o plăceau şi tipii de pe-aici. Acum se simţea prost faţă de prietenul ei de acasă, ba chiar a început să bâzâie. Dar credea cu tărie că se îndrăgostise de tipul cu motor. Bineînţeles că prietenul ei de acasă nu avea motocicletă. în seara următoare s-a întors complet terminată şi s-a pus pe bocit. Motociclistul ei o întrebase pe una dintre fetele din clasă:

— Ia zi-mi, gagica asta e bună de călărit sau se lasă mai greu?

O altă fată, Rosi, a păţit-o mult mai rău. Profesoara a prins-o când şi-o trăgea cu unul în maşină. Rosi era atât de beată că abia se mai ţinea pe picioare. Tipul îi dăduse rom cu cola la greu.

Rosi fusese virgină şi, evident, acum era devastată. Celelalte fete au hotărât să ne adunăm ca să vedem ce e de făcut cu Rosi. Dar nu aveau nici o problemă cu tipul care o îmbătase şi, practic, o violase pe Rosi. Toate cereau ca Rosi să fie trimisă acasă. Am fost singura care s-a împotrivit. Toate erau ofticate că, din cauza lui Rosi, profesorii ne interziseseră să mai mergem la discotecă. Nu voiau decât să se mozolească şi să şi-o tragă.

M-a întristat să văd că nu exista nici un fel de solidaritate între fete. Cum apărea un tip în peisaj, orice prietenie se ducea de râpă. De fapt, cam aşa se întâmpla şi când era la mijloc davaua, care a stricat de atâtea ori prietenia dintre Babsi, Stella şi mine.

Deşi nu eram direct implicată, povestea asta mi-a lăsat un gust amar. în cele două zile pe care le-am mai

petrecut acolo, am căzut iar pradă năravurilor de odinioară: am fost mangă de dimineaţa până seara.

Şi totuşi, între timp mă hotărâsem să-mi găsesc un loc pe lumea asta, aşa nenorocită cum era. Nu mă mai gândeam să fug de la mătuşa mea. Mi-era clar că fuga n-ar fi însemnat decât să mă refugiez din nou în droguri. Şi îmi tot spuneam că drogurile nu puteau decât să mă ducă într-o fundătură. Mă gândeam că trebuie să existe şi o cale de mijloc. Că drumul de urmat este să nu te adaptezi total la societatea asta de rahat şi, totuşi, să te descurci cumva în ea. Pe urmă, mi-am făcut un prieten care mi-a insuflat foarte multă linişte. Un băiat cu care aveam ce să vorbesc şi care era şi cu picioarele pe pământ. Ştia ce înseamnă să visezi, dar avea o soluţie practică în orice împrejurare. Şi pe el îl nemulţumea ce vedea în jur. Dar era de părere că, dacă realizezi ceva, într-o zi o să-ţi poţi cumpăra libertatea şi nu o să mai depinzi de societatea asta. Voia să facă bani din comerţ, ca să-şi cumpere cândva o cabană din lemn prin pădurile canadiene şi să se stabilească acolo. Avea, deci, acelaşi vis ca şi Detlef: Canada.

învăţa la *Gymnasium,* nu ca mine, şi a reuşit să-mi deschidă apetitul pentru lectură. Mi-am dat apoi seama că şi sărăcia aia de *Hauptschule* putea să-mi ofere câte ceva - dacă învăţam pentru mine, şi nu pentru o diplomă de absolvire caraghioasă şi inutilă. Am început să citesc foarte mult. Cam la întâmplare. Wertherul lui Goethe şi Wertherul lui PlenzdorP, scriitorul ăla din RDG, Hermann Hesse şi, mai ales, Erich Fromm. Cartea lui Fromm *Arta de a iubi* a devenit o adevărată biblie pentru mine. Am ajuns să ştiu pagini întregi pe dinafară, pentru că tot simţeam nevoia să le recitesc. Mi-am şi atârnat deasupra patului pasaje copiate din carte. Ce mai, tipul e cool şi chiar are o viziune! Dacă ai urma învăţăturile lui, viaţa ta ar trebui să capete sens şi să curgă natural. Numai că e greu să trăieşti după regulile lui, pentru că cei din jurul tău nu le cunosc. Mi-ar

plăcea să stau odată de vorbă cu Erich Fromm şi să-l întreb cum reuşeşte să trăiască în lumea asta după principiile lui. Eu,

i. în cartea sa *Noile suferinţe ale tânărului W,* Ulrich Plenzdorf transpune romanul lui Goethe, *Suferinţele tânărului Werther,* în societatea redegistă a anilor '70 (n. red.).

cel puţin, am observat că crezurile tale nu te ajută întotdeauna să faci faţă realităţii.

În orice caz, mi se părea că textul ăsta ar trebui să fie lectură obligatorie în toate şcolile. Dar n-am vorbit niciodată despre Fromm în clasă, fiindcă ceilalţi m-ar fi luat la mişto. Din când în când, luam cartea cu mine la şcoală. Odată am deschis-o în timpul orei, pentru că m-am gândit că aş putea găsi acolo un răspuns la o întrebare care se pusese în clasă. Profesorul m-a văzut, s-a uitat la titlu şi mi-a luat imediat cartea. Când i-am cerut-o înapoi, la sfârşitul orei, a spus:

— Deci domnişoara citeşte cărţi pornografice în timpul orelor. Cartea rămâne la mine.

Chiar aşa a zis. Numele de Fromm nu îi spunea nimic, sau îi amintea doar de prezervativele Fromms. Tidul *Arta de a iubi* l-a dus imediat cu gândul la pornografie. Ce altceva poate să însemne iubirea pentru frustraţii ăştia? Şi-a zis că paraşuta asta toxicomană voia să-i corupă pe copiii din clasă.

A doua zi mi-a adus cartea înapoi şi mi-a spus că totul este în ordine. Totuşi, mi-a recomandat să nu o mai aduc la şcoală, pentru că titlul e foarte ambiguu.

În fond, n-aveam de ce să pun la suflet povestea asta ridicolă. Erau alte chestii care mă afectau mult mai tare. Am început să am probleme cu directorul nostru. Era un tip total frustrat şi nesigur pe el. Nu avea nici un pic de autoritate, deşi era ditamai directorul. Aşa că încerca să compenseze prin militărie şi urlete. Dacă aveam de dimineaţă oră cu el, trebuia mai întâi să cântăm ceva şi să facem câteva mişcări de gimnastică. Ca să ne trezim, zicea

el. La el nu luai note bune decât dacă repetai ca papagalul tot ce spusese.

Făceam cu el şi muzică. Şi, într-o zi, s-a gândit să ne facă o plăcere şi ne-a poftit să vorbim despre muzica noastră preferată. Tot aducea în discuţie „jazzul de azi". Nu înţelegeam la ce se referă. Poate la pop? Deci, l-am întrebat:

La ce vă gândiţi când vorbiţi de jazzul de azi? Pentru că muzica pop şi rockul sunt cu totul altceva decât jazzul.Probabil că iarăşi n-am nimerit tonul cel mai potrivit. M-a luat gura pe dinainte, nu trebuia să-i dau impresia că-l corectez. Directorul s-a înfuriat cât ai clipi. A început să urle la mine şi m-a dat afară din clasă.

Când am ajuns la uşă, am încercat să dreg busuiocul, să-i spun că e vorba de o neînţelegere. Atunci m-a chemat înapoi în clasă. Dar nu mai îmi venea să mă întorc acum, aveam şi eu mândria mea. Aşa că am stat pe culoar până s-a terminat ora. Oricum, m-am stăpânit şi nu am plecat glonţ spre casă.

Apoi am fost chemată în biroul directorului. Când am intrat, am văzut că avea în mână un dosar. M-am apropiat şi mi-am dat seama că era dosarul meu, trimis de la Berlin. îl răsfoia şi se prefăcea că citeşte din el. în cele din urmă, mi-a zis că aici nu sunt în Berlin. Că el mă tolerează în şcoala lui, dar că, în condiţiile date, poate să mă dea afară oricând. Deci, dacă vreau să mă bucur în continuare de ospitalitatea lui, trebuie să mă comport altfel.

După discuţia asta, m-au apucat pandaliile. Nici nu-mi mai venea să merg la şcoală. Eu clacam la lucruri mult mai mărunte, darămite într-o situaţie din asta. Nu eram în stare să privesc lucrurile aşa cum erau şi să-mi spun: „Idiotul ăsta n-are cum să te influenţeze în vreun fel. Dacă nu poate să se apere decât cu documentele alea în mână, atunci e şi mai slab decât tine.”

în fine, după incidentul ăsta m-am cam resemnat. înainte îmi propusesem, influenţată fiind şi de prietenul meu, să absolv şcoala asta cu note cât mai bune şi să încerc apoi să ajung din nou la o *Gesamtschule,* ca să mă pregătesc pentru bacalaureat. Asta deşi ştiam că e foarte greu să-ţi dai bacalaureatul când vii de la o *Hauptschule.* Pe urmă însă, nu am mai vrut să aud de şcoală. Eram sigură că

n-o să reuşesc. Dacă voiai să ajungi la o şcoală de nivel superior, trebuia să treci testele psihologice, să obţii o aprobare specială de la inspectorul şcolar şi să mai strângi nu ştiu câte hârţoage. Şi ştiam că dosarul meu de la Berlin o să mă însoţească peste tot.

Oricum, aveam un prieten foarte deştept şi, încetul cu încetul, m-am apropiat şi de tinerii din sat. Mi-au devenit tot mai simpatici, chiar dacă erau foarte diferiţi de mine. în orice caz, erau o companie mai plăcută decât adolescenţii din orăşelul învecinat. în sat exista un adevărat spirit de camaraderie. Tinerii îşi amenajaseră un club al lor, şi aici nu dădeai de şmecherii ăia puşi tot timpul pe agăţat. Se simţea în toate o rânduială de modă veche, chiar şi atunci când băieţii mai dădeau pe gât o halbă în plus. Iar majoritatea tinerilor mă acceptau, chiar dacă eram cu totul altfel decât ei.

O vreme m-am gândit că aş putea să ajung şi eu ca ei, sau ca prietenul meu. Dar nu m-a ţinut mult. Cu prietenul meu am rupt-o când a început să-mi dea de înţeles că vrea să se culce cu mine. N-aş fi putut să iac asta. Nu mă vedeam făcând dragoste cu altcineva decât Detlef. Aşadar, încă îl iubeam. Mă gândeam mult la el, deşi încercam să mi-l scot din minte. Câteodată îi scriam scrisori pe care voiam să le trimit pe adresa lui Rolf, fostul lui client, la care stătuse ultima oară. Dar am fost întotdeauna destul de înţeleaptă ca să nu trimit scrisorile alea.

Pe urmă, am auzit că Detlef era iar în puşcărie. Şi Stella era la mititica.

Nu puteam să nu mă gândesc la Detlef şi la Stella. în comunele din împrejurimi erau tineri de care mă simţeam mai atrasă decât de cei din sat. Cu tinerii aceia puteam să comunic mai uşor, să vorbesc mai liber despre problemele mele. Ei mă înţelegeau mai bine şi nu trebuia să-mi fie teamă că o să afle de trecutul meu. Aveau vederi

mai asemănătoare cu ale mele. Cu ei nu trebuia să mă prefac şi să mă adaptez, pentru că, emoţional, eram pe aceeaşi lungime de undă. Cu toate astea, la început n-am vrut să mă apropii prea mult de ei. Pentru că toţi o cam luaseră pe droguri.

Crezusem, la fel ca mama şi mătuşa mea, că am ajuns într-un colţ al Germaniei unde nu existau droguri. Cel puţin, nu droguri grele. Dacă apărea în ziare ceva despre heroină, era vorba doar de Berlin şi, câteodată, de Frankfurt. Fusesem convinsă că eram singura din zonă care ştia ce înseamnă să fii pe dava.

Dar chiar de la primele ieşiri la cumpărături împreună cu mătuşa, mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau aşa. La începutul lui 1978 ne-am dus la Norderstedt, un orăşel de navetişti mai nou de pe lângă Hamburg. La primele călătorii cu maşina prin împrejurimi, mă uitam mereu după tipii care arătau mai ciudat şi mă întrebam: „Oare ăştia se înţeapă, fumează haş, sau sunt doar studenţi?" în Norderstedt am intrat într-un fast-food, ca să mâncăm nişte cârnaţi cu curry. La una dintre mesele alăturate stăteau nişte străinezi. Brusc, doi dintre ei s-au sculat şi s-au aşezat la o altă masă. Nu ştiu de ce, dar am avut imediat senzaţia că ăştia umblă cu H. Ştiam cam cum se comportă străinezii când fac afaceri cu H. I-am spus mătuşii mele să ieşim de-acolo, fără să îi mărturisesc bănuiala mea.

După ce am mai mers vreo sută de metri, până la un magazin de jeanşi, am aterizat fix în mijlocul daviştilor din Norderstedt. M-am prins imediat că tipii care se învârteau pe acolo eraţi davişti. După care am avut impresia că toţi se uitau la mine, că mă giniseră şi ei din prima. M-a cuprins panica. Am apucat-o pe mătuşa mea de braţ şi i-am zis că trebuie să plecăm imediat de acolo. Ea şi-a dat seama ce se întâmplă şi a încercat să mă liniştească:

— Păi de ce, că doar tu nu mai ai de-a face cu lucrurile astea.

— Termină, i-am spus. încă nu pot să fac faţă la aşa ceva.

Ajunsesem deja în punctul în care nu mă mai gândeam să
fug de la rudele mele. Chiar eram convinsă că nu o să mă mai ating de heroină în viaţa mea. Şi nu-mi venea să cred că ăia mă mirosiseră. Când am ajuns acasă, mi-am dat imediat jos ţoalele de davistă şi m-am demachiat. Nu mi-am mai pus cizmele cu tocuri. Din ziua aia am încercat să arăt la fel ca fetele din clasa mea.

Şi totuşi, în club petreceam din ce în ce mai mult timp cu cei care fumau haşiş şi se tripau. Fumasem şi eu o dată o pipă cu ei, dar de obicei mă fofilam. Gaşca asta era super. Cei mai mulţi erau ucenici şi veneau din satele vecine. Pe toţi îi ducea bibilica. Nu erau atât de apatici ca majoritatea colegilor mei de la şcoală. Chiar gândeau, îşi foloseau mintea, merita să stai de vorbă cu ei. Şi, înainte de toate, nu erau deloc brutali sau agresivi. În gaşca asta era întotdeauna o atmosferă paşnică.
Odată i-am întrebat aşa, prosteşte, de ce trebuie să bage tot timpul haş şi tripuri. Au zis că asta chiar e o întrebare tâmpită. Păi, altfel cum ar fi putut să se rupă de tot rahatul pe care trebuiau să-l suporte în timpul zilei?

Toţi erau extrem de frustraţi la locul de muncă, cu excepţia unuia, care era în sindicat şi reprezenta interesele tinerilor angajaţi din întreprinderea în care lucra. Tipul ăsta vedea un sens în lucrurile pe care le făcea peste zi. îi proteja pe ceilalţi tineri din întreprindere, şi asta îi aducea o anumită satisfacţie. Credea, de asemenea, că societatea poate fi schimbată. Deseori nici nu avea nevoie de un joint ca să se simtă bine, şi atunci se mulţumea cu câteva înghiţituri de vin roşu.

Ceilalţi nu vedeau absolut nici un sens în ceea ce făceau. Voiau s-o lase naibii de ucenicie, numai că nu ştiau ce ar fi putut să facă după aia. Veneau şucăriţi şi frustraţi de la muncă. Ne strângeam cu toţii, şi câte unul începea să vorbească despre problemele pe le-a avut cu maistrul. Atunci ceilalţi îi spuneau:

— Mai dă-o încolo de muncă!

Apoi pasau bongul de la unul la altul şi uitau de mizeriile de peste zi.

Eu aveam ceva mai mult noroc decât ei. Uneori chiar îmi plăcea la şcoală. Dar, într-un fel, eram cu toţii în aceeaşi barcă. De când pricepusem că n-aveam cum să ajung la o şcoală mai bună sau să-mi dau bacalaureatul, nici nu mai ştiam de ce mă strofoc atâta la şcoală. Între timp, îmi dădusem seama că, indiferent de notele cu care terminam şcoala, nu puteam să găsesc un job care să-mi placă, fiindcă aveam tinicheaua asta atârnată de coadă: eram o fostă toxicomană.

Am absolvit şcoala cu note foarte bune. Dar n-am prins un post de ucenică. Am primit doar o slujbă temporară, şi asta datorită nu ştiu cărei legi care urmăreşte să-i strângă de pe străzi pe tinerii şomeri. Nu m-am mai înţepat de aproape un an de zile. Dar ştiu că trebuie să treacă mai mulţi ani ca să poţi spune că eşti cu adevărat *clean*.

Seara, ne strângem toată gaşca, bem vin roşu şi trecem bon- gul de la unul la altul, iar atunci toate problemele de peste zi dispar. Vorbim despre cărţile pe care le-am citit în ultima vreme. Ne interesează magia neagră, parapsihologia, budismul. Pur şi simplu, căutăm oameni care au luat-o pe calea cea bună, ca să învăţăm ceva de la ei. Pentru că noi am cam ajuns într-o fundătură.

O fată din gaşcă, care face şcoala sanitară, ne-a adus nişte pastile. O vreme am băgat din nou Valium. De

LSD nu mă ating, fiindcă mi-e frică să nu am un trip din ăla horror. Ceilalţi din gaşcă spun, cel puţin deocamdată, că au nişte tripuri foarte mişto.

în zona noastră nu se consumă droguri tari. Cei care bagă droguri grele se duc de obicei la Hamburg. Pe aici nu există nici un dealer care să vândă dava. Aşa că tinerii nu cad atât de uşor în cursa heroinei ca în Berlin, Hamburg sau chiar Norderstedt.

Dar, dacă chiar vrei heroină, sigur că nu-i greu să faci rost. Sunt tipi care au tot felul de legături şi combinaţii. Şi, din când în când, mai trec pe aici şi dealeri care au toată gama. Dacă îi spui unui tip din ăsta că vrei ceva ca să te rupi, te întreabă:

— Ce vrei? Valium, Valeron, haş, timbre, cocaină sau dava?

în gaşca noastră, toţi cred că pot să ţină drogurile sub control. în orice caz, există câteva diferenţe faţă de atmosfera de acum trei, patru ani din Gropiusstadt.Şi noi luăm droguri ca să fim liberi, dar ne dorim alt fel de libertate. Nu avem nevoie de o discotecă cum e Sound, nu ne trebuie muzica aia care îţi sparge timpanele. Cei din gaşca noastră nu s-ar putea simţi liberi nici o clipă sub reclamele luminoase de pe Kurfurstendamm. Cu toţii urâm oraşele. Noi am luat calea naturii. în weekenduri ne plimbăm cu maşina prin Schleswig-Holstein, pe urmă o luăm pe jos într-o direcţie oarecare, până când dăm de un loc dementţial. Hoinărim prin smârcuri, prin locuri unde nu ajunge nimeni.

Dar locul cel mai mişto e mina de calcar - o groapă imensă care se cască în mijlocul peisajului. Are aproape un kilometru lungime, două sute de metri lăţime şi vreo sută de metri adâncime. Pereţii sunt verticali. Jos de tot e foarte cald. Nu se simte nici o boare de vânt. Aici cresc plante pe care nu le-am mai văzut nicăieri. Valea e traversată de pârâuri extraordinar de limpezi. Din pereţi ţâşnesc jeturi de

apă care lasă dungi de un roşu ruginiu pe calcarul alb. Peste tot vezi cioturi albe care aduc cu oase de animale preistorice, dacă nu cumva chiar sunt resturi de mamut. Excavatorul imens şi benzile transportoare, care fac în zilele de lucru un zgomot asurzitor, arată la sfârşitul săptămânii de parcă nu s-ar mai fi urnit din loc de sute de ani. Calcarul le-a şi albit de mult.

Suntem absolut singuri în locul ăsta bestial. Zidurile verticale de calcar ne despart de restul lumii. Nici un zgomot de afară nu pătrunde până aici. Nu se aude decât apa care ţâşneşte din pereţi.

Ne place să ne închipuim că într-o bună zi, când se va opri extracţia, o să cumpărăm mina. Vrem să construim în valea asta nişte cabane, să plantăm o grădină imensă, să creştem animale şi să avem toate cele necesare traiului. După care vrem să aruncăm în aer singurul drum care duce la suprafaţă.

Oricum n-am mai avea chef să ne întoarcem vreodată sus

.La preţul de vânzare se adaugi 2%, reprezentând valoarea cimbrului literar.

În aceeași colecție au mai apărut:
Lilianna Lunghina
Cuvânt cu cuvânt. Amintirile unei mari traducătoare despre literatură, politică și supraviețuire în Uniunea Sovietică, povestite în filmul lui Oleg Dorman
Papa Ioan Paul II
În mâinile Domnului. Însemnări personale, 1962–2005
J.W. Osanne
Trei ani în România (1870–1871)
Paul Morand
Bucureșți
Anamaria Smigelschi
Mai de iarnă, mai de departe... Amintiri de călătorie

Christiane F. este un copil inteligent şi plin de personalitate care creşte într-un cartier nou construit din Berlinul de Vest. Detestă betonul din jur, suferă din cauza atmosferei tensionate din familie. Dar vrea să-şi trăiască viaţa din plin şi, cu timpul, se refugiază tot mai mult în mijlocul găştii. Cu cei de vârsta ei, Christiane se simte liberă. Se îndrăgosteşte de muzica lui David Bowie, încearcă haşiş şi LSD. La treisprezece ani, ia pentru prima dată heroină. La paisprezece ani, face deja trotuarul ca să aibă bani de droguri. începe o viaţă nebună, într-o permanentă hăituiala. Dar, deşi suferinţa cotropeşte prematur ingenuitatea copilărească, n-o poate risipi cu totul.
Când a ajuns să depună mărturie la tribunal, Christiane F. a fost abordată de jurnalistul Horst Rieck, care s-a arătat interesat să afle mai multe despre ea. Timp de două luni, adolescenta şi-a spus, cu totală sinceritate, vibranta poveste de viaţă. La transcrierea înregistrărilor, Rieck şi colegul său, Kai Hermann, au înţeles să păstreze nealterată vocea Christianei, întregind perspectiva ei asupra evenimentelor cu relatările mamei şi ale altor persoane care i-au cunoscut pe tinerii „daviştі" din Berlinul anilor '70. A ieşit o carte îndrăzneaţă, tristă, fascinantă, care respiră vitalitate prin toţi porii.
Volumul a fost tradus în peste cincisprezece limbi şi a arătat lumii întregi cum ajung nişte copii să-şi ducă viaţa între heroină şi trotuar. Ecranizarea din 1981 a fost, de asemenea, un succes internaţional. Ediţia de faţă conţine o serie de fotografii cu prietenii Christianei şi cu locurile unde îşi petreceau timpul narcomanii din Berlin.

978973504812

9i. Gropiusstadt este un cartier berlinez proiectat de marele arhitect german Walter Gropius (1883-1969), fondator al Şcolii de Stat Bauhaus, dar şi al curentului artistic omonim. Planurile iniţiale ale lui Gropius pentru construirea acestui cartier, care a fost ridicat între 1962 şi 1975, au trebuit să fie modificate drastic din cauza construirii în 1961 de către

i. în anii '70, termenul se referea la adolescenţii - în special adolescentele - care se îmbrăcau la modă şi aveau o pasiune pentru muzica pop. în comparaţie cu tinerii din mişcarea punk, aveau o atitudine mai „cuminte", mai puţin rebelă (n. red.).
i. Şlagăr nemţesc din anii '70, cântat de Jürgen Drews - în traducere, *Un pat pe ogor* (n. red.).

1. Pentru explicații privind tipurile de școli evocate în paginile următoare, vezi nota de subsol de la p. 38 (n. red.).